

சிவமயம்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த

காரி - அ - வரதராஜபண்டிதரவர்கள்

இயற்றிய

சிவராத்திரி புராண

மூலமும்,

பிரமமூர்த்தி

திரு-சிவானந்த சாகர யோகீசுவர ரவர்கள் மாணாக்கராகிய.

மதராஸ் ரிவினியுபேராட் ஆபீஸ் (ஸென்டிமென்ட்) கிளாக்கு

மா - நமசிவாயம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அரும்பிரயோகவுரையும்,

வசனமும்

=====

சாநாரணம் ஆடி 1900.

Copyright Registered.

PRINTED BY
K. ARUMUGA CHETTIAR,
AT MADRAS,
SACHIDANANDA PRESS,
R. VIVEKANANDA PRESS,
AND
GOLDEN PRESS.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
சிவராத்திரி புராணம்.

காப்பு.

ஓங்குமொரு மருப்பாணையுயிராகுயிரா யிருபா
பாணையுரக வேந்தன், முங்குநெடு நிலத்தாணை முகத்
தாணை வதைத்தாணைச சயில் மாணைப, பாங்குவைத்து
மழுத்தாணை பரித்தானறந தளித்தாணைப பசுமபொற
ரோடடுப, பூங்கமல பதத்தாணைப பொருவிலைந்து கரத்
தாணைப போற்றல் செய்வாம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

பாபதி.

சீர்தந்த கமலமலாத திசைமுக்குநுந் திருமாலுந்
தேவா கோவுங், காதந்த நகபடலிககாற றவமுனியும
பதஞ்சலியுங் குழைந்து போற்ற, வாதந்த கலசமுலை
மலைவனிதை விழிகளிப்ப மனறு ளாடுங், காதந்த மணி
நிடற்றுக் கடவுடிருவடியிணைகள் கருத்துஷ்வைப்பாம்.

* ஓங்கும்=வளரும், மருப்பு=தந்தம், உரகவேந்தன்=ஆதி
சேடன், தாங்கும=சுமக்கும், நெடுநிலத்து=நீண்ட
பூவுலகத்தில்; ஆணைமுத்ததாணை = கஜமுகாகுரணை
சயில்மாணை = உமாதேவியை, பாங்கு = பக்கத்தில
மழுத்தாணை=மழுப்படை, பரித்தானை=தாங்கினேன

(க) தேவர்கோன் = இரத்தின : புலிக்காற்றவமுனி=வியாக்
கிரபாதர், மலைவனிதை = உமாதேவியா, காதந்த
பணி—இந்திரநீலகண்டினம்

சிவகாமியம்மை.

சுபகமழுகட கமலமலாத கடடி கிரிக கரனொருசு
கரம தாக்பி, பாடியிடநது மறிவரிய பதப்பவள மலை
பருங்கிற படரும பரரைக, கொடி கொடிய பவககட
லிற குவிததழுந்தா திண்பழுததி கூடுமவண்ண, மடிய
வருக கருளபுரியுஞ் சிவகாமி யமமைபந்த தனபு கூர்
வாம. (௨)

விநாயகர்.

பொற்பகாநா வினுககடங்கா வளங்குலவு தில்லை
மனற்ற லுலங்குகோயிற, பொற்பகலாக் குடபுலக்கோ
புரததமரா கணததலைவா போற்ற மேவி, யறபகனூண்
மலரிதைத்துத் தொழுமடியாா கேடவர மனிததலா
லை, கரபகா மமபெறுமே ஏமபனையோர் கொம்பனை
யுட கருதி வாழ்வாம் (௩)

சுபபிமணியர்.

குதாட்டுப பபிலசபிலத குணைமுலைத்திண டகு
விபாணம தோயும வாடகண, ணிராட்டுப பெறாறநீ

(௨) திகிரிக்கரண=விஷ்ணு, சுகரம=பனறி, பலளமலை =
பலளமபோனறமேனியாராம பரமேசுவரன, பரசைக
கொடி=பசியகொடிபோனற உமாத்தேவியாா

(௩) சொற்பகா=சொல்லைவினாவிகிற, மனறில=சபையில்,
பொற்பு = அழகு, குடபுலம = மேற்றிசை, அற
பகல = அல்லுமபகலும், நாணமலா = அனறலாந்த
மலா, ஏமபனை=விநாயகககடவுளோ

(௪) குா = தெயவப்பெண்கள், ஆட்டிப்பயில் = வினாயாடப
பழகும், சயிலம = மலைபோனற, தருவியா = அகர
மாசா, மறநீடு = கொடுமைமிகுந்த, புலவு = மாமி
தனை, அலகை=பேய, பாராட்டுததம்=துதிதக
பணிசத = உவிய முருகவியு = குணமலா

டவுணருடய புலவலை நினைத்தேயும், பாராட்
டுத தரவடிவேற படைபணிதத கரனரன்பாய பதிக
குச செவவச, சீராடடுப பிள்ளைமெனுமுருகை முரு
கவிழாமலாத்தான ரெனனி சோய்யாம. (சு)

இரங்குனறன் தருநமக கென்றுமக வாசமுத
லோ ரிரபப நீண்ட, கரங்குனறம படைததனை கரிமு
கததோ னரிமுகததோன கதங்கொள் குரன, வரங்கு
ன்ற மயிலுகைததங் கயிலெடுத்த மலாககரததோன
மருச துருநம, பரங்குனறத திருநதசெவவேளடிக்க
டிசசெம பதுமமலா பணிதல செய்வாம. (ரு)

ரரலைவா யரங்கவரப பிணங்கிடக்குங் களத்தமா
நீத தெய்தினொய்தில, வரலைவா யுறுமொருமா வரை
யோரொன றேரிரண்டா வகிரத வேலோன், வேர
லைவா யழிகந் மெனறோட கவினபடைதத வரவிரகர
வோழத தோடு, சீரலைவாய வருமடிக அடியரடிப
மொடி முடியிற் சோததல ரெய்வாம. (ஃ)

(ரு) இரங்கு = கருணைசெய, நீண்டகரம குனறமபடைத
தனைய = மலையானது ஓங்கையைப் பெற்றது போல, கரி
முகததோன = தாரகன, அரிமுகததோன = சிங்க
முகாருன, கதம = உககிரகோபம், உகைதது =
செலுத்தி, அயில = வேல, மருச = மேகம், துஞ்சும
தங்கும, கடி = வாசனை

(ஃ) வாயாம் = காகவை, அமாரீதது = போரையொழிதது,
யயதி = நீங்கி, நொயதில் = விரைவில், வா =
நீண்ட, அலைவாய = சமுத்திரத்தினிடத்து, மா =
மாவிருக்காமாயிருந்த சூரபதமனையும், வரை = கிர
வுஞ்சுகிரியையும், ஓரொன்று = ஒவ்வொன்றையும்,
ஓரிரண்டா = இரண்டுபிளவாக, வேரல = மூங்கிலு
சுரு, வாய = பொருந்திய, ஐ = அழகை, அழிக்க
செக்கெக, உவின = அழகு சுரவேழம் = தெய்வயானை

மொருவானிக கயனபனக குறத்திமுகாம புயமலர்
 த்தும பெடபினென்று, மொருவாவி னன்குடிலைப்
 பொருளவிரித்துத் தாதைதனக குரைத்தே னூராகா,
 மொருவாவி நன்குடிஞைப புனன்மலாததேனுடனளவி
 வயறகுப பாயுந், திருவாவி னன்குடிவாழ் செவவே
 டன சேவடி கள சிறதை செய்வாம். (எ)

பாரகத்தும் விசமபகத் தும் பயின்முனிவ ரிமைய
 வாதம் பழங்கணிகத, தாரகத்தொன் மறையுருவாய்
 மருவுசிவ சததிதரு சததி யால்வெரு, குரகத்தைத்
 துளைபடுத்தியொருதோகையேறியிருதோகைமாரோ,
 டேரகத்தி லிருந்தபிரா னென்னகத்தி லிருக்கவிடாக
 கிடமினறென்பால. (அ)

நீடலுறழ் கருங்கனங்குள படிநதுமுழ வெனமுழ
 ளக நிரநதுதும்பி, பாடலபுரி தரத்தழைத்த பாசடைச

(எ) முகாமபுயம் = முகமாகியதாமரைமலரை, பெட்பின் =
 பெருமையானது, னென்றுமொருவா = எப்பொழுதும்
 நீங்காத, இனன் = சூரியனாகியசுமாவேன், குடிலை =
 பிரணவம், ஊா = ஊராவது, காமரு = அழகிய
 வாவி = தடாகத்திருந்ரும, குடிஞைப்புனல் = நதியிருந்ரும

(அ) பா = மண்ணுலகத்தும், விசமபு = விண்ணுலகத்தும்,
 பயில் = வசிக்ரும பழங்கண = துன்பம், தாரகம் =
 ஆதாரமாயுள்ள, தொல் = பழமை, சததிரியல் = சத்தி
 வேலால். குரகத்தை = அசுரரதுமார்பை, ஒருதோ
 கை = ஒப்பற்றமயில், இருதோகை = மயில்போலுஞ்
 சாயலையுடைய வள்ளியமமைதெய்வயானையாமிருவா

(சு) நீடு = மிகுந்த, அல = இருநீர், உறழ் = ஒத்த, கருங்
 கனங்கள் = இருண்டமேகங்கள், முழவு = பேரிகை,
 ந்ருது = விளங்கி, பாசடை = பசுமைபொருந்திய
 இலைகளையுடைய பனை = சோலை செய்ய = சிவந்த

சந் தனப்பணையிற் படருஞ்செய்ய, கோடலலர்விளக்
கேந்தக குலமயினாடகமபுரியுங் குன்றுதோறு, மாடல
புரிமுருகனிரு சரணமலா பரவிவினை யகழறிவாழ்வாம்.

உருத்தணியாய் வருமசுர ருடறுணிககு நெட்டி.
லேவே லுரவோய் துன்பக், கருத்தணியாப பெருவெ
யிலுட்டினைத் தினைத்தகனையகலக கருணைக் கண்டந்,
திருத்தணியா கழனிழறகீ மென்றுவழி படுமடியா
ரிதயத் துள்ளுந், திருத்தணியாம பதியகத்தும் வாழ்
குமர குருபரன்றாள் சிரமேற கொள்வாம். (கடு)

பொருவினறு மலர்பொதுளுந தண்டலேசுழ் கதி
ரைநகாப புனிதன பாத, முருகியுளத தழுத்திவினை
நீறழுத்து மாறெழுத்து முணாநது நாவின், முருகசுர
வணபவசண் முகசுகவென றனுதினமுமொழிவோர்
தங்கண், மருமருவு கமலமல ரடிமுடியின் மீதுவைத்து
வணங்கல் செய்வாம். (கக)

நந்திதேவர்

செய்யதழற புரிசடையுந திருதுதலிற் றனிவிழி
யுந திண்டோணைஞங், கையதனிற் சரிகைமமுப பிர
மபுகவை யடிச்சிறுமான கன்றுந் தாங்கி, வையமுத

(க1) உருத்தது=கோபித்தது, அணியாய்=வகுப்பாக, நெடு=
நீண்ட, இலேவேல=இலேபோலும் ஷட்வாகிய வேல்;
உரவோய்=உடையவனே, துன்பகரு = துன்பத
தைத்தரும் பிறவிநொய, தினைத்தது = அழுந்தி;
இளைத்தது = வருந்திய, கருணைக்கணநதது = கிருபா
நோக்கஞ்செய்து, இருத்தது=இருக்கச்செய்.

(கக) பொருவில்=ஒப்பற்ற, பொதுளம் = அடர்ந்துள்ள;
தண்டலேசுழ் = சோலேசுழந்த, கதிரைநகர் = கதிர்
காமம், வினைநீறமுத்தது = இருவினைகளை நீருக்கும்.

லனைத்துலகுந தொழுங்கயிலை மலைகாகக மதியஞ் சூடு,
மையனருள் பெற்றநந்தி யடிககமல முடி.ககமல மாக
வைப்பாம். (கஉ)

சுரஸ்வதி.

காரதிருங் கயிலைமலை கண்ணுதன்முப் புரமெரி
க்கக் கருது மநநா, ணீர்திகந் தருநதாங்கத தடங்கடல்
சூழ்ந திடும்புடவி நெடுநதே ஞாநத, சாரதிதன றிரு
நாவி லடியருளத் தினிலிருக்குந தவள மேணிப, பாரதி
செம் பதப்பதுமத் துணைப்போது முப்போதும பர
வல் செய்வாம். (கங)

சுண்மகவரர்

புனிரண்டு கரத்தெடுத்த நிறைகுடப்பான் முதற்
புனித நீர் லாட்டி, வாரிரண்டு நிகாததவிழி மலைமகள்
கேள் வளைவழுத்தி மலாகள் சாததி, யாரிரண்டு பதம
ளித்தென் பருசசிககு மமையமதி லவருசெய் தநதை,

(கஉ) செயய==சிவநத , தழல் = அககினிநிறம்வாயநத , புரி
சடை==முறுக்கமைநதசடை , நுதலில்==நெறறியில் ,
தனிவிழியும்==ஒப்பறறகண்ணும , சுரிகை = கததி ,
முடிக்கு==சிரசிற்கு , அமலம்==பரிசுததம

(கங) காரதிரும = மேகங்களைசத்திகும , நீர்திகநதரும =
மிகுதியான ஜலம்பொருந்திய , தரங்கம் = அலை ,
புடவி==உலகம் , ஊநத==செலுத்திய , சாரதி==பிர
மன , தவளமேனி = வெண்ணிறம் , பதுமம் =
தாமரை , துணைப்போது = இரண்டிமலா , முப்போ
தும==காலை உச்சி மாலை யெனனு முக்காலத்தம

(கச) பானமுதல் = பால்முதலாக , நீரில் = நீரிறுதியாக ;
ஆடடி = அபிஷேகஞ்செய்து , ஆளிரண்டு பதமளி
தது = இரண்டுதிருவடிகளைத்தநது அடிமைகொள்
வதற்கு = லெட்டிய , அவம் = இவட்டிய

தாளிபண்டு மறவெறிநத சண்டரா முண்டி - கப்பொற்
முனிற்றமுழவாம. (௧௪)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

வெங்குருகிற கவுணியாதங் குலததுதித்து மீன
வனறன வெப்புகூறு, மெங்குமிசை பெறமாறறி
யமணரெண்ண யிராகழுவி னேறவேற்றிப, பங்கமி
லென பரிவையுருப படைத்துயிர்பெற நெழப்பதிகம
பாடி மேனமை, தங்குமறைத திருஞான சம்பந்தன்
முட்டுணைக டலைமேற கொளவாம. (௧௫)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

காவரசு மலரயனமால் கடவுளாககாச சென்றமா
செய் காம னுமைம, பூவரசு படவிழிததுப புனவே
ங்கை யத்தியதழ புனைந்து போர்த்த, தேவரசு மனம
கிழத திருப்பதிக மிசைத்தமிழிற சிறக்கப பாடு,
நாவரசு பதமபரசு நமக்குயாபொன னுட்டரசு நலகு
மனறே. (௧௬)

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

மங்குனிறத திருநெடுமால் வளையெயிற்றுப பெரு
ங்கேழல் வடிவந தாங்கி, யங்கணில முழுதுமுழு தறி

(௧௫) வெங்குரு = சீகாழி, மீனவன = பாண்டியன் ; இசை =
கோத்தி, மாறறி = நீக்கி, ஏற = சமமதிக்க, பங்கமில் =
குற்றமற்ற, அரிவை = பெண் ; மறை = லேதியா
குலத்து

(௧௬) மங்குல் = மேகம், வளையெயிற்று = கோரைப்பலலை
யுடைய, கேழல் = பனறி, அங்கண = இடமகன்ற,
உழுது = தோண்டி, சேப்ப = சிவக்குமபடி ; ஏற =
அம்பு, வை = கூமை, பொங்கு = மிகுந்த, உது =
சூதாடி, அரிவை = பட்டேசுவரனை

வரியகமலமல ரடிகள் சேபபச், சங்கணிகைக் குதலை
மொழிச சரவைவிழிப பரவையென்பா டன்பாலன்
பாம், பொங்கிருளிற் சநதரனை நடப்பித்த சநதரனைப
போற்றல் செய்வாம். (க௭)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

பெருவாத பித்தகபப பிணிகருடையு முடற்சும
க்கும் பிறநதை நீக்கி, யொருவாத சிவகதியி னுரிமை
பெற நறவமல ருமிழுஞ் சோலை, மருவாத மனைந்து
லவு மன்றுடையாற் குககோவை மாலை சாத்தூந், திரு
வாத ஆரடிக ளடிகளபடி யுறவணங்கிச செனனி சேர்
ப்பாம். (க௮)

தில்லைவாயிரவர்.

செமமையா ரழலொருகை துடியொருகை தரித்
துமன்றிற் திருக்கூத் தாடு, மெமமையா ளுடையபி
ரான் யாமவரி லொருவரெனறன் நிசைக்கப பெற்ற,
மும்மையா யிரமுனிவா பொறபொதுவிற திருப்பணி
கண் முயன்று செய்வோர், தமமையா யிரமுறைகை
தொழுதனையோர் தாட்டுணைக டலைமேற் கொள்வாம்.

(க௭) காவரசு=இந்திரன், ஐம்பூவரசு = ஐந்து புஷ்பங்களா
லாகிய பாணங்கட்குத் தலைவன், புனம் = காடு,
அத்தி=யானையினது, அதழ்=தோல், தேவரசு=
பரமேசுவரன், பரசும=துதிக்கும்

(க௮) குடையும் = துன்பப்படுதலும், பிறநதை = பிறப்புக்
குரியவினை, ஒருவாத=என்றுங்கெடாத, நறவம் =
தேன், மரு = வாசனையை, வாதம் = காற்றானது;
அனைந்து=கலந்து, உலவும்=வீசும், படியுற = பூமி
யிற்பொருந்த

(க௯) செமமை=சிவப்பு, துடி=உடுகை, பொறபொது =
கனகரூப, மன்றில=சிதம்பரத்தில

சிவனடியார்.

பொய்விரவு பவரீறு படப்புரிவெண் டிருநீறு பூசிக
கண்டி, கைவிரவு மணியினராயஞ்செழுதது முணாந்து
மனக களங்க நீங்கி, மெய்விரவு மறைவரமபி னிலை
கடவா தொழுகியருண் மேன்மை பூண்ட, மைவிரவு
கண்டாதொண்டர் மலரடிகள சிரத்திருத்தி வழுததல
செய்வாம. (20)

பாயிரம்.

கந்தமலாப பொழில்புடைகுழ் தில்லைவனத தறி
ஞாதிருக்கடைக்க னோககி, முந்தவுரைத தனாபலரு
மாயினுநீ யாகமநூன மொழிவழாமற், பந்தமறுத திடு
ஞ்சிவராத் திரிவிரத சரிதைதனைப பாடுகென்னச,
செந்தமிழி னுயாவிருத்தப பாவதனாற றிரடடியொன
றாய்ச் செப்பலுறறேன். (க)

வீணிலிவன்றனதுமடம வெளிப்படையாச செய்
தனனால் வித்தின் பாதி, நாணிலனென் றெனையுலகி
னாவலர்க ண்குவரதை நாடிசசற்றும், பேணிலனினமல
னிரவின் பெருமையெடுத துரைக்குமிந்தப பேறுகூறு,

(20) பொய்விரவு = அழியுநதனமையை (முடிவா)யுடைய;
பவம்=பிறப்பு, மணிவிரவுகண்டிகை=உருத்திராக்க
மணிகளாற புனையப்பட்ட சுழுத்தணி, மறைவரம
பின=வேதங்கூறிய விதிப்படி, நிலை = ஒழுக்குதல்

(க) கந்தம்=வாசனை, பொழில் = சொலை புண்ட=பக்கம்,
பந்தம்=இருவினைக்கடடு

மேணிலனெண் சிவபதத்து ளிருத்துமெனும் ளிருப்
புளத்தை யீர்த்த லாலே. (உ)

வேறு

“அரியநற் பரத விதிமுறை வழுவா தாடுநராடல்
கண்டுவப்போர், விரிசினேத தருவின் வாழ்கவிரடமுங்
கண்டுளவிருப்பொடுவியப்பார், தெரிதமிழ்ப்புலவரமிழ்
தெனத தெருட்டுஞ் செய்யுள்கேட் டகமகிழ் சிறந
தோ, ஞாயிறென் புனசொற கவிரெவியேற்றுள்ளுவப்
புறற கென்பதா லுரைத்தேன். (ங)

—

(உ) மடம்=அறியாமை, வெளிப்படை=யாவரும்அறியும்படி;
ஆலவித தின்பாதி=ஆலமவிதையிறபாதியளவேனும்,
பேணிலன=கருதினேனிலலை, நினமலன்இரவின்=
சிவராததிரியின, பேறு = பயன, கூறும=சொல்
லுகின்ற, ஏண=உயாவுபொருந்திய, நிலன் = இட
மென்று, எண=நிச்சயிக்கப்பட்ட

(ங) சினே=கிளை, தரு=மரம், கவி=ஞாங்கு

சிவராத்திரிபுராணம்.

உற்பவச்சருக்கம்.

திலக வாணுதற் கலைமகள் செறிதலாற் றினமு
மிலகு நான்மறைத் தொனிரனி யிரைத்திடு தலினு
லலகிலா ஞியிர படைகஞான முகற்கிணை யாமென்
றுலகுபோறறுரை மிசவன வளஞ்சிறி துரைபபாம். (க)

மண்ட லநதனைச செங்கனிப பவளவாய் மடுததன்
றுண்ட முண்டகக கட்புரு டோத்தம னுறைவை
குண்ட மொண்டமுறகண்ணினுன் குலவுலகொப்பென்
றண்டா யாவரும் புகழ்வது நைமிசா ரணியம். (உ)

முனிவா முன்னைநான் முண்டகத் தவிசினுன் முகளைப
புனித மாதவம் புரிந்தியாம் வைகிடப புனியி
லினிய நற்றல மியம்புதி பென்னவெண் கமல
வனிதைகேள்வனோ றுண்ணுதித தருபபையவாங்கி.

(க) வா னதுதல் = ஒளிபொருந்தியநெறியி, செறிதலால் =
வசுதிதலால், இலகு = விளங்கிய, நனி = மிகக்,
இரைததல் = சப்திததல், அலகிலா = எண்ணிக்கை
யிலலாத (இச்செய்யுள் பிரம்மமேதவனும்கூட நைமி
சாரணியத்திற்குஞ் சிலேடையாம்)

(உ) மண்டலம் = பூமியை, மடுதது = நிறைத்து; முண்டகக
ண புருடோத்தமன = விஷ்ணு, உறை = வசிக்கிற;
ஒன் = சிறந்த, தழற்கண்ணினுன் = அக்கினிநேதிரா
முடைய சிவபெருமான; குலவுலகு = விளங்குகின்ற
உலகம், அந்தாவது சிவலோகம்

(ங) முண்டகத்தவின் = தாமரைமலரைப் பீடமாகவுடைய;
வைகிட = வசிப்பதற்கு, வெண்கமலவனத்தை = சரஸ்
வதி, முண்ணுதி = கூடாரப்பொருந்தியநுனி

இருகை பால்வளைந் துருட்டியீ திறுத்திடு மிடத்திற்
பொருவின் மாதவம் புரிதிரென றுரைத்திடப்போனார்
கருது மகஞ்சை தங்கிய கானமற றதனாற்
நிருவு றைநதிடு நைமிச வனமெனச சிறநத. (ச)

துன்று கொன்றையாற் பசங்கொடி விரவலாற் கடுதீ
பென்று மேவலாற் கடுவிடப பணிகளெய் துதலாற்
கன்று மானுகண் டுறைதலாற் கதிாமணிக் கனக
மன்று ளாடிய பரமபர னிகர்க்குமவ வனமே. (ரு)

ஆண்டெ முநதுயர் சோலைக ளறவருக் கடைகாய்
மாண்ட நற்கனி மலாமுதல் வழங்கினஞ் சுராக்கு
மீண்ட ளித்திட வேண்டுமென நெண்ணிவானளவாய்
நீண்ட வன்றடஞ் சினைககையை நீட்டியே நிற்கும.(சு)

சுடையர் குண்டிகை தரித்திடுங் கரத்தாகண் டிகையின்
றெடைய ராதப மறைத்திடுந் தோகைமென் பீலிக்
குடையா செய்யகற றேய்த்திடுங் கோடிக மிறைஞ்சி
யுடையர் மாதவத் துறுவாக ஞ்றுவதவ் வனமே. (எ)

(ச) இறுத்திடம்=தங்கும, பொருவில்=ஒப்பற்ற; குசை=
தருப்பைச்சக்கரம், கானம்=காடு, மறறு = பின்.

(ரு) துன்று=நெருங்கிய, பசங்கொடி=பச்சைநிறம்வாய்ந்த
கொடிபோன்ற உமாசேவியார்; விரவல் = பொருந
தல், மேவல்=பொருந்தல், பணிகள் = பாம்புகள்;
எயதுதல்=பொருந்தல்; உகண்டு = துள்ளியுலாவி.
(இச்செய்யுள் பரமேசுவரனுக்கும் நைமிசாரணியத்திற்
குஞ் சிலேடையாம்)

(சு) அறவருக்கு = தபசிகளுக்கு, அடை = தழையையும்;
மாண்ட=பெருமைதங்கிய, சுராக்கு=வானோக்கு;
வனகடஞ்சினைக்கை=வலிமையும் பருமனும்பொருந
டிய கிரோயாகிய கை

ஆத பந்தெறு வேணிநா ளம்புதந துளித்துச்
சீத நீர்பொழி மாரிநா ளிமம்பெயுந தினங்கண்
மாத வநதவ ருதிழைத் துமபரு மதிககப
பாத கங்களைக கடிந்திடும படிவரப படிவர். (அ)

உருப்ப வெநதழல் வேட்பவ ரொண்மலா சமிதை
தருப்பை தண்டளி ரெடுப்பவர் தமனியச சிகரப்
பருப்ப தநதனைத தனுவெனக குனிசெய்த பரனை
விருப்ப மோடருச் சிப்பவ ரெண்ணிலா விளம்பில். (க)

(எ) குண்டிகை = பாத்திரம்; கண்டிகையிந்தொடையர் =
கழுததணியெனனும உருத்திராகக மாலையையததரித்
தோர்; ஆதபம் = சூரியகிரணத்தை; தோகை = மயில்;
பீலி = இறகு; குடையா = குடையையுடையவர்;
கல் = காவி, கோடிகம = வஸ்திரம்; இறைஞ்சி =
மரவுரி; உறுவர் = முனிவர்கள்; உறுவது = வசிப்பது

(அ) அப்படிவர் = அந்தமுனிவர்கள்; ஆதபம் = சூரியகிரணம்;
தெறும் = தீயக்கின்ற, வேணிநாள் = வெயிற்காலத்
தில் (பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும்); அம்புதம் = மேகம்;
துளித்து = தூழி; சீதநீர்பொழிமாரிநாள் = குளிர்ந்த
மழைபெய்யுமகார்காலத்தும்; இமம்பெயுந தினங்கள் =
பனி பெய்யுங்காலத்தும் (ஆறு ஏரிமுதலிய நீர்நிலை
களிலும்), உம்பருமதிகக = (மண்ணுலகத்தவர்களும்)
விண்ணுலகத்தவர்களு மெசச, மாதவந தவருதிழை
த்து = சிறந்ததவத்தைத் தவருதுசெய்து, பாதகங
களைக்கடிந்திடும = தீமைகளையொழிகும்; படிவர் =
சொருபத்தை யுடையவர் அஃதாவது தூயமை
பொருந்திய அநதக்கரணத்தையுடையவர்.

(க) உருப்பம் = சுவாலை; வேட்பவர் = வளரப்பவா; ஒண் =
சிறந்த; சமிதை = அரசமுதலிய மரசுகள்ளிகள், தம
னியம் = பொன; பருப்பதம் = மேருமலை, தனு = வில

இன்ன நைமிச வனத்தியல் பனைத்தையு மெடுத்து
வனன மாமணி கிடந்தொளிர் பஹலை வாயாற்
சொன்ன ஆழிகள் பற்பல தொலைந்திடத் துணிந்து
பன்ன காதிபன் பகரினும் பகர்ந்திடற் கரிதால். (௧௦)

தெருண்ம னத்துயா வியாதன்மா ணுக்கரிற் சிறந்த
மருண்ம னத்தினாக களவிடற் கரியநான் மறையின்
பொருண்ம னத்துணா சூதனமுற் புராண நூலவல்லோ
னருண்ம னத்துட னனையநை மிசவனத தடைந்தான்.

வேறு.

வந்தமாமுனிவன் றனக்கெதிர்புகுந்து வருகென
வுரைத்திவண் வரநீ, யெந்தமா தவருசெய் தனமென
முகம னியமபியங் கியாவருமிறைஞ்சி, யந்தமாமணிப
பொற றவிசினிலிருத்தி யருத்தியோடருகிய முதலா,
முந்தவா தரவிற பூசனைவிதியின் முறைதவ ருவகை
முடித்து. (௧௧-)

(௧௦) இன்ன = இதனமையுடைய, இயல்பு = சுபாவலட
சனம், வனனம் = நிறமுள்ள, பஹலை = பலதலை,
தொலைந்திட = செலவு, பன்னகாதிபன் = சாப்பங்
கட்டுத்தலைவன் அஃதாவது (வாசகி, அநந்தன், தக்கன்,
சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், காரக
கோடகன் எனனும் அட்ட நாகங்கட்டுத் தலைமை
பெற்ற) ஆதிசேடன்

(௧௧) தெருள் = தெளிவு, மருள் = மயக்கம்; முன் = முதன்
மையாகிய

(௧௨) புகுந்து = போய்; அநதம் = அழகு; பொன்சலிசு =
பொன்னாற்செய்தபீடம்; அருத்தி = உணவு, முத
ஆத. வில = முற்பட்ட அன்புடன

மழைக்கரு முகின்மின னிறததச்செருசடில் மாத
வர் சூதனை நோக்கி, யிழைப்பதற் கெளிதாய்ப் பவக்க
டல்சுவற்றி யிருங்கதிப பேறுநல் குவதாய்க், குழைக்
கயனடநது கழிக்கயன்மருட்டுங் கூாவிழிக கோதைபுங்
கிருக்கு, முழைக்கரபபெருமான் விரதமொன நெமக்
கீண் டிரைத்திடவேண்டுமென் றிரபப. (௧௩)

நன்றென முகமு மிதையமு மலர்ந்து நயனநீ
பொழிதரவிருந்தே, முன்றவமிழைததபயனிதுகேட்க
முயன்றது நீவிாமுக குறுமணை, வென்றமாதவதநீ
விடையுயர்த்தருள மிமலனுக குரியநல்விரத, மொன்
றுளதமர ரனைவருநோறப துரைக்குவ னுவநதுகேட்
டிடுமின். (௧௪)

மினனைநோசடிலத் தளிமதிககொழுநது மிலைச
சிய சிவனிராப பெருமை, யனனலூ தியுமோ ராயிரங்
கவைநா வனநதனு மறைந்திடற கரிதான், மன்னுமா
தவஞ்சோ நநதிவா னவறகு வழுவையு முழுவையு
முரிததோன், முன்னைநா ளுரைத்த தென்னொரு நா
வான மொழிந்திட முடியுமோ முடியா. (௧௫)

(௧௩) சடிலம்=சடை; இழைப்பதற்கு=அனுஷ்டிப்பதற்கு;
சுவற்றி=வறறச்செயது; இருங்கதி = சிறந்தபதவி;
குழைக்கு அயல்நடநது = காதின் குழையுளவுரு
சென்று; உழை=மான, கழி=சமுததிரக்காலவாய,
கயல்=கெண்டைமீன்.

(௧௪) முககுறும்பை=காமம் வெகுளி மயக்கமன்னு முககுற்
றததை; விடையுயர்த்தது=இடபக்கொடியைநாட்டி

(௧௫) அவர்=விளங்கும; மிலைசிய = தரித்த, கவைநா=
பிளந்தநாகு, அனநதன=ஆதிசேடன, மன்னு=
நிலைபெற்ற, அழுநவை=யானை, ௩ முழை=புலி

உலகுயிர் பிரமன் படைப்பதுந் திருமா லுயிர்த் தொகை காப்பது மூலகி, லலகிலா வளமபெற் நியக்க ர்கோ னளகை யளிப்பதுங் களிப்பொடிந் திரன்றா, னிலகுபொன் னுலகம் புரப்பது மதிய மிரவ்செந் தழ ற்கிறை யிவர்க, டலைமைபெற றதுவுஞ் சிவநிசி விரதந் தணையிழைத தெனவுளத் துணாவீர். (௧௬)

கூறுநான் மறையோக கிருநிலம் பசும்பொற் குவைபசுக கோடிநல் கிடினும், வேறுவே றுரைத்த விரதநோற் றிடினும் விரியுளைப புரவியின் வேள்வி, நூறுசெய் திடினும் புரளவெண் டரள நுரைத்திரை கொழித்திடுங் கங்கை, யாறுமூழ் கிடினுஞ் சிவநிசி நோற்போர பெறுபய னடைதன்மற் றரிதால். (௧௭)

அந்தண ரரசர் வணிகாவே ளாள் ராதியா விழி குலத் துதித்த, வெந்தொழி லாள் ரந்தமா விந்த விர தமே நோற்றிடி லவாதா, மிந்திர னயன்மா லிமையவா முனிவர் யாவரு. பிறைஞ்சிநின் றேத்தக, கந்தடுகளிறன் றுரித்துமெய்தரித்த கண்ணுதற் கடவுளிற் பொலிவார்.

(௧௬) இயக்காகோன் = யக்ஷர்கட்குதலைவனாகுபேரன் ; அளகை=அளகாபுரி ; அளிப்பது = காப்பது, செந் தழற்கிறை=அக்கினிதேவன்

(௧௭) கூறும்=கொண்டாடும, இருநிலம்=விசாலமான பூமி ; குவை=குவியல், விரி=விரிந்த, உளை = பிடரிமயி ரையுடைய; வெண்தரளம்=முதது, கொழித்திடும்= ஒதுக்கிடும,

(௧௮) இழிகுலத்துதித்தோர் = அனுலோமர் பிரதிலோமா அந்தராளர் ஆகியமூவர், வெந்தொழிலாளர்=கொடிய தொழில்களைப் புரிபவர் ; அந்தமா = இறுதியாக, கந்து = கட்டுத்தறி, அடு = முறிக்கிற ; கண்ணுதற் கடவுளிற் பொலிவர் = நெற்றிககண்ணையுடைய பர மேசுவரனைப்போல வாழ்வா (அஃதாவது சாலுபயியம் பெறுவா)

ஆவினைப்புரிநூ லணிதருமருமத் தருமறைக் கிழ
வரைக் கருங்கண், மாவினை யளித்த கடலமிர் தனைய
மழலைமென் மொழிசசிறு மகாரைக், காவினைப பொரு
வுங் கருங்குழற் செவ்வாய்க் கன்னிய ரிவர்களைச் செகு
த்த, திவினை யனைத்தும் பரிதிமுன் னிருள்போற் சிவ
நிசி நோற்றிடிற் றீரும். (கக)

மறைகளிற்சாமு மகங்களிற்புரவி மகமலை களின்
மக மேரு, நிறைபுன னதியிற் கங்கைதீயா ரைந்தாய்
நிகழ்நதபூ தத்தினு காய, முறைதெரி சுரரிற் கருமுகி
ஊாதிமுதன்மைபெற் றுயர்நதா மென்ன, வறைதரு
விரதமனைத்தினுமுரைக்குமரனிரவதிகமென்றறிமின்.

மற்றொரு விரதஞ் சிவநிதி ிணையா மதிப்பது
மாண்டுமீண் டிதித்துப, பெற்றன தொழில்ல னியற்றி
நின் றுழலும் பிரமன்மான் முதலிசம யவரைப, பற்
றலர் புரமோர் நொடியினி லடலை படவட வரைகுனித்
தருளுங், கற்றையஞ் சடிலக் கண்ணுதற் கிணையென்
றறிவினா ருரைப்பது கடுக்கும். (உக)

(கக) அணிதரும்=அணிகின்ற; மருமதது=மார்பையுடைய;
மாவினை = இலகருமியை; மகார் = பிள்ளைகள்;
காவினை = சோலையை; பொருவும = ஒத்த; செகு
தத=கொன்ற

(உஉ) மகம்=யாகம், மகமலை=பெரியமலை; நிகழ்நத=விளங்
கிய, முறைதெரி = நீதிமுறைகளைத் தெரிநதுள்ள;
சுரா=தேவர்; அறைதரும்=சொல்லுகிற; கருமுகி
ஊாதி=இந்திரன்.

(உக) பெற்றன = அடைந்தனவாகிய; உழலும் = அலைந்து
வருதலும்; பற்றலர் = பகைவர்; புரம = திரிபுரம்,
அடலை=சாமபல, வடவரை = மேருமலை; குனித
தல்=வளைததல்; கற்றை அமரடிமம்=அழகிய சடை
களின் தொகுப்பு, கடுக்கும்=ஒக்கும்.

அன்புளாரன்றி யன்பிலாரெனினு மரனிர வினி
 லுண வகற்றிப், புன்புலா லுடலம் வருந்திடத் துயில்
 கண் பொருந்திடா தருச்சனை புரிந்தாற், னுன்பநீள்
 பிறவிசுழிககடலமுநதித னுயருறாதுறக்கமேழுதலா,
 மின்பமார பதத்திற் போகமாரா தமல னிணைப்பதம்
 பெறுவரென் நிசைத்தான். (உஉ)

இனையன மொழிகள் கனைகட லமிாத மெனச்செ
 விப் புலம்புக முனிவ, ரனைவரு மகிழ்நது மெய்மமயிர்
 பொடிப்ப வங்கையாற் றெழுதுபைங் குவளைச, சுனை
 பயில கயிலைச சிவநிசி விரதத தோற்றமு நோற்றிடு
 மியல்பும், வினையக நவத்துச சூதமா முனிவ விரித்து
 ரைத் தருளென விளம்பும். (உங)

பெற்றுயர் கற்ப வீற்றுல கீன்ற பிதாமக னுலந்
 துபே ருலக, முற்றுமற் றெடுங்கிப் பிரளயத துயிரகண்
 முடிநதிடுங் கங்குலி னுளத்தன், புற்றுமா மறையா கம
 விதிப் படிவண் டெழுதுதே னுண்டுபாட் டயரும், பொற்
 றுணர்க் கடுக்கைத் தொடைமிடை சடிலப் புனிதனை
 யருச்சனை புரிந்தாள். (உச)

(உஉ) அரனிரவு=சிவராத்நிரி; துயில்கண்பொருந்திடாது=
 தூங்காது; துறக்கம்=இந்திரபதவி

(உங) இனையன = இப்படிப்பட்ட; கனை = சப்திக்கின்ற;
 பைங்குவளை=நீலோற்பலம்நிறைந்த; சுனை=ஊற்று
 நீர்க்குளம்; பயில்=பொருந்திய; தோற்றம்=உதிப்பு.

(உச) பெற்றுயர்=பிரமமதேவனடைந்தயானத; கற்பவீற்று=
 கற்பமுடிவில, பிதாமகன் = பிரமன், உலநது =
 அழிந்தது; உழுது = கிண்டி, பாட்டயரும் = கீதம
 பாடும், பொற்றுணா = பொன்னிறமுள்ள பூங்
 கொத்துகள், மிடை=நெருங்கிய

யாமமோர்நான்குஞ் சென்றகன்றுகாந்தத் திருட்
பொழு தகன்றபி னிதழித, தாமமார புனைநத சோம
சேகரன்பொற் றுளிணைப்பணிநதவன் றனது, வாமமா
ரிமய வல்லியின் றுனைநான் வழிபடு கங்குல்வா னவரு,
நாமநீவேலி யுலகுளோரெவருஞ் சிவநிசி யெனடகின்
நிடவும. (௨௫)

இச்சிவ நிசினோற் றியாவராயினுமுன் னிணையடித்
தாமரை கருதிப, பச்சிமத் தடைந்த பரிதிபூ ருவத்திற
பருப்பதத னுதிததிடு மளவு, நச்சிநற் பூசை புரிநதவர்
முத்தி நண்ணவும் வேண்டுமென் றிரப்ப, வச்சியின்
மணிசே ருரகபூ டணனு முமையவட் கவ்வர மளி
த்தான். (௨௬)

ஆதலாற்சிவராத் திரியெனுநாம மனைவரு மறைந்
திட நிகழ்நத, தீதலாற் பரம னிரவினிற் றேற்ற மின்
னுமோர் காரணமுளதென், றேதவா ரிதிசூ முலகு
ளோர பொருட்டா வுறுவர்கேட் டெவந்துள முருகச்,
சூதமா முனிவன் வியாதன்முன் மொழிநத சொற்படி
சொல்லுவான் றுணிந்தே. (௨௭)

பின்னுமோர்கற்பவிறுதியினிரசப்பிரசமென்கமல
வீட்டிருக்கு, மன்னவாகனனு முலகுமாறியிரு மழிந

(௨௫) உகாநதத்து = கற்பாநதத்தில், இதழி=கொன்றை,
தாமம் = மாலை; சோமசேகரன் = சந்திரனைத்தரித்
தோன் (பரமசிவன்), கங்குல்=இரவு; வேலி=வேலி
யாகச்சூழ்நத; நாமநீ=பெருங்கடல்

(௨௬) பச்சிமம்=மேற்றிசை, பரிதி = சூரியன்; பூருவம்=
கீழ்த்திசை; பருப்பதம் = உதயகிரி; நச்சி = பக்கி
வைதது; உரகபூடணன்=சாப்பாபரணன்

(௨௭) ஓதம்=அலை, உறுவா=தபசிகள்

திடுமற்றைநா ளிருண்ட, வன்னமாழுகில்க ளீண்டி யே
ரேழு மறிகடனீர் முகந்தெழுந்து, முன்னரேபொழிந்த
பிரளயப்புனல்வான் முகட்டளவளவிமுட் டியதால். ()

ஊறிலா னுயிருக் குயிரதா யிருக்கு மொருபொரு
ளொப்புடனுயர்வு, வேறிலானகண்டபூரணமானவெறு
வெளி வெறுத்தெதி டடக்கு, மாறிலா னிமய மலைமக
டனைத்தன் வாமமீ திருத்தினேன் வாழ்நா, ளீறிலா
முதல்வன் யாவருமுய்யயோமுற் றிருந்தனனிப்பால்.

கானியிர் துளபக் கண்ணியு மணியுங் கவின்பெறப்
புனைந்திடுங் கரிய, மேனிய னனித்த சராசர மனைத்து
மீளவும படைபபதற் கெண்ணி, யூனிமி ருடற்செங்
கட்பெருங் கேழ லுருந்தித் தாழ்ந்தபே ருலகைக்,
கூனியமருபிற் ருங்கியப் புனலுட் குளித்துமீ தெடுத்
துயாந் ததறபின். (ஈ0)

(உஅ) 'இரசம் = கலையுள்ள; பிரசம் = தேன்பொருந்திய;
இருள் = கருமையாகிய; வன்னமாம் = நிறம்பொருந
திய; ஈண்டி = செந்து, மறிகடல் = அலைகளை மடித்
தலையுடைய கடல், பிரளயப்புனல் = உகாந்தவெள்
ளம்; லாங்முகடு = வானவுச்சி.

(உக) ஊறிலான் = கெடுதி யில்லாதவன்; வெறுவெளி = சிதா
காசகவருபன்; வெறுதது = கோபித்து, எதிரா =
எதிராதது; அடக்கும = தன்னை யடங்கச்செய்யும், மாறி
லான் = சததுருவில்லாதவன்; வாமம = இடப்பக்கம்.

(உ0) கான் = வாசனை; இமீர் = வீசும்; கண்ணி = மாலை;
மணி = கவுத்துவமணி; கவின்பெற = அழகமைய;
அளிதத = காத்த; ஊன = மாமிசம்; நிமிர் = மிகுந்த,
கேழல் = பனறி, ஆழந்தபேருலகை = பிரளயப்புனலா
லுருந்திய பெரிய உலகத்தை, கூனிய மருப்பு =
கோமப்பல

சரிதிரைக் கிரிக ளெட்டுமெண் டிசையிற் றளம்
பிடா வகைமுத னாட்டி, கிரிகதிர்ப் பசும்பொற் கொடு
முடிவிளங்கு மேருவை நிலைபெற நிறுத்திப், பரிவுறு
முயிர்க ளனைத்தும் ரேழு புவனமும் பண்டுபோற்
படைத்தற், குரியநான் முகத்துக் குரவனை விரவு
முந்தியம் போதின லுதவி. (௩௧)

பங்கயத் தயனைக் கடைக்கணித் துலகம் ப
போற் படைத்திடப் பணித்துத், துங்கவேற் றடங்
கட் டிருமகள் சுருதி துதித்திடுந் துணைப்பதம் வருட,
வெங்கண்மா மணிச்சூட் டரவனைப் புறத்து வெண்
டிரைப் பாற்கட னடுவ, ணங்கண்மா ஞால முழுது
முண் மிழ்ந்த வமலனங் கறிதுயில் புரிந்தான். (௩௨)

(௩௧) சரி = சரிந்த; திசை = திக்கு; கிரி = அஷ்டருலா
சலங்கள், (அவை கயிலை, இமயம், மந்தரம், விரதம்,
நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என்னும்
எட்டுமாம்), தளம்பிடா = அசையாது, விரி = பர
விய; கதிர் = பிரகாசம்பொருந்திய; கொடுமுடி =
உன்னதசிகரம், பரிவுறும் = துன்பமுற்ற, பண்டு
போல் = முன்னிருந்ததுபோல; நான்முகக்
குரவன் = பிரம்மதேவன்; விரவும் = பொருந்திய;
அம் = அழகிய; உலகிப்போதினால் = உலகியில்
மலர்ந்தபுஷ்பத்தால்; உதவி = உண்டாக்கி.

(௩௨) கடைக்கணித்து = கிருபானோக்காற்பார்த்து; பணி
த்து = ஆஞ்ஞாபித்து; துங்கவேல் = வெற்றியுற்றவேல்
னைய; தடங்கண் = விசாலமானகண்; வெங்கண் = உக்
கிரமானகண்ணையும், மணி = மாணிக்கம்பொருந்திய;
சூட்டு = உச்சியையுமுடைய; அரவனை = சேஷசய
னம்; புறத்து = மேலே; அங்கண் = அழகிய இடம்;
அறிதுயில் = யோகநித்திரை.

உந்தியிலுதித்த நான்மறைப் பிரமனுரைக்குமுக்
காலமுமுணர்ந்து, புந்தியிற் றெளிந்தீ ரேழுல குட
னே புலவர்கந் தருவர்கிம் புருடா, வெந்திற லாகக
ரியக்கர்வா ளசுரர் விஞ்சையர் கருடர்பைசாசர், முந்திய
'சீத்தந்' மனுடர்நீ ரேகர் முனிவரர் முதன்முதற் படை
த்தே. (௩௩)

பூதியமைந்தி னனுபவம் பொருந்திப் பொருளின்
முக்குணங்களிற் றழுவி, யாதியிற் புகனான் கிருபதின்
மேனான் கமைந்தநூ றுயிர பேத, மோதிய யோனி
நாவிடத் துதிப்பித் தொற்றையா ழியந்தடந் தேருந்,
சோதிவா னிரவி குளிர்கதிர் மதியுந் தோற்றுவித் தன
னனத் துவசன். (௩௪)

பாருல கெவையுஞ் சராசரத் தொகையும் படை
த்தபின் பண்ணவா முதலாய்ச், சீருல விடும் ரொன்
பது கணமுந் திரண்டிரு மருங்குசே விபபக், கூருல
வியவெவ் ளுகிர்ப்பெரும். பெழ்வாய்க் கோளரி சுமந்த
பொற் றவிசிற், காருல வியமைக் குழற்கருந் தடங்கட்
கலைமகள் கொழுநன்வீற் றிருந்தான். (௩௫)

(௩௩) புலவர்=தேவர்கள், வெம்=கொடுந்தொழிற் புரிவதில்;
திறல் = வலிமையுடைய, அரக்கர் = இராககதர்;
அசுரா = சுராபானஞ்செய்யாதவர் (சுரா-அமிர்தம்),
உரகர்=நாகர்

(௩௪) பூதியம் = பூதம்; முக்குணங்களிற்றழுவி = இராசதம்,
தாமதம், சாத்துவீகமென்னு முக்குண சம்பந்தமாய்;
யோனிநாவிடதது = அண்டசம சுவேதசம் உற்பிசம்
சராயுசம் என்னும நான்கினிடதது

(௩௫) பாருலகு = மண்ணுலகம்; சராசரம் = அசையும்
பொருளும் அசையாப் பொருளும்; சீருலவிடும் =
சிறப்புவிளங்கும்; குழல்=கூந்தல்

பின்னரோர் தினத்திற் றுன்வகுத் தமைத்த
பேருலகனைத்தையு நோக்கச், சொன்னமா கணங்கள்
சூழ்வா வெழுந்து துலங்குமே லுலகுபா தலங்கள்,
பொன்னவிர குடுமிப் பூதர முதலாப் போயவன் கண்
டுடல் புளகித், தென்னினின் முதல்வ ரினிப்பிற ரொ
ருவ ரிலரெனுமிருஞ்செருக குற்றே. (௩௬)

உளமிகத்தருக்கிக் கொண்டுமண் டலம்பண் டுண்
டவன் றெண்டையங் கனிவாய்த், தளரிடைக் கரிய
கெண்டையந் தடங்கட் டாக்கணங் கின்றவன் சரமாத்,
துளவணிமருமத் தரியரவணையிற் றுணைவிழி முகிழ்த்
தறி துயில்செய், கிளர்நெடுந தமரத் திரைமணி
கொழிகுங் கீரவா ரிதிமருங் கடைநதான். (௩௭)

விண்ணினின் நிழிநது முதிர்ந்தசூந் காள மேக
மொன்றமிர்தசா கரத்தி, னண்ணிய தெனவே நெட்டு
டற்பகுவாய் நகுமணிச் சுடிகைவா ளரவிற், புண்ணிய
முதல்வன் யோகநித் திரைமுன புரிவது கண்டுளம்
பொரும, லெண்ணிநின் றடர்ந்து கண்படை வளர்
வோன் யாவனீ பெழுநதிரென் றிசைத்தான். (௩௮)

(௩௬) பொன்னவிர==பொன்னிறமமைநத. குடுமி==சிகரத்தை
யுடைய, பூதரம்==மேருமலை.

(௩௭) தொண்டை = கோவையினது; தாககணங்கு = இலக
குமி; தவன் = நாயகன்; மருமம் = மார்பு; முகி
ழ்த்து = குவித்து, கிளர் = விளங்கும்; நெடும =
பெரிய. தமரம் = ஒலியுள்ள; கீரம் = பால்.

(௩௮) முதிர்ந்தசூல் = கற்பமநிறைநத; காளமேகம் = கறுத்த
மேகம், நகு = பிரகாசிக்கும், சுடிகை = முடி; பகு
வாய் = பிளந்தவாய், வளர் = கொடிய, அடாநது =
நெருங்கி, கண்படை = நித்திரை, வளாவோன் =
செயலோன்.

வேறு.

அகலந்தனி லலர்மின்பயி லமலன்றுயி லொருவி
யிகல்கொண்டிவை பகர்கின்றனை யாநீயென வினவப்
புகலம்பர முலகும்பர்கள் புவனங்கனல் பவனஞ்
சகலந்தனி யுதவும்பொரு டானென்றுரை தந்தான். ( )

பூவுந்தியில் வந்தோனிலை புகலப்புய லனையான்
ருவுந்திரை தவமுங்கட றரையெண்டிசை வரைபார்
மேவும்பல வுயிரும்பாகள் விதியிங்குனை முதன்மற்
றியாவுந்தரு பரதத்துவன் யானென்றுரை செய்தான்.

மறைநாலுமென் னுவுற்றது மண்கால்புனல் விண்ட
நிறைவாகிய பொருள்யாவுமென் னினைவின்படி படை
னிறையாகிய பரதத்துவன் யானல்லது நீயென் [பேப
றறைவாயறி வற்றுயென வயனுங்கழ ழுற்றான். (சக)

அக்காலையி லிருவோரையு மடர்மாயை மறைக்கப்
புக்காருணர் வில்லாரமா பொருவான்முயல் பொழுதிற்
கைக்கார்முக முனிவுறறெதிர் கண்ணன்குனித திட்டுத்
திக்கானைகள் வெருவும்படி சிறுநாடுணை செய்தான்.

(௩௯) அகலம் = மார்பு; அலர்மின் = இலகருமி, பயில் =
தங்குகிற, ஒருவி = ஒழித்தது, இகல் = பகை, அம்
பரம் = ஆகாயம், பவனம் = காற்று.

(௪௦) விதி = பிரமமனே!, புயல் = மேகம்; தாவும் = கரையோடு
மோதும்; தவழும் = அசைந்து செல்லும்;
உனையும் = நீ முதலாக.

(௪௧) கால் = காற்று; இறை = தலைமைவாய்ந்த; கழறுந்
ருன் = சொன்னான்.

(௪௨) அடர் = மயக்கத்தைச்செய்கிற; புக்கார் = புகுந்தவர்;
கார்முகம் = வில், குனிததிட்டு = வளைத்தது, திக
கானைகள் = ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம்,
அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சாருவபூமம், சுபபிரதீபம்
என்னும் திசையானைகொட்டுமாம்.

வலிசோபுய நெடுமாலகர மருவுங்கொடு மரநா
 நெணுலியாலர வரசுமபாக னுடனுடகிட வுரரா
 கலியாாகடை யனலகால்கிளா காலநதனை யொப்பச
 சலியாதட லுடனினறடு சரமாரி பொழிநதான். (சுங்)

கடுததானுருக தெழுநதாலெனக காயுங்கத மிகவந
 தடுததானமுத லகிலஞ்சடு மயிலம்புகள பலவும்
 விடுததானவை முடுகாதயல் விலகுமபடி விரைவிற்
 தடுததானொரு குசைகொண்டியா சலசதவி சறைவோன (சச)

சீறித்திசை முகனீடிய சிறையோதிம மதன்மே
 லேறிப்பல படைமந்திர மெடுததோதினன விடுததா
 னூறித்தரு கருணைககட லுவணபடி னுகைத்தே
 தூறிச்சிலகனைகொண்டொரு நொடியிறறுகளசெய்தான (சரு)

கண்டநதண னிவனாகமொர கடிக்கைப்பொழு தளவிற
 றுண்டருசெயவ னென்றேழுகடல சுவறச்சுரா பதற்
 வண்டங்குள வெடித்ததுடகிட வசனிககுல நாணுந
 தண்டொன்றது கொண்டங்கரி தடமாரி லெறிநதான (சசு)

(சங்) கொடுமரம்=வில், அரவரசு = ஆதிசேடனும், உம்பா
 களுடன் = தேவாகளும், உடகிட = நடுங்க, கலி=
 சமுத்திரத்தில, ஆ=பொருந்திய, அனல்=ஊழித்
 தீயும், கால=ஊழிக்காற்றும், கிளா=எழும், கடைக
 காலநதனை = உலக முடிவுகாலத்தை, அடல =
 வலிமை, அடு=கொல்லுகின்ற

(சசு) கடு=விஷம், உருதது=சீறி, காயும=எரிகிற (முளு
 கிற), கதம=கோபம், அடுததான=அடைந்தான;
 அயில = கூாமை. முடுகாது = தன்னிடமவராது,
 சலசம்=தாமரை

(சரு) ஓதினன=மந்திரமஓதி, ஊறித்தரும = சுவந்தருக
 கும,கருணைககடல=அருளாழியாந்திருமால், உவணப
 புள்=கருடன், உகைத்தது=ஏறி, தூறித்ததுகளசெய்
 தான=நொறுக்கிப்பொடிசெய்தான

(சசு) அநதணை = லீரமன, ஆகம் = மாரி, உடகிட = குழிட,
 அனலிசுலய = இடி சகடகடய

முதிர்ச்சின் மெதிர்ச்சுதன முடுகுங்கதை கடுகிற்
பிதிாபட்டுதிர தரமைப்புயல பிளிற்றுற்றிடு மொலிபோ
ல்திரப்பொரு செருவிறறின மட்டாட லரகக
ருதிரப்பிண முடைநாறிடு மோதணடுமு னுயத்தான (ச௭)

எண்ணுடெரி கதுவத்திரை விரியுங்கடல சுவறத
தணாாமதி தபனன்றிசை தடுமாறினா திரிய
மணாடழி வறறுமாரு மடியுமபடி மறமுற்
றெணாத்தமா பொருததிட்டன ிரைமபது வருடம் (ச௮)

பொருதிபபடி மலைவற்றிடு போதிறறிரு மாபபன
சுருதிககிறை வன்செனனி துணிகருமாபடி நெஞ்சிற
சுருதிததுணை விழியிற்கனல காலககனல கா லும
பரிதிபபடை விட்டானது பலியாதுறல கண்டே. (ச௯)

குரமா முகத துருமே லினிக கொளவான் பர
சிவனறன, சரமானதங் கெடுத்தேவினன றனியாடல
விற குனித்தே, திரமாமுக மொருநான்குள செழுநான்
மறை யவனும, வரனாகுணை விடுத்தானவனா வட
வைககனன மாள. (ரு0)

(ச௭) முதிர்ச்சினம்=கோபமதிகரிகக, எதிரமுடுகும் = எதி
ரிலவிட்ட, கதை=தண்டாயுதத்தை, கடுகில = கடு
கைப்போல, பிதிாபட்டு=துகளாய, மைப்புயல =
கரியமேகம், பிளிற்றுற்றிடும=காச்சிககும், பொருசெரு
வில=தாக்குமபோரில, தினம்=நாளதோறும், அட்
ட்டாடல = கொலைசெய்யும், உதிராபபிணம்=இரத்த
வெள்ளத்திலிருக்கும் பிணத்தினது, முடை=மாரி
சம், உயத்தான=செலுத்தினுன

(ச௮) எரிகதுவ=தீபபறற, தபனன்=சூரியன, மறம்=வீரம்
(ச௯) மலைவற்று=மாறுபட்டு, பொருதிடும போதிவ=போ
புரியுங் காலத்தில; கனலகால = அக்கினிப பொறி
பறகக, கனலகாலும் பருதிபபடை — அக்கினியைக்
ககுகும் சககராயுதம்

(ரு0) குரமா = குதிரை, பரசிவன்றனசரம் = பாசுபதாஸ
திரப ிட்டல = வலிமையுடைய, திரம் = ஸ்திரம்,
உயன் = சிவன், வான = எழுதினா, மாண் = ஒப்ப

பெண்டான்முடி க் கொண்டானிடம் பெற்றனுத
 லீற்றிக், கண்டானுறு மெண்டோளிறை கண்டானகன
 மண்டா, னுண்டானொடு நுண்டாதித தொண்டாமமை
 றுறைவோன், நண்டானுதி வண்டானமுதி சமரம்
 பொரு தமரம். (௫௧)

கடுவெஞ்சின மொடுதனபடை விடுகின்றனர் கடி
 தின, நடுவெங்கன மிசைதுஞ்சுவ ரரியம்புப னெனவே,
 கடுவெங்கனல் சிகைகொண்டெழு கடரின்றிற்ள் வடி-
 வாய், நடுகின்றனன மதியம்பொதி நனிரொசெஞ்சடை
 முதலவன. (௫௨)

கடுகருங்குடமா துதினிலிலுமீறெ குறைபதி,
 தொடுகருத்திதி னனனுகெனச ரொலலுஞ்சுறுத
 தசியி, விடுகருங்குலி னபபேரொளி நண்ணுறறபி வன
 னோ, விடுகருமபடை நீருயவை வெந்திட்டன மாகோ.

வேறு

நினமலை தனகரு முதத நீலமா மலைகருமவேதப,
 பொனமலை தனகரு நாபபட புரைதவிர னும ராக,
 மன்மலைநின்றதெனன மாறுகொண்டவாதம் மிறமுஞ்,

(௫௧) அகலமணதான் == அகன்ற உலகத்தை, நுண்தானு
 உறு == நுண்ணியமகரந்தங்களை யுடைய, தண்டால் =
 தண்டாயுத்ததாலும், துதி = கூர்மையுள்ள, வண்
 டால் = அம்பினாலும், தமரம் = ஓசை

(௫௨) கடு = கடுமையிருந்த, கடிது = அதுகீங்கிரத்திலு;
 இன்று = இப்பொழுது, அடு = கொலலுங்ின்ற, துஞ்
 சுவா = இறப்பா, சிகைகொண்டெழு = கொழுந்த
 விட்டெரியும், பொதி = தரித்த. நனிரா == கரு
 கை(ஆகுபெயர்)

(௫௩) குடமாதம் = குமப (மாசி) மாதம், பிறைகுறையுத
 தொடுகரும = தேயயிறையிற் குடாச்சியாகும், நண்
 ணுறறபினை = சோனறியபினை, அனனோ -- மியமம்
 விடாதுள்ளன

சொன்மலை வழுதவண்ணம் தேரனறிய கடரை
நண்டார். (௫௪)

பங்கயததயனமலவிண்ணோட்டாததகட் பலத்
துக் கெட்டா, தங்கவா மனத்தி னுனு மளவிடற கரிய
தூக்க, செங்கதிர்ப் பரிதி கோடி திரண்டொரு வடி
வாயக கூடிப், பொங்கொளி விரித்தா லெனைப் பெ
லிந்தபே ரொளியை நோக்கி (௫௫)

அதிசய மடைந்து நீண்ட ஸழற்சிமுன் பாகிநிறகு,
பிதனடி முடிகள் காண்பா னிருவரு பிசைந துதமரிந்,
கதிதரு மடிக டேடக கடவனென றேன மாகித்,
துதிபெறு முகுந்தன கிழேழ தொனனிவங் கிண்டு
ரெனறன. (௫௬)

கனனமா மதங்குள சிந்தங் கரிமுத லாக முன
னோ, சொன்னவா ருபிரக னெல்லாக் துணுகிட
பவாச செங்கா, லன்னமாபர சிறைககாள் மேரு
வசைநதிடப் பிறந்து வார, வன்னவா ரிரத்தோன
வானின மணிமுடி தேடிப் போனன. (௫௭)

(௫௪) நின்மலை = உராதேவி, நீலராமலை = விஷ்ணு, வேதப்
பொன்மலை = பிரம்மதேவன், நாபபண் = நடுவில்
புரைசவீர = குற்றமநீங்கின மன = பெருமை

(௫௫) பொங்குஒளி = மிகுந்த பிரகாசம்

(௫௬) கதிதரும = மோட்சமனிக்ரும, எனம் = பன்றி, முகுந்
தன = விஷ்ணு தொல் = பழமை, கீழேழநிலம் =
கீழே மூலகங்கையும, கிண்டு = தோண்டி

(௫௭) கனனமா மதங்குள = கனனமுதலிய விடங்குகளினி
றொழுது முமமதங்குள, சிந்தம் = பொழியும், கரி =
தூக்ககாண்கள், துணுகிட = துடுக்கிட, சிறை
வார = சிறகின்காறறு, வாசம் = வாசனையும, வன்
னம் = செந்நிறமும் (பொருந்திய), வானிச = தா
வாசம், வன் = வடிவு

மருவருந் துளவமாலு மலாமிசை வதிகினரோனு
மிருவரு மநந்த கால மிறந்தாட லினைத்ததனறித்
திருவரு மழலின ரொய் சேவடி முடிகா னுமல
வெருவரு மனத்த ராகி வெளகினா மீளகினரால.()

சூடியங் கிருவா தாமுந கோலநீ டொளியை
நோகுகி, யாடியி னடங்கும வெறாநி மொநதுய ரன்ப
ருள்ளத, தூடிருந் தருளவோய நினனை யுணர்நதில
மெமது செனனி, சூடியாம வாழ்வினனான ஹிணைப
பதங் காட்டு கெனறா. (ருக)

மாசிமா தததிற ரோனறு மதிககலை குறைந்து
தோய, மாசிலபன னானகாம பகத தரைபிரு ளியாமந்
தன்னிற, தேசினுல விளங்குந் சோதிச செஞ்சுடராகி
நின்ற, காசிலா துதற்கட பெமமான தனதுருககாட்டி
நின்று (கூ0)

நீலகண் டமுமென் டோரு நெறநியிற கண்ணு
நீறுங், காலனைக காயந்த காலங் கையின மான மழுவுங்
கண்டு, மாலவன வாமந் தனனின் மலாயன வலப்பா
னினறு, குலபா ணியனை நோகுகித் துதிபல சொல்ல
ஹறா. (கூக)

ஒதியா யனுவா பெண்ணி லுயிரகருவி ராகி பென
றாம, பேதியாப பரம தாகிப பிறப்புட னிறப்பிலாமற,
சோதியா பெயுதா க கேளவிச சுருதியின் முடிவா

(ருஅ) மரு=வாசனை, வரும=வீசும, வதிகினரோன=வசி
ப்பவன், இறந்து = கடந்து, திருவரும = அழகு
பொருந்திய, வெருவரும=அச்சமுள்ள

(ருக) கோலம்=வடிவம், ஆடி=கண்ணாடி, வெறயின=மலை
யெனன், அமாநது=விளங்கி

(கூ0) பகதது=பக்திதது தேசினுல=கூர்ச்சுதியினுல; காசி
லா=குற்றமற்ற

(கூக) வாமா = இடப்பக்கம் வலப்பால் = வலப்பக்கம்

யெங்கட், காதிமா யநாதி யாகு மடிகணின னடிகள்
போற்றி. (௯௨)

விடைக்கொடி யுயாததாய் போற்றி விரிமலாச
பெழுமபொற கொன்றைத, தொடைபுயா சலனே
போற்றி துலங்கு பொற றோடடித றுவும, படைசு
கருங் கடைக்கட செவ்வாய்ப பைந்தொடி பங்கா
போற்றி, சடைபபரம பரனே போற்றி சங்கரா போ
ற்றி போற்றி. (௯௩)

விரித்துல கனை தது மாகவி வீகருநாட்சராச ரங்கள்
பரிததுள புவன மூன்றும் பாலநேத திரததீ யூட்டி
யெரிததுநீ றுககிப பூசி யெனபணிந திலங்கு குலந
திரிததுநின றுடுநினபொற சேவடி போற்றி போற்றி.

இலகொளிக கதிரொன றுகி யீமபுனற குமப
தோறும், பலவுரு வாசுத தோன்றும் பானமைபோ
லங்கங் காயநின, றுலகுயிாக் கனுப வங்க னுட்டுளித
தொழிந்த காலத, தலகிலாக கருணை நலகு மமலனே
போற்றி போற்றி. (௯௪)

(௯௨) ஓதியாய=மலையாய, எழுதா=எழுதப்படாத, கேள்
விசுருதி = வேதங்கா (இருபெயரொட்டு), அடி
கள்=கடவுளே!

(௯௩) உயாததாய = உயர்த்தினவனே, தொடை=மாலே;
புயாசலம் = புஜமாகியமலை, படை = வேல, பைந
தொடி=உமாதேவி, (அனமொழிததொகை)

(௯௪) விரிதது=மாயையினின்று விரியச்செய்து; வீக்கும் =
அழிக்கும், பரிததுள = சுமந்துகொண்டுள்ள, புவன
மூன்று = சுவர்க்கமத்தியபாதலம் எனனுமூன்றும்,
பாலம் = நெற்றி, திரிதது=சுழற்றி

(௯௫) கதிர்=சூரியன், ராமபுனல = தண்ணீர், குமபம்=
குடம், அனுபவம்=சுகதுக்கங்களை. ஒழிந்தகாலம் =
பிராந்தத வினையொழிந்தபொழுது

அருவமா யுருவ மாகி யகண்டமா யசல மாகி,
யொருபரம பொருளாய் வண்ண மொப்புட னுயாவு
மினறி, நிருமல னாகி பெங்கு நிறைநது நீங்காது நிற்
குங், கருதருளுனானந்தக கருணையங்கடலேபோற்றி.

காலனா வீழத் தாகருங் கனைகழற் காலா போ
ற்றி, மூலமாம பொருளுக கெல்லா முழுமுதற் பொ
ருளே போற்றி, பாலநேத திரனே போற்றி படாதி
ரைப பாலினவேலை, யாலமுண் டிருண்ட கண்டத
தண்ணலே போற்றி போற்றி. (சுஎ)

பொடியெழப புரமோர் மூன்றும புன்னகை
கோட்டிச் சுட்டாய், கொடியினமீ னெழுது வேளைக
ளுவிழி யழலிற் கொன்றாய், படிமுதற் ககன மீறிய்ப
பரந்தியாம் பாரிநது தேடி, யடிமுடி காண்டற் கெட்டா
வததனே போற்றி போற்றி. (சுஅ)

நீர்வடி வான செய்ய நெருப்புல வுலவை வானம
பார்வடி வாகத தோனறபபடைத்திடமுன்ன மனனுங்
கார்வடிவான கூந்தற் கவுரியு நீயு மொன்றாய்ப
போர்வடி வினறி நின்ற பிஞ்ஞகா போற்றி யெனதே.

எய்ச்சிலை யுண்டென றேதற் கேதுவா மிடை
யான் மாரன, கைச்சிலைப யுருவ மைக்கட் கவுதமன
பனனி கொண்ட, மைச்சிலையுருவமாறது மலாபபதன

(சுசு) அசலமாய் = அசைவற்றதாய், நினமலவண்ணம் = மல
ரகிதவடிவம்

(சுஎ) கனைகழல் = சப்திககினைறவீரகண்டை, படாதினை =
வீசுகினைறஅலை; பாலினவேலை = பாற்கடல்

(சுஅ) கோட்டி = செயது, கொடியினமீனெழுதும = மீனக
கொடியையுடைய, வேள = மனமதன, ஞாவிழி =
நெற்றிக்கண், படி = பூமி, ககனம் = ஆகாயம், பா
நது = வியாபிதது

(சுசு) உலவு = எஞ்சரிககிற, உலவை = காற்று, பா = பீரு
ழிவி, முன்னம் = முதலில், போலவடிவு = பாபபுடா

வடத்தண்டாந்த, பச்சிலைப்பள்ளி யானுட் பரிஷுடன்
பழிபசி யேதத. (எ௦)

மருவிரி கமலப போதின மன்னுநான் முத்த
தோன வெறடி, லருவிடோல விழிநீர சோர வாகநெக
சூருடு யனபாற, தருவிரி மலாகடுவித தமனியச சபை
யி லாடும, பொருவிரி கமலச செமபொற பூவடி போ
றறி செயதான. (எ௧)

வேறு.

நிலததானை கடுவொடுகரு மிடற்றூனை மழுத
தானை நீங்காச செங்கை, வலததானை மலைமகளோ
ரிட ததானை வரிசிலைகை மதனைககாய்ந்த, சலததானை
யென்புயாசலததானைபபடைகுழததருகடுவாழ்தென,
புலததானை புதைததமலாப பதததானைப போற்றி
செயதா புலவ ரெல்லாம. (எ௨)

கந்தரனோ கந்தரத்தான கருனைவிழிக கடையரு
ளிக களிப்பி னோடு, மந்தரவா னனாபுகழ்புள னரக
கைகருமாசக தனையளிதேனுணுணுந, கொடுக்கிறுநாண

(எ௦) எயதது=இளைத்தது, இலை==இலலை, பன்னி==பதனி
(மனைவி), மை==கழுத்த, சிலை==கல வட ததணடு==
ஆலங்களை, பரிஷுடன்==அனபுடன், பழிபசி==புழிப
து (எயதது என்பது எதுவெனோகுகி எயசு என
வாய்றது)

(எ௧) மருவிரி==வாசனைவீசும, லெற்பில அருவி==மலையி
னது அருவி, ஆகம==உடலம், தருவிரி==மந்தசில
புறப்பித்த, தமனியசசபை==பொன்னமபலம், பொரு
விரி==ஒப்பிலலாத

(எ௨) நிலம்==பூமிக்கு, தானை==வஸ்திரமாகிய (சமுத
திரதது), செங்கை வலததானை==செவந்த வலதுகரத
தினுடையவனை, வரி==கட்டப்பட்ட, சிலை==யில,
தானை==கோப முடையவனை, தென புலத்த

மலாக்கமலத தவிசிருதகு நானமுகனை குறித்ததுவினா,
சிறதைதனில விழைந்தவரங் கேண்டினது தருவ
லெனசு செபபலுறான (எங்)

கரியெனநின் றுயிராகருளசெய கண்ணுடைய
கனறுபிழம்பாப நின் தகலை, விரிசுடாவிட டெழுமொளி
சேர் விளக்கிலவிழும விடடி லென விழந்த நீரு, யெரியு
மெம தத்திரங்க ளீங்கெமதகு பீண்டுதனியாங்க ளென
னம, புரியுமிரு தொழிலு நிலை பெறவுனருள புரிதியெ
னப போதறி நினறா. (எசு)

அனமயரி லிருவரு முடியாமற் சேரதிவடி வாயா
முமமு, வினறவிராச சிவநிசியா மனசிவநா டனில
வித்தத நிபந்ததோடு, மனறனமலா கொடுக்கை புரிந
திடீர் நிலைநததெலாம வறங்கல செயவா, மெனற
யனமா லிருவருதகு மனமகிழ வரமளித்திட டியாயமு
பின்னா (எரு)

ஆதியிலம பிணைநோற்ற விரதமிதன பெருமை
யெவ ராகக வல்லா, ராதிமுறை நெறிதவலுஞ் சனா
டாளா நோற்றிடினுந தககோராக, மோதி வருங் கடல
புடைசூ முலகில விரும வியபோக முற்றி மின்னா,

(எங்) கந்தா நோ = கருமேகதையொத்த, கந்தா தான -
கண்டகதையுடைய பரமேசுவரன், விழிககடை -
கடை கண்ணால, அந்தா = ஆதாய, புள்ளாத = கரு
டன, உலகக்கும = நடத்தும, அளி = வணிக

(எசு) கரியென = சாட்சிபூசமா, விரிசுடா = விரிசுத்தி,
இருதொழில = படைச்சுலம் காச்சுலம்

(எரு) முடியாமல் = இறந்தாமல், அன = (அன்ன) இயல்பு
பட்டி, மனமல் = வா

பூதிதரும் பெருமபாவக கடலகடந்து முத்திரெறி பொருநது வாரால். (௭௬)

ஆவிநத மறையவாகட் களித்தாலும் புரவிமக மஃற்றினாலு, மேவிநதச சிவநிசிபோற பலன்றூரா வெனவியநது விண்ணினோங்கு, மாவநதநடைபயின்று வரதனைய கரியுரித்த வரதன் வாமக, கோவிந்த நரவிநதன கோவிநதன முகநோக்கிக கூறிப்போனான் (௭௭)

உலங்குலவும புயமுருந்த னிவ்விரத நோற்றுயிர் காத துடற்று போரிற், சலங்குலவு மரககாகுஞ்ச சலதி வடவையிறசுவற்றுந தானைப் பெற்றுப், பொலங்குலவு

(௭௬) அளகக = அளவிட்டறிய, புடைகுழ் = பக்கத்திற சூழநத, மோதிவருங்கடல் = அலைகளால் கரையை மோதுங்கடல், போகமுறறி = அனுபவித்தது முடித்து, பூதி = பிறப்பு

(௭௭) ஆவிநதம் = பசுக்கூட்டம், புரவிமகம் = அசுவமேத யாகம், ஆற்றினாலும் = செயதாலும், மாவநதம் = பெரிதாகியவிநதகிரி, மேவிநத = மேவுமஇநத, வரதன் = வரமருளவோன (பரமேசுவரன்); வாமம் = அழகு; கோவிநதன் = பசுக்களாகிய ஆனமாககளுக்குத்தலைவன் (பசுபதி), அல்லது இடபத்திற்குத்தலைவன்; கோவிநதன் = விஷ்ணு, அரவிநதன் = பிரமமா

(௭௮) உலம் = திரண்ட (உருண்டையான) கல, குலவு = ஒத்த, உடற்று = வருததுகின்ற, சலங்குலவு = கோபமுடைய, சலதி = சமுத்திரத்தை, வடவையில் = வடவாக்கினிபோல, சுவற்றும = வறறசெய்யும், தானை = ஆயுதம், பொலங்குலவு = பொன்னிறம் பொருந்திய, பொன = அழகிய, பூஇன = இனிய பூவாகிய, இலம் = (இல்லம்) வீட்டில், குலவும = வசிகஞம், ராயில் = இலசூமியை

மிதழ்விரிந்து தேன்றுளித்து வழிநதிமேம் புயப
பொறபூவி, நிலங்குலவு மயிலேமணந திமையவாகண்
முதலெவாககு மிறைவனானை. (எஅ)

நல்லுணாவும் நுயாகமல நான்முக்கேற நுயுமு
நால் வகையிற நேறநும, பல்லுயிரு நினைத்தமனப
படிபடைததுத் தனதுகரப படைபும பெற்றுச,
சொல்லுமறை முழுதுணாநது தூவியனப புள்ளாநது
சுணங்கு பூதத, வல்லுறமுமைக கருங்கண்முலை வானி
தனை மணநதுபெரு வாழவு பெற்றான். (எக)

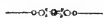
சேரநுந திசைமுகனு நோற்றதம்பி நிவ்விரதரு
சிறந்த தெங்கு, மோதவரு மாகமதிச சிவநிசியுற பவ
மீதென் நுணாவீ ரெனறே, மாதவததுச சவுனகனே
முதலானை மிசவனத்தோர மகிழ்ந்து கேட்பச, சூத
முனி வரனிகழந்த சரித்திரத்தை விரித்தெடுத்ததுச
சொன்னுமைமனனே. (அ௦)

(எக) நல்லுணாவற்று = மேலாகிய ஞானததையடைந்து,
கரம=கிரணத்தையுடைய, படை=ஆயுத்தத்தை, தூவி
=இறகையுடைய, வல = சூதாடுகருவியை, உறழ்=
ஒத்த, மை = இருள்போலும், கருங்கண்முலை=கரு
மைநிறம்பொருந்திய நுனியினையுடையதனம்

(அ௦) மாகமதி=மாசிமாதம், சிவநிசி=சிவராச திரி

வசனம்.

நைமிசாரணியச் சிறப்பு.

வெணாமரையாளோடு செந்தாமரை மலரில் வீற
 திருக்கும் பிரம்மதேவனிடத்து முன்னோ காலத்தில முனி
 புருகுவாகன சென்று பலவாறு துதித்து வணங்கி உலகைப்
 படைத்த உத்தமனே! நாற்றிசை பரவும் நானமுககடவுளே!
 யாங்கள் இடையூறிலாது இனிதாக இறைவனை நோக்கித்
 தவஞ்செய்தற்காகப் புவி கரடி முதலிய மிருகங்களின் உபத
 திவ மிலலாததாய், நல்லரசாட்சியை யடுத்ததாய், குளிரவெய
 யில் முதலிய வற்றின் சம்பந்தம் தேகவதி திகரு இணக்கமாக
 புடையதாய், உணவாதுகள் பிரயாசையின்றிக் கிடைப்பதா
 யுள்ள ஓர் வண்டைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று
 பிரார்த்தித்தனா அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்த பிரம்மதேவன்
 கூடாரப்பொருந்திய நுனியினையுடைய ஓர் தருப்பைப்புலி
 யெடுத்த வளைத்துச் சக்கராகாசமாகச்செய்து பூமியிலுருட்டி
 இதுபோய்த தங்குமிடமே நீவிசென்று தவம் புரிதற்குரிய
 இடமாமெனக் கூறியருளினா அவ்விருடிகள் அந்த நேமி
 சென்ற வழியே சென்று அது தங்கிய வனத்திலிருந்து தவஞ்
 செய்வாராயினா அவ்வனம் நேமி சென்று தங்கிய காரணத்
 தினால் நைமிசாரணியமெனப் பெயர் பெற்றது

வைகுண்டத்தையும் சிவலோகத்தையும் ஒத்ததெனத்
 தேவாகா புகழும் சிறப்புலாயந்த அவ்வனம் சரஸ்வதி வசிக்
 லானும (கலவி பயிலவதானும) எஞ்ஞான்றும் வேதாததி யய
 னஞ்செய்யப் படுவதானும் பிரம்மதேவனையும், கொன்றைமர
 மிருத்தலானும் அதனமீது பசுங்கொடி படாந் திருத்தலானும்
 யாகாகினியிருத்தலானும் சாப்பமிருத்தலானும் எப்பொருட்
 குழிற்றவருகிய பரமேசுவரனையும் நிகாத்து விளங்கும் அவ்வ
 னத்தினால் விருட்சங்கள் இங்குள்ள முனிவாகடகு இலை மலர்
 காய்கனி முதலியவற்றை மிகுதியாகக் கொடுத்தோம், இவ்

வாதே அங்குள்ள விண்ணவாகட்கும் அளிப்போமெனநெண்ணி இலை முதலியவற்றைக் காததிடேஸ்தி விண்ணில் நீட்டியிருத்தல போல ஆகாயத்தை யளாவிய கிளைகளை யுடையதாயிருந்தன

இத்தகைய சிறப்புலாயந்த அந்த நைமிசாவனத்தில் சடைமுடி கமண்டலம், உருத்திராகந்தமாலே, மயிறீலிகுடை, காவியஸ்திரமுதலியவற்றை யுடையவாகளாய் வரிகுடும் அந்த இருடிகளிற சிலா இடைவிடாது அருந்தவரியற்றியவராயும் சிலா ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தட்சணாக்வினி என்னு முதற் வளாப்பவராயும், சிலா வாசனைபொருந்திய மலர்களாற் பரமேசுவரனை அரசிப்பவராயும் விளங்குவாராயினா

|| ராண வரலாறு ||

இங்ஙன மிருக்கையில் ஒருநாள் வியாசமுனிவரது மாணுக்கர்களிற சிறந்த குருமாமுனிவா நைமிசாணியத்தில் வசிகுடும் இருடிகளைக் காணும்பொருட்டு அங்குவந்தனா வந்த பொழுது அவ்விருடிகள் அவரை எறிசென ஹ்வத்தனைபுரிந்து உபசரித்ததைத் துப்போய ஆசனத்திருத்தி அரக்கியமளித்தது பூசனைபுரிந்து உண்பருத்திப்போற்றி எதிராநின் ஹ்வாபிகளா அனுஷ்டிப்பதற் கெளிதாயும் விளையையொழிந்து ஒப்பில்லாத டோடச சாமபிராச்சியத்தை நல்குவதாயுமுள்ள பரமேசுவரஹ்குரித்தாய விரதமொன்றை எமக்குத்தேவரீர திருவாய் மலாநசுருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தனா குருமா முனிவா அதனைக்கேட்கி மனமகிழ்ந்து அவ்விருடிகளைநோக்கி மாதவத்திரி முனசெய சுவப்பயனா லிங்ஙனங் கேட்டன போலும் நீலிர கேட்டவாதே வேதாநுபபக வ து வி பபக கும மேனமை பொருந்திய விரதமொன்றுபது வி பபக ணின, வேதங்கலிற சாமமும், யாகங்களில் ஆஸ்யமாத் தம மலைகளில் மகமேருவும், நதிகலிற கங்கையும், பூதநகல ஆகாயமும், விண்ணவாகளில் இரத்தினமும் முதலமை பெற்றிருத்தலபோல, சிவபெருமானுக்குரிய விரதங்களில் முதன்மைபெற வு விளங்குவது சிவராததிரி விரதமாகும் பரமேசு

வரன் நந்தியம்பெருமானாகரு முன்னர் உபதேசித்த அந்தச் சிவராத்திரி விரத மகிமை பிரமமதேவனாலும் ஆயிரமநாவுடைய ஆதிசேடனாலும் சொல்லுதற்கரிதாகும் எனின அவ்விரத மகிமையை முற்றுமுணர்ந்து எனனொரு நாவாற்சொல்ல முடியாது ஆகவின எனனொரு கூடியவரையிற் கூறுவேன, ஒரு முகப்பட்ட மனத்துடன் கேட்பீர்களாகவென்று சொல்லவாயினா

சிவராத்திரி விரத மகிமை.

பிரமமதேவன் படைத்தற்றொழிப்பெற்றதும், திருமால் காததற்றொழிற் பெற்றதும், குபேரன் அனகாபுரிக கிறைவனானதும், இந்திரன் பொன்னுலகத்திற் கிறைவனானதும், சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இம் மூவரும் தலைமை பெற்றதும் இச்சிவராத்திரி விரதத்தை அனுஷ்டித்ததனாலேயாம் பற்பல பூதானம் சுவாணதானம் கோடி கோதானம் செயதலும் புராணங்களிலுரைத்த மறறைப் பலவிரதங்களை நெடுங்காலம் நோற்றலும், நூறு அசுவமேதயாக மியற்றலும், பலமுறை கங்காஸநானஞ் செய்தலும், மேனமைபெற்ற ஒரு சிவராத்திரி விரத மனுஷ்டிப்பதற்கு மேனமையுடையனவாகா பிரம்மக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரோயன்றி இழிகுலத் துதித்துக் கொடுதொழில் புரிவோரும் விதிப்படி இச்சிவராத்திரி விரதத்தை நோதபராயின அவர் தாம் விருமபிய போகங்களை யனுபவித்து இந்திரன் முதலியோர் போற்றக் கண்ணுதற் கடவுளது திருவடியையடைந்து விளங்குவா பசுவையும், அந் தணரையும், சிசுவையும், கன்னிகையையும் கொன்ற தீவினையினததும் சூரியன்முன் இருள்போல இவ்விரதம் நோற்றி டிற்றொலையும். இச்சிவராத்திரி விரதத்திற் கிணையாக மற் றொரு விரதத்தினையுரைப்பது, செத்துப் பிறக்குந் தேவர்களை அனாதிமுதல் பரம்பொருளாகிய பரமேசுவரனாக கிணையென்று அறிவிலாருரைப்பது போலாம்

சிவராத்திரி வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த சிவராத்திரியின் வரலாறு எப்படியெனில், உலகங்களும் பிரமனும் அழிந்தது பிரளயத்தில் உயிரகள் மடிந்திடும் கற்பமுடிவின்ரவிலே நானு யாமத்தும் உமாதேவியாரா பொன்னிறம் பொருந்திய கொன்றை மாலையத்தரித்த பரமேசுவரரை ஆகம் விதிப்படி அரசு சீனப்பிரிந்து அவ்வுகாந்தத் திருட்பொழுதகன்றின் அப்பரமேசுவரரது திருவடிகளிற் பணிந்து, சுவாமின! துமமைத்தமியேன பூசித்த இரவை, வானவரும் உலகுளோரும் தமக்குரிய இரவெனக் கொண்டாடவும், அவ்விரவில் யாவராயினும் குரியன மேற்றிசையில் அஸ்தமித்ததுமுதல் கீழ்த்திசையில் உதிக்கும்வரைக்கும் துமமைப் பூசித்தால் அவருக்கு இரதிராதி போகங்களையும் முடிவில் மோட்சசாம் பிராச்சியத்தையும் அளிக்கவேண்டுமெனவும் பிராத்திக்க, பரமேசுவரா இங்ஙனமே அளிப்போமாகவென்று அக் கிரகித்தனா * அவ்விரவு சிவராத்திரியென வழங்கி யாவராய் கொண்டாடப் பெற்றதாயிற்று

அன்றியும் இச்சிவராத்திரி மேன்மை பெற்றதற்கு இன்னுமோர் காரணமுள்ளது அஃதியாதெனின், பின்னுடே * கற்பவிறுதியில் பிரளயப் புனல் வானின் முகட்டளவெழுந்தது அதனால் பிரமனமுதலிய தேவரும் உலகமும் உயிரும் அழிந்தன. அற்றைநாள ஆதியந்தமற்றப் பரமேசுவரா யாவ

* பகற்பொழுது சிவ பெருமானுக்கும் இராப்பொழுது உமாதேவியாருக்கும் உரியனவாமென்பது நியமமாகலான, அன்றிரவு பெருமானுக்குரியதாயிற்று உலகினர் அன்பின் நிரிசுதியால், ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை யாணாகவும் அழைப்பது போலவும், தமக்குரிய இடமுதலிய வற்றைத் தமது ஆப்தா பெயரால் வழங்குவிப்பது போலவும், உமாதேவியாரா தமக்குரிய இரவை பெருமான பெயரால் வழங்குவித்தனா. இங்ஙனம் உமாதேவியாரா பூசித்த இரவானது யாசிமாதம் கிருஷ்ணபட்சத்துக்கு சதுர்த்தி கூடியதாம்

ரும உய்யும்பொருட்டு யோகமுற்றிருந்தனா, பின்னாத திருமா
லானவா பிரளயத்தழிந்த சராசரங்களை மீளவும் படைப்பதற்
கெண்ணி வராகவருத்தரித்துப் பிரளயப் புனலுளமுழகி அந்
தப் புனலெழுந்ததால் அழுந்திய பூமியைத் தமது மருப்பினு
லெடுத்ததுயாததி யிருத்தி அப்பிரளயத்தாற சாரிந்த திசைக
கிரிகளெட்டையும் அநந்தத்த திகருகளில் அசையாது நாட்டி
மேருமலையை நிலைபெற நிறுத்தித் தமது உருதியம்போதினால்
நானமுகக் கடவுளைத் தேசுற்றலி னு உலகத்துயிராகளைப் பண
டுபோற படைத்திடும்படி அபிரமமேசுவனுக்குக் கட்டளையிட
தெ திருப்பாற கடலிறசென்று அவ்வளையி லறிதுயிற புரிந்
தனா அங்ஙனமே பிரமமேசுவன, தேவா, கந்தருவா, கிம்புரு
டா, அரகநா, இயக்ஷா, அக்ஷா வீஞ்சையா, கருடா, பைசா
சா, சித்தா, மனுடா, உரகா, சூரியன், சுந்திரன் முதலியோ
ரை முதலிற் படைத்தி மறந்த சீவராசிகளை நாலவகை யோ
சியினிடத் துதிப்பாது விண்ணவா முதலியோர் சேலிப்பப்
பொறசிமாசுனைத்து வீழ்ந்திருக்கன

பின்னர்ப் பிரமமேசுவன மேரகூறிய விண்ணவாருகவி
தோ நிரண டிருமருங்கு சூழப் புறப்படடுத தாய படைத்த
உலகங்க ளினைத் தினுமபோய உயிர வாகுகட்களைப் பார்த்து
நாம நினைத்தபடி இவ்வளவு உயிரகஞ்சைகளையும் உண
டாகுகிதோ மாகையால் நமமைப்பாக்கிலும் முதலவ ரொருவ
ரு மில்லையென்ப பெருஞ் செருக்குற்று, உடல் புன்கித்தூத
திருப்பாறகடலின மருங்கடைந்து, ஆங்குத் திருமால் ஆதிசே
டனமீது சயனித்து யோகந்த திறை புரிவதைக்கண்டு, உளம்
பொருமல ஆகாயத்தினினிறங்கி நெருங்கி, அறிதுயிற புரி
வேயா நீயா எழுந்திரென்று கூறினன அப்போது திருமா
லானவா க்ஷத் திறையினின்று நீங்கி, பைக்கொண டிங்குவந்த நீ
யாரென்றுக்கேட்க, பிரமமேசுவன நான உலகுயிராகளைப்படைத்
த முதற்பொருள் எனதுறைத்தனன அதனைக்கேட்ட திரு
மால் கடலையும் அது சூழ்ந்த பூமியையும் திசைநிலை முதலிய
வற்றையும் மாறாப் பல வுலகங்களையும் பல வயிரகளையும் பிர
மனென்று சொல்லுமுனையும படைத்தபரம் துவன யான்

என்றனா பிரமமதேவன அதனைக்கேட்டுச்சினந்து திருமாலே
நோக்கி அறிவற்றவனே! மறைநான்கும் எனநவிலுள்ளன
எனபதையும் மேற்கொல்லிய பூரிமுதலிய யாவற்றையும் நான்
கினைத்தபடி படைத்துள்ளே நெனப்பதையும் நீ யுணராது
இங்ஙனங் கூறுகின்றனைபோலும் எனறன இவ்வாறு நான்
பரத்ததுவன நான் பரத்ததுவ நென்று இருவரும் வாதிட
அதனால் அவ்விருவரும் சினம் அதிகரித்தவாகளாய் போ
புரியத் தொடங்கினா

அப்பொழுது திருமாலானவா அஷ்டதிசை யானைக
ளும் அரவரகம் தேவர்களும் மறறையரும் ஊழிகளாலமோ
வென்று நடுங்கும்படி வில்லைவளைத்துச் சரமாரிப்பொழிந்தனா
பிரமமதேவன அந் அம்புகளையாம் தன்னையணுகாக்கடி ஒரு
தருப்பையைக்கொண்டு தடுத்தது சீறி அன்னவாகனத்தேறிப்
பல பாணங்களையெடுத்து மந்திரமோதி விடுத்தனன் திரு
மால் கருடவாகனத்தேறி சிலகண்கொண்டு பிரமமதேவன
விட்டபாணங்களை ஒருநொடியில் துகள் செய்தனா அதனைக்
கண்ட பிரமன் இவனுடைய ஒரு கழிகையிற றுண்டருசெய்யீவ
நென்று ஶ்ரோப்பரித்து அநேக வீரர்களாலும் தாங்குதற்கரிய
ஒரு தண்டை யெடுத்துத் திருமாலின் மார்பி லெறித்தனா
திருமால் அரக்கருதிரப் பிணமுடைநாலும் ஒரு தண்டை
யெடுத்து, சினமுதிரத் தனையணுகுவ கதையைக் கிடுகுபோல
நொறுக்கி யுதித்தனா இங்ஙனம் அவ்விருவரும் மேலால்
வெற்றியிலலாது மேதவலோகம் தீப்பற்றவும் கடல்கள் உடைவும்
சக்திர சூரியா நிகைத்தெரிந்த சூரியவும் மண்ணுலகும் மேல்
ரும் விண்ணுலகத்தோரும் அழிவுறவும் தூயவரும் உலர்
போபுரித்தனா

இவ்வாறு யுத்தஞ் செய்யும்போது திருமால் பிரமன்
சென்னியைத் துணிந்கும்படி தமது சகராயுதத்தையிட
அதனால் பிரமன் மடியாததுகண்டு, தான் முன்வருந் தித்தவா
கிடந்து பெற்ற பாசபகாஸ்திரத்தை யெடுத்தேவினா அவ
வஸ்திரத்தை வேறுவகையிற் றடுக்க வியலாத பிரமமதேவன்
வில்லைவளைத்து அங்ஙனமே தாம்பெற்ற பாசபகாஸ்திரத்தை

வெச்சேதையினன அருத அஸ்திரங்குளிமணமுமொன்றேரு டெடா ன உ
பாசுகி ஶ்யாயி, 9. சிற க்ளமபி ஶ்வாசிகள நடுங்கவும் இடிககூட
ம நாணவும சிலகாலம போர்புரிந்தன

இப்படிப் பிரமணும திருமாலும மடியுமபடி போர்புரிவ
தை, கங்கையையச் சிறத்திலும் உமாதேவியாரை இடத்திலு
மிருத்திய பரமேசுவராகண்டு உமாதேவியாருக்குமுன்னா னுக
கிரகிதகலாறு தமக்குரிய (மாசிமாதத் தேயபிறைச் சதூததசி
கூடிய) இரவின அரத்தயாமத்திலே அவர்கள் மடியாதபடி
கொழுநதுவிட்டெரிபும அக்கினிப் பிழம்பாய நடுவிறேருன்றி
னா திருமால் பிரமணென்னு மிருவராலும் விடப்படடி ஆகா
யத்திற சிலகாலமாகப் போர புரிந்திருந்த அஸ்திரங்கள் அந்த
அனற பிழம்பிற கலந்தன திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் நடு
விற பரமேசுவர ரிங்ஙன மனற்பிழம்பாயத் தோன்றியது மு
றையே நீலமலேகுகும் பொனமலேகுகும் நடுவில் மிக்க உயர்ந்த
பதுமராகமலே தோன்றியதுபோலிருந்தது கண்ணுக்கு மனத்
தினுகுமுடெடாது சோடிசூரியர்கள் ஒருவடிவமாயத்தோன்றி
யதுபோ ஸ்ணடாகிய ஆதியநாமற அந்தரோசி சொருபத்
தைப் பிரமணும திருமாலுங்கண்டு அதிசயமடைந்து அச்
சொருபத்தின அடியை யொருவரும் முடியை யொருவரும்
போயப்பாராத்து ாண்டு முந்திவருபவரே நமமிற பரத்ததுவ
ராவரென்று தீர்மானித்தனா அப்படியே அடியைக்கண்டு வரு
வதாயத் திருமால் வராகத்தின் வடிவாக்கி கீழேமுலகங்கனையுந்
தோண்டிச்சென்றனா பிரமன அன்னப்பள்ள வடிவாக்கிப்பறந்து
ஆகாயத்தினிடத்து மணிமுடியைத் தேடிச்சென்றனன அவ
விருவரும் அவரந்தகாலந்தேடிச் சென்றும் அவ்வழவின் அடியை
யும் முடியையுங்காணுது உடலினைத் து அச்சமும் வெட்கமு
முற்ற மனத்தடாயத் திரும்பிவந்து சோந்தனா

பின்னா, பரமேசுவரா இங்ஙனம் அனற பிழம்பாயத்
தோன்றின ரேனபதைப் பிரமணுந் திருமாலுமுணர்ந்து அவ
விருவரும் அந்த ஒளிப்பிழம்பைநோக்கி, கண்ணடியிலடங்கும்
மலைபோல அவரவருளாததிருந்து போருள பாலிக்குங் கரு
ணைகூடலே தேவரீரது செயலறியாது யாங்கள் இங்ஙனம்

வீணே மலைந்தனம் தமிழேனா சென்னிருடி வாழ்க கிருபை புரிந்து தேவரீரது இணையா திருவடியைக் காட்டியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனா அடியாக்கெளியாரம் பா மேசுவரா அவர்கள் து வேணுகோளுக கிரங்கி மேற்கூறிய வாறு தமக்குரித்தாகிய மாசிமாதமும் தேயபிஷேச சதுர்த்தி யும் கூடியவீரவில அசுடரொளி யுருவைநீக்கி நீலநடைமு மெண்டோளும் நெறியிற கண்ணுமாராத சூலபாணியராய்த தன்னோ சுய வருககாட்டி நின்றா அப்பொழுது திருமா லிடப்பகசத்திலும் பிரமன வலப்பகசத்திலும் நன்று பரமேச வரனை நோக்கி “மலையினோ டணுவுமாகி மன்னுமோர் பொரு ளே போற்றி, பலவுயிராகுயிராயாராத பைந்தொடி பாகாபோ றுறி பலவிடைக் கொடியுயாததிப பரந்தநற் பரனேபோற்றி சலமுடைச சடையோய போற்றிச சங்கரா போற்றி போற்றி ஈவசங்களைத் தான்படைத்தளித்து விரவுமுடிவில் விளங குமவைகளை நெறிக்கண்ணினிகழ்த்தியூட்டிப் பற்பபாசகிப் பரி ஷ்டன றரித்து ஏனபினையணிகதே யிருபுருவந்தனைச சுழற்றி யாடுந் தூயோய போற்றி, என்று தோ, திராஞ்செய்து வணங்கி நின்றனா பரமேசுவரன் திருமாலையும் பிரமனையும் நோக்கி நீவிர சிந்தையில் விழைந்தது யாதோ அதனைக் கேணமின ன்னுங்குத, அவவிருவரும் கண்ணு, ஈபரம்! தேவரீர் அனற் பிழம்பாய நீனற் றாலே அ, தீயில் மறைந்த எமது அஸ்திரங் கலை மீட்டும் அருளலவேணமும், அன்றியும் யாங்கன புரியுந் தொழில் நிலைபெறுமாறும அருங்கிரகித்தல் வேணமும் என்று பிரார்த்தித்தனா

பரமேசுவரா அவலிருவரையும் நோக்கி நீவிர படியாத படியாரம் அனற்பிழம்பாய்த் கோன்றிய நாளும், பின்னா தூடக சூத தரிசனத் தந்தநாளும் முன்னா உமை விரதமிழைத்து எம் கலம்புகித்த காரணத்தாற் சிறேஷ்டமெயரிய (ஷடசூரிய) இவ லின் விரத நாட்களாகும் அவலிப, ரங்கிமையை எவராலும் அளவிடக் கொல்லமுடியாத, அவலிப, த, தீனைச சாதிமுறை யெறிசுவமுஞ் சண்டாளா நோற்றிடினும் அவா தக்கோராகி ன்னிலவிருப்பிய போகமாராகு முத்திதேறி கொண்டு

திண்ணாமாம கோதானம அசுவமேதயாகமுதலியன அளவில்
லா தனவாகசெய்தாலும் அவை இச்சிவராத்திரி விரதம்போற
பலன் தாராவாம் ஆகையால் நீங்குநிருவரும் அவ்விரதமியற்றி
அன்றிரவில் எம்மைத திரிகரணசுத்தியாகப் பூசிப்பீரானால்
அந்நீங்கு விரும்பிய வறையெல்லாம் தருமெனத் திரு
வாய்மலாநதருளி அநதாததானமாயினா

அதனைக்கேட்ட இருவரும் பெருமானது கட்டளையைச்
சிரமேற்கொண்டு அச்சிவராத்திரிவிரதமேறற்றுப்போரிவிழந்
தத்தம் அஸ்திரங்கனையும் தாமது தொழிலகனையும் பெறமா
இமையவாற்ற னிலையெய்திப் பெருவாழ்வுற்றனா சொல்லு
தற் றருமையாம் சிவராத்திரி யுறபவம் ரதாருமென்று சூதமா
முனிவா னைரிசாரணிய வாசிகளுக்காக கூறினா

உறபவச சருக்கம் முற்றிற்று

சிவராத்திரி

மான்மியச்சருக்கம்.

நீராவன சூதனை நோக்கியாவ வனததுறை ஆற
வாகன மறைநுறு, மன்ன மாவிர தத்தினை நோற்றிடு
மடை வுரன றரவமுளிற், பன்னு மாமல ரிட்டரு சரீர
புரி பரிசுந் பரிவேடின, நின்ன வாதென விரித்தெமந
முறைத்தியென நிரப்பவங் கிசைக்கின்றன. (க)

மாமாமதிர சிவநிசி யுறபவம் வகுநதுடைத்
தனப்பிப்பா, லாக வததுட னைநதுள தரனிரா வவற

(க) அன்ன = அப்படிப்பட்ட, நோற்றிடும = அனுஷ்டிக்கும்;
அடைவும = முறைமையும், பரிசும = விதமும

(உ) மாமாமதி = சிறந்த மாசிமாதம்; சிவநிசி = சிவராத்திரி,
யோகராத்திரி = யோக சிவராத்திரி யென்பது,
சுசுமாரக = வெறுதின்கலவாமல, ந்சிககடை = இரவின
முடிவு உவா = ஆமாவாசை, இரைநதிடில = பொருந்
நீராவன

ஹரி ஞானாஹிரல, யோக ராத்நிரி சோமவா ரததி
 னை ஹதயகா லோரிலேதொட, டேக மாகவந நிசிக
 கடை யளவுவா விசைகதி வினுவாமே (உ)

திவந வினகலை குறைசதூத தசிரதிக கிழமைநி
 ற நிசுழலலிற, நங்கு ராமகான களவுதொட டிருநதிடி
 ற சயிலம் றருணமாலை, பங்குல வைததிப பரம
 லைப புரணை பண்ணுக பரிவேரி, மிங்கு ரைததவா
 சமங்குமற நிதநையும யோகரா க திரியெவிறே (ங)

ர ஹ வந்தசா கததரை நாழிதை யிருளுவா விருந
 தாலு, தேறு வெறுவச ரதாததி யாடிச சேரினு
 ற கொலலேண்டு, ஏறு தீரதவத ஆறுவிகாள் விதி
 முறை யுளாகருமிங கிவை நோடுகிற, கூறு பற்றுள
 சிவநிதி விரதமுத கோடி ரீதா றிடலொகரும. (ச)

பருவ மாறுள வருடமோ ரொன்று பன்னி
 றுமதிதோ று, முருவ பாமதி நிறைந்தது குறைந்திடு
 மோரிரு பாகதது, மருவு மாசதூத தசியறு நான்
 கினு ரோடுபது வடககாருந, திருவ மாநநமா தவ
 ரிதை நிததிய சிவநிதி பெனசொலவார (ரு)

(ங) திவகாளி கலைகுறை சதூததசி = தேயபிதைச சதூத
 தசி, மதிக்கிழமை = திங்கடகிழமை, அலலில = இர
 வில, சயிலம் = இமாசல வரசன, றனறருள = பெற்ற,
 மாலை = மாண்போனறபாவையுடைய உமா தேவியை

(ச) ஹறுதீ = கெடுதியற்ற, விதிமுறை = விதிக்கப்பட்ட
 கிரமப்படி

(ரு) பருவம் ஆறு = கா கூறு, முனபனி, பிபனி, இள
 வேனில, முதுவேனில எனனும ஆறுமாம, ஓரோன
 றுறு = ஒவ்வொருகச்சோத, பன்னிருமதி = பனி
 ரண்டுமாதங்கள், மதிநிறைந்தது = வளாபிதை, குறை
 நதிடும = தேடபிழை, திருவமாநச = பகிழைநகிய

அதிகமாகமா தத்தினிற குளிரகதி ரம்புவி
குறைபக்கத், திதிபன் னான்குரீன பிங்கண்முற திரி
திபை சித்தினை மதிதேயு, மதியி னட்டமி யிடபமா
சுந்தமுன மருவுமட டமிமாசில, பதிக யாழ்மதி மதி
வளா சதுரத்தியாம பகாந்தகற கடகத்தில, (சு)

விரியும் வெண்ணிலாக கலைகுறை பஞ்சமி விளங்
குமா வணிதனனிற், பரியுஞ் சுககில பககவட டமி
புரட் டாதிமுற பதினமூன்ற, மரியவைப்பசிக கரபுவி
வளாநிதி யாறிரண் ட ஹேதேனிற, நெரிய முற்படு
சத்தமி பிறப்பி திதியிலட டமிநானும (எ)

ஒப்பின மாகழி யுபபபக கத்தினி லுறுதிதி பதி
னன்குஞ், செபடி மானமதி வளாமதி தனிலுறு திரி
திபை யிவைஞ்சுக், கபடி வேறகரக கணனுந லஞ்ச
சனைக குரியவா கமமெல்லாக, தபரி லாதெடுத்த நிசை
கொண்மா தரசிவ நிசியெனைய சாறறுமே. (அ)

மாறின் மாகழிச சதுரத்தசி யாதனை மரு
விலுத நமமாகு, மூழி லாக்குடத திங்கனிற குளிரகதி

(சு) அதிக = சிரேஷ்டமாகிய, மீனதிங்கள் = மீன (பங்
குனி) மாதம், முன்திருவியை = வளாபக்கத்துத் திரு
வியை, சித்திரைமதி = சித்திரைமாதம், தேயுமதி =
தேயபிறை, பங்கயாழ்மதி = பங்கயாழ்மாதம்
மீதுன (ஆனி) மாதம், கறகடகம் = ஆடிமாதம்

(எ) பரியும் = விரும்பும், முன பதின மூன்றாம் = வளா
பிறைத் திரையோதசியாம, தெரியும் = அறியப்பட்ட,
முற்படு = வளாபிறை, பிறப்பி = தேயபிறை

(அ) உபயபகம் - ஆரணகபகம் மானமதி - மகாமாதம்
கலககபகம் = கலககபகம் ஆரணகம் ஆரணகம்
ஆரணகம் ஆரணகம்

ருப்பதி குறைபகம், தெரி நின்றிடு சதுரத்தகி குசன்
கதிக கழைநயிற சோவுறமு, ஸ்ரீநிறகதி கொடுக
முமுத கோடியாளு சிவநிசிக கிணையாமால். (க)

உறற பன்னிரு மதியிலிவ விரதநோற றுளம
விழைந தனமுனனாட, பெற்று னோரயன மாசியிற்
கேசவன பிறங்குரங் குனிதனனிற, சொற்ற சித்திரை
த திங்கனிற பாபபதி முரியன விடைமாதத, தற்ற
மற்றிடு மிதுனாந தததர னாடியிற குமரேசன. (க0)

சிககத தாடிவி கன்னியிற ரேடனிர திரனெடு
துலைத்திங்க, டங்கு காதத்திகை நாமக டனுமதிதனின
மனோன மணிதையிற, றுங்க மாரிமி லீடபதேவனப
சுரு சுசுரொழி யுமைவார, பங்க ஸீட்டு டந்திடத
தகநற பககராத திரிசொல்லார. (கக)

மகர திங்கனி பைரபக கத்திடை வருபிர தமை
யெபதப, புகுறு மனறுதொட டெதிரதபன மூன்று
நாடபிபபதோர பொழுதாதிப, பகாத ருமபதி னை
கனி னோரபங் பககராத திரியாகு, மிகப ரதரு விரத
மற நிதற்கிணை யாவரே ப்ரலஹார. (கஉ)

அருட ருஞ்சிவ ராததிரி பிபபடி பைந துபட்டது
வாகு, முருகுநாதலோடைநதைபுரோற்றனன றுரைத

(க) உடுபதி = சுகதிரன, குசன் = செவ்வாய, கதிக
கிழமை = ஞாயிறுக்கிழமை

(க0) விழைநது = ஆசைபொருந்தி விடைமாதம் = இடப
(வைகாசி) மாதம், அற்றமற்றிடு = குறைவில்லாத

(கக) துலைத்திங்கன = துலா (ஐப்பசி) மாதம், நாமக =
சரஸ்வதி, துங்கமார = வலிமைபொருந்திய, இமில் =
முகப்பிணையுடைய, சுசும = கிளி; நீட்டு = பேருரு

(கஉ) எயத = வர, பதினான்கினில = சதுரத்தசியில்.

(கங) வானமுறை = ஒழுங்கு

தவை முடியாதிதன, பருவுமிங்கிதி னென்றனை விதித
திடும வானமுறை வழுவாராற, பெருகுமனபுட னேற
றவா பெற்றகரும பெருங்கதி பெறுவா ரால. (க௬)

ஊதை முனப்பி பஞ்சியி னுறுவீனை யோட்டி மேற
பதஞ்சாவான, கோதை பங்கன தருட்கடற் குளித
திடுங் கோதறு குணத்தோகா, னேதை யாமெடுத துரை
பபதிங் குமகினி யிமையவ ரறிபாரிப, பேதை மானு
டரறிவரோ சிவநிசிப பெருமையின் றிறனமமா. (க௭)

வேறு.

மததகமால கன்றிறுரிவை போததுமுனை யுரித
துடுதது மதியஞ்சூடும், விததகனீ னிறமிடறறுச
சிவனிரவா கியவிரதம் விளங்க நோற்கி, லுததமாத
தமமதம் மெனவொரும வகைபபடுமா லொழுங்கிற
சொலவன், முத்தழலவேட டிடுமுனிவீர கேண்டி
னெனச சூதமுனி மொழிவ காணுன. (க௮)

விரிததரெழுங் கதிாப்பரிதி மேறறிசைபோ யந
திவநது டேவுங் காறுந, தெரிதததிர யோதசியாந் திதி
நின்று பின்புசுறாத தசுதான கூடித, தரிததவிரா வன
றிமறறைப பகன முழுநாந் தங்கியிடிற் றறுகட டநதி,
யுரிததபிரா னிரசனிகரு ளுததமததி லுததமபா
யுரைப்பா மன்னே. (க௯)

(க௭) ஊதை=காற்று, பஞ்சியின=பஞ்சைப்போல

(க௮) மததகம்=மஸ்தகமுள்ள, மால்=பெரிய, உரிவை=
தோல், உழுவை = புவி, நீனிறம் = நீலநிறம், முத
தழல = ஆகவனீயம், காருக பததியம், தடசனாக்கி
னீயம் என்னும் முததி

(க௯) தரிதத = தங்கிய, தறுகண = அஞ்சாமையுடைய;
தநதி=யானை, நிரசனிகரு=இராச நிரிகரு

உதித்தகதி மத்தமித்த பின்குடுஞ் சதூததகியுத்
நமமா மெனபா, துதித்தவுத யாதிபுத யாநதமதாய்ப்
பகவிரவு தோய்நது நிறகுங், கதித்தசதூத தசிகதிரத
நமிக்குமுனசோ சதூர்ததசிரந் கங்குறபோதின, மதி
ததபதது நாழிகைநிற பின்குடுஞ் சதூததகிமத திம்
மாமனறே. (கௌ)

அலலினிரு பனாகுடிகை யன வுத தூதத் தகிதானின்
நதற்குபயினனாச, மொலலினுபா மதிபரிதி புடனகடு
மமாவாசை தொட்டத தோடு, புல்லியிடி னதமசிவ
ராததிரியா மெனவெடுத துப புகலவ ரல்லி, னலலியல
சோ பதினமூனமுந திதிதொட்ட சதூததகியே நனற
தாமால். (கௌ)

கங்குறனிற பதினமூனமுந திதிபுடனே சதூத
தகியோராகலை தானகடி, லங்க து வே சிவநிசியாக
கொளலவேணடுஞ் சிவநுப மாகுமேனமை, தங்கு
சதூத தகிதிரயோ தசுததி ரூபமிவை தானென்
முநித, தங்கமுறக கூடுமிராச சிவலிங்கா காரமெனச
சொலவா மனசினு. (கக)

ஆசிலமா வாரைதொட்ட சதூத்சகிதா னுலியக
லங்கம போலாம, பேசுமதிற் பூசைசெயயிற பிரமகத
திதோடமுண்டாம பிறங்குமநதத, தேசமுழு வ துங்கெ
டுமுற புண்ணியமபோகு சிநதைசெயயிற நிடுககட்டுள
ளங், கூசநகங்கடனிற கொடியவிர வரவமதிற் குளிர்
பாமாதோ. (உ௦)

(கௌ) கதித்த=சிறந்த, கங்குல=இரவு

(கௌ) புலலியிடின=சோந் துடடால், நலலியல=கோத்தி

(கக) ஓரகலை=ஓர் நாழிகை, துங்கமுற=பரிசுத்தமாக

(உ௦) ஆசுஇல=குற்றமற்ற, ஆவியகலஅங்கம்=உயிரிங்கிய
சரீரம் (பிணம்),

ஊறிலமா வாசைதொட்ட சதூத்ததசிவை திகர்
விரததாக குரியவாகும், கூறுபுகழ்ச சைவர்முன்னு-
கொளலவேண்டுந் திருவோணங் கூடிநிறகு, மாறிலமா
வாசைதொட்ட சதூத்ததசிதான விரத்தருக்கும் வாழ்
வினமிகக், தூறிலகிர கததருக்கு மாருமமா வாசை
யெனுந் தோட மினறே. (உக)

அறறமிலத தராததிரிமுன சதூத்ததசியோர் கலை
கூடி லன்று கொளக், செறறமிசச சதூத்ததசினர் விர
விநிறபின் னொருகலைதான்சேடிததுறமுன, மறறைநா
டகொளலவேண்டும வைதிகநும விரததாகரு மதிககு
மபக்க, முறறதுதா னிரண்டுபடி விரவிலதிகத்திதிதா
னுசிதமாமே. (உஉ)

திதித்திரயஞ் சோநதுவரில வைதிகாகருஞ் சைவ
ருக்குஞ் சிறந்ததாகு, மதிககுமறறை நிகிககடையி
னமாவாசை கூடமுதன மழுமானேநது, நதிசசடை
யோன றனைப்பூசை புரிந்திடுதல வைசருக்கு நனமுமெ
னறே, விதித்தனரான மதிககிழமைச சதூத்ததசிககு
மிந்தமுறை வேண்டுந் தானே. (உங)

அறறணிமூவைநதுகன்ன லாமளவிற சதூத்தத்
சிமுற றினத்திறகூடி, மறறைநா விரவுபதி னைநது

(உக) விரததா = சன்னியாசிகள், தூறில = பழிப்பிலலாத

(உஉ) அறறமில = குறைவிலலாத, செற்றம் = கெடுதி,
சேடி ததுறமுன = தாளிவந்தால.

(உங) திதித்திரயம் = திரயோதசி சதூத்ததசி அமாவாசை
யாம மூன்று திதிகளும் ஒருநாளில் வருதல் (அஃதா
வது காலையில் திரயோதசி திதியின அநதமும, அநத
புப்பின் சதூத்ததசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில்
அமாவாசை திதியின திதியுடைய வருதல்)

கன்ன லள விலுவா வந்தொன்றாகி, புறநிறு நிறநின்ற
தனிலே பூசைபுரிந்திடலாகா தொழிகமுநதர, சொற்
புதினத தருசசனைசெய திடவிதிததார சைவநெறித
துறைநின்றோரே. (உச)

முற்றி நிறி லோர்பொழுதுண்டி டையிலவிதித் தி
நெந்தியின முழுது முண்ணு, திறநிதனிற மூரிலொ
ருளி யேறேறி தண்பபூசித்தியாம நான்கும், பிறநிதி
யிற சிவனடியாக கன்னநலகிப பாரணநதான பிவன
சசெயபச, சொற்றிடுமா கமமாதச சிவநிசினோற நி
ககருதித துணியது லோராககே. (உரு)

ஒதவருளு சோமசிவ நிச்சதனக்குச் சதூதததிரி
னுண்டு வாவிற, றுதவிழபூங் கொன்றையணி லேணிய
ணைப பூசைசெய்து சாமநான்குந, தீதகனற பிரதனை
யிற பாரணஞ்செய்திடவேண்டுஞ் செபுமைநது, பேத
முள்ள சிவநிசிககுட சதூதததிரிசங் கரனிரவாயப பிற
நகநின்றால். (உச)

இன்னசிவ நிசினிறந நோற்றிடுவேரா முற்றினத
தி லெய்தானினற, வன்னதிர யோததிரி லொருபொழு
துண்ட டரிவையா தோளணைதலினறிச, சொன்னவிர
வகற்றியறறைவைகறையிறபுனிதநதிததோயத்தாடிப,

(உச) கன்னல்=நாழிகை

(உரு) இற்று இதனில=இததனமையாம இரவில், எறு=
இடபம்.

(உசு) சோம சிவநிசி=சோமவாரச சிவராததிரி, சதூதததிரி
சங்கானிரவு=நிததிய சிவராததிரி (இதனிலக்கணம்
இச்சருக்க வசனத்திற காண்க)

(உ௭) எய்தானினற = பொருநதின் தோயம்—நீர் தின்
பணி—குரியன

விண்ணாதின மணியதிசுருங் காலைபிறசெய் கடனனை
சுதும பிறழா தாற்றி. (2௭)

மதிமுடியோன கோயிறனை வலமவந்து தண்டனி
டு வணங்கு வாயாற, றுதிட்கனறில் வயினேகி யிழிசு
லததோர் பாதகாபாற றுன்னிடாமற, கதிய றமற றவ
ருடனவாய் பேசாமற கண்ணினெதிற கண்டிடாம,
னதியிடைப்போய நண்பகலி னுனவிதி வழுவாது நன
னீராடி. (2௮)

துய்யவெண்ணீ சிரண்டுததிட டுசசியிறசெய் கட
னகழிததுச கடலையாடு, மையனைப் பூசுகுமிடங் கோ
மயத்தான மெழுகியின நமபொனனாடை, செய்யது
கி னேததிரததால விதானிதது வாமைகனனல சிறகக
நாட்டி, மையகனாண் மலாமலை தோரணங்க ணிறை
நிரையின் வயங்க நாற்றி (2௯)

கண்ணுதலை யருசுசிததற குரியபொரு ளனைத்தி
னையுங் கருதித்தேடி, விண்ணுலவு கதிரருககன மேற
றிசைவே லையினமுழுக வீழுமவேலை, தண்ணுலவு சந
தனறற றுபதிபாதிமி சயிலமீனற, வொண்ணுதலோ
ராகனாறை சநிதியின முன்னமலை யுதவியனபால

(2௮) இலவயின=வீட்டினிடத்து, துன்னிடாமல=நெருங்
காமல, நண்பகல=மத்தியானம்

(2௯) தூசு=வஸ்திரம், செய்ய=சிவந்த, நேத்திரத் துகி
லால=பட்டி வஸ்திரத்தினால். விதானிதது=மேலே
கட்டி அலங்கரித்து, கனனல=கரும்பு, மையகல=
குற்றம் நீங்கிய, நிரைநிரை = ஒழுங்காக, வயங்க=
அழகாக, நாற்றி=தொங்கவிட்டி

(௩௦) வேலை=சமுத்திரம், வேலை=வேலை, ஒண்ணுதல=
பெண்) மாராசேவி

அந்தியினிற் றணபுனரீழுபந் தருககயநற் கிரியை
செப மாறறிப பினனா, வந திளமா மதிமுடித்த வள்ள
றனைப் பீடி கையில வைத்துத்தாபித், திரதியமோ ரை
நதவித்திட டாகமநூன மறைகளெடுத் தியம்பாநிறகு,
முந்தியமந திரங்குனிஹ பூசைவிதி வழுவாமன முடி
த்தல வேண்டும. (105)

முன்னமுதற் சாமத்தி லானினைநதா லாட்டிடுக
முறைமையாகப், பினனிரண் டாஞ்சாமத் தைநதமிர
தா லாட்டிடுக பிரசந தன்னு, னன்னபஞ்சோ முன
றூப சாமத்தி லாட்டிடுகநாலஞ்சாமங், கன்னலினசாற்
றினிலாட்டக காரணவாகாடுமெடுத்தககமுறிற்றனறே ()

ஆசகல்கோ சலந்தயிர்பால கோமயநெய் கௌனி
யமைந தாகுஞ்செநதேன, காசகல சாககரை ததிபா
னெய்யிவையைநதமிாத மெனக கரைவரித்தை, மாசக
லகௌ வியமபோலத் தனித்தனியே தாபித்த மதியஞ்
சூடு, மீசனமணிமுடிமீதி லாட்டிடவா கமநூலக னெடு
த்தாக கூறும. (106)

சநதமுதற் சாமமதி லகிலிரண்டாஞ் சாமமதிற்
சாம மூன்றிற், கந்தமிருங் கருப்பூரங் கடைச்சாமங் குங்
குமஞ்செங் கமலப் போதில, வந்தருணைமுகன முகுந
(107) நதகிரியை=நனமையை நலகும் அனுஷ்டானம், இந்
தியம்=இந்திரியம்

(108) ஜனினைநது=பஞ்சகவலியம், ஐந்தமிாதம் = பஞ்சா
மிருதம், பிரசம்=தேன

(109) காசு=குற்றம், தாபித்தது=வைத்து, தனித்தனியே=
பஞ்சாமிருதங்கூட்டியவைகளைப் பின்னும் ஒவ்வொன
றாகவும்

(110) சந்தம்=சந்தனம், அகிலம்=அகிறகுழம்பு; கற்பூரம்=
பச்சைக் கற்பூரம் குங்குமம்=குங்குமப்பூ

தன் மகபதிவானவொவரும வணங்கியேத்து, மந்தமிலா முழுமுதலவன் நிருமேனி குளிர்மிகு மனபிற சாததி.

முறசாமம விலவமதிற் பிறசாம முளரிமலா மூன் றுஞ் சாம, நற்சாதி மலாநாலாஞ் சாமமதி னந்தியா வா த்தப பூககொண், டறசாருங் களத்திறைகஞ்ச சாததுக வென் றுகமதது ளதிக மான, சொறசாரமுள்ளசித்தத் தநதிர நூ றொகுத்திதனைச் சொன்னதாமல். (௩௫)

முண்டகமுற சாமமதிற் றுளசியிரண் டாஞ்சாம மூன்றஞ்சாமங், கண்டகஞ்சோ கூவிளைமுத தளக்கிளை நான் கெனப்பகுத்த கடையிற் சாமம, விண்டலாநது ம துத்துளிககு முறபலத்தின் மலாசாத்த வேண்டுமென றே, யண்டரெலாம் புகழ்ந்தேத்துஞ் சிந்தியமா மாகந தூ லறைநத தன்றே. (௩௬)

விலவநொச்சி மாவிலங்கை முட்கிளுவை வெள்ளி ல்பஞ்ச வில்வமாகச, சொலவரிவற் நின்றழைமுக கிளை யாகக் கொண்டயன்மா றொடாநதுங் காணு, நலவரதன் நிருமுடியினஞ்சா மமுஞ்சாததநன்றமீது, கலவியநி ரதவருணரக காரணவா கமமுரைத்த கருத்தா மன்றே.

ஏதமின்முற் சாமமுறகப பருப்பொடன்ன மாகும றறை யிரண்டாஞ்சாமந, தீதகலா யசமாகுஞ் சாம மொரு மூனறதனிற நிலஞ்சேரன்ன, மோதவருசாம மொருநானகதனிற சுத்தானனமுரைத்தாபூத, நாதனி வேததியந தளக்குச சுத்தானன மாஞ்சாமநானகிற குமமே. (௩௭)

(௩௫) முளரிமலர்=தாமரைமலர்

(௩௬) முண்டகம்=தாமரை, கண்டகம்=மூள், கூவிளை= விலவம், உற்பலம்=நீலோற்பலம்.

(௩௭) வெள்ளில=விளா

(௩௮) முறகம்=பயறு, திலம்=எள்.

சுறுவஞ்ஞனே யுக்கிரனே சங்கரனே சிவனேசா
ம் பவனேசானறாய்ப், பெறுகதியை நல்கயிடு மீசான
னேமகவுக கிரனேபேசு, மறுவறுபூ தாதிபதி யேபென்
னுமநதிரமோ ரெட்டு மோதி, யுறுதியுடன் றாபாதி
நிவேதனங்க ளனைத்தினை யு மொழுங்கிற்செய்தே. ( )

நாமத்தினிருக் கெனுஞ்சொன் னாட்டுமறைமுந்த
வநது நண்ணுஞ்சாமந, தோமத்தினகறநிரண்டாரு சுரு
தியிரண்டாருசாமரு சொற்றமுன்றாரு, சாமத்திற்சாம
மறை யீறநிலுறு மறைநாலாரு சாமந தன்னி, லீமத்தி
னின்றாடு மாதிதிரு முனனோதி யிருகை கூபபி. (ச௦)

உருகுமுளத் துடனிருநதூ னெருவியிரு விழித
னிலு முறக்கமினறி, யிருளுறுகங் குலின்யாம நான்கி
னுமிப படியருசுகித் திறுதி தோறும, பொருவிலருக்
கியங்கொடுதது நாயடியேன் புரியுமிநதபபூசை தன்னை
த, திருவுளத்தி னயநதருள்வா யெனததுதித்துத் தண்
டனிடடுந் திருமுன் வீழநதே. (சக)

இன்னனநற சிவபூசை யியறநியறறைப் புலரிதனி
லெழுந்துபோகி, நன்னதியிற புனலாடிக காலையிறசெய்
கடனகழித்து நவின்றவாறே, யன்னதினத் தினும்பக
றபோ தரணையருச சித்ததற்பி னாதிகைகை, சொன்னருர
வணைப்போற்றி யந்தணருக காதையன்னஞ் சொன்ன
மீநதே. (சஉ)

(ந கூ) மறுவறு = குறறமற்ற, ஓரெட்டுமநதிரம = மேலே
சொல்லிய எண்வகைத தோததிரததை

(ச௦) தோமத்தின = குறறத்தினினறு, அகற்றும் = நீகரும்.

(சக) ஒருயி = நீககி, கூவுகுல = இரவு

(சஉ) புலரி = வீரபுறகாலம்

அங்கவர்த மனும்தியாற பாரணஞ்செய் திடல்வீ
ண்டு மறறைவைகற, றங்குபகற கடனைத் துங்காலசந
தியுடனமுடி ததுத் தாழுங்கிழபார, செங்கதிாவந துதித
தாறு கனனலுகுட பாரணநதான் செய்தாராகிற, றுங்
கமுறுகவளமொன்றுக கனநதபலமுனதென நூலசொ
ல்லுமாதோ. (ச௩)

அலைசெறிபாற கடலவிடமுண டருள்வான்முப
புரந்தழலுக கனிப்பான மேருச, சிலைகுனித்த சிவனிர
விப படிநோறபோர சிவகதியிற செலவ ரனறிக, கலை
முழுதுங்கறறுணாநத மா தவத்தி னன்னவாமுறகருவின
மூவேழ, தலைமுறையி லுள்ளவருஞ் சத்தியமுத்தியிற
சோத றப்பிடாதால (ச௪)

அறைமறைமந திரவிதியா லருசசிகக விரகிலரே
லன்பருளாத, துறைபரமனைநதெழுத்தை யுச்சரித்தி
ரெடுவகை யுபசாரததாற, பொறைதருமன் புடன்பூ
சை புரிந்திகு மொறியளிகள பூநதா தூது, நறைகமழ
செங் கமலமலா நானமுகத்தோன பூசையினு நயப்ப
னமபன. (ச௫)

இத்தகைய சிவராசனைசெய் திடமாட்டா விரு
ததாகொடி யிடையா நோய, ருத்தமநற சிவநிசியி

(ச௬) வைகல=தினம, கனனல=நாழிகை, கவளம=பிடி
அன்னம

(ச௭) கருவின=வமசுத்தின

(ச௮) விரகிலரேல = சுகதியிலலா தவாரால, ஈரெட்டு
வகையுபசாரம=சோடசோபசாரம, பொறி=புள்ளி
மையுடைய, அளிகள=வண்டிகள், பூநதாது = புஷ்
பங்களிலுள்ள மகாநதப பொழிகளே, ஊதும =
இறைசுகும

(ச௯) சினகரம் = ஆயாசம்

லுனோடு தூரினீததுச சாமநானதுளு, சித்தமிக்க களி
கூர்ந்து சிவபூா னைகேகட்டுா செபங்களைபண்ணி, முத
தனுறை சினகரத்திற செனறரனைச சேவித்தன முறை
மை யாமே (ச௭)

அசிககணுமை பங்களைமுற சாரத்தி லருபசித
தாங் கதற்குப்பினனாப, பசிககழிந்தோா நீரிற்றிது ப
லசிறிது பருகவனறேற பழங்கள் சற்றே, பசிககசல
பானநனறு மத்திமபால் பழமதாமபொருவிலகந்தடு,
சுசிககொளபாந தோசைபிட்டு மாநதலத மத்ததாமடு,
சொல்லுங்காலே (ச௭)

பகாதருபா ரணமுமுவாப பணர்ந்திடமுன் பலன்
கொள சைவா பண்ண வேண்டு, நிகறருமுப புரமெரி
த்த பரமனுயா சீரத்திகளை பெடுத்த முனனோ, புகல
சரிதை பாபாட்டிப பிறபொழுது போக்கியெழு புரவித
தேரோ, எனலபொழுத்தி கடனகழித்ததுத ஆயிலவர
றை யந்தியன்ன மருந்த லாகா (ச௭)

பாரணநதான் புரிந்ததறுவின பகற்பொழுத்தி
சோமபொடுகண்படைசெயநாரே, லாரண வகள் பயினற
குல வந்தணைரம பதிறறிமட்டி யாயிடுரைக, கார
ணங்க ளொன்றுமின்றிக கொன்றகடும பழியடைவா

(ச௭) அசி=வாள, பசிககு அழிந்தோா=பசியால் வருந்து
வோ, பருக=உணனு, சற்றே = கொஞ்சம், க
தம்=கிழங்கு, சுசி=சுத்தம், மாநதல்=உண்ணல்

(ச௭) எழுபுரவி=எழு குதிரைகள் கடடிய, தேரோன =
இரத்ததையுடைய சூரியன

(ச௭) அணங்கு இல்=கூனபா இல்லாத

கருதுஞ் சாந்திப், பேரணங்கு லோமமறை விதிப்படி.
யே புரியிலந்தப் பிழைபோ மன்றே. (௪௯)

முத்தியினை விரும்பிமுதம் சங்கற்பந் தவறாது மூ
வெட்டாண்டு, பத்தியுட னிவ்விரத நோற்றதற்பின்
வேதியாககுப் பசுபபூ தான, நித்திலவெண் ணகைக்க
னனி தானமன்ன தானமுட னிதிய நலகிப், புத்தியுட
ன சிவநிசிபாம விரதமோழி வதுவழக்காப் புகலவா
மனனினு. (௫௦)

உவறு

இந்தநல விரதந தலைசுவ னந்திக கிசைத்திட.
வுணாநதுசெவ் கதிரோள, கந்தவேள கதைக்கைக்
காலன்விற காமன கடவுளா கண்ணொராயிரத்தோன,
செந்தழற கடவுண் மதிநிதிகுபேரன செப்பியவரன
முறை நோற்றுத், தந்தம மனத்தில விழைந்தன பெற
றுத் தகைபெறு தலைவரா யினரால. (௫௧)

எனறுரைத் திடலு நைமிச வனத்தி விருந்தவ
நிருகரங் கூப்பி, நனறுரைத் தனை நீ நாநிலத துள்ளோர்
நவையறு சிவநிசி நோற்றிட, டொனறுதம் கரிதாமுத்தி
பெற்றவாக ஞளரெனினுரையெனவுபாந்த, குன்றுறழ்
தவததுச சூதமா முனிவன கூறுவன கேண்மினென
றிசைப்பான. (௫௨)

(௫௦) நித்திலம்=முத்துப்போன்ற, நிதியம்=சுவாணம்

(௫௧) கடவுளா = தேவான, வரனமுறை = ஒழுங்கு
தகை=பெருமை குன்று உறழ்=மலை மைய ஓசை

(௫௨) நவையறு=குற்றமற்ற, ஒன்றுதல=போதல்

வசனம்.

சிவராத்திரி விரதம்

அனுஷ்டிக்கு முறைமை

மா தவததுச சவுனகாமுதலாம நைமிசவனத்தேசா ரூக்
மாமுனிவரை மகிழ்நதுபோற்றி, இனி இஃ சிவராத்திரி
விரதமிழைக்கு முறைமை யினையும், அன்று பரமேசுவர
னைப் பூசுகும் விதியினையும் கூறவேண்டுமென்று பிரார
ததிகக, அமமுனிவ ரங்கனமே கூறுவாராயினா

மாதவர்காள்! கேண்மின்.

சிவராத்திரியானது; மாகசிவராத்திரி, யோகசிவ
ராத்திரி, தித்தியசிவராத்திரி, பட்ச சிவராத்திரி,
மாதசிவராத்திரி யென ஐ வகைத்
தாம்.

(க. மாகசிவராத்திரி.)

அவற்றுள், மாசிமாத்ததுத தேயபிறை சதுரத்தசி கூடிய
நாள மாகசிவராத்திரியாம் இது வருஷ சிவராத்திரி யெ
னறும் மாகசிவராத்திரியெனறும் சொல்லப்படு

(உ. யோகசிவராத்திரி.)

சோமவாரத்தன்று சூரிய ஸுதயகாலநொட்டு இரவுமுழு
தும் (அஃதாவது அன்று பகலிரவுசோந்த அறுபதுநாழி
கையும்) அமாவாசை யிருக்குமாயின அன்று யோகசிவரா
த்திரியாம்

சோமவாரத்தன்று சூரியன ஸுதயதரித்ததுமுதல அன்றிரவு
நான்கு சாரமும் தேயபிறை சதுரத்தசி யிருக்குமாயின
அன்று யோகசிவராத்திரியாம்

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அமாவாசை
அரைநாழிகை யிருந்தாலும் அன்றும் யோகசிவராதத்தி
ரியாம்

சோமவாரத்தன்று இரவின் நான்காஞ்சாமத்தில் அபபடியே
தேயபிறைசசுதூத்தசி அரை நாழிகையிருந்தாலும் அந்
ந்நாள் யோகசிவராதத்தியாம்

இங்ஙனம் சோமவார சம்பந்தமாயவரும் யோக சிவராதத்திரி
நாலவகைத்தாம்

இத்தகைய ஒருயோக சிவராதத்திரி விரத மிழைக்கின் அது
மூன்றுகோடி மறறைச சிவராதத்திரியின் விரதமிழைத்த
பலனற்றும்

(௩ நித்தியசிவராத்திரி.)

வருடத்தின பனிரண்டு மாதங்களிலும் வரும் தேயபிறை
வளாபிறைகளின் சதூத்தசிகூடிய இருபத்து நான்கு
நாட்களும் நித்திய சிவராதத்திரியாம்

(௪. பட்ச சிவராத்திரி.)

தைமாதத்தின தேயபிறைப் பிரதமையன்று தொடங்கிப் ப
திமூன்று நாள்வரையில் பிரதிதினமும் நியமத்துடன் ஒ
ருபொழுது உண்டு பதிநான்காம் நாளாகிய சதூத்தசி
யன்று (பின்னாககூறும்) விதிப்படி விரதம் நோற்பது
பட்ச சிவராதத்திரியாம்

(௫ மாத சிவராத்திரி.)

ராசிமாதத்துத தேயபிறைச சதூத்தசி,
பங்குனிமாதத்து வளாபிறைத் திருதியை,
சித்திரைமாதத்துத தேயபிறை அஷ்டமி,
வைகாசிமாதத்து வளாபிறை அஷ்டமி,
ஆனிமாதத்து வளாபிறைச சதூத்தசி,
ஆடிமாதத்துத தேயபிறைப் பஞ்சமி,
ஆவணிமாதத்து வளாபிறையுடமி

புரட்டாசிமாதத்தது வளாபிறைத் திரயோத்தசி,
 ஐப்பசிமாதத்தது வளாபிறைத் துவாதசி,
 கார்த்திகைமாதத்தது வளாப்பிறைச் சபதமி, தேயப்பிறை
 [யட்டமி]
 மாகழிமாதத்தது வளாபிறைச் சதூத்தசி, தேயப்பிறைச்
 [சதூத்தசி,
 தைமாதத்தது வளாபிறைத் திருநீயை.

என்னும் திதிகள்கூடிய பதிநான்கு நாட்களும் மாதசிவ
 ராததிரியாம்

மார்கழிமாதத்தது வளாபிறைச் சதூத்தசி திருவாதிரை
 நட்சத் திரத்தோலகூடிவந்தாலும், மாசிமாதத்ததுத் தேயப்பிறைச்
 சதூத்தசி செவ்வாய்க்கிழமையோ டாவது அல்லது ஞாயிற
 றுகிழமையோடாவது கூடிவந்தாலும் அவ்வொரு சிவராத
 திரியானது மறறைச் சிவராததிரி மூன்றுகோடிககிணையாம்

மேற்கூறிய ஐவகைச் சிவராததிரிகளிலும் வீரதமிழைத்
 தல நன்றும் அப்படிச்செய்யக்கூடாவிடின, இவற்றுள் ஒரு
 வகைச் சிவராததிரியை யாவது விதிதவருமல நோற்றல
 வேண்டும்

மேலும், இச்சிவராத்திரி உத்தமத்தி வுத்தம
 சிவராத்திரி, உத்தம சிவராத்திரி, மத்திம
 சிவராத்திரி, அநம சிவராத்திரி என நால்
 வகைத்தாம்.

அவை வருமாறு—

(க) உத்தமத்திவுத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன அஸ்தமிகுமவளையில் திரயோத்தசி யிருந்து நீங்
 கப் பின்னாச் சதூத்தசிவந்து அச்சதூத்தசி அந்தநிலவும் மறு
 நாட்பகல முற்றுமிருப்பின அஃது உத்தமத்திலுத்தம சிவராத
 திரியாம்

(௨) உத்தம சிவராத்திரி.

சூரியன அஸ்தமித்தபின்னும் இரவின பததுநாழிகைககு முன்னும் (அஃதாவது இரவின முன பதது நாழிகையில்) சதூதத்சிவரின அஃது உத்தம சிவராத்திரியாம்

(௩) மத்திம சிவராத்திரி.

காலே தொடங்கி மறுநாளுதயமவரை (அஃதாவது பக விரவு அறுபதுநாழிகையை ஆதியநதமாக) வரும் சதூதத்சியும், சூரியன அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னரேவரும் சதூதத்சியும், இரவின பதது நாழிகைககுப் பின்னா வரும் சதூதத்சியும் மத்திம சிவராத்திரியாம்

(௪) அதம சிவராத்திரி

இரவின இருபதுநாழிகையளவு சதூதத்சியிருந்து நீங்க அதன்பின்னா அமாவாசை வந்தால் (அஃதாவது இரவின பின்பதது நாழிகையைத்தொடர்ந்துவரும் அமாவாசை) அஃது அதம சிவராத்திரியாம்

இவ்வதம சிவராத்திரியிற் பரமேசுவரனைப் பூசிக்கலா காது இப்படி அமாவாசை தொடர் இரவிலவரும் சதூதத்சி உயிரீங்கிய சரீரம்போலாம் அந்த இரவில் பரமேசுவரனைப் பூசிப்போர் முன்னாப் புரிந்துள்ள புண்ணியத்தை யிழந்து பிரம்மஹந்தி கோஷமடைந்துரவுவாதி நரகங்களிற்சோவா

ஆனதால், மேற்சொல்லியபடி (சோமவாரமல்லாத வாரங்களின்) அமாவாசைதொட்ட இரவில் சதூதத்சி வருமாயின் அந்த இரவைநீக்கித் திரயோத்சியுடன் சதூதத்சி ஒரு நாழிகையாவது கூடிவருகின்ற பூநதியநாளிர்வே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும் திரயோத்சியும் சதூதத்சியும் கூடிய இரவு சிவலிங்க சொருபமாம்

அமாவாசைதொட்ட சதூதத்சி வைதிகாகும சன்னியா சிகட்கும் உரியதாகும் எனின் மேற்கூறியபடி அமாவாசை தொடருற்றும் ஷசவருக்குமாத்நிர முண்ணென்றும், வைதி காசுகும் சன்னியாசிகட்கும் இல்லையென்றும் ஏற்பட்டதாம்

அமாவாசைதொட்ட சதூர்த்தசி திருவோண நட்சத்திர ததுடன் கூடிவருமாயின மேற்கூறிய பூவணையினாகும உரியதாதம எனின அமாவாசை தொட்ட குறநரிலையென பதாம்

அன்றியும் சதூர்த்தசியானது இரவின பதினேந்து நாழிகைக்குமுன் ஒரு நாழிகையேனுங் கூடிவருமாயின அன்றே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும் அச்சதூர்த்தசி இரவின பதினேந்து நாழிகைக்குப் பின் ஒரு நாழிகையாவது சனாரி வருமாயின மறுநாள் சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்

திதிததிரயரு சோமதுவரின் (அஃதாவது காலையில் திரயோதசி திதியின் அந்தமும், அந்தம்குப்பின் சதூர்த்தசி திதியும், அன்றிரவின் கடையில் அமாவாசை திதியின் ஆதியுமாக வருகல்) மேற்கொல்லிய முதத்திறத்தினருக்கும உரியதாதம எனின மேலே சொல்லியபடி அமாவாசை தொட்ட குறநம சைவருக்கு மில்லை டெனபதாம்

சோமவார சம்பந்தமாய வரும் சதூர்த்தசிக்கு மிப்பபடி யாம

இரவின பதினேந்து நாழிகையளவில் சதூர்த்தசி திதி வந்து மறறைநாளிரவு பதினேந்து நாழிகையளவுநிருப்பின பூவதியநாளிரவே சிவனிரவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்

சிவராத்திரி விரதமிழைக்கும் விதி

இத்தகைய மகிமைவாய்ந்த சிவராத்திரி விரதம் நீராற போர, அச்சிவனிரவுவாய்ந்த தினத்தின முன்னாள் ஒருவேளை யுண்டு மஹாகையா சங்கமரீககல் முதலிய ஸ்ரீசாரந்தவரு திருநது பொழுதுபோய்ச் சுததமானவிடத்திற படுததுநங்கிச சிவராத்திரியன்று விடியற காலையிலெழுந்து புண்ணியத்தோத்ததது லஸநானாஸ்யெது குரியனுதிக்கும் வேளையில் காலையனுட்கு டானமியதறிக சிவாலயத்து சென்று பரமேஸ்வரனை விதிப்படி சூதரிசித்துத்திருமயி இழிருலத்தோரையும் பாதகரையும் பாராசாரமஸ்ய (அலாபனபால்) நெருங்காமலும் வீட்டிணுகு

வந்து பரமேசுவரனைப் பூசிக் குமிடத்தைக் கோமயத்தால் மெழுகிப், பொன்னாழையையும் பட்டாழையையும் அவண் மேலே உடடி வாழை மாங்கனையும் கரும்புகளையும் நாட்டித் தோரணங்களையும் மலாமால்களையுந் தொடுத்தது அலங்கரிகக வேண்டிம் பின்னர் நடுபபகலில் ஸ்நானஞ்செய்து உச்சிககாலவனுஷ்டானங்க வியற்றவேண்டிம் பின்னாபபரமேசுவரனை யருச்சித்ததருகரிய பொருள்களைச்சேகரித்தது, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில் சிவாலயத்திற்கொணடுபோய்க் கொடுத்தபு பரமேசுவரனை யாசசிக்குமாறு ஏற்பாடிச்செய்து வீட்டினுக்கு வந்து பின்னுமோராதாம ஸ்நானஞ்செய்து மாலைக்கால அனுஷ்டான மியற்றவேண்டிம் பின்னாப் பொன்னாழையாதியா லலங்கரித்த விடத்தில் பரமேசுவரனைப் பீடத்தில் வைத்துத் தாபித்து ஆகமங்களில் விதித்த சிவபூசா விதி தவறாமல் நான்கு சாமத்திலும் சாமத்திற கொரு முறையாகப் பூசைபுரிதல் வேண்டிம்

அபிஷேக அலங்கார அர்ச்சனாவிதி

இப்படிப் பூசிப்பதில், பால், தயிர், தேன, சர்க்கரை இளநீர், பனவீர், எலுமிச்சம் பழம், நாரத்தம்பழம், சந்தனம், விபூதி முதலியவைகளில் கிடைத்தவைகளை நான்கு சாமத்து ம அபிஷேகிப்பதோடு தவறாது முதற்சாமத்தில் பஞ்சகவலியத்தாலும், இரண்டாரு சாமத்தில் பஞ்சாமிரத்த தாலும், மூன்றாரு சாமத்தில் தேனாலும், நான்காரு சாமத்தில் கருப் பஞ்சாற்றாலும், அபிஷேகஞ்செய்தல் வேண்டிம் பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம், இலவையுந் துங் கலந்தது பஞ்சகவலியமெனப்படும தேன, சர்க்கரை, தயிர், பால், நெய் இவவை ந்துங்கலந்தது பஞ்சாமிரதமெனப்படும (இதில் தயிரை நீக்கி வாழைப்பழஞ் சோததுக்கொள்ளினு மொக்கும்) பின்னா முத்தர்சாமத்தில் அகிறகுழம்புடன் விலவமும், இரண்டாருசாமத்தில் சந்தனத்துடன் தாமரை மலரும், மூன்றாருசாமத்தில் அரைத்த பஞ்சககற்பூரத்துடன் சாதிமுல்லை மலரும், நான்காரு சாமத்தில் அரைத்த குங்குமப்பூவுடன் நந்தியாவாத்தன மலரும் சாத்தல் வேண்டிம்

பின்னர் முதற சாமத்தில் தாமரைமலராலும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் துளசியாலும், முன்றாஞ்சாமத்தில் முககிர்பொருந்திய விலவத் தளத்தினாலும், நான்காஞ்சாமத்தில் நீலோத்பலமலராலும் அர்ச்சனைபுரிதல வேணடும விலவம், நொச்சி மாவிலிங்கை, முடகிஞ்ஞவை, விளா இவ்வைந்தும் பஞ்ச விலவமாகவின விலவம் கிடைக்கவிலலையேல் மறறைய நான்கிற டைத்த வைகளா லாச்சனைபுரிக

பின்னா முதறாமத்திற் பயத்தமபருப்புச் சொந்த பொவகலன்னமும், இரண்டாஞ்சாமத்திற பாயசமும், முன்றாஞ்சாமத்தில் எள்ளன்னமும், நான்காஞ்சாமத்திற சுந்தானன்னமும் நிவேதித்தலவேணடும இயலாதேவ நானகு சாமத்துஞ் சுந்தானனமே நிவேதித்ததுக இப்படி நிவேதித்த பின்னா ஒருவொரு சாமத்தும் தூபதீபா ரதனைகள் கிரமமாகச் செயதல வேணடும

பின்னர் முதறசாமத்தில் இருக்குவேதமும், இரண்டாஞ்சாமத்தில் யசுவேதமும், முன்றாஞ்சாமத்தில் சாமவேதமும், நான்காஞ்சாமத்தில் அசாவணவேதமுமோதி இருகை கூப்பிட்டுதித்து அரக்கியங்கொடுத்தது அஷ்டாவக நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேன புரிந்த இப்பூசையினேத திருவுள்ளமேறறு அருளபுரிக வெனச்சிறதனையாற பிரார்த்தித்துப் பூததிசெய்தல வேணடும

இப்படி நானகு சாமத்தும் நித்திரையதழிப் பூசனையியற்றி மறுநாள் விடியற காலையிற்போய புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து காலையனுட்டானமியற்றி உச்சிக்காலவனுட்டானமும் அக்காலையிலேயே புரிந்து சமது தீட்சாகுஞ்ஞவை பூசித்ததுப் பிராமமேனோததமாகடகு ஆடையும் உணவிறதரியவைகளும் கொடுத்து உபசரித்து அவாகளாலாசீர்வதிக்கப்பெறறு, சூரியனுதித்து ஆறுநாழிகைக்குள் பாரணஞ்செய்திடல வேணடும

உணவகற்றலிற பசிகாளாசுவா இரவின் முதறசாமத்திற் பூசித்தபின்னா கொஞ்சம் நீராவிப் பாலாவது பழமாவது பரிசுத்தலக்டும் இவற்றைச் சீருண்பட்டுத் தரும்பும் பாலுண்பது

மத்திமமும், பழமுண்பது அதமமுமாம் அன்றியும் அப்பம், டேராசை, பிடடு முதலியவைகளுண்பது அதமத்திலதமமாம்.

இப்படிச் சிவபூசைசெய்யச் சக்தியற்ற வயோதிகரும் ஸ்திரீகளும் நோயாளரும் சிவராத்திரி தினத்தில் ஊனுறுக்கமொழிந்து அன்றிரவு நான்குசாமத்தும் சிவபுராணங்கேட்டேனும் நெப்பங்கு செயதேனும் சிவாலயத்துச்சென்று பரமேசுவரனைத் தரிசித்ததனும் அவ்விரகவையகற்றி மறுநாட்காலையில் மேற் சொன்னபடி பாரணஞ்செய்தல வேண்டும்

அப்படிப் பாரணசெய்த பிறகு சிவபுராணமபடித்தேனுங் கேட்டேனும் கணதூயிலாது அறறைப் பகற்பொழுது போக்கி அஸ்தமிக்கும் வேளையில் மாலேக்காலவனுஷ்டானமி யற்றி அவ்விரவிலும் அன்னபாளுநி யருந்தாது புனிதமானவிடத்தில் ஆசாரத்தாடன் நித்திரைசெய்தல வேண்டும் பாரணை செய்தபின் அறறைப் பகலிற நுயிலவரேல அவா காரணமின்றி நூறுபிராமணரைக்கொன்ற பழியடைவா அபுத்திபூவமாயத்தாயிலவாரேல் வேதவிதிப்படி ஹோமமபுரிந்து அககுற்றத ளை நீக்கிக்கொள்ளல வேண்டும்

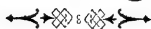
இப்படி இருபத்துநான்கு வருடம் நோற்றுப்பின் கோதானம் பூதானம் சுவாணதான முதலியவை நல்கி இவ்விரத்ததினைப்பூர்த்தி செய்தலவேண்டும் இப்படிச்சிவராத்திரி விரதமிழைப்போர சிவகதியிறசெலவதுமனறி அன்னவரின முன ஸ்வேழு தலைமுறையினரும் தப்பாது முததியிற் சோவது சக்தியமாம்

இப்படி இவ்விரத்ததினையனுஷ்டித்தது இஷ்டகாமியாராத தங்கனையும் முததிப்பேறறையும் பெறறோ சரித்திரம பறபலவாம், என்று சூதமாமுனிவா சொல்லக்கேட்ட நைமிசாரண ய வாசிகள் இவ்விரத்ததினை இவ்விதிப்படி நோற்று, பரம சாம பிராச்சியப் பெருவிட்டைந்த மேலோர் சரித்திரங்கனையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று பிராத்தனிக்கச் சூதமாமுனிவா சொல்லுவாராயினா

.மூரன்மியச்சருக்கம்.

(முற்றிற்று)

சு கு ம ர ச் ச ரு க் க ம்,

கந்த நாண்மலர்க் குவளைநட புறுகதிர மதியரு
சந்த னுடவிப பொதுமபரிற் றவழந் துசெல சாரல
விந்த மாலவரைக குததரத் துததியின விரிநீ
ருந் துவெண்டிரைச் சிறந் துவெனறொருநதி புள தால(க)
விடுங்க திராதிர ணிததிலக கோடுகா விரவி
நெடுந்த ருகசனை முரிததுநன னீலவண் டாரப்ப
வடுந்தொ ழிறபுரிந் தடவிமால வரைநின்று வரலாற்
கொடுங்கொலைககடம பொழிகவுடகளிறெனக குலவு

(க) நாண்மலா = பகலிலமலருந் தாமரைமலா, குவளை = கரு
நெய்தல், நடபுறு = விருட்புகின்ற, சந்தன அடவி = சந்த
னவிருடச மடாந்த காடு, பொதுமபா = சோலை, உத
தியின் = சமுத்திரமபோல, விரிநீர் = பரவியநீரானது,
உநது = வீசுகின்ற

(உ) இச்செய்யுள் நதிகும யானைக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப்
பட்டதாம் எங்ஙன மெனின், யானையானது முதற்க
கள் பொருந்திய இரண்டு கோடுகளை யுடையதாய்,
தான் செல்லும் மரக்கத திருமருங்கிலுமுள்ள மரங்க
ளை முறித்தது கொண்டிட, மதநீருண்டிலும் வண்டிகள்
கோவழிக் எதிர்ப்பட்டவர்களை அழித்தது கொண்டிட
காடுஞ்ஞந்த மலைகளினின்று வருதலபோல, இந்நதியா
னது; முதற்ககள் பொருந்திய இரண்டுகோடு (கரை)
களையுடையதாய், தான் செல்லுமரக்கத திருமருங்கு
களிலுமுள்ள (நதியோரங்களிலுள்ள) மரங்களை முறி
த்ததுகொண்டிட (வேரையறுத்து வீழ்த்தி), அம்மரங்க
ளினது புஷ்பங்களிலிருந்து தேனை யுண்டிலும் வண்டு
கள் (அசுறால்) சபதிக் எதிர்ப்பட்ட திட்டு (மேயு)
களையும் மனிதர்களையும் அழித்ததுகொண்டிட மலையி
டையிலு வருதலாலென

கலைகள் கற்றறி புலவாவாய்த் தோன்றிய கவிப்பான்
மலையி டைப்பிறந் தளக்கரும பொருள்கொடு வந்து
தலைமை புற்றசீர்பெற றுயா சங்கமாரந் தெங்கு
முலவி மாநிலத் தவாகளுக் கின்பமே யுதவும. (௩)

ஏனது பூண்முலை யெயிற்றியா வயிறலைத் திரங்குக
காப்நத புறகுரம பைகாழித் தமபுவிற் கவாந்தே

(௨) கதிராதிரள விடும = மிருநத பிரகாசம் வீசும, நித்தில
ம = முதலுக்கலை, கோடுகள் = கரைகள் (அன்றியும்,
மருபுகள்) வீரவி = பொருநதி, ஜாப்ப = சபதிகக,
அடுந்தொழில் = அழிககுஞ்செய்கை, அடவி = காட்
டையுடைய, மால = பெரிய, கடம = மதம், கவுள =
கனனம்

(௩) இச்செய்யுள் நதிகும தமிழ்ச்செய்யுளுக்கும் சிலேடையா
கக்கூறப்பட்டதாம் எங்ஙன மெனின் தமிழ்ச்செய்யு
ளானது (பொதுகை) மலையினிடத்துத் தோன்றி
அளவிலாப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து சங்கததை
சாரந்து எங்குமபரவி உலகுக்கினபமளிப்பதுபோல
இந்நதியானது மலையினிடத்துத்தோன்றி (மலைபடுதி
ரவியம் காடு படு திரவியமுதலிய) அளவில் பொருள்
களைக்கொண்டுவந்து சங்குகளைப்பொருநதி எங்கும ப
ரவி உலகத்தவாகட்கினபமளித்தலாலெனக்

கவிபோல் = தமிழ்ச் செய்யுளைப்போல, அளக்கருமபொ
ருள் = அளவுபடாப் பொருள், சங்கமார்ந்து = சங்
குகள்பொருநதி (அன்றியும், வித்துவ சங்கத்திற் சோ
ந்து); உலவி = பரவி.

(4) இச்செய்யுள் நதிகும அரசனுக்குஞ் சிலேடையாகக்கூறப்
பட்டதாம். எங்ஙனமெனின், அரசனானவன் (தன்னை
நெருங்கிப் பகைத்த அரசாக்குடைய மனைவியாராம்)
அபரணங்களைத்தரித்த மலையொருமபை யொத்த பத்
தையுடைய ஸ்திரீயா வயிறுமறப பிணங்கு வருந்த

யாபந்த பாலையிற குறுமபுக ளடக்கிவே லரசர்
வாய்ந்த வெள்வளை முழங்கவந டாலென வருமால்.(ச)

அவவரசாகளது தேகங்களை அழித்தது அவரது அம்பை யும் விலையுங் கவாநது மீண்டுவருகையில் பாலை நில ததுள்ள வேடர்களது (வழிமறித்தது கொள்ளையி டன் முதலிய கொடுஞ்செய்கைகளாம்) குறுமபுகளையடக்கி வெற்றிச்சங்க முச்சுத்ததுடன் வருவதுபோல இந்நி யானது நீர்ப் பெருகியபொழுது இருமருங்குகளிலு முள்ள வேடார்களது புறகுடிசைகளை அழித்தது அககு டிசைகளில் வசிகமும், ஆபரணங்களை யேந்திய தனங் களையுடைய வேடப் பெண்கள் வயிறறைப் பிசைந்து வருந்தாமபடி அககுடிசைகளிலுள்ள அம்பையும் வில லையும் அடித்துக்கொண்டு பாலை நிலத்துவந்து (அங் குள்ள அதிவெப்பமாகிய) குறுமபைத் தணித்துச் சங் குகள் சப திக்க வருதலினாலெனக்

அரசன் றன்மைக குரியன

எந்து பூண் = ஆபரணங்களைத் தரித்த, முல்லை = முல்லை யருமபையொத்த, எயிற்றியா = பறகளை யுடைய (மாற்றரசர்களின் மனைவியராம்) ஸ்திரீகள், காயந த = பகைத்த மாற்றரசர்களுடைய, புல = அற்பமாகிய, குரம்பைகள் = தேகங்களை, பாலையில் = பாலை நிலத் தில், ஆயந்த = (வழி மறித்துப்) பறித்தலாம், குறுமபுக ளடக்கி = துன்பங்களை யொழித்து, வெள்வளை முழங் க = சங்கத் தொனியுடன்

நதியின் றன்மைக குரியன

பூண் = ஆபரணங்களை, ஏந்தாமுலை = தரிக்கும் தனங் களை யுடைய, எயிற்றியா = (மலையினிடத்து வாழும்) வேடப்பெண்கள்; அலைத்து = பிசைந்து, இரங்க = வருந்துமபடி, புற்குரம்பை = புறகளாற் புணையப்பட்ட குடிசைகளை, பாலை = நீருமநிலு மிலலாத சுரமுமசுர ளுசாராத விடமுட, ஆயந்த = வருத்துப், குறுமபுகள் = பெப்பங்கு, வெள்வளை முழங்க = சங்குகள் சப திக்க

கருது மந்திக் கரைமருங் குளதுகட் கமலத்
திரும கடகணி யன்னது தேவரும வியப்பந
தரும நீதியுஞ் செலவமுந் தழைப்பது தகைசால
பொருவில் குஞ்சர புரியெனப் புகலொரு நகரம். (௫)

உழவ ருவயற கமலவாண் முகத்திய ருவப்ப
மழவ ருதநல லாடவா மணவீணை முடிசுதும்
விழவ ருதவெண் சங்கொலி வீதிதோ றிரட்ட
முழவ ருதவம் முதுநகரப் பெருமையா மொழிவார

நீரு கந்தகார நிகாநிறம் படைத்திடு நெடுமால்
ஏரு கந்தபைந் துகிலுந்த தரிககலை யிகநது
பாரு கந்தளந் திடநிமிந் தாலெனப் படுமம்
போரு கந்திக முகமுப்புறஞ் சூழநெடும புரிசை. (௭)

விழநது வின்முகில் வேலைபென் றுண்ணீர் மிருந்திட
டாழந்த கன றுநீ டிருசியை வளைந்தபே ரகழி
தாழநது நீதுய ரடிமுடிசு சக்கர கிரியை
சூழநது வெண்டிரைப் பெருங்கடல் சுற்றிய தொகரும்.

(௫) மருங்கு = இருபக்கத்திலும், கள = தேன பொருந்திய,
கமலம் = தாமரை, அணி = சூபரணம், தகைசால =
பெருமையுள்ள

(௭) வாள் = ஒளி, மதுவு = இளமை, விழவு = உதவவம்,
இரட்ட = ஒலிக்க, முழவு = மணமுரசி னொலி

(௭) நீருகந்த = நீர்பொருந்திய, ஏருகந்த = அழகுபொருந்திய,
பைந்துகில் = பசுமைநிறம் பொருந்திய துகில், அரி =
பொன்னிறப்புணையப்பட்ட, கலையிகநது = வஸ்துரத்தை
நீக்கி, பார = உலகத்தை, உகநது = விருமயி, அம்போ
ருகம் = தாமரை, புரிசை = மடுவில

(௮) முகில் = மேகம், வேலை = முதலிரம், நீடு இருசியை =
நீண்டமதிலை, அடிதாழநது = அடியானது பூரியிலாழ
நது, முடிமீது உயா = உச்சியானது மேலே வளரப்பெ
றது, பெருங்கடல் = பெருப்புறக்கடல்

சூறையில்தொன்னெயிற்சுடுமியிற்றொடுத் துயாகொடிக
ளறைதி ரைபபுன லகழிசூழ்நக ரரிவை
நிறைவ னபபெதிர நோககுறு மாடியா நிலவின
கறைது டைத்திட நீட்டிய கரங்களிற கவினும. (கூ)

நிலவு மாமணி விமானங்க ணிலத்திருந தெனனப
பலவு மாலவரைக குலநிரைத தேனககதிர பரபபி
புலவு மானமதிக கூனமுது குரிஞ்சிட வுயாந்து
குலவு மாடகத தியற்றிய கூடமா டங்கள். (கௌ)

மாற தாமென நிழலுடன் மலைகர மலைக
ளாற தாமென விடுமதம பெருக்கெடுத தலைபபச
சேற தாய்நெடுந தோகளுஞ் சனங்களுஞ் செல்ல
நீற தாய்ததுக ளெழுநதுவிண் புதைககு நீள்வீதி.(கக)

வையம யாவையும் விலைபெற வளாமுலை வருத்த
ரையு துண்ணிடை நாரியா புலவியிற கழித்த
துய்ய மான்மதச சேறொடு துவருமுத தாரஞ்
செய்ய மாமணிக கலனகிடந தெறிபபன தெருக்கள.

(கூ) எயில=மதிலின, குடுமியில = உச்சியில, அறை=கரை
யைமோதுகிற, நகா அரிவை=நகரமாகிய பெண, வன
பபு=அழகு, கறை=களங்கம, கவினும=ஒக்கும்

(கௌ) நிலவு = பிரகாசிக்கிற, மாலவரைக்குலம் பலவும் = பல
பெரியமலைக கூட்டங்கள், நிரைத்தெலை = வரிசையாக
வைத்ததுபோல, மானமதி = மானரூபமான களங்க
முள்ளசந்திரன், உரிஞ்சிட=தேயங்குமபடி, குலவும்=
விளங்கும், ஆடகத்து=பொன்னால்

(கக) மாறு = சததுரு; மலை = சண்டையிடும், கரமலைகள்=
யானைகள், புதைக்கும்=மூடும

(கௌ) மான்மதம = மிருகமதம அஃதாவது புலகு கஸ்தூரி
முதலியன, ரையும்=துன்புறம், சேறு=களபம் (சுந
சனகருடம்பு), துவரும் = அசையும், கலன = ஆபர
ணம், எறிபபன = பிரகாசிப்பன.

ஆதி நூலுண ரந்தணா சாலேக னொருபா
 னீதி மன்னவா நிறைமணி மானிகை யொருபா
 லூதியமபெறு வணிகாவாழ் வசதிக னொருபாற
 கோதின மண்மகள் புதலவாதங் குலமனை யொருபால.

மெலிக்கு நூலிடை யறுமென மேகலை யரற்றிச
 சலிபப நாண்மலர்த தாளணி தண்டைநா புரங்கள்
 கலிப்ப நீடிய காரதளங் கைவளை கலினென்
 ரெலிபப மாதர்க ணுடக மாடரங் கொருபால். (கச)

அலைக டறகடைந தரிசுராக் கமுதளித் ததுபோற்
 றலைமை பெறறமுத் தமிழககட ருலமத ததன
 லுலைவு றககலக கிசசுவை செவிப்புலத துண்பான
 கலைகள் கறபவாக குரைப்பவா கழகமங் கொருபால்.()

வாவி சித்திடு மணிமுர சோதையுங் கொடுஞ்சித்
 தோவி டுத்திடு மோதையும் பிளிறுகிந துரங்கள்
 போர்வி டுத்திடு மோதையும் புரவியின கனைப்புங்
 காரவி டுத்திடு மோதையின முமமடி காடடும. (கச)

(க௩) சாலை=வீடு, ஊதியம = லாபம், வசதி=வசிகுமிடம்
 (வீடு), குலமனை=சிறந்தவீடு

(கச) மெலிகும நூல = மெல்லிதாகிய நூலபோன்ற, மே
 கலை = ஸ்திரீகள் இடையிற் றரிகும எண்கோவை
 மணி, அரற்றி=அழுது; சலிப்ப = வெறுப்படைய,
 கலிப்ப=கலீரென்ன, ஒலிப்ப = சப்திக்க, காரதள
 ங்கை=அழகிய காரதட் புஷ்பமொத்த கரம்.

(க௫) தமிழககடல=தமிழாகிய கடலை, தாலம=நாக்கு, உலை
 வுற=சூழலுமபடி, கழகம=கலவிபயிலுமிடம்

(கச) வா=நீண்டதோற்பட்டையால, விசித்திடும=இழுத்
 துககட்டிய, ஓதை=சப்தம், கொடுஞ்சி=தேர்ச்சிகரம்,
 பிளிறு=யானைகததுதல, சிறதுரம்=யானை, கார்விசி
 சங்கடும ஓதை=இடியோசை.

மறைவி ரித்துரை பயிற்றுந ரோதையு மனனா
திறை யளக்கவந தீண்டின ரோதையுந தேவாக
கிறைமை யிறறினஞ் சாறய ரோதையு மெழுந்திட
டறை கடற்படு முழககமுந துளக்குற வலைககுட.(௧௭)

துண்ட மாமதி தவழ்மதிற ரென்னக ரதனுட
கண்ட வாருயிராத தொகைமுத லடங்கிய கணககா
லண்ட கோளகை கவித்திடும பேருல களைத து
முண்ட முண்டகக கண்ணினு னுதரமொத துளதால.

அரிபு ரந்தரன் விருடமுந நகரளிப பவன்றோ
லுரிபு ரந்தரித துயாவட வரைகுழைத துருததுத
திரிபு ரஞ்சு சிவனடி கிந்தைசெய் பவன்றூட
பரிபு ரந்திகழ் திருவுறை பரிபுரஞ் சயனே. (௧௯)

காந்து செமமணிச சேடனுங் கமடமுங் கடம்பா
யேந்தது கோட்டுமோட டிபங்கனோ ரெட்டுமெண கிரியு
நாந்த கததொடு சமரமேற நெதிருந நணுகும
வேந்த ருஞ்சுமை யாறிட மேதினி பரிபபோன (௨௦)

(௧௭) பயிற்றுநா = கறபிப்போ, மனனாதிறை = அரகி
றை, அளகக=செலுதத; ரண்டினா=கடினோது,
இறைமையில் = இராசியமுறைப்படி, தினம=ஒவ
வொருநாளும், சாறு=திருவிழா, அயா=செய்கின்ற,
துளக்குற = நடுங்க, அலைக்கும=வருத்தும்

(௧௮) துண்டம=கீறறுவடிவாகிய, அண்டகோளகை=வான
வட்டம், உதரம்=வயிறு

(௧௯) புரந்தரன்=இந்திரன், தோலுரி = புலித்தோல, புரம்
= தேகத்தில, குழைதது = வீளாதது, உருதது =
கோபிதது; தாள் பரிபுரம்=காறசிலம்பு

(௨௦) காந்து = ஒளிவீசுகின்ற; கமடமும=கூடமும, கடம்பா
பாய=மதம் பொழியும், மோடடிபம் = உயாநடையாண்
யும், நாந்தகம் =வாள, சமரம்=யுத்தம், பரிபபோன =
சாங்கினோன

வேத நூன்முறை திறமபிடா தெங்கணும் விளங்க
மாதா கற்பெனும் வரமபழி யாமன்மா நிலத்தோர்
பாத கமபழி பாயின்றிடா தருள்விழி பரபபி
யாத ரத்துட னறப்பயிர் வளாததர சளிததான். (௨௧)

அனைய கோமகற் காகிரொல் புரோகித னானே
வினையி னீங்கிய கராகுரு நிகாபபவன வெண்ணுல
வையு மாடின்ன முத்தழல வேள்விகள வளாபபோன்
நீனைய ரினறியே நெடி தூநாட டவத்தொடு சரிததான்.

சொற்ற வேதிய னிலவயிற றோகதன் நீமை
முற்று மோருருக கொண்டென முடங்குவெண் டிரைக
னெற்று பாறகட லிடைவிட முத்திதென வெழிலகூ
பெற்ற மூமறைக கொழுநதின் தருடபெறப்பிறந்தான்.

தோன்று மைந்தனுக குயாகு மாரனென் றருளா
லீவற தந்தைபே ரிட்டழைத் தோமணி யமுத்தி
யானற பொன்னணி யணிந்தையான் டனுகிடு மளவின்
மூன்று நூலவினை நானமறை விதிபபடி முடிதது (௨௨)

ஆத பனவட திசையனை யுத்தரா யணததுத
தித கனறிடு மோரைக டியசுப தினத்திற
முத விழந்தவெண் டாமரை பாளசரண் வழுத்திப
பாத கமபயின் பகற்குநா ன மறைப்பில் விததான (௨௩)

(௨௧) திறமபிடாது = தவருது, பாதகம் = துரோகம், பழி =
இருச்சி, ஆதரம் = அன்பு

(௨௨) ஆசி = ஆர்வாசம், கராகுரு = பரகஸ்பதி, வினையும் =
அணியும், சரிதகான = சஞ்சரித்தான

(௨௩) இல = பெணடா, முடங்கு = மடித்தலையுடைய, எற்
றம் = போதம், பெற்றம் = இடப்ப, ஊர் = லாகன
பாகவுடைய

(௨௪) வாமணி = அழகிய ராசினம், ஆனற = கிறைந்த; மூன்று
நூல = முப்பர் நான்கு பதவிகள்

(௨௫) ௧, ௨, ௩ - இவ்வினைய, ௪, ௫ வித்த - ௨௪ பகதமய்கம்

ஆய்ந்த பற்பல கலைகளு மரவினு கழுந்த
மீந்த தாமெனக் கமரிடை யுருத்தபா லென்ன
வோய்ந்தி டாமலற பகலெலா முணாததிட வுணாந்து
வாய்ந்த காமவேள கணைக்கிலக் காமென வளாந்தான்.

கவள மாலகனி நெனவரு காட்சிகண் டிருந்த
துவள நூலிடை நடந்துபின் றொடாந்துதா முலலைத்
தவள வாணகை கோட்டி.மற றருந்தனங் காட்டிப்
பவள வாயினா காழுறு பருவமெய தினனா. (௨௭)

கஞ்ச நாண்மலர்க் கண்ணினன கலைமதி தகாதது
விஞ்ச வேநிரைத் தினாககிவைத் தலையவெண் ணகை
சஞ்ச ரீகமட டாரபசுந தாரொடுத் தழுவி [யான்
மஞ்ச கீண்டெழு மினனென துடங்குநான மாடன.

பெய்யு மாமழை முகிலென்ப பிளிறுகிற் றுரத்தின்
கைய தாமெனக் கவினறரு தாழதடக் கையான
றுய்ய வாரிச முகைமுறுக் கவிழ்செழுந னுணரின்
செய்ய தாளினன தேடரு மாடவா திலதன். (௨௯)

(௨௯) ஆயந்த=தெளிந்த, கமா = பூமியின வெடிப்பு, இலகரு
ஆம் என=இலட்சியமாக

(௨௭) கவளம் = வாயளவு கொண்ட உணவின் உருண்டை,
காட்சி=தோற்றத்தை; தூ=பரிசுத்தம், நகை=பல,
கோட்டி=சிரித்து

(௨௮) கஞ்சம் = தாமரை, தகர்த்து = உடைத்து, நிரைத்து
இணக்கி = வரிசையாக நெருக்கிவைத்து, விஞ்ச =
சிறப்பாக, சஞ்சரீகம்=வண்டு, மட்டு=தேன், பசும=
சிறந்த, துடங்கும்=துவளம்

(௨௯) சிந்தாரம்=யானை, கை=துதிகை, வாரிசம்=தாமரை,
செழுந்துணா=அழகியமலர், செயய=அழகிய, ஆட
வா=ஸ்திரீகள், திலதன்=திலதம் போன்றவன்.

பொன்ன விண்டுவிற் றிரண்டியர் பணைத்தடந் தோளர்
வனன மேகலை மடநதையா கண்கவர் வதனன் [ன்
கனன லஞ்சிலைக காமனே காட்சிதந தனையா
னன்ன வன்றிருப பேரெழி லாரெடுத்த தறைவார். (௩௦)

தென்ற லநதடந தோமிசை வருமதன் செங்கை
மன்ற லம்புகள் படப்பப பதைததுளம வருந்திப்
பொன்ற யங்குபூட் புணாமுலைக கணிகையா போக
மன்றி லென்றிட துகாநதவா வடங்கில னாகி. (௩௧)

பழுதி லன்புட னுதயமுற் பகருமுப பொழுதுங்
கொழுந ரனறியோர கடவுளைத் தளிரககரங் குவியா
வழுவில் கற்புடை மடநதையா தமைமன மருட்டித்
தழுவி யானினததொருமழவிடையெனச்சரிததான்.

மாமன மைததுன னெனவழைப பானியா வரையுந
தாம னாகம புராணநூல சதூாமறை யென்னு
நாம நாவினி னவினறிடா னுடொறுஞ் சிலைககைக
காம னாகமம வேதமீ தாமெனக கற்பான. (௩௩)

ஈடு வாடைமற றிலேபன மெனுமருந தியற்றிப
பிடு சாணிறை முறைமையிற் பெருந்தகை பெற்ற

(௩௦) விணுவில் = மலைபோல, பணை = பருத்த, வன்னம (வா
னம) = அழகிய, காட்சிதநது = பிரத்தியட்சமானது;
திரு = சிறந்த, பேரெழில் = மிகுந்த அழகு

(௩௧) மன்றல் அம்புகள் = வாசனையுள்ள மலரம்புகள், தயங்
கும = பிரகாசிகும, அனறிலென்றிட = அன்றிற்
பட்சிபோல

(௩௨) முன் = முதல், ஆனடுனதது = பசுக்கூட்டத்து, மழ
விடை = எவ்வனப் பருவமுள்ள காளை.

(௩௩) தாமன = கொன்றை மலரைத்தரித்தோன (பரமேசுவர
ன்), காருகமம் = மதனநூனமுதலிய காமசாஸ்திரம்

கோடு மாமணிக குப்பனோ குவிமுலை சமக்கும்
வாடு நூலிடை மகளிரை வசப்பட மயக்கும். (௩௪)

உலககு நாளணித் தாயினர்க கொளிக்குமீ னெககு
நலத்தி னோசிலைக காமவே ணணுகினு நழுவாப்
பெலத்த முலையின் றருககளை வேரொடும பிடுங்கி
நிலத்தி னீங்கிட விசைத்தெறி சுழலவளி நிகாததான்.

அநதி வெண்பிறை முடித்தவ னடித்துணைக் கமலஞ்
சிறதை செய்கிலன் றிருவுருக களைச்சிலை பெனறே
நிறதை செய்பவ னீதியாய நித்தமு மியறறுஞ்
சநதி வநதனை மறநதனன் றுறநதனன் றருமம். (௩௫)

இநத வாறிவ னெழுதிய படிநுகண் டியாருந்
தநதை பா லெடுத்த துணாததிடத தனையனைக கூவி
யநத மாநகாக கலைஞரை யழைத்தரு கிருத்திச
சிறதை தேறுற வுறுதிநன மதிபல செபபும. (௩௬)

(௩௪) ரடு=இடுமருநது, வாடை=வாசனையால மயக்குமரு
நது, இலேபனம்=பூசுமருநது, பீசால=பெருமை நி
றைநத, நிறைமுறை=கற்புமுறைமை, பெருநதகை=
பெருமை, கோடு =யானையினமருப்பை யொத்த, வா
டும=துவரும

(௩௫) உலககுநாள்=மரணதினம், அணித்தாயினாககு=சமீபி
த்தவருக்கு, மீன=நட்சத்திரரூபமாயிருக்கும் அருநத
தி(ஒருவன் இறப்பதற்குமுன் ஆறுமாதநதொடங்கி
அருந்ததி நட்சத்திரம் அவனகண்ணுகருத் தோற்ற
தாகலின ராண்டு ஒளிகும மீன என்றனா), நலத்தி
னோ=ஸ்திரீகள், நணுகினும=கிட்டினும், நழுவா=
நீங்காத, முலையின்=கற்பாகிய, வளி=சுரறு

(௩௬) கிருவுருககளை=விககிரகங்களை, சிலை=கல

(௩௭) படிநு = பொய்யொழுகம், தனையன்=பிள்ளை, கலை
ஞர்=சாஸ்திரமுணரநதோ

பிறர்மனைக்குறித் தாகிய பேதையைப் புணர்ந்தோ
மறமடுததநண் பொடுபுகழ் பெருமையென் றடையார்
மறமி குததவெம பவமபழி மாற்றற மசச
மிறனி யற்றிடுமபகையிவை நான்குமெய் திடுவாரா. (௩௮)

நீடு ருதுநல் விளமையென றுளத்திடை நினைநது
நாடு ரூபிறா மனையெனி னுமநீர் வைப்பில்
வீடு ரூபபுகழ் மேவுவா விததைகை வித்தங்
கூடு ரூநா கககுழி விழுந்தமுந் தகிலா. (௩௯)

ஊறு தீமரத தூரியி னென்றென வொன்றி
வேறு பேதகங் காட்டுபுன மனத்திலோ விழைவாற
கூறு நீணிதி கவாவிலை மகளிராபாற குறுகி
யேறு காமமே நுகாபவர்க் கிகபர மிலலை. (௪௦)

என்று பறபல நனமதி துன்மதி யிதயந்
துன்று மசசு கு மாரனுக குரைத்தலுஞ் சொற்ற
தொன்று மற்றவன செவிப்புல நுழைந்தில துபலஞ்
சென்று தைத்திடா நெடுமர முனையெனச் சிதைந்த.

(௩௮) பேதை=ஸ்திரீகள், நட்பு=சினேகம், புகழ்=கீர்த்தி;
பெருமை=மேனமை, மறம்=பொல்லாங்கு, பவம்=
பாவம், பழி=இகழ்ச்சி, இறல்=கெடுதி

(௩௯) வைப்பில்=உலகத்தில், வீடுரூப்புுகழ் = அளவிலலாத
கீர்த்தி, விததை=ஞானமும், கை=நல்லொழுக்கமும்,
மேவுவா=அடைவா, விததம்=இகழ்ச்சியை, கூடுரூ
=அடையாரா; அமுந்தகிலா=அமுந்தமாட்டா

(௪௦) ஊரியின்=பட்டையைப்போல(உரியென்பது ஊரிஎன
லாயிற்று இது நீட்டல விகாரமாம்) ஒன்றென =
(இருவருக்கும் உயிர்) ஒன்று என்று நினைக்குமபடி,
ஒன்றி=சோநது, வேறுபேதங்கள்=பிரிவுற்ற விததி
யாசமான செய்கைகளை.

(௪௧) துன்றம்=பொருந்திய, நெடுமரமுனை=பூமியிலடிகளும்
நீண்டமுனை (கூராகச்சுவிய மரக்கொம்பு)

கப்பி நாடொறுங் களிததுண வளிபபினுங் கோழி
தப்பி லா துபுன் குப்பைபோய்க் கிளைத்திட றவீரா
தொப்பி னூலபடித துறுமதி பேபல கோடி
செய்கினுலுந்தமமனமபுரிசெயலவிடாரதீயோர். (௪௨)

களிப்பி னுஞ்சடுங் கடவுளா கடலகடை யமிர்த
மளிப்பி னுஞ்சடு மறைதிரைக குளிாபுன் லகததாக
குளிப்பி னுஞ்சடுங் குன்றுங் குகைகளிற குறுகி
யொளிப்பி னுஞ்சடுங் காமமிக கூாதர வழுவான (௪௩)

தூய நீததிழி தொழிலுரி துறகுணத் திவனைத்
தாயு நீததன டநதைபு நீதநனன றமாக
னோப நீததனா நிலிதி மகளிராமே னிகழு
மாய நீதத்தின் மயக்கறத் துறந்தவா மனமோல (௪௪)

தொழுது லத்தவா குலத்தினிற றோபறத் தோன்றிப்
பழுது பறபல விளைத்திழி குலத்தொழில் பயினான
முழுமு தறபொரு ளாயமறை நடஞ்செயநான் முகத்தோ
னெழுது மத்தக விதிவழி விலக்கினோ ரெவரே. (௪௫)

கனனி மாடமுங் கடிமதிற் காவலுங் கடநது
துன்னு மாரிருட பொழு தின்மங் கைரா முலை தோயவா

(௪௬) ஈள்தோறும் களிதது = பிரதிநினரும் பிடிவாக, கப்பி
= வாயில் அடைத்தது, உணவளிப்பினும் = ஆகாயங்
கொடுத்தாலும், தப்பிடாது = தவறாது, கிளைத்திடல்
= கீணடுதல் ஒப்பிலநூல் = மேலாகிய வெதாகமம்

(௪௭) ஊர்தர = பொருத்த

(௪௮) தூயம் = பரிசுத்தம், நிலம் நிதி மகளிராமண பொன்
பெண், மாயம் நீதது = தோன்றியழியும் உலகத்தின்
போகவாரிதியை நீந்தி, அதுனாயக்கற = பின்னும்
அதன்பேரிலுண்டாகும் இச்சா மயக்கம் நீங்க

(௪௯) தொழுமருலம் = பிராமண குலம், தோமஅற = குற்றம்
நீங்க, பயினருன் = செயதான், 'நத்தகம் = தலை

என்ன மன்னவர் தமைப்பிறர் விலககினு மமையா
ரின்னதன்மையினீங்கிவைநிகழநதுறுமேல்வை. (சசு)

முத்த மீதினு முளரிமென் முகிழ்முலை முகத்தும்
வைத்த பற்குறி நகக்குறி கண்டுதம மனையா
ததத மக்குள கற்பழிந தாரெனச சலிததுக
கைதத சிந்தைய மாகியக் கடிநக ருளளார. (சஎ)

காவல் கட்டழித் திரவினிற கரவினா லெய்தி
யாவ ரித்தொழில் புரிபவ ரெனமனத தெண்ணிப
பாவ முறறிய படிற்றொழுத கசசுரு மாரன்
மாவ னபபுடை யான்செய விது வென ரதிதது. (சஅ)

அற்ற நோக்கியாம பற்றினு மகபபடா னுசை
பெற்ற மாதாதம மொழிபபடி ரினிமனம பிரியா
ரிற்ற தாகுமில் வாழ்க்கையென நிரங்கிபுட கவலை
புறறு னோரதிரண் டென்செய்கை மிதற்கென வசாவி.

வேறு.

காசினி யென்னு மாதின் கலிக்கரி யாடை நீகடு
மாசகல் புகழ்வென ளாடை சாததிய மனனன ருன்போய்க்

(சசு) கடிமதில்=அழகிய பாதுகாப்புச் சுவா, அன்னா அன்ன
வா= அன்னமபோன்ற நடையினையுடைய ஸ்திரீகள்,
ஏல்வை=காலத்தில

(சஎ) முததம=உதடு, கைதத=வெறுதத, கடிநகர் = சாவ
லமைநதஊர்

(சஅ) கட்டழித்து=நிலைகுலையச்செய்து, கரவினல் = மறை
வாய், படிற் றொழுதகம=வஞ்சகநடை

(சக) அற்றம=சமயம், பற்றினும=பிடிக்கினும; இற்றது=
அழிந்தது, உசாவி=ஆராய்ந்தது.

(ரு0) கலி = சூததிரமாகிய, கரியாடை = கறுப்பு வஸ்திரம்,
தூசகல்வார் = (காபு ஆகிய) தூய்மை நீங்கப்பெற்ற
ஸ்திரீகள்.

கூசுத வின்றிறந்தங் குறைதிறந் தறைவோ மென்னத்,
தூசகல வாரின் மான மிழந்தவர் துணிந்து சூழந்து (௫௦)

கால்வழி சென்னீ ரென்னக கருத்தொருப படுத
திமான, வேலவழி கண்ட நெஞ்சா வெளவளை கொழுக
கள் கீண்ட, சாலவழி பரந்துமேயுந் தண்பனைநாடுநீதி,
நூலவழி புரககு மனனன்வாயிலே நோக்கி யேகி. (௫௧)

வாயிலோர் தமமைக் கண்டெம வரவுரைத் திடு
தி ரெனனப, போயிலேகாக கனனை யன்ன புரவலற்
போற்றி மாந்த, ராயினோ கோடியோரிங் கடைந்தன
ரெனனக கஞ்சக், கோயிலோ சிருவாமேவுங் கொற்ற
வன் கொணாமி நென்றான. (௫௨)

அரசாகோ னருளிப்பாடென் றவரையுட் புதுத
தப் போரது, கரசரோ ருகங்கள் கூப்பிக் கணைமுற்
ருளிற முழந்து, பரசநீன் கடைகக ணைக்கம பரப்பி
நங் குறையா தெனன், முரசகே தனை யொப்பாய
கேனென மொழிய லுற்றா. (௫௩)

(௫௧) கால்வழி = வாயககாலின் வழியே, செல நீரெனன் =
செலலுகினற நீர் போல, மானவேல = மானமாகியவே
லானது; வழிகண்ட = துளைக்கப்பட்ட, கொழுககள் =
கலப்பையி னுணியிலுள்ள இருமபு, சாலவழி = உழு
தகோடு, பரந்து = சென்று, தண்பனை = குளிர்ச்சிபொ
ருந்திய வயல; புரககும = சாகசும

(௫௨) வாயிலோர் = வாயிற்காவலா, இல்லோரக்கு = மிடியரு
க்கு, புரவலன் = அரசனை, சோடி = அளவில்லாத, கரு
சுககோயிலோர் இருவா = தாமரை மலரை இல்லமாக
வுடைய சரஸ்வதி இலக்குமி ஆகிய இருவா (எனின்
கலவியும் செலவமுமாம்)

(௫௩) அருளிப்பாடு = கட்டளை, சரோருகம் = தாமரை, பரச
= துதிகக, அம் = அழகிய, முரசகேதனை = முரசவாத
நிபதனைக கொடியாகவுடையன (சுருடாரா ன)

பூசுரர் குலேசனனின் புரோகிதன் மைந்தனைந்து, வாசனீள் கணிகரந்த மதன்சுரு மாரனென்போ, வீசனாப்த் தனதுசாதி நீதியா நியமனீத்துத, தூசகல் கரவுவஞ்சஞ் சூதுசெய் தூராததனகி. (௫௪)

சூல்வளை முழங்கி யாகருந் தொடுகடல் வளாகவைப்போர, கோலவளை யாமற காகருந் குரிசினின்னகரந் தன்னிற, கால்வளை வரிவில லேய்கருங் கருங்கொடிப புருவ மினனா, மாலவளை மனத்த ராய்க்கறபிகரதிட வருத்து கின்றன. (௫௫)

இல்லினமே வியமினனா தங் குறைகளை யெவர்க்கு முன்னுஞ், சொல்லநா னுறுவாயாருந் தோற்றுநோய் துடைத்து மாறற, வல்லரா மருத்து வாகரு மறைப்பவருளிரோ மனன, புல்லரே மானங்காத்துப புரந்தருளெமமை யென்றா (௫௬)

கேட்டபோ திருகைப் பேரதாற் கிளாசெவித்துளைசண் மூடிக, கோட்டமி றனிககோ லோச்சங்

(௫௭) பூசுரா = (பூலோகதேவா) பிராமமணா; வாசனீள்கணை = வாசனைபொருந்திய நீண்ட மலரமபு, நீசனாய் = சண்டாளனாய், தூசு அகல கரவம் = குற்றமிருந்த வஞ்சனை, தூராததன = துஷ்டன்.

(௫௮) சூல்வளை = காப்பாற்றிறந்த சங்கு, தொடு = ஆழ்ந்த (அலகுது தோண்டிய), வளாகம் = இடமாகவுடைய; ஏவப்ப = பூமி, ஓளசோல = ஒப்பற்றசெங்கோல, குரிசில = அரசனே, கால = இரண்டு துணி, வளைவரி = வளைத்துக்கட்டிய, ஏயகரும = ஓகரும, மாலவளை = மயக்கஞ்சூழ்ந்த, இகருதிட = நீக்குமபடி

(௫௯) மனன = அரசனே, புல்லரேம = அறபராகியவர்கள், புரந்தரு = கிருபைசெய்து இரட்சி

கோவிரு கோக்கள் சேபப, வாட்டமில் குமுதச செயய
வாயிதழ் துடிபப விரத, நாட்டர சளிததநீதி நனறு
நன்றென்ன நக்கான. (௫௭)

சேறமீக கூரநின்ற சேனைகா வலரை நோக்கி,
மாற்றரும படி நனுகி மறைக்குலந தோன்றி னேனைக்,
காற்றென விரைநது சென்றிக கணத்தினிற கொணா
மினென்னு, வேறறுரி முரச நாண விடிபென முழங்
கிச சொன்னுன. (௫௮)

குறாகடல விடத்திற றேனறுங் கூறறுவன் றாத
ரொபபா, ரரைநொடிப பொழுதி லோடியநகா முழு
துநதேடி, வறையிலபுன னெழிலக ளாற்று மறைய
வன றனனைப்பறறி, விரைவுடன கொணாநது கொற்ற
வேந்தாகோன் றிருமுன விட்டார. (௫௯)

வெய்யவேல் விடலை தூராதத விபபிரன் றன்னை
நோக்கிச, செய்யநானமறையோநீதிதிறமபிடுமிவனைச

(௫௭) கைப்போது=மலர்போன்ற கரம், கிளா=விளங்குகிற,
செவிததுளைகள்=காதுகளை, கோட்டமில்=கோணுத
லிலலாத, ஓசம=செலுத்தும், கோ=அரசன, இரு
கோ=இரண்டுகண, வாட்டமில் = வாடுதலிலலாத
(அஃதாவது அப்பொழுது மலாநத), குமுதசசெயய=
அல்லிமலாபோற செவநத, நக்கான = சினநகைசெய்
தான்

(௫௮) சேற்றம=கோபம; மீககூர= அதிகாரிக, மாற்றரும=
ஒழிக்கப்படாத; படிநன்=வஞ்சகன, ஏற்றுஉரி=கா
னையினது தோல்

(௫௯) குரை = சப்திகுகின்ற, விடத்தில்=விடத்தைப்போல,
வணாயில் = அளவிலலாத; கொற்ற = வெற்றியுற்ற,
வேந்தர்கோன்=அரசருக்கரசன.

ரொனவி, கொய்திட வேண்டு மென்னக குலமறை யவ
ரைககோற, லையநின் மரபு நீதிக கடாததென றமைச
ராகூற. (கூ௦)

கோமுகங் குளிரானுகோபக் கொடுங்கன றணி
நதுபினன, ரேமுகக கருங்கண் மாதாக கிசைநதகற
பெனுங் கானகாம, மாமுகத தீயி னுறகூட டருமபழி
கமநத விரதக, காமுகன றனைநம் மெலலை கடத்தினீர்
விடுதறி ரென்றான. (கூ௧)

அணையரவ வுரைகேட் டந்த வந்தணன் றனைப
பற்றி, வனைகழன மன்னன காக்கு மாநிலங் கடத்தி
யப்பால், வினைவலி புனக்குச சூழ்நத தென்றவா விடு
தது மீண்டா, கினைவளா தருககண் மேவுங் கானெறி
சேணிற சென்றான. (கூ௨)

விண்ணுறு வரைகளென்ன விளங்குதன் றுனைத்
தோள சோநத, பண்ணுறு மொழியினுரை நினைதொ
றும பரிநது நீண்ட, கண்ணுறு புனலா றென்னக கலு
ழவேள் கனைகள் பாய்நத, புண்ணுறு மாபிறறென்ற
ல புகுநதழல போலவீச. (கூ௩)

(கூ௦) வெயயவேல = கொடிதாகிய வேலாயுதத்தை யுடைய,
விடலை = எவ்வனப்பருவமுடைய அரசன்; தூாதத =
காமுகஞ்சிய, விப்பிரன் = பிராமணன், திறம்பிடும =
தவறிநடக்கும், கோறல் = கொல்லுதல்.

(கூ௧) கோ = அரசன், ஏ = அம்புபோன்ற, முகம = முகத்தி
லுள்ள

(கூ௨) வனைகழல்மன்னன = வீரககழலையணிந்த அரசன்; கா
ன்ஹி = காட்டுவழி, சேண = தூரம்

(கூ௩) விண்ணுறு = ஆகாயத்தையளாவிய, பண்ணுறு = இனி
மை பொருத்திய, கலுழ = அழ

அடுகினக் கரடி கோடி யாடுநீ டரவமாவி, படும
தக கலுழி தூங்கும பணைககைபால யானைபாயுங்,கொ
டுவரிப புலிவாழ காட்டிற கூளிபோற றனிததுத துன்
பத, தொடுதிரிந துழலவா னங்கோ ரோடையை ய
டைந்தா னன்றே. (சுச)

தத்திவிழ் திரைக னெற்றத தவழ்நதுசூற் சங்க
மீன்ற, நித்திலங் கரைகடோறு நிலவுகாணிழனீப
பொய்கை,மெத்திய நீளமாழம விரிவுறுமகலமெல்லா,
மத்தியென றுரைபப தலலா லாரதன பெருமை சொ
லவார. (சுரு)

அம்புய முகமென்காவி யமபக மாம்பல் வாய்வெ
ண், கம்புகந தரங்கோ கங்கொங் கைகனைக் கால்வரா
லகூர், மம்புகழ புறந்தாண் ளெண்டு வருமுழந தாள்க
ளாகப, பம்புநீரப படுகா மெனசொற பாவைய ருருவ
ங் காட்ட. (சுசு)

முரிதிரைச் சிலைகால் கோட்டி முசுவண் டெனு
நாண் பூட்டி, விரிமலாக கட்டலங் காவி விசிகங்கள் விரை

(சுச) கலுழி =வெள்ளம், தூங்கும=பொழியும், பணை=பரு
தத, வரி=கீற்றுப்புள்ளிகளமைந்த,கொடு=கொடிய,
கூளி=பேய

(சுரு) எற்ற =மோத; நிலவு=பிரகாசத்தை, கால் = வீசும;
நிழல்=குளிராத, மெத்திய=பொருந்திய, அததி=
கடல

(சுசு) காவி=நீலோற்பலம், அம்பகம்=கண், அம்பல் = அல்
லிமலா, வெண்கம்பு=வெண்மைநிறம் பொருந்திய ச
ங்கு, கந்தரம்=கழுத்து, கோகம் = சககரவாகப்பட்டு,
கூாமம்=ஆமை, ளெண்டு=நணு, பம்புநீர்=பரவிய
சலம், படுகா =நடை

ஹிற் கோததுப, பிரிவெனுந் துயராறறாஹிப் பிரன்ற
னைப்பெருத்தபூசல், புரிதர மதனின நென்னப பொ
னீந்தவப பொய்கை மன்னே. (௬௭)

மூண்டவெம் பசியாற செய்ய முளரியா முளரி
யெங்கு, மாண்டமீ னிரைதோ வனமீன வாய்ப்படா
துகண்டு தபடித, தூண்டகு வாளைதாவுந் துழனிகண்
டெழுநது துள்ளி, நீண்டபைங் கயலை நேடித் துரநது
போய்ப் பாயுநீராநாய். (௬௮)

முத்தியி லவப்பொய் வேட முயனறுகண் முகிழ்
ததி யோகம, புத்தியி னிருநதுதீமை புரிபவரெனனத்
தூங்கித், துத்தியா டரவி னெட்டைக் கழுத்தினைச சு
ருக்கி மீனைக், குத்திநுங் கிடக்கண்மூடி யிருப்பன குர
ண்டங்கோடி. (௬௯)

(௬௭) முரிதிரைச்சிலை = மடித்தலையுடைய அலைகளாகியவில்
லை, கால்கோட்டி = வளைதது, மூசு = நெருங்கிய, கம
லம் = தாமரை, காவி = குவரீசை, விசிகங்கள் = அம்புகள்,
விப்பிரன = பிராமணன், பூசல்புரிதர = போரசெய்ய,
மதன = மனமதன், நின்றென்ன = நின்றிறற்போல

(௬௮) முளரிஆர் = முட்கள்பொருந்திய, முளரி = தாமரை;
மாண்ட = நிறைந்த, இரைதோ = இரையைத்தேடுகின்
ற, வன்மீன் = முதலை, உகண்டு = துள்ளி; தூண்தகும் =
தூண்போன்ற, துழனி = சப்தம், பைங்கயல் = இள
மையாகிடக்கொண்டமீன், நேடி = தேடி; துரநது =

(௬௯) முத்தியில = மோட்சமில்லாத, அவம் = வீண், முயனறு
= பூண்டு, முகிழ்த்ததி = மூடி; துத்தி = படப்புள்ளி,
அரவின = பாம்பைப்போல, துங்கிட = விழுங்க, குர
ண்டம் = கொக்கு, கோடி = அளவில்லன்

ராட்டுவல் வினையின கொட்பா லெடுத்திடு நியாக்
கைமாண்டு, மீட்டுமவந் துலகிற றேன்றும் விகற்பமித்
தன்மை யென்னக, கோட்டுவெண் டுரைகண் போதுங்
குரைகடற புவிபுள் ளோர்க்குத, காட்டுவ தென்ன
நீரிற் குளித்தெழு கரண்டங் கொள்ளை. (எ0)

தூயவெண் ணிறக்கன சங்களு சூலுனைந தேறி
முட்டான், மேயசெங் கமலப போதின மீதிருந் தொ
ளிருநதோற்ற, மாயாகண் படைகண் டனனோ ருத
துறி சரிதது மாயன, சேயகைத தலததில் வாரித திர
ட்டிய வெண்ணெய் போலும். (எக)

கலலுநீர்க் கயதது மீனைக் கதுவ விழ்ந் ததுபெரு
மற, சிலலுகிச சிரலை வெட்டுச சிறைவிரித் திருபா
தோரபாற, சொல்லுநற நிசிரிப்புள்ளுத துணைச்சிறை
புலாத்திக கோதிப, டுல லுயிர்ப்பேடையோடுபுளினமே
னடபப தோரபால (எஉ)

(எ0) வினையின கொட்பால = வினைவசத்தினால், விகற்பம் =
வேறுபாடு, கோட்டு = கரைகளில், கரண்டம் = நீராகக்
கை; கொள்ளை = அளவில்லன்

(எக) குல்லுனைநது = கர்ப்பத்தால் உபாநியதிகரித்தது; முந்தா
ன்மேய = முட்களுள்ள காமபுகள்பொருந்திய, ஒளிரும்
= விளங்கும்; ஆயா = இடையா; கணபடை = நித்தி
ரை; சேய = சிவந்த

(எஉ) கல்லு = அலைகளால்கரையைஇழக்கிற, கதுவ = பிடிக்க,
பெருமல் = அடையாமல், சில் உகிர் = சிறியநகம், சிர
லை = மீனகுத்தி, திகிரிப்புள் = சக்கரவாகப்பட்சி, பு
லாததி = உலாததி, கோதி = மூக்கினால்கிண்டி, புல் =
சேரும, உயிர = உயிர்போனற, புளினம் = மணலமேடு

மண்டனி லுயர்ந்த பெண்ணைக் கிழங்கினை வகிர்ந்தா லன்ன, துண்டவண் டானஞ் சூழ்ந்த தொழுதிக னொருபா னீருட், கொண்டருந தாகநீங்கிக் குதிக குமாவினங்க னோர்பா, லொண்டழைச் சிறைப்பா லன னங் கின்னர மிதுன மோபால். (௭௩)

இன்னதன் மையநீவாவி யிருங்கரை தன்னினெ ய்தித, தன்னமா பேடை தனனைத் தழீஇச சிறைக கர ததுள ளாககி, யன்னமா தரவிற் புலலு மதுதெரிந த னங்க னாமைம், பன்னரு மாசை கூர ளிருந்தன்ன பரி வுற்றிப்பால். (௭௪)

வேறு.

பஞ்சணி பதப்பரி புரத்தொலி பரபப
நஞ்சன விழிக்கடை குழைக்கய னடபபக்
குஞ்சர மருப்பினிரு கொங்கைகள் குலுங்க
வஞ்சியென வோர்புல மடநதையவ னுறமுள. (௭௫)

(௭௩) பெண்ணை = பனை, துண்டம் = மூகரு, வண்டானம் = நாரை, தொழுதிகள் = கூட்டங்கள், மாலினங்கள் = மிருகவாக்கங்கள், ஒண = அழகிய, தழை = தழைத்த, பால = பாலின் சிறம்பொருந்திய, மிதுனம் = ஜோடியாகிய; கின்னரம் = கின்னரபட்சி

(௭௪) இரும் = பெரிய, தன்னமா = தனது விருப்பத்திற்குரிய, தழீஇ = அணைத்து; சிறைக்கரம் = சிறகாகிய கை; ஆதரவில = ஆசையினாலே, அணங்களு = ஸ்திரீகள், பன்னரும = சொல்லுதற்கரிய

(௭௫) பதம் = பாதம்; பரிபுரம் = காலிலணியும் ஓராபரணம், ஒலிபரப்ப = சபதிக் நஞ்சு அன = நஞ்சையொத்த, மருப்பின் = கோடுபோன்ற, வஞ்சியென = வஞ்சிக் கொடிபோன்ற, புலமடகை = கீசஸ்திரீ

மன்றல்கமழ் மாலையணி வராகுழ றனகரு
மின்றமிழ் மொழிககுமை விழிககுமெய் யொளிக்கு
மென்றளி ரடிககுநிகா வேறுலகி லொப்புண்
டென்றவ டனகருவமை யாவா புகல் கிறபார. (௭௪)

ஏாமருவு நூனிக ரிடைக்கொடி துடங்கத்
தாமருவு வராகுழல் சரிந்திட விரிந்தே
யாரபத மிரங்கவரு மனனநடை மினனை
மாரனிக ரானசுரு மாரனெதிர கண்டான். (௭௫)

பொன்னுலகில் வாழ்முட மாதுகொல் பொறிபபைப
பன்னக நகாககணுறை பாவைகொல் பசங்கார
மினனவிர் சிலமபினுறை மெல்லியலகொ லென்னு
வினனன நினைநதுபி நெழுநதருகி லெய்தி. (௭௬)

சேயவரி வாள்விழி யிமைத்திடு திறத்தாற்
ரோயசில் மீதடி மிதித்திடு சுவட்டா
லாயபுவி மீதுவள ரனனமிவ னெனனத்
தியகுண வேதியன மனத்திடை தெளிந்தான (௭௭)

(௭௪) மன்றல் = வாசனை, வார = நீண்ட, மின் = பிரகாசிகும
(௭௫) ஏ = அழகிய, நூலநிகா = நூலையோதத, துடங்க = து
வள; தா = மாலை, ஆபதம் = வண்டு, இரங்க = ஒலிக்க
(௭௬) பொன்னுலகு = இரத்திரவுலகம், பொறி = புள்ளிவாயநத,
பன்னகநகா = நாகலோகம், பசங்கார = நீருண்டமேக
ம், மின் அவிர் = மின்னலைப்போறபிரகாசிகும, சிலம
பு = மலை, எனனா = எனது, இனனன = இப்படிப்பட்
டவைகளே

(௭௭) சேயவரி = செவவரி, இமைத்தல = சிமிட்டுதல, நிலமீ
து அடிதோய = பூமியிறகாலபொருநது மபடி, மிதித்தி
டும = மிதிக்கிற, சுவட்டால் = காலடி வைத்த
அடையாளம்தோனதுதலால், புவி = மண்ணுலகம்

மங்குனிற் முற்றிடு மடப்பிடியை நாடும்
வெங்கய மெனத்தனி விரைநதுமு னடந்தே
யிங்கெனெதி ருற்றிடுவன யாவனிவ னெனனாத்
திங்கணிகா வாணுத றரித்தன டிகைத்தே. (அ0)

ஏமமணி மால்வரை யெனக்குலவு கொங்கை
வேமசனி கா லுமுகின் மீதெழு தடித்தின
வாமமிகு நேரிடை மடந்தையரை வெல்லுங்
காமனிவ னுமென மனத்திடை கணித்தாள. (அக)

உட்புலமை யற்றுமய லுற்றசுரு மாரன்
மடகுட மெனத்திரள் வரைப்புய மிலக்காய்க்
கொட்புற நெரித்தபுரு வசசிலை குனித்தே
கடகணை தொடுக்கவிர கககடல குளித்தான். (அஉ)

முனைத்தெரி கனற்கொணை முகநதுருவ தெனை
விளைத்தமரில வெவாறிபுனை வேளகையி னீளவில
வளைத்துமண மேவுமலா வாளிக டெரந்தான்
ஆளைத்தவ னுரத்தினிடை காவலள வாழ (அங)

(அ0) மடம = இளமை, பிடி = பெணயானை, வெங்கயம் =
கொடிய ஆணயானை, சனி = தனிமையாக, உற்றிடுவன

(அக) அணி = அழகு பொருத்திய, ஏமமால்வரை = பெரிதாகி
ய மேருமலை, என = என்ற சொல்லுமபடி; குலவு =
விளங்கும்; வேமஅசனி = வெப்பமுடைய இடியை, கா
லும = உண்டாகுகிற, தடித்தின் = மின்னலினை,
ரோ = ஓதத், வாமமிரும இடை = அழகுமிருந்த இடு
படி, கணித்தாள = எண்ணினாள்

(அஉ) உட்புலமை = உள்ளறிவு, வரை = மலையினைய, மட்குட
மன = மணகுடம்போற் றிரண்ட, கொட்புற = வளை
வுற, நெரித்தபுருவம் = மேலேறுமபடி செய்தபுருவம்,
குனித்து = வளைத்து, கணகணை = கண்ணாகிய அம்பை,
தொடுக்க = எய்ய

மெய்வச மழிரதுதழன் மீதின் மெழு காசிப
பொயவசன மன்றிது புலங்கொளுதி பொன்னே
உயவதரி தாமுயி ருலந்துபடு முன்னுன்
கைவச மெனுவைவ கரைநதன னிரங்கி. (அச)

இக்குவளை வாவிலி னிருத்திமத னேவு
மகருவளை வாளிவரு மென்றுமன மஞ்சேன்
மிகுவுளை மீதுலவி மீளுகின முகத்தின்
மைகருவளை தானருள் வழங்கலுறின் மாதோ. (அரு)

தீரமுறு வேலைவரு செய்யதுவா வாயி
னாரமுறு வாணில வருமரிடி னனுத்தான
கோரமுறு மாரமு லெனகருட திசைக்க
னீரமுறு வாணிலவ தென்செயு மெழுந்தே. (அசு)

(அ௩) முளைத்து = தோன்றி, முகந்து = மொண்டி, உருவது =
சொரிவது, அமாவளைத்து = காமப்போரையுண்டாகி,
கழையின் = கருமபினாலாகிய, வாளி = அம்பு, துரந்தா
ன் = எய்தான, உரம = மார்பு

(அ௪) புலங்கொளுதி = கேட்பாயாக, பொன்னே = இலக்கு
மிபோன்றவனே, உன்கைவசம் உயிர் = எனது உயிர்
உனக்கு அடைக்கலம், எரு = என்று, இவைகரைந்தான
= இவைகளைச் சொன்னான்

(அ௫) இக்கு = (இட்கு) கரும்பு, வளை = வளைந்த; விலி = வி
லலினிடத்தில், அமருவளைவாளி = அழகிய நீலோற்பல
மலரம்பு, மிகு = (மேன்மை) மிகுந்த, வளைமீதுலவி =
வள்ளைக்கொடிபோன்ற காதினளவுஞ்சென்று, (வள்ளை
யென்பதை வளையெனல இடைக்குறையாம்) மை =
கறுத்த, குவளை = குவளைமலர்போன்ற கண

(அ௬) தீரமுறு = கரையையுடைய, வேலைவரு = சமுத்திரத்தி
லுண்டாகும், துவா = பவளம்; ஆரம = முதது, வாள்
= ஒளிபொருந்திய, நிலவு = பற்கள்தோன்ற (ஆகுபெ
யா), அருமபிடி = நகையுண்டானால்; கோரம = அச
சம, குட, ிசை = மேரகுடிசை, ராம = குளிர்

கூடவினை யாகவளர் குமபமுலை யென்னு
மாடன்மத மால்களிறெ னங்கைவச மாநா
னீடனுவ ணைக்கியமர் நித்தமுமி யற்றம
வேடனுபா வேழமதை வேறன்மிகை யன்றே (அ௭)

தூயகுமு தத்தினெடு தொண்டைதுவ ரொககும
வாயினித முற்றகுடி நீரது வழங்கிற
காயமுட னத்திகள் கனற்றிவரு பித்த
மேயவிர கபபெரிய வெப்பவியு மெறகே. (அ௮)

என்றலை மருட்டுகுழ லுக்கினை ய கூறித
துன்றலை கடற்படு துருமபினிலை யற்றோன
மன்றலை மிக்ககமழ் மலாககர மெடுத்ததுத
தன்றலை குவித்திரு சரண்டொழுது நின்றான. (அ௯)

மமமருற வேளகளை வருததமய லென்னு
மமமகர வாரிதி யடக்கலரி தாகி
ளிம்மமன மீதது வெளிப்படைசெய் வாளாய்ப்
பொமமன்முலை யாளசிறிது புனனகை புரிந்தாள்.(க௦)

(அ௭) கூட = நெருங்க, ஆடல = கொல்லுநதொழில், நீள்தனு
வணக்கி = நீண்டவிலலைவளைதது, வேள்தனவேழம் =
மனமதனது யானை(அஃதாவது இரவு), வேறல = வெ
லலுதல, மிகை = பெரிது

(அ௮) குமுதத்தினெடு = செவ்வல்லிபோன்ற, துவா = பவளம்;
இதழ் = அதரம், காயமுடன = உடலோடு, அத்திகள் =
எலும்புகளை, கனற்றல் = எரித்தல, பித்தமெய = பித்தம்
பொருந்திய, வெப்பு = உஷணம்,

(அ௯) அலைமருடமெ = அலையையங்கச்செய்யும்; குழல் =
கூந்தலுடையாள் (பெண்), இனைய = இனவகளை; துன
று = பொருந்திய; துருமபின = துருமபைப்போல,
சரணதொழுது = பாத்ததில் வணங்கி

(க௦) மமமா = மோகமயக்கம், மயல் = விரகம், அமமகரவாரி
தி = முதலையையுடைய அழகியகடல்; விமம = பொங
க, பொமமல் = பருமன

செம்பவள வாயிதழ் திறந்தெயி நிலங்கக
 குமபமுலை யாண்முறுவல கொண்டகுறி கண்டே
 வெம்புதழ் லொத்தவிர கத்தினின மிகுத்தோ
 னம்புய மலாககையவ ளங்கைமலர் பற்றி. (கூக)

ஏகமன மாகியிரு வோருமெவ ராலும
 போகவரி தாகுமொ பொதுமபரிடை புககு
 மேகநிற மானபிடி புங்கரட மேவு
 நாகமு மெனககலவி நன்னல நுகாந்தே. (கூஉ)

வேறு.

இனறளவு மன்றுடல மெத்துணைநா ளினியிருக்கு,
 மனறளவும பிரியாம விருப்போமென றலராத, மென
 றளவ முகைநகையும வேதியனு மிசைநது தமமிற, புன
 றசைகண் முடைகமமும் புலைப்பாடி தனிறபுகுநதா.

தரைபயிலான பசுமபசசை தனைககவவி யிசித்து
 களுங், குரைமுகநாய்ச் சிறுபறழின குறுங்கமுத்தி நெ
 ளெகயிறமுற, சுரைபடாநீள புறகுரமபை துனறு கரும்
 புதலவாபிணித, தரையினசைத திசைதவகை கறங்கிட
 வீரத் தாட்டயாவா. (கூச)

(கூக) இலங்க=பிரகாசிகக

(கூஉ) பொதுமபா=சோலை; புககு=புகுநது, பிடி=பெண
 யானை, கரடமேவு=மதம்பொருந்திய, நாகம்=ஆண்
 யானை

(கூங்) தவளம்=முல்லை; முகை=அருமபு, தசைகள்=மாமிச
 ங்கள், முடை=தூநாற்றம், கமமும்=வீசும, புலைப்
 பாடி=பறைச்சேரி.

(கூச) தரைபயில்=தரையில் வசிக்கிற ஆண்=பசுவினது, பசு
 ம=உலராத, பசசை=தோல; உகளும்=ஒடும, முக
 ம=வாய; நாய்ச்சிறுபறழ்=நாயின் சிறியகுட்டி, துன
 று=வசிக்கிற, கருமபுதலவா=கருநிறமவாயநதபிள்ளை
 கள், பிணித்து=சட்டி, அரையின=இடுப்பின், கறங்
 கிட=சத்திகக

அணைதிரைநன் பணிவரன்றி யார்த்திடுமார் கலி
யமிழ்திற, கிணைபுகலமென மொழிபயிலா விளங்குமுனி
பசிகஞ்சுநகித, துணைமுலைப்பால் சுரநதருத்தித தோற
பாய றனிற்றுயிறநிப, பிணைவிழிப்புன புலைமகளிரா தா
லாட்டு மிசைபெருகும். (கூரு)

பிறங்கியபுன் மாலைகளிற் பெருங்குடம்பெய் பிழி
பருகிக, கறங்குபறை முகத்தறைநது கனிததாடிக களை
ததுவிழூந, துறங்குபறைப புருடாதயி லொழிந்தெழு
வான புலரிதனின, மறங்குலவு முடபடைக்கால் வார
ணங்க ளோலமிடும. (கூசு)

இத்தகைய புலைச்சேரி தன்னிலிருந்திருண்டமன,
மத்த னெனப் புலவுதின்று மதுப்பருகி வசமழிநது,
முததநகைப் புலைமகடன முலைநலத்தே றலுநகாநது,
சித்தமிகக களிகூரநது சிலவைகல் கழித்ததற்பின. (கூஎ)

பங்கயக்கட் புலைமகளாற பன்னமெனப் பகாவயிற
றுச, செங்கணிகழமழவிடைபோற செனித்துதிததா

(கூரு) அணை = மோதும், வரன்றி = வாரி, ஆகலி = சமுத்திர
ம, பாயல = பாய, பிணை = பெணமான

(கூசு) பிறங்கிய = விளங்கிய, புல் = சேருகின்ற, பிழி = மது
(கள்), கறங்கு = ஒலிகளும், பறை = தம்பட்டம், உறங்
கு = தூங்கும், பறைப்புருடா = ஆண்பாற பறையாகன,
புலரி = விடியற்காலம், மறம் = வீரம்; முள்படை = மு
ளபோன்ற நிகமாகிய ஆயுதத்தையுடைய, வாரணம் =
கோழி

(கூஎ) மததன் = மயக்கமுடையவன்; புலவு = மாமிசம்

(கூசு) ஆலபானம் = ஆலிலை, மழவிடைபோல = இளங்காளை
போல, பிசிதம் = மாமிசம், அருத்தி = ஊட்டி, அருத்
தியின = ஆசையோடு, பங்கம் = அலை

சிறுவனாவ, ரங்கவாகு மதுப்பிசித மருத்தியருத்
தியினவளாககப, பங்கமிகுங கடற்புலியிற பாதகமைந்
தெனவளாரதார. (௯௮)

மன்னுநெடும் பொதியவரை மன்றலசமழ் தென்
றலுடன், பன்னுதமிழ் பயந்ததெனப பண்ணவாபற
பலாபயிலும், பொன்னுலகி லரம்பையுருப பசிகிசராம
பொறபினுடன், பின்னுமிரு கன்னியரைப பெற்றும்
னப பிரியமுற்றான். (௯௯)

மறமறலியைவரென வளருமைநது மைந்தருடன்,
கறைவடிவாட படைகதைகாங் கணைநெடுங்கா முகந
தாங்கி, யறைதருபே ரடவிகளி லாறலேததுப பொருள்
கன வவவிச, சிறைபடுநீரக கயலகவாரத சிரலையெனக
கடிதகலவான. (௧௦௦)

அரதணரெண் ணிலாகுழகுகன் றுனிடப மளவிற
நத, கொந்தவிழநாண் மலாககோதைக கோதையாகள
குதலேமொழி, மைந்தாரரை முதிர்விருத்தா வருநதுற
வா வருநதுறகொல், லிறதவிதக கொலைகடமமை யா
வாகணித தெடுத றுரைப்பார. (௧௦௧)

(௯௯) பண்ணவா=தேவா, பயிலும்=தவகும், பொன்னுலகம்
=விண்ணுலகம்

(௧௦௦) மறமறலி=வீரம பொருந்திய இயமன, கறை=இரத்த
ககறை; வாளபடை = வாளாயுதம், கதை = தண்டு,
கணை=அம்பு, நெடும காழுகம்=நீண்டவில், அறை
தரு=சொல்லப்படும, ஆறலேதது=வழிப பறிசெயது;
வவவி=அபகரித்து, சிறைபடுநீர்=கரையின து காவலி
னுள்ளடங்கிய சலம்; சிரலை=மீன்குதத்,

(௧௦௧) குழகுகன்று=இளங்கன்று, அன்=பசு, மலாககோதை
=மலாமாலை அணியுட, கோதையாகள = ஸ்திரீகள்,
வருமதுறவா=வருகின்ற துறவிகள், வருநதுற=துன்
பற, கொல=வருநதுற

புக்குபுனற றடங்கரையிற புரிதருகண் ணியிற்ப
டுத்துத, தொககநெடுங் கயலிரைதோ தோலடிப்படு
வாழுட்டாண, மிகருபாவண் டானமுடன விரிந்தசிறை
ப பெருமபோதாக, கொக்குமுதற பககிகளைக்கொன்று
கொன்று தின்று பின்னும (க௦௨)

மேவிவளா வனங்கடொறும விலவணககி விறற
பகழி, தாவிலெரு வொடுகுதிததுத துளளுபுள்ளி மா
னினங்க, டாவியுகளிர்லேபுற றலைக கேழன மரைக்குல
ங்க, ளாவிசெகுததுனருந்நி யடுபுலிபோற றிரியுமநாள் (க௦௩)

விரிந்தகொடு வினைவசத்தான மெயிற பி ணிக ள
பிடித தலைததுப, புரிந்தசுரு ளிருனோதுப புலைமகள
பொன றிட்டாபுலம்பிப, பரிந்தனவின மெழுகாகிப பற
பலநாட பயிலபெடையா, விரிந்தவனறிற சேவலெ
னப பெருநதுயரக கடலவீழ்நதான. (க௦௪)

(க௦௨) புனலதடமகரையில் புக்கு=விசாலமாகிய நீரக்கரையில்
போய, புரிதரு=முறுககப்பெற்ற, கணணி=புளபடுக
குங்கயிறு, படுதது=சிக்கச செயது, தொகக=அங்கு
சோந்திருக்கிற, கயல இரைதோ=கயலமீனை இரையா
கத்தேடும, தோலடிப்புள=காலவிரல்களுக கிடையில்
தோலவிரவியபடசிகள, துவா=செகப்பு, முள்தாள=
முளளைப்போனற நிகமுடையகால, வண்டானம=நா
ரை, பெருமபோதா=பெருநானா, பககி=பட்சி

(க௦௩) விலவணககி=விலலைவளைத்து, விறல=வலிமைபொரு
நறிய, பகழி=அம்பை, தாவி=எய்து; வெருவொடு=
அச்சத்தோடு, தாவிஉகா=தாண்டிக்குதிக்கும், இரலை
=கருமான, அலலது கலைமான, உரலதலைக்கேழல=
உரலபோனற தலையினையுடைய பனறி, செகுதது=
கொன்று

(க௦௪) புரிந்தசுருள=பின்னிச்சுருட்டிய, இருள்=இருளபோ
றகறுத்த, ஒதி=ஸ்திரீகளின் கூந்தல, பொன்றிட =
இறக்க, பயில=பழகிய, அன்றில=அன்றிறபட்சி, சே
வல=கோழி

எழுமயங்கு முகந் தேந் தேதங்குமுடந் பொரு
சேரநது, விழுமிருகட் புனலருமிழி விட டோட விமதி
விமதி, யமுமசனிக குடைநதுபுர வரவெனநீ ணிலந்
சேயா, லுழமிசரமும் வெனமுறுகெட- டெயிடபுமிந
துப புழுங்கிடுமால் (கரு)

கண்மனையே நெனதாசாக கங்குலவிழந் திடவு
திதந், வினாமனையே யிபயினவாய் விண்டுமிழும மொ
டைடாது, தனாமனையே பாதசலதி தருமமுதே நயப
ருகதி, மொனாமனையே திருமரவி னுனைவிழந் புழு
வேவே (கரு)

துபபுறமுதெவ வாயிநமுந் துடிமிடைபுந் கடிதடமு
மைபுருக கடிமுநமு மிடுகமு மிடுகிழிபுந்
கொபபுல புரிந் துழைபுபு குருருவா கசகமுரு
மெபபிறவி மிறந் துனைநா வினி ககாநாப தென நயரும

துவகினைப் பெருநதுபா முழந் துமிக வருநதுமந்
நாட, துங்கபலிக் குறுமுனைகோந் துடைத் தருமநிக் கு
மிடுகநெழுந், கோந் துடைக் கொனகருவக கொப

(கரு) உடம்பொருள் = தேசகாசனம், அனிகு = இடிகு,
உடை = உடம்பு, புரந் அருவென் = புரந் பாம
பெபபேபால், நீரநிலை தலையாலுமு = தலையபபு
யில தேய பு, நெடயிபபு உயிதது = பெருகு
விட

(கரு) வினாமனையே = வினாமனையே, இப்பி = முடிதாசியி, கரு
கடல, துடிபுரு = வினாமனையே, கரு = பிடுகாசிகு,
சுடை வி = அசுதிய இரத்தினத்தை, நீதநிம = இடு
பு, அருவி = பாமபெபேபால்

(கரு) துபபு = பாமபெபால், வாயிநமு = உரு, துடி = உரு,
மைபுருக = கரு, புருவாபு = புருவாபு, புருவாபு = வினாமனையே,
குருகு = வினாமனையே

கைகளைக் கவனனித்தத, மாங்குயிறசொல் வியர்விரகமுரு
ஷமங்கைப் பருவமுற்றது. (க௦௮)

மாரிவளந்தருமுகுநீ மணிககுநீ நிறமணலை,
வேரிகமுழ செழுநதுணாகள விளங்குதழிக கருங்கனி
பை, நீரிலெழுஞ சைவலத்தை நிகுத நுநெய்தது நெறி
ததிருண்ட, காரிருளின பிழம்பென்னக கவினகொடை
கருங்குழல்கள. (க௦௯)

கருசுநெடுங் கயல்கமுங் காவிபிணை கணைககிணையா
யஞ்சனநதேநாயந தடலனங்க னாகாங்கநா பிலைகடலீ
னஞ்சமுதங் கலந்திலகரு நகு மணிப்பொற குழைகிமித்தது
வஞ்சமிசுங்கொலைபயில மமதா ததனவாலவரிவிழிகள்.

கன்னியாக வினனநாந கலைவளநத மதியொல
பாது, துன்னிப்பமுட டாடகமலத தூயமுறை முறுகது
டைநது, மன்னியமென மேடவிழும் பதநோகவி மது
நுகாவா, வினனிசைப்பழம் பொறிபுருமப நிருநதநெ
ன நிருநதவனும. (க௧௧)

(க௦௮) ஓங்கு = மிகுந்த, குறுமுறை = அருமபு, குமிழ்தது =
எழுந்த, கோங்க முறை = கோங்கின அருமபு

(க௦௯) மணிக்கருநீல நிறமணலை = அழகியகருநீல நிறம்பொருந
திய மணலை, வேரி = வாசனை, இதழிககருங்கனி = கறு
த்த கொன்றைப்பழம், சைவலம் = கொடிப்பாசி, நெய
த்து = தைலப்பசை பொருந்தி, நெறிதது = இடையி
டையே சுருளுற்று

(க௧௦) வெங்கயல = நீண்ட கெண்டைநீர், காவி = கருங்கு
வளை, பிணை = பெணமான், கணைகரு = அடிகுரு, இணை
யாய = ஒத்ததாய், அடல = வலிமை

(க௧௧) தோடலிழும் = இதழ்விரிந்த, பதம் = காலம்; பூம்
பொறி = அழகியபுளியிடும், கரும்பா = வண்டு

செககசெழு மிளமதியுந தென்றலுமன் றிலுபப
கைபபக, கைகககைகொண் டடாநதுமதன கடுமபுசல
பொர மதவலின், மிகககொடுங காமமெனும விடநதலைக
கொண் டாற்றிலலய், மககளிரு வகையுமன மருண்டு
மலை பெனம நநதான. (ககஉ)

பெருவரை'பீபா லகன்மாபிற் பிறங்கியபொற் சு நா
ங்குபொடித, திருவரைக கொன்னாந் மிளமுலைககோ
டுழுதுழகதப, பொருவருமா தரவினுடன் புணர்நதுநல
லுகாநதிடுநாண், மருவருபுங குழலியரு மைநதரிரு வ
ரைபபநதார. (ககங)

தரைமிசைததன் புதல்வியாக டாயின்ற தனையரி
ரு, வரையுமன மகிழ்ந்தெடுதது மடிமீது வைததுமுரி,
நிரையெறிவா ரிதிபிறந்த தெனவழுதககுதலைகன கேட,
நிரைகருவெண் டுரைசநரைந் ணாடடி வளர்த்துநவா
புறருன. (ககச)

வேறு.

இவ்வண்ண மிங்கிவனரு னிருந்திடுநாட மடம்பு
ரவி பிரவிதவனை, மைவண்ணப பாநதளபகு வாயினிற்

(ககஉ) செககாஎழும=சிகபபுத தோனறும், கடுமபுசலபொர
=கொடியபுததஞசெய்ய, மருண்டு=மயங்கி

(ககங) பொடிதது=தோன்றி, கோடு=மலைசிகரம், உழுது
உழகக=குத்தியுரஞ்ச ஆதரவு=விருப்பம்

(ககச) தனையா=புதலவா, நிரையெறி = அலைவீசம், உரை
தரு = சொல்லப்படுகிற, துரைசசுரை = துரையை
புடைய கள்

(ககடு) பசும்புரவி=பசுசைக் குதிரை; மைவண்ணம்=கருமை
நிறம்பொருந்திய, பாநதன்=பாம்பு (இராகு), பகு=
பிளந்த, வாயினிற்பெயது=விழுங்கி, செவவண்ணக
கனகம்=செம்பொன, செருததல்=மடி, நல்லான்=
பழுதநன்ற பசு, கொயவண்ணம்=பறிககபபெறுநதன
பைபெற்ற; கோதை=மலை, கோமகன்=அரசன்.

பெய் துமிழ்காலை மறையோர்க் கெல்லாளு, செவ்வண்ணக கனகமுதற் கலைமுலைப்பாற றுரைவிடுஞ் செருத்தனலலான், கொய்வண்ண மலர்க்கோதைக கோமகன றுன் றுனமிகக கொடுப்பவாங்கி. (ககரு)

வந்தநல்லந தணர்கடமமை வனச்சரியின் மறித்துருத்து மைந்தோடுங், குந்தநெடுங் கதைவடிவான கொடுமரஞ்சா யகங்களினுற் கொடிநு தந்தரு, சிறநவுடற செதுகைகசெபது கலககியவர் கைப்பொருளகள் சேர வவ்வி, வெந்தழலார் விழித்ததுகண் மிருகாரியெனத் தனதின டேவினனே. (ககக)

பல்லொடிந்து கவுளொடிந்து பழுவொடிந்து முழுவெழுநிறபணைத்த துண்டோட், கல்லொடிந்து கரமொடிந்து காலொடிந்து மாபொடிந்து கலங்கிவாயிற, சொல்லொடிந்து பனவரெல்லாம் பகைத்திமிரந் துடைத்திலங்குஞ் சுடாவேன மன்னன, செல்லொடிந்து முடிநவமுங் கோயிலவா யிலேநோக்கிச் சென்றானே. (கக௭)

(கக௭) வனச்சரியின்=காட்டுப் பாதையில், குந்தம்=குலாயுதம்; நெடுங்கதை=நீண்ட தண்டாயுதம், கொடுமரம்=வில, சாயகம் = அம்பு, கொடிநு=கன்னம், செதுக்கைகசெய்து=வெட்டி, கலககி=கலங்கிசெய்து, தறுகண்=அஞ்சாமைபுண்டய, மிருகாரி=சிறகம், தனது இல்=தனது வீடு.

(கக௭) கவுள்=கன்னம்; பழு=முதுகெலும்பு, முழுவிலஎழு=மத்தளம்போற் புடைப்புறற, துண் தோள்கல = கல்லைப்போன்ற வலிமையுற்றபுஜ், சொல்லொடிந்து=பேசுதற்கு; பனவா = பிராமணா, திமிரம் = இருள்; செல் = மேகம், ஒடிந்து=பிளவுபட்டு, கோயில =

சென்றுமுறை யோமுறையோ வெனறசொற்றி
ண் டி-றலவேநதன செவியிறகேடடுக, குனறுற்றோ
புரவாயிற் காவலரைக் கூயவரைக கொணாமி னென்
னப, பொனறுயிலு மணிமாப ரைசிருக்கு மண்டபத்
திற புருத்தபபோரா, கனறுமனத துடனவாதங் காய
முறுங் காயமெல்லங் சண்ணிற கண்டான. (௧௧௮)

யாவரிது செய்தனரிங் கெனவினவ நீயெமககீண்
டெநததெல்லாம, பாவநெறிச்சுண்டாள நெருவன்மை
நத நுடனமறிததுப பறிததுககொண்டே, யாவவென
வனைததடித்திட் டாயுத்ததா லவருசெய்தெமையடர்த்
தானெனனக, காவலனவா யிதந்துடிப்பக கட்டழல்கா
ன் நெருகைமறறைக் கையிறுக்கி. (௧௧௯)

முன்னிற முடங்குனைவான மடங்கனிகா படை
ததிலவர் முகததை நோக்கி, மினனிற விறற்றுகைக்
கரத்தானை சிலகொடுபோய விளங்கு செங்கை, முழன

(௧௧௮) திண்நிறல்=மிகுநதவலிமை, கூய=கூப்பிட்டு, பொ
ன்=இலட்சுமி, துயிலும்=தங்குகிற, மணி=அழகிய;
கன்று=கன்றிய

(௧௧௯) ஆவ என=தமக்குரியனவென்று, ஆவம்=தீமை, அட
ரத்தான் = வருத்தினான்; கணதழல் = கண்ணினின்
றும அக்கினியானது; கானறு=வெளிப்பட்டி.

(௧௨௦) முடங்கு=வளைந்த; உரை=பிடரிமயிர், வான்=பெரிய;
மடங்கல்=சிமமம்; மின்=ஒளி; நிறை=பொருந்திய;
விறல்தானை=வெற்றிபொருந்திய ஆயுதத்தைத் தரித்
த; கரம் = கையினையுடைய; தானை = சேனைகளை;
செங்கேழ்=சிவந்த நிறமுள்ள, எல்=ஒளி, நின்ற=
பொருந்திய, கதிர்=கிரணங்களை; குடதிசை=மேற்
குத்திக்கு, கடலவாய = கடலினிடத்து; எயதும்=
அடையும், கல்லின்ற=கல்லைப்போன்ற.

னின்ற கதிராகருக்கி யிரவிஞ்ஞட திசைக்கடல்வா யெய்து
முன்னாக, கன்னிவற மனததவனைக் கடிதோடிக கொ
ணாபினைக கறபிததானே. (கஉ)

ஆயவரும் விரைநதுகதை யாழிசிலை வானியொள
வா ளாயிலவே லேந்திக, காயவருங் கடுமறவி தூதரிவ
ரெனவெருவக கண்டோர் கானிற, போயவனை முடுக
காமரப பொதுமபாசெறி யடவிதொறும புழைகதை
வேழுஞ், சீயமுய லெண்குபுலி திரிசரிக நிரிவியெங்குந
தேடலுறறா. (கஉக)

கையரிக்கொண் டிடுஞ்சேனைக கணங்கண்டு மரு
ண்டுமனங் கலங்குகாதன், மையரிககண் ணியரோடு
மக்கொொடு மவ்வனத்தின் மறைநது வைகி, நெய்யரி
யிற நீக்கொண்டு நனகதறும படிற்றொழுகக னெடிக
ளோதை, செய்யரிதகா னகன்றிரவிற் பறபலகா வதங்
கடநது செனற பின்னர். (கஉஉ)

(கஉக) ஆயவா=அப்படிப்பட்ட சேனாவீரர், ஆழி = சகரம,
ஒன்=ஒன்பொருந்திய, அயில=கூர்மையாகிய, காய
வரும்=கொல்லவரும், கடுமறவி = கொடிய இயமன்,
வெருவ=அஞ்ச, முடுக்கா=மலைக்குகை, போதுமபர்
=சோலை, செறி=அடர்ந்த; புழை=தூளை, சீயம்=
சிங்கம்; எண்கு=கரடி, திரி=சஞ்சரிககிற, சரிகள்=
மலைச்சாரல்கள், துருவித்தேடி=ஆராயநது தேடி.

(கஉஉ) கை=கையினிடத்து, அரி = ஆயுதத்தை; கொண்டி
டும் = தரிததுக கொண்டிருக்கும்; சேனைககணம்=
படைக்கூட்டம், மருண்டு=பயந்து; வைகி=தங்கி;
நெய்யரியில்=பன்னாடையை; தீக்கொண்டு=கொளுந்
திககொண்டு, படிற்றொழுக்கன்=வஞ்சகனாகிய சுருமா
ரன, நெடிகள்=செள்வணடு; ஒதை செய்யும்=சப்தித
கும்; அரில்=புதாடாந்த

காட்டியசெந நிறச்சூட்டு வாரணங் கூயழைப்ப
வொறறைக காறிறோ தூண்டிசு, சேடடிளஞ்செங்கதி
ரப்பரிதி கீழ்த்திசைசுக னுதயவரை சேருங்காலை, நாட
டிபநீ வினைககொடியோன் பயமுல மாநடநது நரருக்
கென்ப, மூட்டியபூ ணவதேயப புடையிலொரு வரைசு
சார லொளித்திடானே. (௧௨௩)

தொலவினையின் படிநெடிய வரைவனங்க டொறு
முழுனறு தொடரநது கானிற, பலவினையம் புரிநதுவழி
மறித்திரலை முயலுமபு பனறி மானகா, கொலவினை
யரு செப்துநடுக கொடுங் கூற்ற நிவனென்பபோ கொ
ண்டுநாளு, நலவினைய மொன்று மினறித தீவினைமேம்
படசசெலுதறி வாழு நாளில். (௧௨௪)

அவ்வரையி னெடுஞ்சாரந கரைககாதத தளவை
யின்மா லயன்புததேளிர, தெவ்வரைவென நிரிஞ்சிசப
படையோனமா னுடரெளொரு திரண்டுபோற்றக, கை
வையொன றுறிததருளுங் கறைரிடறறுக கணனுதல
கட கருணை நலவிர, சைவனாய் டேற்றுகிறபான் வீற
நிருககு நாகநகா தானென் றுண்டால. (௧௨௫)

(௧௨௬) காட்டிய=தோன்றிய, தூண்டி=செலுத்தி, சேடு=
அழகிய, பயம் மூலம்=பயம் காரணமாக, நரருக்கு
இனபம் ஊட்டிய=மனிதாக்கு இன்பத்தைக் கொடு
தத, ஊணவதேயம்=மிலேச்சாடு, புடை=பசும,
வரைச்சாரல=மலையின் அடிவாரம்

(௧௨௭) பலவினையம்=பலதநதிரம், இரலை=கலைமான, சொல
வினையம் = கொலலுந் தொழில், கடுங்கொடுங் கூற்ற
ம்=மிகக்கொடிய இயமன், செலுத்தி=செய்து

(௧௨௮) காதம்=பததுநாழிகைவழி, புததேளிர தெவ்வா=தே
வாகட்குப் பகைவா (இராககதர்); குலிசப்படையோன்
=வச்சிரா யுததையுடைய இரதிரன, கைவரை=யா
னை, நாகநகா =நாகநகரம் என னும ஒரூர்.

அந்தநகர்ப் பூசுமர்ப்பாத திவ்வணிகர் சூத்திரர் முன் ஞயினோரும், பந்தணிகைச சந்தமுலைப பண்டரு சொற பைந்தொடியார பலருமபானற, கொந்தமிழ நாண் மலர்வாசங் கமழோடை களிற்சூழமிக சூனிரநீ ராடிச், சந்தாருசே ராசார முடுததபினன சாரமிசு கத்தராகி (கௌ)

வெய்யகொடும பாதகங்க ணீரகருந் திருநீறு விர வச சாததித, துய்யமணிக கண்டிகையின் மெலுடபு னைந்தஞ் செழுதநீதாதித் துலங்குஞ் சோதிச, செயய மணிக குண்டலங்கண் முதலாமபொற் கலனிலங்கச செக்காமேனி, பையனுறைந் தருடருநா கேசசுரத்திற சென்றுதொழு தனபுகர. (கௌ)

வெண்டராத தொடைநாற்றி விதானித்து நெய் ததகரி விளங்குமேற்றி, வண்டமரும வலம்புரிமா தனி முலை மலனிகைசெவ வந்திபிசு, தண்டிராசோ மனை மிகுந்த மந்தாரங் கரவீரஞ் சாதி வாசப, புண்டரிகங் கருங்குவளைப போதுநீ யருபரணிகளபுரிநதுபோற்றி.

(கௌ) பூசுரா=பிராமணர், பாததிவா=கடித்திரியா, முன் ஞயினோர் = முதலாயினோர், பந்தணிகை = பந்தையணிகை கை சந்தம் = சந்தனம், பந்தருசொல = ராகம் போனற மொழி, பானல = நீலோற்பலம், சூழமி = கூடி, ஞசாரம் உடுத்தபின = வஸ்திரநீரத்தபின, ஞசாரமிசு = ஒழுகுகம் மிகுந்த

(கௌ) விரவ = விளங்க, செக்காமேனி = செவ்வானம் போன்ற திருமேனி

(கௌ) தொடைநாற்றி = மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, விசாணிதது = மேற்சட்டுககட்டி, தகரி = அகல, வலம்புரி = நந்தியாவட்டை; மாதவி = குருக்கத்தி, பிச்சி = சிறு சண்பகம்; கரவீரம் = அலரி, சாதி = சாதிமுல்லை, கருங்குவளை = கருநெய்தல்

சங்குபட கந்தடிமத தனந்தாளந் தழங்கியசல லரி
மல்லாரி, மங்குன்முழுக கெனமுழங்குப பரதனிதிப படி
நடன மகளிராடக, கங்குறனிமகண்டுயிலா தண்டாபிரா
னருடகோலக கடலிறகாரி, துங்குசிவ நிகிவிரத மாசியி
றபிற சதுா ததசியி னேற்கலுறறா. (கஉக)

ஈதுணரா னல்வினையொன் றிருந்ததனாற் சுகுமார
னிருபொறறோடடின, மீதுலவு தடநெடுங்க ணுமைபா
கன சநதிதிமுன மேவிவாசத, தாதுலவு நந்தனங்க
ட்டவிமட மனைவியா கூந் தறகுசு குட்டப, போதுகொய்
வான போதுமந்தப போதுகண்டா வவடைந்த புது
மையெல்லாம. (கஉ௦)

இங்கிதொரதபுதமிதுவொன் னிரவினென்றத திசை
நோகது மெல்லைமாந்த, சங்குணிற்றை நரகரசங் கரவெ
னமு வைந்துகன்ன லகன்ற பின்னாத, தங்கியபொங்
கொளித்தீபத் தட்டேந்திப பரிமாறுஞ்சமயநதனனிர்,
நீங்ககாணி செஞ்சடையோ னினிதுறையுஞ் சிவலிங்கந்
தொரிசித்தானே. (கஉக)

மீட்டுமந்த வனத்திலெய்தி வெவவினேகவ பல்புகு
நது விருடபருஞ்சிற, காட்டுமனைக கிழத்தியிரே புன
பநல துகாந்து சினனாட் கழிந்தபின்னா, வாட்டுபெரும

(கஉக) படகம்=பம்பை, துடி=உடுக்கு, தழங்கிய=ஒலித்த,
சலலரி=ஒவகைவாததியம், மல்லாரி=ஒவகைவாத
தியம், அருள்=வட்டமாகிய, கோலக்கடல்=பாறக்
டல், காரி=விஷம், துங்கு=உண்ட

(கஉ௦) தடம்=பெருமை, நந்தனம்=நந்தனவனம், தடவி=
(இருடபொழுதில் கையினால்) ஆராய்ந்து, போது கொ
யவான=மலாபறிப்பதற்கு, போதம்=போகிற, அந்த
பபோது=அந்தக்காலத்தில, அவண்=அவ்விடத்தில்

(கஉக) எல்லை=காலம், அங்கண்=அவ்விடத்து, பரிமாறம்=
ஆராதனை செய்யும்

பிணியிலேபாப மததுடைக்குந தயிரின்மன மறுகிமாழ்கி,
பிட்டுபெரும பாதகநதா னிறந்ததெனத தனதுடனீத
திறந்திடடானே. (க௩௨)

பெரிய வாயாகல வானினுற்றசிறு பிறையெயிற்றர்
சிகை பெற்றெழுந, தெரியு நீள்வடவை பொத்தகுஞ்சிய
ரிடித்தசொலனினா துடித்தனீர், சொரியுமரிமுக்கி லால
காலமவை தொகக நீலவரை பொக்குமா, கரிய மெனியா
சி வந்த கண்ணினர்கள் காலதூதர்பலா மேவினார்.

தாலமொத்தகர மீதெடுத்தசிலை தண்டுவாரி வளை
சககரஞ், சூல மிக்கவடி வாள்சிரத்தொகை துணிகஞ்
நீடிய கணிசசிகூர், வேலழற்கழுமுள் பிண்டிபாலமொடு
விசு பாசமவை கொண்டு நீள், வாலசைத்ததுமிகு புலி
புல வாழினை வளைத்ததா மென வளைத்தனா. (க௩௩)

(க௩௨) நெஞ்சில விருப்பம காடமென திறகு இச்சையைக்
கொடுக்கும், மறுகி=சுழன்று, மாழ்கி=மயங்கி, உடல
நீத்து=தேகத்தை யொழித்து

(க௩௩) குஞ்சி=குடுமி, இடித்த=இடிபோன்ற, துடித்து=
அசைத்து, தொகக=கூடிய

(க௩௪) தாலம்=பனைமரம், மிக்கவடிவாள்=மிகுந்த கூர்மை
பொருந்திய வாள், கணிசசி = ஓர்வகைச்சூலம், கழு
முள்=ஓர்வகைச் சூலம், பிண்டிபாலம் = யுத்தத்தில்
எறிந்துகொல்லும் ஆயுதம், மிகுபுலி=பலபுலிகள், புள்
வாய=பசு;

சூலமானது இருக்கினைச்சூலம் முக்கினைச்சூலம் இருதலை
ச்சூலம் என்பன முதலியபல பிரிவினையுடையதாயிரு
த்தலால், இச்செய்யுளில சூலமெனவுங் கணிசசி யென
வுங் கழுமுள்ளெனவுங் கூறினர் இவற்றுள் சூலம்,
கணிசசி, கழுமுள் என்பவை இவ்வில்வகைச் சூல
மென இப்பொழுது

பற்று மெனபாசிலா பாவியாவிபத நிபபதைதக விரி பாறையி, நெற்று மெனபாசில ரீராவதனை யிரு மெனபாசிலா பாரெலா, முறநுணாநனுகொலை செய்த காலகர மொடிததி ரென்றிவை யுரைததுமுன, மற்ற டம்புய முரிநது சிந்திட வரிநது கட்டினர் வருததியே (௧௩௫)

அடிப்பா பறபல விலங்கு கொன்றுதசை யன்று மென்றுநனி தின்றபல், லொடிப்பா யாப்புமு ஐடுதைப யாகதை யோசசிமேலிட வாப்பிமே, விடிப்பா பாசமது கொண்டு கண்டமதி விட்டிற்றுக்கயிரு கையினும், பிடிப பாகண்ணினை மிதுங்க யீரததுநெறி பேருவார முயலு மெல்லையில. (௧௩௬)

வணங்கி முறதியெதிர நின்றநதிதனை வருகவென நெறமது வாயில வாழ், கணங்கன் சென்றெருக ணததி நெயதியடு காலதூதர் கொடுபோருமுன, குணங்கெடா தசுரு மாறனைக்கயிலை கொடுவரசரமுதி கூறெனாப, பண ங்கொள் பாம்புமதி பாணிவேணியணி பரமனறகருணை பண்ணினான். (௧௩௭)

போற்றியங்குவிடை கொண்டுவாயிலிடை போ ங்து நந்திகண நாதா போய்க, கூற்றினுருயிர குடித்த காலனருள் கூரவந்தசுரு மாறனைத், தேற்றியாதாவு

(௧௩௮) ாரும்=பிளவும, மலதடம புயம=மலவயுததஞ் செய யும பருத்த புஜம்

(௧௩௯) யழுவுடு=எலும்பில்; கதைஒசரி=தண்டைவீசி, மே லிடவுரப்பி=மிகக அதட்டி, இடிப்பா =மோதுவா, இட்டு=போட்டு, நெறி பேருவர்=வழிச்செலும்படி; எல்லையில்=சாலத்தில.

(௧௩௭) சென்றெய்தி=போய்ச் சேர்ந்து; பணம=பாம்பின்ப டம்; பாணி=நீர்.

(௧௩௮) அருள்கூர=அருள்பெற; அற்பினோடு=அன்பினோடு.

செப்பி யற்பிஞ்ஞெடு செம்பொன மா மணி விமானம்,
தேற்றி யோர ஞாடியில் வமமினீரென வியம்பி யங்க
வரை யேவினா. (க௩௮)

நீறணிந்திலகு நெற்றியாமிக நெடுத்த புன்சடை
முடித்துளா, ராறணிந்தருளு மெநதை சேவடி யகத்தி
ருதகிபரு ளன்பினா, ருறணிந்துவரு முககுறுமபற
வொருக்கி யோசைகள் பெருக்கநற, பேற ணிந்துகிள
நிரசிதக்கிரி பிரிந்தி டாமலுறை பெடபினார். (க௩௯)

தாம மாகமிகு கண்டிகைததொடை தரித்துளா
வினை யரித்துளா, ரேமமாலவரை யசைத்தொர் கை
யினி லெடுக்கு மறபுய மிடுக்கினா, நாமவேறிகிரி கொ
ந்த முறகமுழு ணருக தைப்படைக ணவியநீள், வாம
மேவுவடி வாளினோடுதிறன மறலிதூதரிடை மரு
வியே. (க௪௦)

(க௩௯) நெடுத்த=நீண்ட, ஊறுஅணிநது = விககினங்களை
யுடைத்தாய்; ஒருககி=கெடுத்தது, ஒசை பெருக்க=
கீர்த்தி யதிகரிக்க, நறபேறு அணிநது=நல்லபயனை
யுடையதாய்; கிளா=பிரகாசிகும, இரசிதக்கிரி=வெ
ள்ளிமலை, பெட்பு=விருப்பம்

(க௪௦) தாமமாக=விருப்பமாக, மிகு கண்டிகைத தொடை=
மேலான ருத்திராகக மாலைகள், அரித்துளா=ஒழித
திருக்கிறவர்கள், ஏமமாலவரை=பெரிதாகிய பொன்
மலை, மிடுக்கு = வலிமை, நாமவேல = அச்சந தரும
வேலாயுதம், திகிரி=சக்கரம்; கொந்து=கொத்துகிற;
அழறகமுழுள்=அக்கினியைக் கக்குகின்ற சூலாயுதம்,
நரு = விளங்குகிற; கதைப்படை = தண்டாயுதம்,
நவியம் = மழுவென்னும ஆயுதம்; வாமம் = அழகு,
திறல்=வலிமை

விடுமி னிரதமறை வேதியன்றனைவிடுததி டாவி
டி ல் விறதபடை, யெடுமி நெமமுட- நெதிராதுவெருந
சம ரியற்றியுங்கன்வலி யாவையுங், கெடுமி னங்கமுடி
புயமெ னுமபெரிய கிரியிழந துயிரை யொடது கைக,
கொடுமி நெனறுசில வாசகங்க ளெதிர கூறினா வலி
மை கூரவே. (க௧க)

முனிவா போனமிக நீறுபூசி முறுங்கு வேணி முடி-
த்துளீர், தீனையி லோரொரு பாதி நீதிகள செய்துலீ
ரெமை வெயயதீ, யனைய வாயமொழி பேசுபேசி ய
டாதது வனமை நடத்ததுவீ, ரினையராயிது செய்த நீரி
வண யாவ ரேவலி நெய்தினீர். (க௧௨)

என்று வன்றிற வியம தூதரி யமபலுந்தவ ரெ
ன்று பொற, குன்று கொண்டுமுன முப்புரந்தழல கொ
ள்ள மெனன்கை கோட்டி மான, கன்று கொண்டக ர
ததனையெதிர காமனைக்குள விழியழற, கனற ளித்தரு
ளாதி நாயக னன்பா பினபிது கூறுவாரா. (க௧௩)

துண்ட வானமதி கங்கை மாநதி ஞ்ருடினே னிசை
பாடிமா, வண்ட ருமலா முண்ட காசன மறையவன்

(க௧௪) மறைவேதியன=வேதத்தினே யோ தும பிராமணன;
முடி=தலை

(க௧௫) வனமை=பலாதகாரம், இனையராய = இததனமை
யுடையராய

(க௧௬) தவர்=வில; குளவிழி=நெற்றிக்கண், அழற்குஅன
று அளித்த=முன் நாளில ளரித்த

(க௧௭) வண்டு இசைபாடிஅற = வண்டுகளானது நீங்காரஞ்
செயது நீங்காது வசிகமும்; முண்டகாசன மலாமறைய
வன=தாமரை மலரில வசிகமும் பிரமன்; பொறை=
பாரம், இமபர்=இப்பொழுது; எணதமா = நினைக்கக்
கூடாது

பொறை மண்டல, முண்ட மான்முத லுடையர் மங்குவ
ரிமப ரெனாடை யுனனிமு, னெண்ட ராவிட முண்ட
ராவணி கண்ட நீதி விருத்தினேன். (கசச)

காலஞாநியி காலவேயொரு காலினுலுதை செய்
துநீ, டாலமேதிக ரந்தகாசுர னவலைமுததலை யயினெ
டுஞ, சூலமேகொடு குத்திமாபு துளைத்துவானிலு
யாததிபோ, லேலமேயென வாவிபாவிபு லககும்பு
முணக்கினேன். (கசரு)

திருக ணாசல மதனை யமமைதி டுககமெய்த வெ
டுத்தவ, னுரிய மாமணி முடிபு னைந்தக மொருப துங்
கர மிருபது, நெரிபநாரண னேனமாய்முத னேடுபாத
மிரண்டி லோ, விரியுநாண்மல ரடியினாயக விரலமுத
தி மிதிததுளான. (கசசு)

உறுதி வானவ; மானவாக கிடை யீடுருமல வில
ககவுரு, சிறுமை தீாதர முததி பததிகள் செய்தவாக்
கருள செயபவு, மறுவி லாமதி போலவால மருபபு
நெற்றியி னங்கணும, பெறுமதாசல வதனனொயொரு
பிள்ளை பெடபொடு பெற்றுளோன். (கசசு)

(கசரு) உயிர்கால=உயிரிங்க, அயில=கூமை; ஆவி=உயிர்;
உலககும்=நீங்கும்; உணக்கினேன் = வாட்டினேன்.

(கசசு) கணாசலம்=கைலைமலை; உரிய=தருந்த, கம=சிரக;
முதல=முற்காலத்தில; நாயகவிரல்=பெருவிரல்.

(கசசு) உறுதி = வயிராகிய முள்ள; மானவர் = மனிதர்;
இடையீடு=விககினம்; தீாதர=நீங்கு; வால் = வெ
ணமையுற்று; அம=அழகிய; மருப்பு=தந்தம்; நெற்
றியின அமகணனும=நெற்றியில் அழகியகண்ணும;
உதாசலம்=மதமுடைய யானை

நாலுமா மறை யோது நான்முக னுந்நாடு நறுக
கிவந், தாலு நீடிரை யத்தி யுறநெழு மாககா பறகடகா
ததுநற, சாலு மாமதி விட்டிகறபுரி தகக னைத்தலை
வெடடிமுற, கோலும வேளவி யழித்தி யெனறொரு
கோர வீரனை நலகினோன். (கசஅ)

கொடிய தாரக னாயிரந்தலை கொண்ட சிங்கமு
கன்கடற, படியின் மிககுயா ரூரநீதிசெய் பறபறனவர்
குலமெலாம், வடிகொள வேலகொடு கொன்று பொன்
றிகழ வானநாடு புரப்பதற, கடியாதிவினை யறவருட்ட
ரு மறுமு கத்தனை யருளினோன். (கசக)

ஏவயாரிவ னெய்துகினறன மிங்கி வலறனைவிட
டுநீர், போவதெகட னென்று நினறுள பொறுமைபோ
டிவை புகலவும், பாவ சாகர மான மானமில் பனவனை
ப பல நரகினவாய், மேவவேவிட லன்றிமீளவி டோமெ
னாவலி பேசினா. (கரு0)

(கசஅ) நானமுகன் நாரி = பிரமமாவின் பத்தினி; வந்து =
தோன்றிவந்து; ஆலும = சபதிககிற; நீள் திரை =
நீண்டஅலை; அததி = சமுத்திரம்; அாககா = பன்னிரு
சூரியர்; நரசாலும = நன்மை பொருந்திய; மா மதி
விட்டு = சிறந்த புத்தியைமொழிதது; இகல்புரி = (பர
மேசுவரனைப்) பகைதது; முன கோலும = முன்னே
செய்த

(கசக) கடல = சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த; படியின் = பூவுலகத்தில்;
மிககுயர் = அதிகமேன்மை பெற்ற; ரூ = அசுரன (சூர
பதமண); அநீதி = அக்கிரமம், பறபல = பலபல; தான
வா = அசுரா, பொன்றிகழ = பொன்மயமாய் விளங்கு
கிற; புரப்பதற்கு = காப்பதற்கு.

(கரு0) பனவன் = பிராமணன்; ஏனா = என்று; வலிபேசினார் =
வன்மையாகப் பேசினார்.

மட்டறப்புரி புன்றொழிறகரு மாரனாவரைப்பபுக,
கட்டறுததனருட்கறுததனா கடகனறபொறி ககக
வாய், விட்டழைத்திதழ்பறகடிததுவிடுததுநேயியெடு
த்துவே, றெட்டி லககமில் வாளிமாமழை துவினாசிவ
தொண்டரே. (கருக)

கரமுநிரதனா வாகழற்புனை காறுணிநதனாகவு
ளுடன, சிரமுடைநதனா குலவேலகதை திகிரிகால
வளை சிலைநெடுஞ்சரமிழநதனா குடாசரிநதனா சனிசு
றைநதனா தமதுவென, னுரநெரிநதனா தெனபு
லத்திடை யோடி னாயம தூதரே. (கருஉ)

வேறு

படிபுகழ்விஞ்சையாநரப்புக கருவிதட விசசுரு
திப பணகளபாட, விடியொலியின மிகவதிரு மந்தர
தூந துபிமுழங்க விரண்டு பாஹ, கொடிசுடைகள்
பலதிலவக குலவியநற கறபகப்பொற கோட்டிற பூதத,
கடிகாமழ்பூ மழைபொழியக கறறைமணித திரனெடுங்
காற கவரி வீச. (கருங)

(கருக) மட்டுஅற=அளவிலலாடல, ஆரம==சந்தன விருட்ச
மடாந்த; வரை==மலைபோலும், உட்கறுததனா==
கோபிததனா

(கருஉ) கால துணிநதனா=காலவேட்டப் பெற்றனா; கவுள
==கன்னம்; காலவளை சிலை=இருதுனிகளையும் வளைக
ககப்பட்ட வில, சரம=அம்பு; சவி=பெலம்; வென=
முதுகு, உரம=மாப்பு.

(கருங) படி=உலகம்; விஞ்சையா=வித்தியாதரா; நரபு=
நரம்பு (தந்தி); தடவி=மீட்டி, சுருதி=இசை; பண
==இராகம், அநதரதுநதுபி=தெய்வ வாததியம்; குல
விய=விளங்குகின்ற; பொனகோடு=அழகிய கிளை,
கறறை=அடாததியான, மணி திரள நெடுங்கால=
திரட்சிபுறமு அழகியகீண்டாமயினை உடைய.

நசுமார நகைக்கருங்க ணரமபையாபல் லாண்டி
சைபா நவையிற தீராத, சுருமாரன தனைககவின்றெய்
மானமிசை கொண் டணைந்தார் சுராகள போற்றத,
சுருமார னுடலடலை படவிழித்த தனிநுதற்கட டலை
வன்வைகு, மிகுமாரத திரளசாயத தளரியரு விப்பு
னலபாய் வெள்ளி வெறுதில. (கருச)

பொங்குகதிர் விமானத்தி விவறிழிறது நந்தினி
டப புகுநதுபொறபா, மங்குறவழ வரைபரசன் மடப
பாவை விடப்பாக மருவததான, வெங்கரிக்கற நேந
தணையின வீற்றிருக்கும் விமலன்வெண் டி ரைகள்
வீசங், கங்கைநதி முடிததசடைக கணனுதலைக கண
குளிரக கண்ணுற றுனே. (கருடு)

கறைசெறியுங் கருந்தாதைச செந்தாதிற புரிந்த
தனமை கடுபநீதி, பொறை பற்றொரன நிலவேனை
நல்லறிஞ் ருடனகடடிப புரந்தாய் மோற்றி, யிறைங்
(கருச) நகும்=விளங்கும், ஆரம்=முததைப் போன்ற, நகை
=பலவையும், நவையிலதீராத =குற்றத்தினின்றும்நீங்கி
ய, மானம்=விமலன், சுருமாரன = சுருதியுள்ள
மனமதன, மிகும = மிகுதியாகிய, ஆரம் திரள--சங்
தனவிருக்கக் கூட்டா

(கருடு) மடப்பாவை = அழகிய பதுமைபோன்ற பாவாவி
தேவியார், தானம்=மதம், கரிககடற்றன்=யானைகளு
சததுருவாகிய சிங்கம், ஏறது=சுமங்கும், அணை =
ஆசனம்

(கருசு) கறை=கறுப்புநிறம், செறியும் = பொருந்திய, கருந்
தாது=இருமடி, செந்தாது=பொன; புரிந்த=செய்த;
கடுபப=ஒப்ப, பொறை = பொறுமை, புரந்தாய் =
இரட்சித்தவனே, எமதுஉரு=எமதுகாருபம், அறை
சரு=புகழ்ப்படுகிற.

பரம பரவெனவீழந திறைஞ்சுதலு மெமதுருப்பெற்
றிருத்தியிங்கு, னறைதருநற கணங்களுட னெனத்திரு
வாய் மலாந்தமல னருளிச செய்தான். (கருசு)

அக்கணத்திற் றுருமார னரனுருப்பெற முண்
டிருந்தா னமரிற் றேற்றுத, தெக்கணத்திற் சென்ற
டைந்த தூதர்சமன் றனைத்தொழுது திரைநீ ருண்ட,
மைக்கணத்தி னசனியெனன வந்தெம்மை யடித்தறி
வின் மறையோன் றனைப; பொக்கணத்திற பவிரப
பான கணங்கன்கயிலையிறகொண்டு போளு ரெனஞர் (கரு௭)

கேட்டவுட னிருவிழியுங் கணற்பொறிகான் றிடச
சினமீக கிளரச செயய, வாட்டககை புடைத்துநன்
றெம மதிகார மெனப்புகனறு வரைகலபோலுந, தோ
ட்டடங்கன் குலுங்கநக்குச சித்திரகுத தனைநோக்கிச
ஈருமாரனபா, லீட்டருநற புண்ணியங்க ளுண்டுகொ
னீ தெரிநதுவிரைந தியமபென முனல. (கருஅ)

மறறவனுந தோந்துஈரு மாரனெனுங் கோரமிகு
மறையோன் றீமை, முறறுமியற நித்திரநதான் சென
மமுத லீனறுடல முடியுங்காறு, நறறவமபுண்ணிய
மொழுக்க மிறையளவு மிலலெனப்பின் னமனுநெஞ
சிற, செறறமுட னெழுநதுநதிச சென்னியான் முன
னியான செலவ னென்றே. (கருகூ)

(கரு௭) ஆண்டு=அவ்விடத்திலு; அமர்=யுத்தத்திலு; சமன்=
இயமன், மைக்கணம்=மேகங்களின் கூட்டம்; பொக்
கணம்=கபாலமாகிய ஓடு, கணங்கள்=படைகள்

(கருஅ) மீக்கிளர=அதிகமாகப் பொங்க; செயய = அழகிய,
வாள தடக்கை=வாள்பொருத்திய பருத்தகை, புடை
த்து=அடித்து, நகரு=சிரித்து

(கருகூ) இறை=அனு, செறறம்=கோபம்,

நிழலுமிழஞ் சனக்கிரியி லீலமுகி லிருந்ததனை
நிகாபப நீண்ட, சுழறருராக கண்டைகண்டத தசை
தடிபோத திடுநதோறுந தொனிக்கவந்த, வழலுமிழ்
கட பெருமபகட்டின மிசைபேறிக குறைவிறைவற
கறைவான செமபொற, கழலணிசித திரகுதத னுடன்
றாதா சூழவரத்தின் கயிலையெய்தி. (கக௦)

அண்ணலுவ ணப்பாக னடலயிரா வதப்பாக னன்
னப்பாகன், பண்ணமாயாழந கந்தருவா விஞ்சைய
வா னவாமுனிவா பலருமபோற்ற, வொண்ணுமா ம
லாக்காததிற பிரமபுபறநிச சுற்றிநந்தி யுலவவந்தி, வ
ண்ணனுறை பேரவைக்கட புகுந்தொதுங்கி யொலகி
நின்று வழுததல செய்வான. (கக௧)

ஆதிநடு வீறிலியா பாணுடன்பெண் ணலியலவா
யவையுமாகிச, சோதிபெறு மருவுருவாய்த தோற்று
ரா சரமனைத்துந தோய்ந்துந தோயாப, பாதிமதிதுதற
பேதை பாகனுமா யேகனுமாய்ப் பகாதற்கெட்டாப, பூ
திபுனை திருமேனிப புனிதநினு மரைத்தாளக
போற்றி போற்றி. (கக௨)

இததலையா ரமுதமெழவேண்டுமெனப்பாபபுவட
மியாபபுற ரோங்கன, மததலையா வமராகடைந திடவட

(கக௦) நிழலுமிழும = ஒளிவீசும, அஞ்சனக்கிரி = நீலமலை;
சுழல் தரு = சுழலுகின்ற, நா = நாககிணையுடைய
கண்டை=மணி; கண்டதது = கழுத்திலே; பகடு=
எருமைக்கிடா

(கக௧) உவணப்பாகன் = கருடனைவாகனமாகவுடைய திரு
மால்; அயிராவதம்=வெள்ளையான, அவை=சபை

(கக௨) இத்தலை=இவ்விடத்தில், பாப்பு=பாமபு; யாப்பு=
கட்டி; ஒங்கல்=மலை; அலையா=சுழற்றி; கதது=சப்
திக்கிற; கருதார்=பகைவா; வேல்=குலம்.

வை கருநிறமாய் வந்ததென்னக, கத்தலைவா நிதியுதிக்
குங் கடுவொடுக்கு மணிமிடற்றாய் கருதா ஞ்ணுண், மு
ததலைவோற் கரநாலு மறைபுகழு மைநதுமுக முதலவா
போற்றி. (௧௬௩)

உலகுயிர யாவையும டடைத்தற கயனாகிப் புரந்
திடுதற சுவணமூரு, மிலகுமணி மாரபினனாயத் துடை
ததிடுதற குருத்திரனா யிவையுமனறி, யலகிறிநு வினை
பாடல் புரிநதருளும பராபரனீ யாதலா லுன, சலசமல
ச மருட்டியிசை வடிபடிமீயன் புனறலையிற சாததினை
னால (௧௬௪)

எனறினைய துதிக்கறி விழுந்தெழுநது வாய்புதை
ததங் தெறியுமபாசம், வனறிறலசோ தண்டமுதன்
முத்திரையைத் திருமுன்னே வைத்துத் தாழ்நது,நின்
நினிமே லடியேறகுவ வதிகாரம் போதுமென நிகழ்த
கயிச, னுனறிமலபா துனனுளத்தி னுறுகுறையே தெ
மமுனநீ யுரைத்தியென்றன (௧௬௫)

அரியபனே முதலமராக கடுதததொழில் செய்பபு
ரிநதா யவாகளங்கங், குரியபடி நினதேவற படிபுரிநதா
குறையிலரெற குலகத துள்ளோரா, புரிகொடுநதீ வினை
களறிந் ததற்கினைய தண்ட மெனைப் புரிதியென்றா,
யெரிநரகி னவரவாகள் வினைகளறிந் தூட்டுவித்தேனி
ன்றுகாறும் (௧௬௬)

(௧௬௫) வந்திறல்=மிகுந்த வலிமை; முத்திரை=(இயமனுக்
குரிய) சின்னம், திறம்=பட்சம் (விவாதம்)

(௧௬௬) ஊட்டுவித்தேன=அனுபவிக்கச் செய்தேன.

எம்பெருமா னீபணித்த கற்பனைக டவறிலுநீ டி. ள்சி யோங்கி, புரப்பருல காவளவுங் குஞ்சுநற புரியி னிரைத தொலிகு முநநீ, ரம்பரவம் பரப்பு, வித தேவாசுலத தினிமேனறி யறததை நீநதுக, கரப்பமி லா துளத்திரவிற கலைகலனபொன றினநதிருநிங் கள வனாகி (கௌ)

விலைமகனி ரல்லாதய கற்பழிக்கு முலைப்போகம் விழைவிற துயததுப, புலைமகடோ ணலநுகாரதங் கவ னுயிராத புதலவியரைப புணாரதுசாதி, நிலைதவறி யு னருநதி வேதியரா ினிமட வார நீதீதோர தமமைக, கொலைபுரிந்த கொடுமறவன சுகுமார னெனெருருபோ கொணடதீயோன. (கௌ)

உயிருலகருங் காலமது கண்டெனது தூதரடைந் துருதது நெஞ்சி, லாரிரளவு மிரககமினறிப பாசமதிற ிணிததுவரு மநதவேலை, மயிருறுசென விகணமுனை யுகததகாதது நினகணங்கள வலிமைகாடரச, செயிரு டனஞ சேனையெல்லா முரிந்திரிநநு குறைவெனறி செ யத டின்னா. (கௌ)

(கௌ) கற்பனை=கட்டளை, அளவும=அளவிய, இரைதது= இரைநது; முநநீ = படைததல், காததல், அழித்த லெனனு மூன்று தனமையுடைய நீர்; அம்பரம் = கடல், அம்பரப்புடவி=வஸ்திரமாகத் தரித்தபூமி, உ ளதது=மனதி னிடதது, கம்பமிலா = கலககமிலலா து; கலை=வஸ்திரம், கலன=ஆபரணம்

(கௌ) விழைவில் = விருப்பத்தோடு, துயதது = அனுப விதது; நலன்=இன்பம், உயிர்த்த=பெற்ற, கொடு மறவன=கொடும்பாவி

(கௌ) அயிர்=சிறுமணல், உக=சிதற; தகர்தது=உடைதது; செயிர்=கோபம்; முரிநது=தோற்றம், இரிநது=ஒடி; குன்ற=மெலிய.

மைதவமுங் கிரிச்சிறையீர் வசகிரத்தோன முதல
மரா வணங்கி வாழ்ததச, செய்தவமொன் நிலலானை
நவமணிக ளிழைத்திடமொற் றேரிலேற்றிக், கைதவ
மற றருநதவங்க ளிழைத்ததுமிக விளைத்தவாகுங் கற்
பஞ்சென்று, மெய்தரிய நினதுபதத தெய்துவிததா ரி
துகுறையென நியமபிப டின்னும. (கஎ௦)

கனமிருண்டு துளித்தமழைத தாரைகளைக் கணக
கிடினுங் கடலின் நீர், வனவாரிவா லுகங்கடனை வான்மீ
னைக் கணிததொருவா மதித்திட டாலுந, தினமிவன்
ரூன்புரிந்தகொடும் பாதகங்கட கிலககமில்லைச செபபு
மன்றோ, னனவரத தாண்டவநின் பதமபெறவும வழக
குளதோ வறைதி யென்றுன. (கஎ௧)

அந்தகளைக் கடைக்கணித்தங் கரனுரைப்பா னந
தணரா னினமானாகட, பைநதொடியார் பாலாவதை
மீன்மிருகம பறவைகொன்று பகர்தறின்ற, றந்தைகுரு
தாய்பிரம சநநியாசி சதுர்வேதந தம்மை நாளு, நிரதை
செய்த னீதிபிழைத தொழுகலபொய்சசான் றுரைத்து
நிதி கவாதலின்னும (கஎ௨)

கன்னிகைபொற கலனிழந்த கைமைகுரு வின்
றேவி கணிகைதாசி, யனனியாபெ ணன்னையவ ளுடன

(கஎ௦) மை = மேகம, சிறையீர் = இறகை யறுதத; கைதவ
மற்று=வஞ்சகமற்று.

(கஎ௧) கனம = மேகம, துளித்த = பெயத; தீரம = கரை;
வனம்=அழகிய; அரி=ஒளியுள்ள; வாலுமம்=வெண
மணல், வான் மீன்=ஆகாய நட்சத்திரங்கள்; அனவர
தம்=சதாகாலம்

பகர்தல்=விறறல்; பிரமம் சநநியாசி=பிராமண சந்நி
திபிழைத்து=தவறி; சானு=சாட்சி; கவர்தல்=
புதியதெத்துக்கொள்ளுதல்.

பிறந்தாா தன்புதலவி யன்றிமாமன். பன்னிசகோ தரி
தூரத் திரியுடனே பதிவிரதை பழிகஞ்சூதி, மினனி
டையாா தமைக்கூடன் மிருகங்க டரைபபுணர்தல் விர
தமவீடல. (க௭௩)

குளங்கூப நந்தவனங் கோயினமடங் களைச்சிதைத்
தல் குதிரையாணை, யளநதிடுமௌ ளெண்ணெய் நெய்
பொன னுபயகோ முகிதான மாகவாங்கல், வளநாத
பெரு மரங்கடமைத தறிததனமுகை விரியாத மலரைக்
கொய்தல, விளங்குசிவா லயநதீராததங் களின்மலமுத்தி
ரம்விடுதல விளமபி வறறில. (க௭௪)

மனமறிய வுச்சிட்ட மிடலகனகந திருடல் கள்ளு
ன் மதிதது விறகுந், சொனகுலருண் குதகவீட் டனம
பிதிாபோ சனநதூரததா சோறுதினறல, தினகரனை
யராத்திண்டு நாளேகா தசிதசமி திகழுவாவி, லனமரு
நத விடக்கரத்தா லெடுததொனறை யயிறலு சாரரு
செய்தல. (க௭௫)

(க௭௩) பொற்கலன் = திருமங்கலயம், கணிகை = விலைமாது;
தாசி = ஆலயப் பணிவிடை செய்பவன்; பழிகஞ்சூதி
= பறைச்சூதி, விரதம வீடல் = விரதத் தவறுதல

(க௭௪) கூபம் = கிணறு; சிதைத்தல் = அழித்தல்; உபயகோ
முகி = இருபுறமும் தலையுள்ளபசு, அஃதாவது வயிற்
றினினறுங் கனறின் றிலைமாததிரம வெளிப்படுவ
காலத்திய பசு

(க௭௫) உச்சிட்டம் = எச்சில்; சொனகுலா = சொன்ன குலத்த
வர்கள், ஊண் = சாப்பாடு; பிதிர்போசனம் = ஆன்ன
ரொர்த்தத்தில் பிதிர்த் தேவதையாகப் பாலித்த பிரா
மணாகளுண்ட மிச்ச ஆன்னத்தை யுண்ணல்; தூர்தூர்
= காமுகா; தினகரனை அராததிண்டுந் தூர் = கணிகை
கணகாலம்; அயிறல = உண்ண

துள்ளுநடைபபரிமுலைபால் சுரநதொழுது செரு
த்தனல்லான சுருதிதூயோர், விள்ளுமுருத திரமணிமந
திரநதேவ விககரகம வித்தி வேகங், கொள்ளுமத கரி
யடிமை யவுடதங்கன னிரைதவளங் குலவு பனன், லெ
ள்ளுநறு நெய்தயிர்பா லெண்ணெயொடு களஞ்விற்ற
லிவைகளாது. (க௭௬)

எண்ணருநீ வினபுரிநத கொடிபோருளு சிவநி
சினோற்றியாம நானருந, தண்ணறாமபு வா லுறங் க நாட
யாம லருசரிதேயோர் சாநனம்வல்லா, நண்ணருமா மத
மபுரிநது நதிபடி நறு தானநிக நலகி னுலும், பண்ண
ருநற பலவிரத மிழைததாலு மிதுபோலப் பயனறரா
தே (க௭௭)

அன்னசிவ நிசிரிந்தத தாசுகு கேசசுரத்தி லமு
த மூறுங், கன்னன் மொழி யுமைபொடெமைக கண
டிடப்பெற றனனதனா காயும வெய்யோன, முன்ன
ரெதி ரிருளி மமபோ லுடைநதகனா திவன்முதனா
முயனற பாவ, மென்னருநற கணங்களுடன் கூடுகின்ற
வினபமுததி யீதுபெற்றன (க௭௮)

என்றிறைவன் கூறுதலும் தண்டதரன் மீண்டுரைப்பா
னிரகக மினறிக, கொன்றினமான் றசைபருநதி மதுக
குடித்து மனைவிபா தங்குமுறகுச சூட்ட, மனறனமலா
(க௭௯) செருத்தல = மடி; விளரும = புகழும், தவளம் =
வெணமை; பன்னல = பருத்தி

(க௭௭) ஊறுஅரு அடையாமல = அதில குற்ற மில்லாமல;
நதிபடிநது = யாகமுடிவில் அபவிரத ஸநானஞ்செய்து
அல்லது கங்காநதியில் முழுகி.

(க௭௮) முதலநாள் = முன்னாட்களில்.

(க௭௯) தண்டதரன் = தண்டத்தைத் தரித்தஇயமன்; ஆன
இனம் = பசுவாககம்.

கொய்திடுவான் வந்ததன்றி யன்புகொடு வந்தானல்ல,
னுன்றனரு ளிதுவெனின்மற றுரைப்பதெவ னெனப்
பரம னுவணைநோக்கி. (கஎக)

எண்டருமெட் டீணையுளத்தன் பிலரேனு முளரே
னு மிந்நா ளெம்மைக், கண்டவரீநோற் றவர்பூசை பண்
ணினர்நற் கதியடைவர் காலநீநந், தொண்டர்தமைக்கொ
டம்பாசந் தனில்வீக்கித துடடவுருத தோன்றக் காட்
டித், தண்டமிழைக் குதறவிருன் றாதருக்கு மிநதவழி
சாற்றுகென்றுன். (கஅ௦)

செறிந்தவுயிர் கவருதற்குச் சேணெறிபோய் மற
ந்தெனது சினவேற்றாதர், நெறிநதபுரி சடைப்பரம
நின்னடியா ரென்பவரை நினைவிற்பேறு, தறிந்தறியா
திழைப்பர்தண்ட மவாசெயன்மற் றடையாள மறைதி
யென்ன, மறிநததிரைக் சடல்விடமுண் டருடிருவாய்
மலர்நதிறைவன் வகுததுச சொல்வான். (கஅ௧)

சிரங்களங்கா திரண்டுதடந் திண்டிறற்றே டாழ்ந
தவிரு செங்கைவாய்நத, வுரந்தனிற்கண் டிகைபுனை
வோ ருருததிரமந் திரநவில்வோ ருற்று வேண்டும்,

(கஅ௦) எள்துணை = எள்ளளவு; வீக்கி = கட்டி; துட்டஉருத
தோன்ற = கோரவடிவம் விளங்க.

(கஅ௧) செறிநத = பொருநதிய; சினவேல் = கோபமுள்ளவேல்,
நெறிநத = சுருண்ட; தண்டம = தண்டனை, அறைதி
= சொல்லுக.

(கஅ௨) உற்றுவேண்டும் = விருப்பமுற்றுக்கேட்கிற; கரடம் =
= மதச்சுவடு; கடம் = மதம்; மாமுகன = யானைமுகன;
பூ = அழகிய; முகங்கொள் = துணியினை யுடைய, சச
முகன் = இராவணன்.

வரங்கடரு கரடகட மாமுகனைப் பூமுகங்கொள் வடி
வேற்றானை, கரங்கொள்விறம் சண்முகனைத் தசமுக
னே டரககாதமைக் காய்ந்த மலை. (கஅஉ)

பரைசிவரு பமதாரு சிவலிங்கந தனைப்பூசை
பண்ணு வோரால், விரைகமமு நந்தவனம வைத்திடு
வோர கற்புடைய மின்னா மிகக, வுரைபெறுவெண்
டிருநீறு பூசிடுவோர சிவாலயங்க னுஞ்றுகின்றோர்,
திரையெறிவா ரிதியுலகி லெமதடியார தமைப்பூசை
செய்யு மேலோ (கஅங)

நின்மலமா மஞ்செழுத்தை யுளததமுத்திச செபி
த்திடுவோர நிகரின மாக, நன்மதிநீ ராடிடுவோர் பஞ்
சபா தகந்தவிராதோர நாள்கடோறுந், துனமதியி லாத
துற வந்தணருக காதையன்னஞ் சொன்னமீவோர்,
மன்மதியாற் குளங்கூவல் கல்லுவிப்போர் நிழல்சாலை
வழியில் வைப்போர். (கஅச)

காசியிரா மேசசுரமபொற் கனகசபை யாருகா
ளத்தி காஞ்சி, மாசிலகமுகக் குன்றமுது குன்றமொற்றி
யூமருதூர மதுரை யையா, றுசினைமறைக காடுவெண்
கா டானைக்கா மாயூர மருணை புள்ளூர், தேசுதருஞ்சிர
புரநற் றிருப்புசலூர் முதற்றலங்கள்செகத்திலுண்டால்.

அததலங்க டமையடைந்து புனிதநீர்ப் படிந்தா
டி யமலமாகிச, சித்தமகிழ்ந்தியாமுறைபுஞ் சிவலிங்கந்

(கஅங) பரை=சத்தி, விரை=வாசனை, உஞ்றுகின்றோர் =
கட்டுகின்றவர்

(கஅச) மாகநல்மதி=நல்லமாசி மாதம்

(கஅங) முதுகுன்றம்= விருத்தாசலம்; புள்ளூர் = வைத்திச
வான கோயில், சிரபுரம்=சீகாழி

தெரிசனங்கள் செய்தோயாரு, முததர்சிவ நிசிவிரத
நோற்றவாமற் நிவரெவாககு முதறபேராகு, மிததகை
ய ருனறாதர்க கெளியரலாதண்டமிவாக கிலையென்
றன். (கஅசு)

கருதியசொற் கேட்டுளததி னச்சமுடன் வீழ்நதி
றைஞ்சிக காலனைய, தருதிவிடை யெனப்பெற்று வை
த்திடுமுத திரைதாங்கித் தனனு ரெய்தி, வருதிரெனத
னாதாதமையழைத்தரனசொன் மாறறமெல்லாம வரு
த்துக்கூறி, யொருதிகிரி தனையுருட்டித் தென்புலங்
காத் தினிதிருந்தா னுவப்பினேம. (கஅஎ)

இச்சிவராத திரிவிரத சரிதைதனைக் கேட்டோர்ம
ற் றினபாய்க் கறறோ, கசசையடுங் கொங்கைமங்கை
பங்கனுறை கயிலையெய்திக களிப்ப ரென்றே, யுச்சிதமாய்
ச சூதமுனி மாதவாகேட டுள்ளமுற்றுமுருகுவாயன்,
மெச்சிமகிழ்ந திடவேத வியாதமுனி மொழிப்படியே
விளம்பினனே. (கஅஅ)

(கஅஎ) சொல்மாற்றம்=சொல்லியவாரத்தை; திகிரி=ஆகஞா
சககரம்

வசனம்.

குஞ்சரபுரிச்சிறப்பு.

வாசனை வீசும் தாமரை மலருக்கும் குவளை மலருக்கும் நண்பர்களாஞ் சூரியசந்திரர்கள் தவழ்ந்துசெல்லும் சந்தன விருகங்களடர்ந்த சாரலையுடைய பெரிய மலையொன்றுண்டு. அந்தமலை விந்தமலை யெனப்படும் அம்மலைக்கு வடபால்சமுத்திரம் போன்ற விசாலமாகிய சிந்துவெனப்பெயர் பெறும் ஒரு நதியுளது. அந்நதியானது பற்பலசெய்கைகளால் யானையையும் தமிழ்ச் செய்யுளையும் அரசனையும் ஒத்துள்ளது. அந்நதிக்கரையோரத்தில் குஞ்சரபுரியென ஒருநகர மிருக்கின்றது அந்நகரமானது தாமரைமலரில வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவியாருக்கு அழகிடம் அபரணம் போன்றது அனறியும் அது மண்ணுலகத் தவர்களும் விண்ணுலகத் தவர்களும் அதிசயிக்க, தருமம், நீதி, செல்வம் முதலியன தழைத்தலால், ஒப்பற்ற பெருமை நிறைந்தது. அந்நகரின் அகழியின புறத்துள்ள மதில்கள்; குல்கொண்ட மேகம்போன்ற கருநிறம் பொருந்திய திருமாலானவர் தமது பொன்னாடையை நீக்கி அழகிய பசுமைநிறம் வாய்ந்த பட்டாடையைத் தரித்து உலகத்தை யளந்திட நிமிர்ந்தெழுந்ததுபோலிருக்கும். அல்லகழியானது மிக்கஅகன்று ஆழ்ந்து, மேகக் கூட்டங்கள் சமுத்திரமென்றெண்ணி வந்து நீருண்ணுநதன்மை வாயந்ததாய் மதிலைச் சுற்றியிருப்பது, மிகவும் நீண்ட அடியினையுமுடியினையு முடைய சக்கரவாளகிரியைச் சூழ்நது பெரும்புறக்கடலிருப்பதுபோலிருக்கும். அம்மதிலினுச்சியில கட்டியிருக்கும் கொடிகள், அந்நகரமாகிய மங்கையானவள் தனது நிறைந்த அழகினை எதிர்நோக்கும் கண்ணாடியாகிய சந்திரனிலுள்ள கறையைத் துடைத்திட, கரங்களை நீட்டியிருத்தல்போலிருக்கும். அம்மதிலினுள் பொன்னாற்கட்டிய கூட கோபுரங்கள்; பிரகாசிக்கின்ற பெருமைபொருந்திய மணிகளிழைத்த தெய்வ விமானங்கள் இப்பூவுலகத்தி லிருப்பன போலும், பெரியமலைக்கூட்டங்களை வரிசையாக இணக்கிவைத்ததுபோலும், சந்திரனை விரித்துச் செல்லும் சந்திரனது வலோநத

முதுகை யுரைஞ்சும்படி உயர்ந்து விளங்கும். தனது நிழலைச் சததருவாமென நினைந்து அதனை அடிக்கும் தன்மை வாய்ந்த யானைகள் நெடியவீதிகளிற் செல்லுகையில், அவை விடுகின்ற மதநீரானது பெருக்கெடுத்த தோடுவதால் அவ்வீதிகள் சேராய் நிறையப்பெறும். அச்சேரானது மிகுந்த தோகளும ஜனங்களுஞ் செல்வதால் உடனேயுலர்ந்து துகளாய்ப்பதற்கு ஆகாயத் தைமறைக்கும். உலகத்தையெல்லாம் விலை திக்ருமாறுவனருந் தனங்களாகிய சுமைவருத்த, அவ்வருத்தத்தினால் ஸையுமிடை யினையுடைய ஸ்திரீகள், தத்தங் கணவரோடு புலவிசெய்யுங் காலத்தில் களைநெறிந்த களப கஸ்தூரிகளும் முததாரங்களும் இரத்திபாரணங்களும் தெருக்களிற் கிடந்து பிரகாசிக்கும்.

ஒளி பொருந்திய முகத்தினை யுடைய ஸ்திரீகள், மகிழ்வுறு மாறு இளமைப் பருவம் நீங்கப் பெருந்த புருஷர்களுக்குத் திரு மண மகோத்ஸவ மியற்றுவதா லுண்டாகிய சங்கத தொனியும், இடையருத மணமுரசினொலியும், வீதிகளிற்றேர்கள் செலுத் துகின்ற சப்தமும், யானைகள் காசசித்தும் போர்செய்யும் சப்த மும், குதிரைகள் கனைப்பின்சப்தமும் மேகமுழக்கின் மும்ம டங்கதிகமாகும் வேதங்களின விரிந்த உரையைப் போதிப் போரா சத்தமும், அரசிறை செலுத்த வந்துசேர்ந்த சிற்றரசர்க ளது சேனைகளின் சத்தமும், வழக்கப்படி தேவாலயங்களில் திருவிழா நடத்துஞ் சப்தமும் சமுத்திரவொலியினு மிகுந்து விளங்கும்

அந்நகரம் அளவின்றி மிகுந்த உயிர்த்தொகை முதலிய வைகளைத் தம்முளடக்கி யிருத்தலால் உலகனைத்து முண்ட திருமாலின் வயிற்றையொத்து விளங்கும் அதில்வேதமோதும் பிராமணர் வசிக்கும் விடுதிகளொருபுறமும், அரசர்கள்வசிக்கும் அழகுவாய்ந்த மாளிகைகளொரு புறமும், வியாபாரஞ் செய்து பொருளீட்டுவோ ருறையு மில்லங்க ளொரு புறமும், பயிர்த் தொழிற்புரிவோர் வசிக்கும் வீடுகளொரு புறமும், மேகலையா னது, தூல்போலு மெல்லிதாகிய இடை ஒடியுமென்று அழுது வெறுக்கவும், காலிலணிந்திருக்கும் தண்டை நூபுரங்கள் சப் திக்கவும், கையிலணிந்திருக்கும் வளையல்கள் கலீரென ஒலிக்க

வும், நாட்டியப் பெண்கள் நடனஞ்செய்யும் சபைக ளொருபுற மும நிலவும். திருமாலானவா திருப்பாற்கடலைக் கடைநது தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தது போல மேன்மை பெற்ற இய லிசை நாடகமென்னும் முததமிழாகிய கடலை நாவாகிய மத்தி னால் சுழலும்படி கலககி அதன சுவையைச் செவிப்புலத்தா லுண்ணுமாறு புலவர்கள் கற்பவருக்குக் கலைகளையுணர்த்தும் கழகமொருபால் நிலவும் இந்திரனாகியா விருமபும எல்லாவள ப்பங்களும் நிறைந்த அநத நகரையாளும் பரிபுரஞ்சயனென்னு ம அரசன பரமேசுவரனிடத்து இடையறாத அனபு பூண்டவ னாய வேதநெறி தவறாமலும் மாதர்களது கற்பென்னுங் காடி அழியாமலும் தனதரசாட்சியின் கீழுள்ளகுடிகள பழிபாதகஞ் செய்யாமலும் கிருபானோககரு செலுத்தி அனபோடி அறப பயிர வளாதது அரசுபுரிநது வந்தனன்

சு கு ம ர ன் ச ரி த் தி ர ம்.

அவ்வரசனுக்கு ஆசிகூறும் புரோகிதனொருவனிருந்தான். அப்புரோகிதன் வீளைகளையொழித்த தேவகுருவை நிகர்த்து வெள்ளிய பூணூல்தரித்தமாபினனாய ஆகவனீயமுதலிய மூன் றககினிகளையுந் தவறாது வளர்த்ததுவந்தான் அவன் “புத்தென் னும் நரகமணுகாது ஸ்திரம்பண்ணும்” புத்திரப்பேறில்லாதவ னாய்க் கவலையுற்று நெடுங்காலந் தவம்புரிவானாயினான். அத தபோபலத்தால் அநதப் புரோகிதன்மனைவி வயிற்றில் தீமை முற்றும் ஒருருக்கொண்டதுபோலவும், திருப்பாற்கடலில் விடமுண்டானது போலவும், பரமேசுவரனது திருவருளிற குப் பாத்திர னாகும்படி ஓர் புதல்வன பிறந்தான் இங்ஙனம் பிறந்த புதல்வனுக்கு அந்தப்புரோகிதன் சுகுமாரன் எனனும் பெயரிட்டு இரத்தினாபரணங்களும் பொன்னாபரணங்களும் அணிந்துநாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாயவள ர்த்து வந்தனன். அப்புரோகிதன் தனபுதல்வனுக்கு ஐந்தாமாண் டணுகியபொழுது வேதவிதிப்படி உபநயனசடங்கு முடித் துச சூரியன் வடதிசையினையும் உததராயணத்தது நல்ல ஓரை கூடிய சுபதினத்தில் வெண்டாமரைமலரில் வசிக்கும் சரஸ்வதி யைப்போற்றி வேதாப்பியாசமும செயவித்தான். அசுசுகுமர

ரன்; பாம்பினுக்குப் பால்வாதத்ததுபோலவும் கமரினிடத்துப் பாலேககொட்டியதுபோலவும் இரவும் பகலும் நூலகலையுணாத திடவுணாநது மனமதனது கணைககு இலககாமென வளாநது வந்தான். பின்னர் அவன் யானையைப்போல வருந தோற்றங் கண்டு நூலபோலு மென்மையாகிய இடையினையுடைய ஸ்திரீகள் பினொருடர்நது காழுறும் பருவ மெயதி; தாமரைமலர போன்ற கணகளையும், சந்திரனையுடைத்துநெருக்கி வரிசையாக வைத்தது போன்ற பற்களையும், அழகியமாலையுளோடு மின்னலைப்போற் பிரகாசிகும பூணூலையுடைய மாரபையும், திரண்டு பருத்தது மலையை நிகாதது விளங்கும் புஜங்களையும், யானையினது துதிககைபோல நீண்டுஅழகிய கைகளையும், தாமரைமலர்போன்ற காலகளையும் உடையவனாய் ஸ்திரீகளது கண்களாக கவருநதன்மைவாய்நதனன பின்னா அவன் தென்றலாகிய தேரையுடைய மன்மதன விடுத்த புஷ்பபாணங்கள் தைத்துருவப் பட்டுப் பதைபதைத்து உளமவருநதி யளவிற்றத கணிகையரைச சோநதும் அவா அடங்கிலனாகி, இடுமருது வாசனையால் மயககுமருந்து பூசுமருந்து முதலியன செய்யுது கொழுநநீரனறியோர கடவுளாக கரங்குவித்துவணங்காத கற்புடை மடநதையரை மயக்கிப்புணாந்து பசுக்கூட்டத்திலுலவும் எவ்வனப்பருவக காலையை யொத்துச சஞ்சரித்தனன

அன்றியும் அவன் பரமேசுவரனை ஒருபொழுதுஞ் சிந்தைசெய்யாதவனாய், அப்பரமேசுவரனது திருவுருக்களைக் கவலெனவும் செம்பெனவும் நிந்தித்ததும், சந்தியாவநதன் மியற்றலை மறந்தும், தருமமென்பதைத் துறந்தும், வேதாகம புராணங்களோதுதலை யொழித்ததும், மதனதுன் முதலிய காம சாஸ்திரங்களையே வேதமெனக் கறறும், அருநததிகஞ்ச சமானமாகிய மடந்தையரது கற்பென்னுநதருக்களை வேரோடுபடுங்கு யெறியும் சுழல்காற்றாயினான் இந்தவாறு சுகுமாரன் தீயவழியிலொழுகுவதைக்கண்ட அவவூரினா அதனை அவன் தந்தைபால் எடுத்ததுணர்த்தினர் அதனைக்கேட்ட புரோகிதன் சாஸ்திரமுணாநது அவருள்ள பெரியோரையழைப்பித்துத் தன் புதல்வனுக்கு நற்புத்தி புகட்டுமாறு பிரார்த்திக்க, அப்பெரியோர் சுகுமார

னுக்கு அங்ஙனமே நன்மதிக்கறுவாராயினர். அஃதாவது, மாறுபாடான செய்கைகளை மனதிலின்கண் உடைத்தா யிருந்தும் அவைகளேமறைத்து மரத்தினபட்டையைப்போல உயிர் ஒன்றென்று நினைக்கும்படி நடந்து நிதிகளைக்கவரும்விலைமாதரைச் சேர்வோர்; இளமை, வனப்பு தயிரியம், ஞானம முத்த்வியவற்றையிழந்து கொடிய நோயினை யடைந்து இம்மையின்ப மொழிப்பதோடு மறுமையிலும் மீளாநாகிற் காளாவ ரென்பது திண்ணமாம். பிறர்மனைவியரைச் சேர்வோர்; தருமம், சிநேகம், புகழ், பெருமை யென்னு மிவற்றையிழந்து தீமையைத்தரும் கொடும்பாவம், உலகினர்கூறும் பழிச்சொல், நீங்காத அச்சம், துன்பந்தரும்பகை என்னு மிவற்றையடைவர். அன்னிய மாதரை நாடாதவா இம்மையில் அளவிலலாக கீர்த்தி, நல்லோமுகம், ஞானம், திடசீரம், வைராககியம் முதலியவற்றையடைவர். அனறியும் இகழ்ச்சி யடையார், மறுமையிலும் நாகத்தழுநதாது இன்புறுவர் என்பதுமுதலிய நீதிகளைக்கூறினர் எனபதாம். கோழிக்கு நாஸ்தோதும் உணவை வாயிலடைத்துட்டினும் அதுபோய்க் குப்பை சீய்த்திடல் தவிராததுபோல மேலாகிய வேதாகமங்களிற்கூறும் அரிய நீதிகளை எவ்வளவு போதிப்பினும் தீயோரா தாம்புரியுந தீசெயல்களை விடாரென்னும் பழமொழிக் கிலக்காய, அபபெரியோரா சுருமாரனுக்கு எவ்வளவு நீதிகளைக்கூறினும் அவை அவன் ஊழ்வினையின் வலியால் செவிப்புலம் துழையாது பலஞ்செய்து தைக்காச நீண்ட மரமுனையெனவாயின் வினையின் றொடர்பு பற்றிப்பிரமனால் எழுதப்படுந் தலை விதியின் வலியை விலக்கவல்லார் எவரே? பின்னர்ச் சுருமாரன்; களிப்பினும் தேவாமிருதம் புசிப்பினும் நீரிலமுந்திக் குளிப்பினும் குன்றுகளிலுள்ள குகைகளிற்குறுகியொளிப்பினும் நீங்காதுபற்றிச் சுடுத்தன்மை வாயநத காமமானது அதிகரிக்க உழன்று வருந்தி அதனால் அவன் குற்றமற்ற பிராமண குலத்திற்பிறந்தும் ஊழ்வினை வயத்ததூயப் பற்பலதீமைகளைச் செய்து இழிகுலத் தொழிற் புரிந்து வந்தனன். அதனால் அவனை; ஞான உணர்ச்சியுற்றோர் உலகப்பற்றைத் துறப்பதுபோல தாயும், தந்தையும், சுற்றத்தினரும்துறந்தனர். பின்னர்ச்சுருமாரன் இராக்காலத்தில் கன்னியாமாடங்களிற்காரந்து

சென்றும் மதிந்காவலக்கடத்தும் அங்குள்ள மங்கையரைச
சேர்வான். அம் மங்கையரும் எவர் விலக்கினும் விலகாது
இவ னிசையைின்வழியே நடந்து வந்தனர். இங்ஙனம் நிகழு
கையில், அந்நகரத்தன்னாரிற் சிலா தத்த மனைவியரிடத்துப்
புலவிசெய்ததற்குரிய அடயாளங்க ளிருக்கக்கண்டு அவர்கள்
தத்தமக்குரிய கற்பை யிழந்தனரெனச சலித்து கைத்த சிங்
தைய ராயினா பின்னா அவர்கள், காவலையுங் கட்டையுங்
கடந்து இரவிற்காவாயவந்து இதீயசெயனைசெய்யப்பவா
யாவனொன மனத்திலுணனி யாய்ந்து இது படிற்றொழுக
னாகிய சுகுமாரன் செயகையெனத் தெளிந்து, சமயம் பாரத
திறுந்து நாம்பிடிக்கினும் அவன் அகப்படான, அவன்மீது கா
தலுற்ற ஸ்திரீகளும் இனி நமது சொற்கேளாரா, நமது இல
வாழ்க்கை இங்ஙன மாயிற்றென மனமொருந்துவா ராயினர்.

பின்னர் அவர்கள் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இதற்கு
எனசெயவதென யோசித்த, வாயக்காலின் வழியே செல்லும
நீரைப்போல் மாவரும் ஒரேமனதுடையாய அசனிடஞ்
சென்று நகருறையை யுணர்த்துவதே தகுதியெனத் தீர்மா
னித்தது, நீதிநூல்வழியே அந் நகரையாளும் அசனது மா
ளிகையைக் குறுகி வாயிற் காவலரைக்கண்டு நமது அரசர்
சிகாமணிகு எமது வரவுரைத்திடுகிறா என்றுகூறினர். அக்கா
வலா போய, இல்லோராகு அனையையொத்த அரசேற
றை வணங்கி நகருடிகளிற சிலா அரண்மனை வாயிலில வந்
திறுக்கின்றன ரென்று சொல்ல, கல்வியும் செல்வமும் பொ
ருநிய அவவரசன் அவர்களைத் தனமுன அழைத்துவரச
சொன்னான், மானமாகிய வேலினாலே துளைக்கப்பட்ட நெஞ்
சத்தைபுடைய அந்நகரினா, அரசன் கட்டளைப்படி வாயிற்
காவலர் உட்புகுத்தச சென்று அரசனைக்கண்டு கைகுவித்
தும் காலிற்றழ்தும் வணங்குகிந்ந, அரசன் அவர்களைக் கிரு
பா நோக்காற பார்த்தது நுமக்குற்ற குறையாது எனவினல,
அவர்கள் தருமாஜனையொத்த அரசாசிகாமணியே! பூலோக
தேவரென்னும் பிராணன் குலத்ததித்த நினபுரோகிதனது

மைந்தனும், மனமதன போன்ற உருவமுடைய சுருமாரன் எனபவன் தனது வருணவிரம தருமங்களை யொழித்துச் சண்டாளத்துவ முற்றுக் களவு வஞ்சகம் சூதுமுதலிய தீசெயல்களைப் புரிவோனாகி அநேகம் ஸ்திரீகளைக் கற்பழித்து வருத்தினின்றான், தமது வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீயின் குறைகளை எவரிடத்துஞ் சொல்ல நாடியதால் உலகாழ்வுகாமினும் நோயினும் யொழிகும் வைத்தியனுக்கு நோயின்று காரணம் உறபத்தி செய்கை முதலியவற்றை மறைக்காது தெரிவிக்கு நோயாளி போல மின்னிடமயாவும் தெரிவித்தேயும், அப்பாறையி எங்கள் மானம் காத்து இரட்டுக்கொண்டு மென்று கூறினா

ஒப்பற்ற செங்கோலேந்திய அரசன், அதனைக்கேட்டு இரு கண்களுஞ் சிவப்ப வரவிழ்ந்துடிப்ப நெஞ்சம் பதைப்ப உடலம் வியாப்பத தனது தாமரைமலாபோன்ற இரண்டு கரங்களாலும் செவிபுதைத்து மிகக் மனவருத்தமுற்று நான் அரசுரித்தல் நன்றாகன்று எனக்கூறிக் கினங்குகெய்து என்னை நின்ற தனது சேனைத்தலைவரைநோக்கி நீவிர் கற்றறப்போல வினாந்துசென்று பிராமணருவதெனதுபத கொடிய பழற்றொய்ய சுகுமாரனை லாகணத்திற பிழத்து வாருகக் கொண்க டட்டலோயிட்டனன், திருப்பாறகடவி லுண்டான விடத்தைப்போதத அச்சேனைத்தலைவா எமதுதலைப்போல அடையகொடிப்பொழுதிலோடி மேகமுழக்கெனமுழங்கி அநகரமுடையதேடிப் புனரெழுழிற்புரியுஞ் சுகுமாரனைக் கண்டிபிழத்த விறைவா பிழத்தவந்த அரண்மனை விருமுண்டிட்டனா அரசன் ஆராதனாகிய சுருமாரனைப்பார்த்து பிராமணராகட்டரிய செய்கைகளை யொழித்துக் கொடியபாதகத்தொழிற்புரிய மிவனைச் சிரசசேதம் செய்யவேண்டு மென்றான், அருகி லிருந்த அண்டசர்க்கள் வேந்தனைப்பார்த்து அரசரேறே! பிராமணருவதவரைக் கொல்லுதல் நினமரபினுக்கு அடாது எனறனா, அதனைக்கேட்ட அரசன் கோபந்தணிந்து யோசித்துப்பார்த்துச் சேனைத்தலைவரைநோக்கி அகவனமாயின, ஸ்திரீகளது கற்பென்னுங் காட்டைக் காமத்தினின்றே சுட்டு அரும்பழி சுமந்த

இத்தக் காமுனை நமது நாட்டு எல்லைககப்பறம் கடத்தி வன்
மின் என ஆளுநாபித்தனன். அரசனது கட்டளையைசெர
மேறகொண்ட சேனைத்தலைவர் சுகுமாரனைப்பற்றி யிழுத்துக
கொண்டபேய் அவவரசன ஆளுகையின எல்லையைக்கடத்தி
வினைவலி யுனஞ்சாதுழந்தென்று விடுத்த மீண்டனா பின
னரச சுகுமாரன் மனமதனது கணைகள் தைப்பதாலுண்டா
கும புண்ணையுடைய மார்பில் தென்றல்புகுந்து அழல்போற்
றகிப்பதால் அவன் முன்னாககூடிய மாதர்களை நினைந்து நினை
ந்து கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டு காட்டுவழியே செடுந்
தூரஞ்சென்று கண்கல்லலாத கரடி ஆளி யானே புலி பாம்பு
முதலியவை சஞ்சரிக்கும் அக்காட்டின ஒர்புறத்தையடைந்து
அலகைபோற்றனித்துது துன்பத்தோடு உழல்வாஸயினான்.

இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் அதுள்ள ஓர் பொய்கை
யினோககண்டு அதனகரையைக கிட்டினன அப்பொய்கையா
னது திரைகளால் கரையைமோதப்பெற்றும் சங்கமின்றமுத்
துககள கரைகளில் ஒளிவ்சப்பெற்றும் குளிர்ந்த நீரிற்றையப்
பெற்றும் நிகளம் அகலம் மூழ் என்பனவற்றால் சமுத்திரத்
தையொத்துமிருந்தது. அன்றியும் முட்கள்பொருந்திய சிவ
ந்த தாமரைமலர் விளங்கும் அந்தப்பொய்கை யெங்கும் நிறை
ந்த மீன்ரளை இரையாகத்தேடும் முதலையினது வாய்ப்படாது
தப்பி, தூண்போன்ற வாலோமின் தாவிசுகுகிசுகும் அந்தச் சத்
தககண்டு நீண்ட கயல்மீன்கள் துள்ளியோடும். அக்கயல்மீன்
களை நீர் நாய்கள் தூரத்திப்போய்ப்பாய்த்த பிடிக்கும். அன்றி
யும் அதில், தீமைபுரிவான் தமது கண்ணேழுடிக்கொண்டு பய
னற்ற பொய்யோகம் புரிபவர்போல அளவற்ற கொகுகுகள்,
மீன்களைக்குத்தி விழுங்கவேண்டிப் பாம்புபோல்நீண்ட தமது
கழுத்தினைச சுருக்கிக கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும். அன்
றியும் உலகத்துள்ளோருக்கு, மக்கள் தததம்வினைவினவலியால்
பெத்திடுந்தேகமானது ஒழிந்து (இறந்து) மீட்டும் வந்து உல
கிற்பிறக்குந் தன்மை இததகையதெனக்காட்டுவதுபோல அவ்
வற்ற நீர்க்காக்கைகள் நீரிற் குளித்தெழும். அன்றியும் அதன்

மததியில் வெள்ளிய சங்கங்கள் குலுளைந்து செந்தாமரை மலர்மேலேறியிருந்து விளங்குந்தோற்றம், ஆயர்கள் தூங்குஞ் சமயம்பாபாதது அவர்களது உறியிலுள்ள வெண்ணையைத் திரு மாலானவர் கைததலததில் வாரிததிரட்டி வைத்திருப்பது போலிருந்தன. அன்றியும் அததடாகத்தில் மீன்குத்தியானது மீனைப்பிடிக்கக் குதித்தும் அதுபெறாமல் வெட்கி ஓபால் சிறகை விரித்திருக்கும். அன்றியும் அத்தடாகத்தி னோர்பா லுள்ள மணலமேட்டில் சக்கரவாகப்பட்டியானது தனது இரண்டு சிறகுகளையும் மூக்கினுற் கிணடிக் கோதித்தனது உயிபோன்ற பேடையோடு உலாவும். அன்றியும் பனவகிழங் கைப்பிளந்ததுபோலு மூக்கினையுடைய நாரைகளின் கூட் டம் ஒருபாலும், அன்னப்பட்சிகளினகூட்டம் ஒருபாலும், கிண னரப்பட்சிகளின கூட்டம் ஒருபாலும் விளங்கும். அன்றியும் பலவகை பிருகங்களை அததடாகத்தகருவந்து நீர் குடித்து அருந்தாகம் நீக்கிக் கரையினோபால் குதித்தலாவும். அன்றி யும் அத்தடாகம் மடித்தையுடைய அலைகளாகிய வில்லையளை தது வண்டாகிய நாணைப்பூட்டி தாமரை குவளை முதலியவற் றின மலராகிய அம்புகளைத்தாடித்து, மங்கையரைப்பிரிந்த துயராரூப சுகுமாரனோடு மன்மதன் யுத்தஞ்செய்வது போலு மிருந்தது. இத்தகைய பலவளனுமவாய்ந்த அப்பொ ய்கையில் முகம்போன்றதாமரைகளும், கணபோன்ற நீலோற் பலங்களும், வாய்போன்ற ஆம்பலகளும், கழுத்துப்போன்ற சவகுகளும், கொங்கைபோன்ற சக்கரவாகப்பட்டிகளும், முழங் தாளபோன்ற நண்டுகளும், கணைககால்போன்ற வரால் மீன் களும், புரந்தார போன்ற ஆமைகளும் இருத்தலால் அது பெண்களினுருவமாகச் சுகுமாரன் கண்ணிற்குத் தோன்றி ற்ற. அதனால் அணங்களுமேல் பின்னும் ஆசைபெருகிச் சுகு மாரன் துன்பததாழ்ந்தனன்.

இங்ஙனமிருக்கையில் செம்பஞ்சூட்டிய பாதத்தில் பரி புஞ்சப்திக்கவும், விஷம்போன்ற விழிக்கடை காதளவுஞ் செல்லவுட, யானையினது மருப்பையொத்த இருகொங்கைகள்

குலங்கவும், தூல்போன்ற இடை துவளவும், மாலேகுடிய கூந்தல் சரியவும், வஞ்சிககொடிபோன்ற ஒருபுலமடந்தை அவருவந்தனர். அவளது வாசனைபொருந்திய மலரணியும் கூந்தலுக்கும இனிய தமிழ் மொழிக்கும் மைதீட்டிய கண்களுக்கும் தேசகாந்திக்கும் தளிர்போன்ற பாதத்திற்கும் உலகில ஒப்புண்டென்று எவராலுஞ்சொல்லாதகாதாம். அன்னம்போன்ற நடையினையுடைய அந்த நீசஸகிரீயைச் சுகுமாரன்கண்டு இவள் தெய்வலோகத்து ஸ்திரீயோ அல்லது நாகலோகத்துப் பெண்ணோ அல்லது மலைகளில் வாழும் வனதேவதையோ என்று ஐயமுற்று எழுந்து அருகிலெய்தி. இவள் கண்ணிமைத்தலானும் சிலமீது அடி படித்தலானும் இப்பூவுலகத்து மானிடப்பெண்ணையெனத் தெளிந்து அவள்மீது ஆறகாசலுற்று நின்றனர். இவ்வனமிருக்கையில் பிறைச்சந்திரன்போன்ற தூதலினையுடைய அப்பெண்ணைவள் மேகம்போற்கறுத்த பிடியானையை நாடிவரும் களிற்றியானைபோல இவ்வனத்திற்றணிதது நமது எதிரில் விரைந்துவந்து நிற்பவன அழகுபொருந்திப் பருசது மேருமலையெனவிளங்கும் கொங்கைகளையும், இடியையுண்டாக்கும் மேகத்தினது வெப்பமுடைய மின்னலை நிகர்த்த இடையினையுடைய ஸ்திரீகளேவெல்லும் மன்மதன் போலும் என மனதிலெண்ணித் திகைத்து நின்றனர். பின்னா, மண்குடம்போற்றிரண்டிம மலைபோல வலிமையுற்றும் விளங்கும் சுகுமாரனது புயத்தை யிலக்காய் அப்புலமடந்தை தனது புருவமாகிய வில்லவனோத்துக் கண்ணாகிய அம்பையெய்தனர். அதனால் சுகுமாரன் அறிவழிந்து மயங்கி வீரக்கடலில அழுந்தினன். இவ்வனமிருக்கையில் எரியுத்தியில் நெய்யைமுகத்துசொரிவதுபோல மன்மதன பின்னுங்கரும்புவில்லை வனோத்து மலரம்புகளையெய்து அவனது தேக்கங்களைத் துளைத்தான். அதனால் சுகுமாரன் அழலிடைப்பட்ட மெழுகெனு மனத்தனாய் அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து ஓ பெண்ணரசே ! நான் சொல்வதைச் சற்றுத்தயையசெய்து செவிராய்த்துக் கேட்பாயாகவென்று சொல்வானாயினன்.

மாதே! குடலாமலாம்பொருதலாவுஞ்சென்று நீரும
மைதிட்டிய கிண்ணிருகணகளின் அருள்வழிக்குவாயா னால், மன்
மதன் ஏவும் குடலாமலாம்பினுக்கு அருச்சு. அன்றியும் சிவ
நத பவனமொத்த வாரிசாண்டாள் முத்தைப்போன்ற பற
களினொளி தோன்றுவடி செயறவழியே, மேற்குத்திச்சில்
தோன்றி அகலிபிணப்போற்றுகிறும் சேதிரந்து ஒளிகு
அஞ்சோன அன்றியும் நெருங்கி இணையாகவளரும் கும்பம்
போன்ற தனையகைய பெரிய மதயானைகள் என்கையிலகப
பட்சசெயறவையேல், மனமதனது வாகனமாம் இருளாயி
யானேயினுக்கு அருச்சு. அன்றியும் செவ்வலலி மலரினையும்
பவனசினையும் கொண்கையாயிடுவாயும் ஓசத வாயினித
முதற்குட்குது முகஞலாயேல், ஓசதயினையும் எலும்பினே
யுள்ளிது வருகலும் பித்தமபொருதிய விரகவெப்பினுக்கு
அருச்சு. இவ்வகை நீ செய்யாயேல் என் உயிர நிலைப
பது அரிதாம் அப்படி நிற்ககுமுன் எனது உயிர உணக்கு
அடைக்கலம் நிறு பொய்ப்பெறு, உண்மையேயாம் என்று சுரு
மாரன இளையகை வகையாகுறி கையகை நெயினமீது குவி
தது அவர் பாத்தத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

இவ்வகை அருமாரை செல்லியதைக்கேட்ட அப்ரீல
மடந்தை சகிக்கமுடியாத வேதமபக்கமும் விரகமுமாகிய
துன்பத்திலாழ்ந்து அதனை சுருமானுக்கு அறிவிக்குமாறு
புன்னகை புரிந்தன பின்னாச சுருமாரன அவள் புன்முறு
வல் செபதலைகண்டு நமச்செண்ணை பூததிரையிறறென
மனமகிழ்ந்து தாமரைமலாபேன்ற அவள் கரத்தைப்பற்றி,
இருவரும் ஏகமனதாகி ஒரு பொதுப்பிறப்புத்து இன்பம்
றுகாந்தனர்

பின்னாச சுருமாரன் அதை ஸநீரையப்பார்த்து மாதே!
நமது சினேகம் இன்றளவேயுள்ளது இத்தேகம் உள்ளமட்டும்
பிரியாமலிருப்போமென்று சொல்ல அம்மகையையும் அதற்
கிசைய இருவரும் மனமொருமித்து அருகிலுள்ள புலாலநாற்
றம் வீசும் ஓர் புலையேனியிற் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

அப்புலேசசேரி எவ்வாறுநாதெனின, சுரைக்கொடி படர்ந்த புற்குடிசைகளிலவசிக்கிற பிள்ளைகள், பசுவினது பசுசைத் தோலைக்கவிவியுத்துக்கொண்டு துள்ளிச் குதிகும நாயினது சிறிய குட்டிஎனின் கழுதநில கயிறறைக்கட்டி விழுந்து விளையாடுவா அன்றியும் அமுதமொழி எதிலெமொழியும் இளங்குழலியினது பசிக்கொத்து தாது முலைப்பாலை யூட்டித் தோலாகிய பரவிற் கிடத்திப் புரட்சிய, தாலாடும் இசையானது மாண்புடையபெருகும் அன்றியும் பாலைக்காலரவில் மதுவைக்குடிசைப் பறையடி எதுக களித்தாழ்க்களைத் து விழுத்து உறங்கும் பறைப்புநடா துயிலெழுவான் வைக்கறயிறகோழிகள் கூவுஞ்சுத்தம் காது செல்கிட முழங்கிவிளங்கும்,

இதனைய புலேசேரியில் சுகுமாரனிருந்து உனமத்த னாயப் புலவுகின்ற மதுபபருவி அப்புலமடங்கையுடன் கூடி இன்பம் புகாந்து மகைகளிப்புறறிருத்தன்ன. இங்ஙனஞ் சினனாட்சென்றியின் அப்புலமடங்கை வயிற்றில் ஐந்து புசல வாக்ள பிறுத்தனா அப்புதல்வாக்டருச சுகுமாரன் கூடையுங் களையாம லுட்டிவளக்க அலாகன பாதகம் ஐந்தென வளாந்தனா, பொதினைமலையானது சென்றையுங் தரிமையும நலவிதுன்பால அப்புதல்வாக்டருபரிசு, ஆரமபையை யொத்த அத்தொலாருத்திப் இரண்டு ஊனியரை யீன்று சுகுமாரன் மனமசிமுயற்றான் லீனனா வீரமபொருதிய ஐந்து இயமன போல வளரும் தனது ஐந்து புதலவாக்டருடன் சுகுமாரன், வாள, தண்டி, கூப்பு, வில் முதலிய ஆயுதங்களைவெடுத்திக்கொண்டு காட்டி சென்று அக்காட்டிப்பாசையின் வழியேபோகும் பிரயாணிகளை வழிமறித்து அடித்து வருத்தியும், பிராமணா, ஸ்திரீகள், மைந்தர், வீருத்தர், துறவிகள் முதலினர் அநேகரைக் கொல்லொய்தும், அவர்கள் பொருள்களைக் கவாந்துகொண்டு கடலமீனைக்குத்திய மீன்குத்திப் பறவை போல ஓடி மறைந்துவிடுவான் அன்றியும் அவன் விசாலமாகிய நீர்க்கரையிற்போயக்கண்ணியைத்தொடுத்தது அங்குக்கயல மீனை இவ்வாய்கத்தேதும் தோலடிப்புள், சிறுநாரை, பெரு

காரை, கொகரு முதலிய பட்டுகளைப்பிடித்துக்கொண்டு கொணர்ந்து உண்பதும் உழிக் கரடுகளிற்சென்று விலலைவளைத்து அம்பையெய்து அங்குவாழும் பன்றிகள் டிராணிணங்களை சரைகள் பசுக்கள் இரங்குண்கள் கரடிகள் முதலிய மிருகங்களைக்கொண்டு கொணர்ந்து அவைகளின் மட்டுசுவையோபுண்டி புலி போற்றிநிவா னையினான்.

இக்காண்டிருக்கையில் வினைவாத்தரால் அப்புலமாது தேவதாசுர பிணிகா பிடித்தலைப்பவருந் தீர்த்தானா. அதனால் சுகுமாரன் பெடைபெயிரிந்த புண்ணறிவோல்ப பெருந்தையக்கடலில்வீழ்ந்து கண்டனியே! என்று அசையாசிய கங்குலை பொழிக்கவந்த கங்கைவே! குளிராசெப்பாருத்திய முகதே! தேவாமிருதமே! இரவில் மாபரிசுகமிருந்த பாம்பைப்போல உன்னையிழந்து உயவாறு உயவேன், தினம் சிவந்த முருககினமலரையை வாயிதழையும், உங்கையினைய இடைமையும, வில்லினைய மைரிட்டிய புருவங்கலையும், சந்திரனைய முகத்தையும், உதயமைய கண்களையும், கொப்பளரிந்த காதுகளையும், உடையல்பொருத்திய கைகளின்முனையும் எப்பிறவிப்பிறத்தினி யென னிருக்கின்ற கண்டிப்பென என் ப்புலம்பி மயங்கிவிழுவான், அழுவான், உன்னைத்தெருது வங்கு வான், உடற்பொறைதாளாது சேராந்து விழுவான், இருகண்களிலும் நீர்ப்பெருக விடவி விடவி அழுவான், மேகத்தினிழுகுப்பயந்து புரளும் அரவென்பபுரநாள், சலையைப் புமியிறதேயப்பான், இரங்குவான், வெறுமயி கெடுவோசுவிடநி மனம் புருகுதுவான், ஏங்குவான் இவ்வமை என்னொரங்குப்பினனா ஒருவாறுதெரிந்து முன்போற கொலைத்தொழிறுந் துந் திவ் ததுவந்தனை இப்படியிருக்குகாளில் நீருண்ட மேகத்தையும் காரிருளின் பிழம்பையும் அழகிய கருநீலநிறம் பொருத்திய மணலையும் கொன்றைப்பழத்தையும் போப்பாசியையும் நிவாத்து மெய்ப்பைப்பொருத்தி இடையிடையே சுருளவற்ற அழகு பொருத்திய கூந்தலையுடைய, அவனது புதலவியர்களிருவரும் கல்லவள் மதியம்போல வளந்து சேகரகு முகையினைய

கொங்கைகளுண்டாய் விரகமருவும் மங்கைப்பருவ முற்றனர். அன்றியும் அவர்களது விழிகள், தாமரைமலர், நீண்ட கயல் மீன், நீலோற்பலம், பெண்மான், கூரியஅம்பு, கடலின் நஞ்சு, அமுதம் இவைகளையொத்தும், அஞ்சனை தீட்டப்பெற்றும், நீண்டுசென்று காதைக்கிழிக்குந் தன்மைவாய்ந்தும், வலிமை பொருந்திய மனமதனது ஆசைமங்களைக்கற்றும், வஞ்சனைபொருந்திய கொலைத்தொழில் பயின்றும் மதாததனை. அக்காலையில் சுகுமாரன்; தாமரைமுகையானது முறுக்குடைந்து மலருஞ் சமயம்நோக்கித் தேனையுண்ணக் காத்திருக்கும் வண்டைப் போலிருந்து, சந்திரனும் அன்றிலும பகைப்ப அனங்கன் அடர்ந்து அமபுகளை யெய்ததால் அக்கினியினுங்கொடிய காமமாகிய விடந்தலைக்கேற அதைச் சகியாதவனும் மயங்கித் தாம் பெற்ற புதல்வியர்க ளிருவரையு மணந்து இன்பம் நுகாந்திருத்தனன். இவ்வனமிருக்கையில் அந்த மங்கையாக ளிருவரும் கருப்பமுற்று இரண்டு மைந்தரைப்பெற்றனர். அவ்விரு குழவிகளையும் சுகுமாரன் வாரியெடுத்த மடிமீது வைத்துத் தாலாட்டி அமுதமொத்த குதலைமொழிகேட்டு உவப்புற்றுக் களையும ஊனையுமுட்டி வளர்த்து வந்தனன்.

இவ்வன மிருக்கையில் சூரியகிரகணகாலம் சம்பவித்ததால் அக்காலையில் அந்நகரையாளும் அரசன் ஆடையாபரணங்களையும் பசுவையும் தானம்பண்ணினான். அநேகம் பிராம்மணர் அவைகளை வாகங்குகொண்டு காட்டுமார்ச்சுமாய்ச் செல்லுகையில் சுகுமாரன் தன் மைந்தருடன் சென்று; சூலம், தண்டு, வாள், வில், அம்பு என்னும் ஆயுதங்களால் அவர்களை அடித்து மனக்கலக்கி அவர் கைப்பொருளை அபகரித்துக் கொண்டு சிவகமபேரற் றனதிருப்பிட்டுச் சோந்தனன்.

அந்தப் பிராமணர், பல், கன்னம், புஜம், மாப்பு, முதுகெலும்பு, கை, கால் இவைகள் ஒடியப்பெற்றவர்களாய் மனக்கலங்கிப் பேசா சுகதியற்று நெடுநேரம் வருந்திப் பின் ஒருவாறு மனந்தெளித்து, பகையாகிய இருளினையொழிகும் அருககனும் வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய அரசன் வரீழும்

அரண்மனையேநோக்கிச்சென்று முறையோமுறையோ வென
 கூடலினா. அரசுதம அரசனசெவியில் பஞ்சலோகங்களையும்
 ஒருங்கே காய்சசி பூற்றியதுபோற்பட்ட, அவ்வரசன் வாயிற்காவ
 லரையழைத்து அவரைகொணாமி னெனக் கட்டலையிட்ட
 னன் அங்குமே காவலாளா உட்புகுத்த அந்தப்பிராமணா
 சென்று தத்தந தேகங்களிலுள்ள காயங்களை அரசனுக்குக்
 காண்பித்தனா. யாவருக்கும் அனனையையொத்த அரசன
 இரங்கிய மனத்துடன் பார்த்து இவர்பனஞ்செய்தவா யாவ
 ரெனவினவ, அவா தாங்களியகு எமக்குத் தானங்கொடுத்த
 வைகளையெல்லாம், பாவமே வடிவாகிய சண்டாள நெருவன
 மைந்தருடன் காட்டில்வந்து வழிமறித்துப் பறித்துக்கொ
 ண்டி அடித்து அடித்துக்களாலிகவனனதுன்புறுத்தினன, அவன்
 பெயர் ஸா முதலியவை யாந தெரிந்தோமில்லை யெனக்கூறி
 னர். தன்னையிப்போல் மன்னையி காகும் அரசன் அதனைக்
 கேட்டு வாயிதழுதுடிப்பக் கணதழற்பறக்கக் கையோடுகையை
 ததாகி இருக்கவகளாலும் செவித்துளாகளை முடிக்கொண்டு,
 அநீதிநடக்கு முன்னரே அதனை யுணர்நது அங் நடவாவண
 ணநதுபிபபது எனது கடமையாயிருக்க, அங்குநடின்னி இத்த
 கைய கொடுஞ்செய்கை நடநது அதனால குடிகள் வருந்தி எம்
 மிடமவந்து அறிவிகுமவரையில் குருடரையொத்த வாளாவி
 ருத்த எனது அரசாட்சியை மறவாட்சியெனப்பேற, மடமாட்சி
 யென்பேற, குறையாட்சி யென்பேற, கொடுமாட்சி யென்
 பேற, படுமாட்சி யெனப்பேற, பழியாட்சி யென்பேற, நான
 அரசளித்தல நன்று நன்று எனக்கூறி மனமவருந்தி, எதிரில்
 நின்ற சிங்கத்தையொத்த படைத்தலைவரைநோக்கி நீவிர; பிர
 காரிக்கின்ற வெற்றிப்பொருந்திய அபுதங்களைக் கையிலேநதிய
 சிலபடைகளசகிதம கடிதிலோடி, கல்லையொத்த மனத்தறைய
 இங்குநன் தீமைபுரிந்த கொடியோனை, சூரியன் மேற்றிசையில்
 அஸதமிககு முன்னாக காடுவருந்தேடிக் கண்டிபிடித்துக்
 கொண்டுவருவகளுனக் கட்டலையிட்டனன் அப்படைத்
 தலைவா தண்டு, சக்கரம், வில், அம்பு, வாள, வேல் என்னும்

வியுதித்துக்கொண்டு கண்டோர் எமதுதரென

அஞ்ச விரைந்துசென்று காட்டையடைந்து சிங்கம், புலி, யானை, கரடி, முயல் முதலிய பிராணிகள் சஞ்சரிக்கும் குகைகளாய் மரப்பொதும்பாக்களாகவும் ஆய்ந்து தேடினா.

அகாலையில் கையில் ஆயுதத்தைத்தாங்கிய சேனைக்கூட்டங்கள் தேடுவது தன்னையெயெனச் சுருமாரன் குறிப்பா ணாந்து மருண்டு மனங்கலங்கி மனைவியர் மைந்தரோடு அக்காட்டிலுள்ள எவரும் அறியாத பூ குகையில் பகல் முழுதும் மறைந்திருந்து, இரவில் பன்னாடையிற் றீர்கொண்டு அக்காட்டையகன்று பயங்கரணமாக நடந்து பற்பலகாதங் கடந்து சென்று, சூரியன் தனது ஒற்றையாழித்தேரை நடத்திக்கொண்டு கீழ்த்திசை யுதையகிரியின்கண் தோன்றுதற் குச சற்று முன்னா அவவடையாளங்காட்டுவான் கோழிகள் கூவுங் காலத்திலு, ணைவதேயத்தை யடைந்து அங்குள்ள ஓர் மலைச்சாரலில் ஓளித்திட்டனன், பின்னர்ச் சுருமாரன் பழமையாகிய ஆணவமுதலிய வினைகளின்படியே அங்குள்ள மலைகளிலும் வனங்களிலுஞ் சஞ்சரித்துக் கண்ணிருத்தல் முதலிய பலத்திரங்களைச் செய்து, முயல், உடுமபு, பன்றி, மானினங்கள் முதலியவைகளைக்கொன்றுகொணாந்து உண்டு தீவினை மேம்பட மறஞ்செலுத்தி வாழ்ந்து வந்தனன்.

சுருமாரன் இங்ஙனமிருக்கையில், மாசிமாதத்து மகாசிவ ராததிரி விரததினம் சம்பவித்தது அன்று; அந்த மலைச்சார லுக்கு அரைக்காதவழிதூரத்திலுள்ள, தேவர்களது பகைவரை வெல்லும் குவிசப்படையைக்கையிற்றுங்கிய இந்திரன், அயன், மால் முதலினோ திரண்டுபோற்ற யானையையுரித்த கண் ணுதலோன் வீற்றிருக்கும் நாகநகர் என்னுமோர் பேரூரில் வசிக்கும் பிரம்ம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர் முதலினர் அங் குள்ள புண்ணியத்தீர்த்தங்களில் மூழ்கி மடிவஸ்திராந்தரித்து ஆசாரத்துடன், மகாபாதகங்களை நீராக்கி யொழிக்குந் திரு நீறுதரித்து உருத்திராக்கமலைகளணிந்து பஞ்சாட்சர ஜபஞ் செய்து; சங்கு, பம்பை, உடுக்கு, மத்தளம், தாளம். சல்லரி மல்லரி என்னும் வாத்தியங்கள்

கவும் பாதவிதிப்படி நாட்டியப்பெண்களாடவும் விளங்கும், நாகேச்சுரர் ஆலயத்திறசென்று அன்புகூர்த்தொழுது முத்து மாலைகளால் அலங்கரித்து நெய்விளக்கேற்றி, அப்பெருமானுக்கு; வலம்புரி, மாதவி, முல்லை, மல்லிகை, செவ்வந்தி, பிச்சி, மந்தாரம், கரவீரம், சாதிமுல்லை, தாமரை, கருங்குவளை முதலிய மலாக்களைத்தரித்து அரசசனைபுரிந்துபோற்றி இரவு முழுதும் கண்துயிலாது சிவநிசிவிரதம் நோற்கலுற்றனர்.

இதனையறியாத சுருமாரன் முன்னம்மதத்திற்செய்த நல்வினை கிஞ்சித்திருந்ததால் அவன் தனதுமனைவியா கூந்தற்குசகுட்ட அனறிரவின ஆததயாமத்தில் திருட்டுத்தனமாய் மலா கொய்வான் நாகேச்சுரர் சந்திகிக்கு வதிரிலுள்ள நந்தனவனத்திற்குப் போகும்பொழுது அங்குநடந்த புதுமை யெல்லாக் கேட்டு இந்த ஆததயாமத்தில் இங்கு அதெனன அறபுதமென்று அந்தத்திகை நோக்க, அக்காலத்தில் அளவில்லாத மாந்தர்கள் அங்குநிறைந்து அரகாசம்போ சங்கராவெனப் போற்றிப் பரமேசுவரனுக்குத் தீபாராதனை செய்தனர். அக்காலத்தில் சுருமாரன் அந்த நாகேச்சுரரைக் கண்குளிரத் தரிசித்தனன். பின்னாச சுருமாரன் தான்விரும்பிசசென்றபடி மலர்களைத் திருடிக்கொண்டு தனதுஇருப்பிடமாய் காட்டையடைந்து மனைவியர் கூந்தற்குசகுட்டி மகிழ்த்திருந்தனன். பின்னர் அவன் கொடிய தீவினைகள் பலபுரிந்து மனைக்கிழத்தியரோடு கூடி வாழ்ந்து பன்னாட்கழித்ததுக கொடியநோயாற் பீடிக்கப்பட்டு மததுடைக்குத் தயிர்போல மனஞ்சுழன்று மயங்கி, பாதகமென்பது இந்நாட்டைவிட் டொழிந்ததுபோல இறந்தனன்.

இங்ஙனம் சுருமாரன் இறந்தவுடன்; இயமதூதர் பலர், அவர்களது பனைமாமொத்த கரங்களில், வில், அம்பு, தண்டு, சக்கரம், குலம், வான், வேல், கணிச்சி, கழுமுள், பிண்டிபாலம், பாசம் இவைகளைக்கொண்டு மேவி அநேகம்புலிகள் ஒருபசுவை வளைத்ததுபோல அவனை வளைத்தனர். சால்போன்ற பெரிய வயிற்றினையும், பிறைச்சந்திரன்போல் வளைந்த

பற்களையும், வடவாமுவாக்கினியையொத்த குடுமியினையும், இடிபோன்ற குரலினையும், இரத்தம்போற் சிவந்த கண்களையும், மேகம், ஆலகாலம், நீலமலை இம்முன்றுங் கூடியதுபோன்ற கருநீறம் வாய்ந்த தேகத்தையம் உடைய அககாலதூதர்களிற் சிலர், மகாபாவியாகிய இச்சுகுமாரனை ஆவிபதறிப் பதைக்கப்பிடித்து விரிந்தபாறையில் மோதுமென்பர், இவன் நாககையிழுத்தது அறுமென்பாசிலர், இவன் கைகால்களை ஒடியுமென்பர் சிலர், அதனைக்கேட்டு அவனைப்புடைப்பா சிலர், அவனது பல்லை யொடிப்பர் சிலர், அவனதுமாராபெலுமபி லுதை பபா சிலர், தண்டைவீசி அவன்தேகத்தி விடிப்பா சிலர், பாசககயிறறைககொண்டு அவனது கண்டததையிறுககிக கண்களபிதுவக இருகைகளாலும் பிடித்தது இழுப்பா சிலர் இவ்வனம் அவவெவனதுநாகள அவனைவருத்தி அவனது விசாலமாகிய புலக வருந்தி முறியும்படி வரிந்துகட்டி இயமலோகத்திற்கு இழுத்துசசெல்லத தொடங்கினா

இங்ஙனமிருக்க, திருக்கைலாயமலையின் செம்பொற் திருக்கோயிலிலே உமாதேவியாரிடப்பால விளங்க வீற்றிருந்தருளும் பரமேசுவரன் நந்திதேவரையழைத்து நமது வாயிலில் வாழுக கணங்களை ஓகணத்திலனுப்பிச் சுகுமாரனைக காலதூதர் இயமலோகத்திற்குகொண்டுபோருமுன் ஓர் விமானத்தேற்றி இக்கலைக்குக கொண்டுவரப்புகரிவாயெனக் கட்டளைவிட்டனர். நந்திதேவர் அங்ஙனமே வாயிலையடைந்து அங்குள்ள கணங்களையழைத்து நம பரமேசுவரனது அருள்பெறவந்த சுகுமாரனைக் காலதுதுவர் தென்புலத்தினுக்குப் பிடித்துகொண்டு போவதைத்தடுத்து ஆதரவுசொல்லிப் போற்றி அவனை அன்போடு விமானத்தேற்றி ஓர் கொடியில் வன்மினென ஏவினா. திருநீறுதரித்த நெற்றியையும், மிகுந்த ருத்திராக்கமலைகளைத்தரித்த கண்டத்தையும், நீண்டு முடியப் பெற்ற சடையையும், பெரிதாகிய மேருமலையை அசைத்து ஓரகையிலெடுககும் வலிமையுற்ற சரீரத்தையும், பரமேசுவரனது திருவடியை அன்போடு தியானித்து, காமம் வெகுளி மயக்க

மென்னு முக்குறும்பை யொழித்த ஆயமனத்தையும் உடைய
அந்தா சிவகணகுகள வேல், சக்கரமுதலிய ஸுபுதங்களை யெடு
ததுகொண்டு, வலிமைபொருந்திய காலநூதா சுகுமாரனைக்
கட்டி யிழுத்தேரு மிடஞ் சேர்ந்து, அககாலநூதுவரை நோக்கி
இந்த மறையவனை விடுமின் விடுமின் அங்குணம் விடாவிடில்
நீவிா படைமையெடுத்த எம்முடனெதிர்த்த வெஞ்சமரிய
ற்றி முடி புய மிழுந்து நுநயிரை யெமதுகைக் கொடுமின்
என்று வலிமையாக்ககூறினா அதனைக்கேட்ட காலநூதா
சிவகணகுகளேநோக்கி ஓய! முனிவாபோல நிறுபுசிச சடையை
முறுககி முடித்து நீதியையொழித்து வெய்ய நீயனைய வாய
மொழிகளால் எம்மை பலாத்காரச்செய்யும் நீவிா யாவா ஏவ
லால் இவருவந்திரென்றுகேட்க, சிவகணகுகள் காலநூதுவரை
பபாத்தது, முன பொன்மலையை வில்லாகவளைத்தவனும், முப்
புரந்தழல்கொளப் புனனகை செய்தவனும், மானினகன்றைக்
கரத்திற றரித்தவனும், எதிரந்த காமனை நெற்றிக்கண்ணின்
நீயக்கு அளித்துப் பின்னரவனைத் தோற்றுவித்தவனும், துண்
டாமாதினையும கங்கையையும் சென்னியிற் குடியவனும், பிர
மன முதலிய தேவாகள மடியாதபடி இத்தகையதென்று மன
ததினால எண்ணகூடாத ஆல்காலவிசுத்ததை அரவமணிந்த
கண்டத்திருத்தினவனும், காலனை ஒரு காலினற் முக்கினவ
னும், விஷத்தையொத்த அந்தகாகுரனைக் கூர்மைபொருந்திய
முத்தலைசூலங்கொண்டு மராபிறகுத்தி வானிலுயாத்தி வாட்
டியொழித்தவனும், கைலைமலையை யசைத்த இராவணனது
முடிபுனைந்த பததுத்தலைகளும் இருபது கரங்களும் நெரிய
லா பாதத்து நாயகவிரலா லமுத்தி மிதித்தவனும், தேவர்களு
க்கும் மனிதர்களுக்கும் உண்டாகும் விகினைகளை விலக்க
வும், சிறுமை நீங்கப் பத்திசெய்பவருக்கு முத்தியருளவும், கள
ங்கமில்லாத சந்திரனைப்போல் அழகிய வெண்மையுற்ற மருப்
பையுடைய யானைமுகமுள்ள ஓர் புதல்வனைப்பெற்றவனும்,
நாமதியையொழித்து இசல்புரிந்த தக்கன் தலையைவெட்டி
அவனசெய்த யாகததை யழிப்பதற்கு ஒப்பற்ற வீரபத்திரனை
நல்கினவனும், தாரகன் சிங்கமுகன் சூரபகமனாதி தானவரை,
வடித்த வேலாயுதத்தைக்கொண்டு கொன்று, பொன்மயமாய்

விளங்கும் விண்ணுலகைக் காப்பதற்கும், இக்கலியுகத்திலும் அடியார்கள் அன்போடு நினைத்தவுடனே அங்கணுகி அவரது வினைகளை யொழித்தது அருள் தருதற்கும் ஆறுமுகத்தனை நல் கினவனுமாகிய பரமேசுவரனது ஏவலால் வந்தனம் என்று பொறுமையோடு புகன்றனா. அதனைக்கேட்ட காலநூதா, பா வசாகரமான இப்பிராமணனைப் பல நாகினவாய் மேவ விடு வதேயன்றி நாமபால் விடுதல் நியமமன்றாகலின் அவனை விடோமென வலிபேசினா அதனைக்கேட்ட சிவகணங்கள் கணணிற் நீப்பொறிபறக்க பல்லைக்கடித்து வில்லையெடுத்தது வாய்விட் டழைத்து ஓயவற்றாமத்து மேகம் வருஷிப்பது போல கணக்கிலலாத அம்புகளை யெய்தனா. அதனால் கால நூதர் கரமுறிந்தும், காலொடிந்தும், கண்ணுடைந்தும், சிர முடைந்தும், சூல முதலிய ஆபுதங்களை யிழந்தும் வருங்கி னாபலா. மறந்து சிலா பெலங்குறைத்து தெனபுலத்தினில் ஓடிவிட்டனா.

பின்னாச சிவகணங்கள் சுருமாரனது, வினைக்கட்டை யறுத்து ஒழிப்பதுபோல புயக்கட்டை யறுத்தொழித்து அவ னை இரத்தினங்களிழைத்த விமானத்திருத்தி, வித்தியாதரா கள வீரனாய்விட்டி இசைபாடவும், இடியொலியினு மிகவதி ரும் அந்தரத்துபி முழங்கவும், இருபுறமும் கொடி குடைகள் விளங்கவும், கற்பகப் புமழை பொழியவும், சுவரி வீசவும், அரம்பை முதலிய ஸ்திரீகள் பலலாண்டிசைப்பவும், தேவர்கள் போற்றவும், அழைத்துச்சென்று வெள்ளி வெறபை பாடைய தனா. பின்னாச சிவகணங்கள் சுருமாரனை, அழகிய விமான த்தினின நிறக்கி நந்திதேவாபால் விடைபெற்று, செம்பொற நிருக்கோயிலினுள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பரமேசு வரன் முன் விட்டனா சுருமாரன், மலைமாயன்பெற்ற மாடப் பாவை யிடப்பாக மருவச் சிவகாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் கண னுதலைக் கண்கூலிரக் கணனுற்று, வீட்சண்ணிய விசேஷத் தால் நல்லறிவுபெற்று அக்கண்ணுதலைவணங்கிப் பெருமானே! கருமையாகிய இருமபைப் பொன்னாகுமபடி புரிந்த தனமை யைப்போல நீதி, பொறை, இரக்கமமுதலிய நற்குணங்கள் கிஞ்

சித்தேனுமில்லாத அடியேனை நல்லறிஞருடன்கூட்டி இரட்சி
தத கருணைகடலாம பரம்பரனை! போற்றி போற்றியென்று
துதித்து வீழ்த்து வணங்குகின்றனன். பின்னர், பரமேசுவரன்
சுகுமாரனைப்பாராதது நீ மெது சாரூப்பியம்பெற்று இங்குள்ள
சிவகணங்களுடன் இருக்கக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்நத
னா. அந்தக் கண்ணத்திலே சுகுமாரன் அரணுருப்பெற்று சிவகண
ங்களுடன் கூடிவாழத் திருநதனன்.

இங்ஙனமிருக்க ஆமரிற்றோற்றுத் தென்திசையிலோடிய
எமனாதா காலனிட்டுசென்று தொழுது, கபாலத்திற் பிச்சை
பெயிப்பானது கணங்களை மேகக்கூட்டம்போல வந்து எமமை
யடித்து வருததி, நாகுகள் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்த
மாபரவியாகிய பிராமணனைக் கைலேசுக்குக் கொண்டுபோயினர்
வென்று கூறினா. அதனைக்கேட்ட காலன் கோப மதிகரித்த
வளையக் கையோடு கையைத்தாக்கிக் குலுங்க நகைத்து என்
னதிகாரம் நன்று நன்று என்று சொல்லிச் சித்திரகுத்தனை
யழைத்து, சுகுமாரன் செயத புண்ணியம் யாதேனுமுளசோ
வென்பதை விரைவிறறெறிந்து சொல்லெனறான். அங்ஙனமே
சித்திரகுத்தன் ஆராய்ந்து சுகுமாரனென்னுங் கொடியோன்
ஜனிதத்து முதல் இனறளவும் தீமையேசெய்து திரிந்தா
னன்றிக் கிஞ்சித்தேனும் புண்ணியம் செயதானில்லை என்ற
னன். அதனைக்கேட்ட அந்தகன் கோபத்தோ டெழுந்த
நான் கைலேசுசு செல்லுகின்றே னென்று சொல்லி, சித்திர
குத்தனும் தூதர்களுஞ் சூழ்ந்துவர அக்கினியைப்போற் சிவந்
த கண்களை புடைய எருமைக்கிடாவினபேரில், நீலமலையின்
மீது முகிலுறைதல்போல ஏறிப்போய்க் கைலையையடைந்து
பிரமமாதிரி தேவாக்களபோற்ற, நந்திதேவா கையிற் பிரம்புபற்றி
அவாக்களை ஒதுக்கி நிறுத்தும் பரமேசுவரனது சந்திதியிற் புகு
ந்து ஒதுங்கி கின்று. ஆதிநவீரில்லா வமலனேபோற்றி ஆண்
பெண்ணலியலா வண்ணலேபோற்றி உருவமருவம் உருவாரூ
வமாய ஒளிரும் சிகரில் ஸுத்தமபோற்றி சொல்லுதற கெட்
டாச சுகனேபோற்றி மேவுபுகி மேனியபோற்றி என்று துதி
த்து நமஸ்கரித்து எழுத்து வாய்புதைத்துத் தனது பாசம்,

[illegible]

இருண்டு பெய்தமழைத்தாரைகளையும், கடலோரங்களிலுள்ள அழகுற்ற ஒளிபொருந்திய வெண்மணல்களையும், ஆகாயத்துள்ள நட்சத்திரங்களையும் கணக்கிடினுமிடலாம், அதசீயோன புரிந்த கொடுமபாதகங்களைக் கணக்கிடலரிதாகும் அந்நோன நின்பதம் பெறவும் நீதிபுன்தோ'ராத எனது குறையாருமென்று அந்தகன கூறின

பரமேசுவரா அந்தகனைக் கடைக்கணித்து பிராமணா, பசுக்கள், ஸ்திரீகள், பாலா, இவர்களைக் கொல்லுதல், மீன, மிருகம், பறவை, இவைகளைக் கொன்று விற்றல், அவைகளைத் தினதல், தந்தை, குரு, தாய், பிராமணா, சாநியாசி ஆகிய பெரிமோரை யிகழ்தல், சதாவுதங்களை நிகழ்த்தல், நீதிவறி நடத்தல், பொய்ச்சாட்சிசொல்லிப் பொருளையபரித்தல், கன்னிகை, விதவை, குருபக்தினி, கணிகை, தாசி, அயலான பெண், அன்னை, அன்னையுடன் பிறந்தவள், தனது புதலவி, மாமன பத்தினி, சகோதரி, தூரஸ்திரீ, பதிவிரதை, நீசஸ்திரீ இவர்களைச் சேர்த்தல், மிருகங்களைப் புணர்தல், வீரதபங்குசெய்தல், குளம், கிணறு, நந்தவனம், கோயில், மடம் இவைகளை யழித்தல், குதிரை, யானை, எள், எண்ணெய், நெய், பொன், உபயோகமுக்கி இவைகளைத் தானம் வாங்குதல், உயிரமரங்களை வெட்டுதல், முகை விரியாதமலர்களைக் கொய்தல், ஆலயம், தீர்த்தம் நந்தவனம் இவைகளில் மலசலங்கழித்தல், மனமறிய உச்சிட்டமிடுதல், பொன்திருத்தல், ஊனவிற்குஞ் சாநியாருடனுண்ணுதல், குதகவீட்டிலுண்ணுதல், தூரத்தரது அனை முண்ணுதல்; கிரகணகாலத்திலும், எகாதசி கூடியநாளிலும், தசமி, அமாவாசை கூடிய நாட்களினிரவிலும் அன்னமருந்துதல், இடக்கூத்தாலுண்ணுதல், அஞ்சாரஞ் செய்தல்; குதிரை, பசு, உருத்திராக் கம், மந்திரம், தேவவிகிரகம், விபூதி, யானை, அடிமையாள, அவுடதம், கன்னிகை, பருத்தி, எள், நெய், தயிர், பால், எண்ணெய், கள், இவைகளை விற்றல் ஆகிய இவைகளாதி எண்ணற்ற சீவியபுரிந்த கொடியவராயினும் அவர் ஒரு

சிவராததிரி வீரதமிழ்தது அன்றிரவு நானகு யாமததும்,
விககினமின்றி எமமைப்புசிககின அவா செயதமகாபாதகங்க
னெல்லாம லா தீப்பொறிபட்ட பஞ்சப்பொறிசுனெனவாம. (இ)
பபடிபபட்ட சிவராததிரியில் நாகேசசுர மெனனுந் தலத்தில
எமமையும் உமையையும், அநதமறையோன தரிசித்தனனாத
லின சூரியன முன்பணிபபோல அவன செயத பாவமனைத
தூங்கொலைதது ஆகையால் அவன எனது கணநகளுடன
கூடி வாழும் பேறுபெற்றனனெ என்று கூறினா அநதகன
மீட்டும் பரமேசுவரனை பேராகி, அவன கனலை நுகுடித்தது
திரிந்து மனைவியா கூந்தற்குட்கூட்ட மலா நுகுட வந்தனனே
யன்றி நினனைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று நுகுதி அனபோடு
வந்திலனே யென்று கேடக, எள்ளளவும் அனபிலரேனும்
அச்சிவராததிரியில் எமமைக கண்டாலும் புசித்தாலும் அவா
நற்கதியடைவெனபது கிண்ணமாய ஆகையால் நந்தொண
டாதமைக கோரரூபத்தோடு பாசமவீசிப் பிடித்ததுத் தண்ட
மிழைத்தலைத் தவிர்ப்பாயாக என்று பரமேசுவரா கூறினா

பினனும் அநதகன பரமபதியைப்பணிந்து சுவாமீ'
யானும் எனது தூதாநாகரும் அறியாது நின்னடியவரைத் தண
டமிழைக்க நேரிடுமொகையால், எமது தண்டத்திற்குட்படா
தவரிலக்கணங்களைத் தெரித்தல வேண்டு மென்றிரகக, பர
மபதியானவா அநநனமே பணிப்பாராயினா

சிரம, நழுதது, நானு, தோன், மாபு, கை, இவ்விடங
களில் உருத்திராகக மணிகளணிந்தவா, உருத்திர மந்திரம்
சபித்தவா, விநாயகா, சணமுகா, திருமால், இவாகளைப்பூசித்
தவா, சத்திசிவ ரூபமாகிய சிவலிங்கபூசனை புரிந்தவா; நந
தனவனம் வைத்தவா, சிவாலயங் கடடினவா, அனபோடு
திரு கீறுதரித்தவா, எமது அடியவரைப்பூசித்தவா, பஞ்சாட
சரசபஞ் செய்தவா; மாசிமாதத்தில் உதயகால ஸநானஞ்
செய்தவா, பஞ்சமா பாதகங்களை யொழித்தவா; நாள
தோறும் துறவிகளுக்கும், அநதணருக்கும், ஆடையாபரணம்,
பொன், உணவு இவைகளையளித்தவா, தடாகம், கிணறு

வெட்டுவித்தவா, சாலையுழியில் நிழலவைத்தவா, கற்புடைமட
நதையா, காசி, இரமேசுவரம், சிதம்பரம், திருவாரூர், திருக்
காளத்தி, காஞ்சீபுரம், திருக்கமுகுனம், விருத்தாச்சலம்,
திருவொற்றியூர், திருவிடைமருதூர், மதுரை, திருவைப்பாடி,
திருமறைக்காடு, திருவெண்காடு, திருவானைக்கா, மாயூரம்,
திருவண்ணாமலை, புள்ளிருக்குவோனூர், சீகாழி, திருப்புகலூர்
என்னுந் தலங்களை யடைந்து விதிப்படி சீர்த்தங்கனிற்படிந்து
ஆங்காங்குள்ள பாமுறைபும சிவலிங்கதரிசனம் செய்தவா;
முத்தா, சிவராத்திரி விரதம் நோற்றவா ஆகிய இவர்கள், உன
து தருக்குப் புகழ்மேல் விராகார நினதண்டம் இவாகட
கிலலைபென இறைவா பணித்தனா

அந்தகன் பரமபதி கூறியதைக்கேட்டு அசசமுற்று வீழ்
ந்து பணிந்து அப்பெருமானிடத்து விடைபெற்று, முன்னா
வைத்த பாசம், தண்டம், முதலிரை முதலியவைகளை யெடுத்து
கொண்டு புறப்பட்டுப் பகட்டினமீதேறித் தன்னுடையதி,
தனது தூதரையழைத்துப் பரமபதி பணித்தவைகளைக் கூ
றித் தென்புலங்காற் தினிதிருந்தனன், என்று சூதாமுனி
வா சொல்ல, நைமிசாரணிய வாசிகள் கேட்டு மகிழ்வுற்றனா

சூசனை

வினா விடை

வினா இசசருக்கத்தினுற் பெறப்பட்டதென்ன?

விடை சுகுமாரன் பிறந்தது முதல் இறந்ததுவரையில் கிஞ்
சித்தேனும புண்ணியஞ் செயயாது கொடுமபா
வமே புரிந்திருந்தும் ஒரு சிவராத்திரி தினத்தில
விரும்ப மின்றிப் பரமேசுவரனைத் தரிசித்த காரண
த்தால் அவன சிவசாரூப்பியம் பெற்றானென்ப
தேயாம்

வினா. ஆனால் (அசுவமேதயாகாதி புண்ணியங்களைச் செய்த
இந்திராதி பதவிகளை யடைந்து அவ்வப்

புண்ணியநாகடகுரிய காலம் வரையில் அவ்வப்பதவி
சுளை யனுபவித்ததுபின்னா இவ்வவுலகிலவந்து எஞ்
சிய விளைகட்கீடாகிய பிறவியை யெடுத்தது அவவி
ளைகளை நுகாவா என்ற விதிப்படி) சுகுமாரன சிவ
ராததிரிதினத்தில் பரமேசுவரனைத் தரிசித்ததற்
காக, சிலகாலம்வரையில் மேற்சொல்லிய சாரூப
பிய பதவியை யனுபவித்ததுபின்னா இவ்வவுலகில
வந்து முன தானீட்டிய சிவனைக்கீடாகிய பிறவி
யை யெடுத்தது அவவிளையை யனுபவிப்பவென
பது நியதியா ?

அல்லது,

(சிவசாரூபபியம் பெற்றவா பதிபுண்ணியநாகளைச்
செய்திருந்து சிவசாயுச்சிய மடைவரோபன்றி, கீழ்ப
பதவிகட்கு வரா என்ற விதிப்படி) அச்சுகுமாரன
அந்த சாரூபபியப்பேற்றை யனுபவித்ததுபின்னா
சாயுச்சியமடைவென்பது நியதியா ?

வினா. புண்ணியமென்பது காமியபுண்ணிய மெனவும் நிஷ
காமிய புண்ணியமெனவும் இருவகைத்தாம் ஆச
லின் அசுவமேதயாகாதி புண்ணியநாகளைச் செயத்
வா காமியமாக (ஒன்றை விருமபி)ச்செய்துளாரா
கலின் அவாதாமவிருமபியப்படி அந்தநிஷகப்பதவிகளை
யனுபவித்ததுபின்னா இவ்வவுலகில வந்து பிறந்து
விளைகளை நுகாவா என்பது திண்ணமே ஆனால்
சுகுமாரன சிவராததிரிதினத்தில் ஒன்றையுமவிரு
மபாது பரமேசுவரனைத் தரிசித்தனனாதலின் அது
நிஷகாமிய பதிபுண்ணியமாயிற்று (அன்றியுமவெ
ளளிவெற்பிறகயிலாயபதியைத்தேராததரித்துவண
ங்கியகாலத்தும் யாதொருவீருப்பமுமின்றி இருந்
தனனாதலால் அதுவுமநிஷகாமிய பதிபுண்ணியமா
யிற்று) இவ்விசேடத்தால் சிவசாரூபபியம் பெ
ற்றானாகலின் அவன்அப்பதவியிலிருந்து அங்கு பதி

புண்ணியங்களைச் செயது சிவசாயுச்சிய மடைவ
னென்பதே நியதியாம்

வினா. இன்று சிவராத்திரி யென்றும் பரமேசுவரனைத் தரி
சிக்கவேண்டுமென்றும் சுருமாரன் நினைத்ததுப்போ
காது திருட்டுத்தொழிற் புரிவானபோனகாலத்துப்
பரமேசுவரனைப் பாராதது நிஷ்காமிய பதிபுண்ணி
யமாவது எப்படி?

விடை. நெருப்பானது தெரிந்து மிதித்தாலும் தெரியாது
மிதித்தாலும் சுடுவதுபோலவும், விஷமானது தெ
ரிந்து புசித்தாலும் தெரியாது புசித்தாலும் புசித்
தவரைக் கொல்லுதுபோலவும், அமுதமானது தெ
ரிந்து புசித்தாலும் தெரியாது புசித்தாலும் புசித்த
வரது மரணத்தை யொழிப்பதுபோலவும், நினைத்
துப்போயத் தரிசித்தாலும் நினையாமற்போய்த்தரி
சித்தாலும் அவை ஒரே பயனை நல்குவனவாம்

வினா. அங்ஙனமாயின சுருமாரன் செய்த தீவினைகளைத்
தூய யாதாயின?

விடை. அவனது தூலசரீரத்தோடு பிராரத்துவ வினையொழி
ந்தது எஞ்சிய இரண்டில் ஆகாமியம் சஞ்சிதத்
தோடு சேரவும், உத்தமோத்தமகால நிஷ்காமிய
சிவதரிசன விசேடத்தால் ஒருதீப்பொறி பட்ட
அநேகம் பஞ்சப்பொதிகள்போல அசஞ்சிதமும்
நசித்தொழிந்ததாம் மேற்சொல்லிய சிவதரிசனத்
திற்குப் பின்னா அவன எய்திய ஆகாமியம் கயிலா
யபதியினது கடக்ஷவீக்ஷணயம் பட்டமாததிரத்தில
அங்ஙனமே நசித்தொழிந்ததாம்

வினா. சிவதரிசன விசேடத்தால் அனுபவியாது வினைகள் நசித்
தொழியும் என்பதற்கு தூற்பிரமாணமென்ன?

விடை. திருமந்திரம் முதற்றந்திரம் “.....
பதியனுகிற் பசுபாசநிலாவே” எனக் கூறியதும்,
ஸ்ரீமத் குமரகுரு சுவாமிகள் “ஊழ்வினையை

மாற்றி யுலவாதபேரினப வாழ்வுதருஞ்செய்ய மதி முகமும்” எனக்கந்தாகலிவெண்பாவிற கூறியதும், சிவஞானசித்தியார், “மூன்றுதிறத்தணுககள் செய் யுங் கன்மங்கட்கு முன்னிலையா மூவிரண்டா மத துவாவி, ஞன்றமுறை யவையருத்தி யறுத்து மல முதிர்விறத் தருமபருவமடைதலுமே யாசானாகித், தோன்றிதுக ராதவகை முற்செய்கனமத துகளறு ததங் கததுவாத துடக்கறவே சோதித், தேன்ற வுடற் கனமமனு பவத்தினு லறுத்திங் கினிச்செய் கனம மூலமல ஞானத்தாலிடிப்பன்” எனக்கூறிய தும், சிவப்பிரகாசம் “எல்லையில் பிறவிரலகு மிரு வினை யெரிசோ வித்தி, ஞெல்லையினகலுமேனற வுடறபழ வினைகளுநடுந், தொல்லையின வருதல் போலத்தோன்றிரு வினையதுண்டே, லல்லொளி புரையுஞானத் தழுவறுவழிநது போமே” எனக் கூறியதுமேபோதிய பிரமாணங்களாம் அன்றியும் இன்னின்ன பாவங்கள், இன்னின்ன பரிகாரங்களை அல்தாவது கங்காஸநான முதலியவைகளைச் செய் தாறநீருமென வேதத்திலே பிராயச்சித்தங் கூறு தலால் வினைகள் அனுபவியாமலும் நசித்தொழியு மென நேறபடுகின்றது வினைகளையனுபவித்தே ஒழிக்க வேண்டுமெனின் வேதத்திலே யிங்ஙனம் பிராயச் சித்தங்கூற வேண்டியதில்லையாம்

வினா சிவராததிரி விரதமிருநது எத்தகைய பாவத்தினையும் ஒழித்தது விடலாமென ஒருவன நினைத்ததுத் தம் மனம் விரும்பியவாறு பொய், கொலை, களவு முத லிய பாவங்களைத் துணிநது செய்துவிட்டுப் பின் னர் அவன் இச்சிவராத்திரிவிரத மிழைக்கின் அந தப்பாவங்களொழிநது விடுமோ?

விடை. பாவமானது புத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவமெனவும், அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த பாவமெனவும் இரண்டு

வகைத்தாம இவ்விரண்டில்ஒவ்வொன்றும் மகாபாவமெனவும் உபபாவமெனவும் இருவகைத்தாம் இவைகளில், அபுத்திபூவ மகாபாவம், அபுத்திபூவ உபபாவம், புத்திபூவ உபபாவம் என்னும் மூவகைப்பாவங்கட்கே வேதமுதலிய நூல்களிற் பிராயசசித்தம் விதித்ததாம் புத்திபூவ மகாபாவம் எவ்வகைப் பரிகாரத்தாலும் நீங்காதாகையால் (அஃதாவது நரகததையனுபவித்தே யொழிக்க வேண்டுமாகையால்) அதற்குப்பிராயச சித்தம் விதிக்கவில்லையெனக ஆனதால் மேற்சொல்லியபடி மனமறியத்தீமை செய்யின அது புத்திபூவ மகாபாவமாகையால் ஒருவன் அங்ஙனம் மகாபாவங்களைச் செய்துவிட்டு இச்சிவராத்திரிவிரதம் நோற்கினும் அல்லதுவேறு எவ்வகைப் பிராயசசித்தஞ் செய்யினும் அப்பாவம் நீங்கப்றொது நரகததையடைவன் என்பது திண்ணமாம்

வினா. அங்ஙனமாயின மனதாரப்புரிந்த சுகுமாரனது மகாபாவ வினையொழிந்த தெப்படி?

விடை. சுகுமாரன செய்தது அபுத்திபூவ மகாபாவமாகையால் அது நிஷ்காமிய சிவதரிசனமாகிய பிராயச சித்தத்தால் லொழிந்ததாம்

வினா. சுகுமாரன மனந்துணிந்து கொலை முதலிய மகாபாவங்களைச் செய்திருக்க அப்பாவங்களை அபுத்திபூவமாகச்செய்தன னெனலெப்படி?

விடை. அவன கொலைமுதலியமகாபாவங்களை மனந்துணிந்து செய்தனனாயினும் நாம் செய்வது பாவம் இதுபற்றிப்பின்னா இறைவனாற்றண்டிக்கப் படுவோம் என்னும் உணர்ச்சியுற்றுச் செய்தானில்லை யானதால் அது அபுத்திபூவ மகாபாவமேயாம்

இன்னும் இவைபோன்ற வினாவிடைகளும், அவைகட்கு நூற்பிரமாணங்களும், மேற்கூறியவைகட்கு நூற்பிரமாணங்களும் பலவுள அவைகள் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

சு கு மா ர ச் ச ரு க் க ம் மு ற் றி ற் று

அங்குலச் சருக்கம்.

இன்னு மாசியிற் சிவரிசிப பெருமையொன்
 றிசைப்பேன், மின்னு வராசடைத் துறவிர்கா ஞமக
 கென விழைவாற, றின்னு நான்மறைப பொருடெரி
 வியாதனைத் தொழுது, பின்னு மாதவச சூதமா முனி
 வரன் பேசும். (க)

களங்க மாய்க்குறு முயலுறு கதிமதி தவழ,
 விளங்கு மிஞ்சிசூழ்ந் தளகைமா நகரினை வென்ற, வளங்
 கொள் சூகா புரத்தயல் வளாவரை வனத்தி, லுளங்
 கொ ளோகையோ றிறைபவன் றேலுடை யுடை
 யோன் (உ)

வெண்ணி னாததடி முடைகமழ் வெடிகுரல்
 வாயா, வெண்ணில வேட்டுவக் கிளைஞரோ டினபமுற்
 றென்று, நண்ணி வாழ்பவன் காதினி னுலநால் வா
 யின், தண்ணி லாமருப் பரிந்தது குழையெனத் தரிப்
 போன் (ங)

(க) விழைவால் = விருப்பத்தினால்; துன்னும் = நிறைந்த;

(உ) குறுமுயல் = குறுகிய முயல்போன்ற; தவழ = ஊர்ந்து
 செல்ல; இஞ்சி = மதில்; ஓகை = மகிழ்வு; தோலு
 டையுடையோன் = தோலை ஆடையாகத்தரித்த வே
 டன்

(ங) வெள் நிணம் = வெண்மையாகிய கொழுப்புள்ள; தடி =
 மாமிசம்; முடை = தூர்நாற்றம்; வெடிகுரல் = வெ
 டிபோன்ற பெருந்தொனியுடைய; நண்ணி = கூடி;
 நால் = தொங்கும்படியாக; நால்வாயின் = யானை
 யின்; தண்ணிலாமருப்பு = குளிர்ந்த பிறைச்சந்திரன்
 போன்ற வளைவும் வெண்ணிறமுமுடைய கோட்
 டினை; அது = அதை; குழை = குண்டலம் (காதணி).

தேனு நீடணில வாற்குற செந்தனை மாவுங்,
காணி னீயலுங் கபித்தநற் கணிகளுங் கங்குன், மானு
மேனமான் மரைமுயன் முதலிய மாவி, னூனு மைவ
னத் துண்டியி முண்டி கொண் வெப்போன் (சு)

பொங்கு வெஞ்சினத தழலவிழிப் பொறிப்புளி
போலவான், கங்கு லஞ்சனக கிரிமுழக் கொடுமழை
காலு, மங்கு லோருருக கொண்டுநா தாலென வடி
வந், தங்கு மங்குல னென்றுள னெருதனிச சவரன் (ஈ)

பொன்றி கழந்திடு மவவரைக கருகொரு புனத
திற, குன்றி யினவடக குடமுலை குழைக்கலை யடுக்கு,
மின்றி ருந்திடைக கொடிச்சியோ கொடிச்சியை வே
ட்டாங், கன்றி லுஞ்சிறைச் சேவலு மாமென விணைந
தான் (ஊ)

(சு) நீடு அணில் வால் = நீண்ட அணிப்பின்னையிது வால்
போன்ற; குரல=கதிர; ஈயல = ஈசல; கபிஸ்த நற்
கனி=நல்ல விளாமபழம்; கங்குல்=இருளை; மா
னும்=ஒத்த; ஏனம்=பன்றி; விவனதது உண்டி=
மலைநெல் உணவு; உண்டிகொண்டு = உணவாக
அருந்தி

(ஈ) பொங்கு=எழுகின்ற; பொறி=புள்ளி; கங்குல்=இரு
ளையும்; அஞ்சனக்கிரி = நீலமலையையும்; முழக
கொடு=இடியோடு; மழைகாலும்=மழையைப்பொ
ழிகின்ற, மங்குல=மேகமும்; ஒருதனிச்சவரன்=ஒப்
பற்ற ஒருவேடன்

(ஊ) பொன்=அழகு; புனததில=புன்செய் நிலத்தில்; குன்
றியின்=குன்றிமணியின்; வடம் = மலை; குழைக
லை = தழையாடை; மின் = மின்னல போன்று;
திருந்து = அழகிய; இடைக்கொடிச்சி = கொடி
போன்ற இடையையுடையவளாகிய; ஓர் கொடி
ச்சி=ஒரு வேடப்பெண்; வேட்டு=மணம்புணர்ந்து

கொடிய கோளரிப் பிணவுவெங் குருளையீன்றென்னப்
பிடிந டைக்குறப் பேதையங் கிருமகப் பெற்றாள்
கடிய புல்லுகிரச சுட்டியோ டரைமணிக கவடி
வடிவு சோதரு புதலவருக் கணிநதுள மகிழ்வான் (எ)

உரையிந நீமையிற் களிப்புறு மெயினனங் கொ
ருநாள், வரையி னீண்மாத துரிததிடும வற்கலை வா
ங்கி, யரையி னீடத்துடான றோறசெருப் படிசுளி
றெட்டு, விரையி னீடிருட் குஞ்சிமென் கயிற்றினை
விசித்து (அ)

தூக்குட வெஞ்சரத தூணிதன் வெரிநிடைத
தூக்கித, தாக்கின் றோலுறைச சுரிகைசோத தஞ்சன
சயிலத, தூக்குந தோளிலவார் விற்றரித துயாக்வா
வினங்கொண், டிரகக் மரசமொன் நிலவன வேட
டமே லெழுந்தான் (க)

(எ) கோளரிப்பிணவு = பெண்சிங்கம்; வெங்குருளை = கொ
டிய சிங்கககுட்டி; கடிய = கொடிய; புல்லுகிர் = புலி
யின்னகம்; மணி = அழகிய; கவடி = சோழி (பலக
றை)

(அ) உரை = சொல்லுகின்ற; எயினன் = வேடன், வரை
யின் = மலையிலுள்ள; வற்கலை = மரவுரி, ஈாதது =
இழுத்துக்கட்டி; அடிகளிற்றெட்டு = கால்களிற்றரி
தது; விரையின் = வாசனையுள்ள; நீடு = நீண்ட;
குஞ்சி = குடுமியை; விசித்து = கட்டி

(க) தூக்கும் = எய்யும்; வெம்சரம் = கொடிய அம்பு;
தூணி = அம்புவைக்கும்பெட்டி; வெரின்திடை =
முதுகில்; தாக்கின் = புலியின்; தோலுறை = தோலி
றாற் செயத கவசம்; சுரிகை = கத்தி; அஞ்சனசயில
த்து = நீலமலைபோன்ற; உராகும் = வலிமையுறும்;
சுவா = நாய்; இல்லவன் = இல்லாதவன்; வேட்ட
மேல் = வேட்டைக்கு.

இலவு தேக்ககி விரத்திலே லெட்டிபுன் னாகங்,
 குலவு கூவிளங் கொன்றைபூங் குரவசோ கீரப, பலவு
 பாடலம் வன்னிசண் பகம்பட ரழிஞ்சி, நிலவு பாலை
 பைந் தாதுபொன் னிறத்தநீள் வேங்கை (க0)

விரித டஞ்சினைச சந்தனம் பொரியரை வெள
 ளில், பெரிய வாகைபிப பிலம்பிக மந்தமுட் பிடவங்,
 கரிய காதிரங் கழையிருண் மதுமலாக் கடம்பம், வரி
 கொ ளார்பதஞ் செறிதரு மராமரம் வகுளம் (க1)

மாவ நாகநல வழைமுதன் மாங்களா னெருங்கி,
 யிரவ லாற்பக விலையாங் கிலங்குமா யிரஞ்செங், கரவ
 ரோதயன் கதிரொளி புகுநதிடாக கறங்கு, மாவ மாரு
 தம் புகுநதிடா வனத்திலங் கடைநதான் (க2)

(க0) இரத்தி = இலந்தை; புன்னாகம் = புன்னை; கூவி
 ளம் = விவ்வும்; குரவு = குராமரம்; ஈரப்பலவு = வேர்
 ப்பலா; பாடலம் = பாதிநி; பொன்னிறத்த பைந்
 தாது = பொன்போன்ற பசியமகரந்தப் பொடியினை
 யுடைய.

(க1) தடம் = பருத்த; பொரி = பரணி; அரை = மரத்தின்
 மத்தியபாகம்; வெள்ளில் = விளா; பிப்பிலம் = அரசு;
 பிசுமந்தம் = வேம்பு, பிடவும் = பிடவமரம்; கரிய
 காதிரம் = கருங்காலி; கழை = மூங்கில்; இருள் = வெ
 ளிச்சமின்றி அடர்ந்த, ஆபதம் = வண்டுகள்; செறி
 தரு = நெருங்கியிருக்கிற; வகுளம் = மகிழ்மரம்.

(க2) மாவம் = குங்குமமரம்; வழை = சுரபுன்னை; ஆயிரஞ்
 செங்கர = சிவந்த ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய; வர
 உதயன் = மேன்மையுள்ள குரியன்; கறங்கு = சுழலு
 கிற; அரவம் = ஒலியையுடைய; மாருதம் = காற்று.

புட்ட ருக்குலந தொறுமபயில் பொங்கிருட புனத்திற, கட்ட முறபொறிக கூருகாக கவிழ்தலை யுளிய, மட்ட றசசித லெடுத்துயா பாழிவன மீகந, தொட்ட கழ்நத்திற சோறுக ளருநதுமங் சொருபால், துறுமயிராசசெறி மடிசெவித துடிசுருந செநநாய் தெறுசி னைதுடன சிலீமுகளு செலகதி யினிற்சென் றுறுசெ விததுணை நிமிர்த்துகள குமிழ்நே ரொண்கட் குறுமு யற்சிறு குருளையைத் துரத்திடுமொருடால் ( )

வளைந்த வாலுளை மடங்கலகைம மாவின்றத தக த்தைப, ிளநது கோடுகள பிடுங்கியே கறித்திடத் தெ றித்து, விளங்கு நித்திலஞ சோரியிற நுவண்டதால விரிமா, துளஞ செழுங்கனி விரைபெனத் துளங்குமங் கொருபால் (கரு)

(கஉ) தருக்குலம் = விருக்ஷவாககம்; புளபயில் = பட்சிகள் வசிக்கிற; கூடகூர் = கூரியநகம்; கவிழ்தலை = குனி ந்ததலை; உளியம் = கரடி; மட்டற = அளவற்ற; சிதல = கறையான், பாழி = பெரிய, வன்மீகம் = புற் றில், தொட்டுஅகழ்நது = தோண்டி; சோறு = உணவு

(கச) துறுமயிரா = நெருங்கியமயிர்; செறி = உடைத்தாயிரு க்கிற, மடிசெவி = மடிப்புற்ற காது; துடிக்கும் = அசையும்; தெறு = கொடிய; சிலீமுகம் = அம்பு; செல்கதியினில் = செலவதுபோலவேகமாய; உகள் = துள்ளிக்குதிககும், குமிழிநோ = நீராககுமிழிபோன்ற; ஒண்கண் = ஒளியுள்ளகண்; சிறுகுருளே = சிறுகுட்டி.

(கடு) வால் = பளபளப்புள்ள; உளை = பிடரியமயிர்; மடங் கல் = சிம்மம்; கைமமாவின் = யானையினது; கறித் திட = கடித்திட; தெறித்துவிளங்கும் = (அதிலிரு ந்து) சிதறிப்பிரகாசிககும்; நித்திலம் = முத்துக்கள்; சோரியில் = அவ்வியானையினது இரத்தத்தில்; துவ ணைதால = புரண்டதால; துளந்கும = விளங்கும்.

இடிமு கிற்குரற் றழைசெவித் துணைமருப் பேய்ந்த
கடிசி னப்புழைக கரக்கடக கவுட்பெருங் களிற்
துடிய டிக்கய முனிகளபின ரெடாநதிடத துன்னும்
பிடிந திபுனல படிநதுடன பிளிறுமங் கொடுபால ( )

முழைக்கட் டுஞ்சிடு கொடுவரிப புலியின முழ
ங்கி, யுழைத்த பேரொலி கேட்டுவல் லுளிமரை வரை
யா, யுழைத்த காரிரும பென்னவே நீண்டகோட
டிரலை, யுழைக்கு லம்பயந தொதுங்கியே யொடுங்கு
மங் கொடுபால (கௌ)

நீடு வேறகரக குமாவே னெடியமா குலங்க
ளுடு வைத்தபல லாயிரஞ் சுடாவிளக கொப்பா

(கசு) இடிமுகில் = மேகத்தினது இடிபோன்ற; குரல் =
தொனியையும்; தழைசெவித் துணை = தொங்குகி
ன்ற இரண்கொதுகளையும்; மருப்பு = தந்தங்களையும்;
எய்ந்த = பொருந்திய; கடிசினம் = அதிககோபத்தை
யும்; புழைக்கரம் = துவாரமுள்ள துதிகளையையும்;
கடக்கவுள் = மதம்பொழிகின்றகன்னம், துடியடி =
உடுக்குப்போன்றகால், கயமுனி = கரடி; துன்னும் =
நெருங்கும், பிடி = பெண்யானையானது; பிளிறும் =
கத்தும்.

(கௌ) முழைக்கண் = குகையினிடத்தில்; துஞ்சிடும் = தூங்
கும்; கொடுவரிப்புலியினம் = வீளைந்தகோடுகளையு
டைய புலிகூட்டம், முழங்குஉழைத்த = காச்சித்
துச்செய்த; பேரொலி = பெரியசத்தம்; வல்லுளி =
பன்றி; வரையாடு = மலையாடுகள், உழைக்குலம் =
பெண்மானின் கூட்டம்

(கசு) நெடிய = நீண்ட; மா = பெருமையுற்ற; குலங்கள் =
மலைகள்; ஊடு = இடையிடையே; பாடு = பெருமை;
உயிர்ப்பெறிநது = பெருமூச்சுவிட்டு, படி = பூமி;
நாகம் = பாம்பின்; அவிரும் = பிரசாசிக்கும்.
ஈண்டு குலம் என்பது வடசொல் துன்றுதோடிய
வகும் தறிஞ்சி நிலக்கீழ்வரும் முருகக் கடவுளாதலால்
தமாவேளாக்தச் சொந்தமாகிய மலையெனக் கூறினர்

பாடு சோபடம விரித்துயிர்ப் பெற்றிருநத ந படிநின்
முடு நாகநன் மணிகிடந தவிருமங் கொடுபால் (கஅ)

வேறு

இத்திற நிகழும் வனததிலவவேட னிருஞ்சிறைப்
புட்குலம் படுக்குங், குததிரக நண்ணி பறபல லுன்றிக
குலவுமா வினங்கொலை புரிவான், புததியி னியற்றா
மியந்திரப் பொறிகள் புடவியிற புதைததுய ரடளிப,
பத்திர மரத்தி னடிகளிற ரெடுதததும பலவலை வளைவு
றப் பூட்டி (கக)

மடிசெவி வளைவான ஞாளிக னேனி வாளிக ருந
துபின் குறிய, தடிநளி னெறிநது கற்றிற னிருததுந
தட்டைகள் குற்றியே வீசிய, செடிவளா வனததில
விலங்குகள் கலங்கசு செய்தவன் றாததலும வலையி,
னடிகளிற்பிணிககப் புதைத்ததிடும பொறியி லகப்படா
தகன்றவங் களைததும (உ௦)

புனபுல வருந்திந தந்தவாய திறநது பொதும
பரிந புருநதுமா வினங்கண், பெனசிறைப் பறவைக
குலமொலா மருள விளித்தவை போலிந றழைக்குந,

(கக) இருஞ்சிறை=பெரியசிறகு; புள குலம்=பட்சிசாதி
களை; படுக்கும=பிடிக்கும்; குததிரககண்ணி=தந
திரமாக வைத்திருக்கிற முடிகயிறு; மாவினம் =
மிருகவர்க்கங்களை; யந்திரப்பொறிகள்=குததிர யந
திரங்கள்; பத்திரம்=இலை

(உ௦) மடிசெவி = மடிப்புப்பெற்ற காதுகளையும்; வளை
வால் = வளைந்தவாலையும்; ஞாளிகள்=நாய்கள்; கல்
திரள்=உருண்டையான கல்; தட்டைகள் = கவண்
கற்கள்; பிணிக்க=சிக்கிக்கொள்ளச்செய்ய.

துன்புட னுழையின் கவையடி மிதித்த கவடுகண் டந
நெறி தொடரு, மென்செய்கே னினியென் றங்கைகள்
வங்கி லிடும்புகு முமெபு நேடற்கே (உக)

வாரசிலை வணங்கி விடுத்திடும வயிர வாரிபான்
ஞாளியால் வயங்குங், கோரவெங் குந்தப் படையினு
றிரண்ட கொடுங்கடுங் கதையினு குணிலா, லோபெ
றும் பெருங்கண் வலையினு புதைத்தவ வியந்திரப
பொறியினு லெதிரதங், கோவிலங்கோரபுட் கொன்றி
டக்கிடையா துளளுற; கவலையுற றுடைந்தான் (உஉ)

இன்னணம் வேட்டத துலைந்தவன்மேனி யிளை த
திடத தழைத்த கடடெழுந்து, துன்னரு முதரத
தழல்கடமெலிந்து சோகமோடிருந்தபின் பரமன், பன
னருமிரவீ தென்றறிந் தவன்மேற பதங்கனோ பதங்
கொடோ கடவி, மன்னெடுங் கயிலை மலைவலங் கொள
வான பச்சிம திசையதின மறைந்தான். (உங்)

(உக) விளித்தது = கூவி; துன்புடன் = துன்பத்துடன்;
உழை=பெணமான்; வங்கு=வளை அல்லதுபொந்து.

(உஉ) வாரசிலை = நீண்டவில்; வணக்கி=வளைத்து; வயிர
வாளி=பராக்கிரம அம்பு; வயங்கும்=விளங்குகிற;
கோர வெங் குந்தப் படையினால் = பயங்கரத்தினை
யுண்டாக்குங் கொடிய குலாயுத்ததினால்; கொடுங்
கடுங்கதை=மிக்க கொடிய தண்டம்; குணில்=குறு
ந்தடி; உடைந்தான்=வருந்தினான்

(உங்) இன்னணம்=இவ்விதம்; வேட்டதது = வேட்டைத்
தொழிலில்; உலைந்தவன் = வருந்தினவன்; அகட்
டெழுந்து=வயிற்றிற்றேன்றி; உதர்த்து அழல்=
ஜாடராக்கினி; பதங்கன்=சூரியன்; ஓர்பதங்கொன்=
ஒற்றைச் சக்கரமுடைய; கடவி=செலுத்தி; பச்சிம
திசை=மேற்குத்திக்கு

கொய்யுளைப் பரியேழ கொளுவுமோ ராழிக் கொ
டிஞ்சியந் தேரொடு குடபால், வெய்யவன் கற்றைக்
கதிராகரஞ் சுருக்கி விர்திபாப புணரிவீழந் திடலுஞ்,
செய்யகோ லோச்சி யுலகினி தளிக்குந் திறனமிகு
மரசாபோ யொதுங்க, வையமா னுதற்குக குறாவில்
வேந்து வந்தபோல வந்ததான மாலே (௨௪)

ஒருநுட் டேரோன குடதிசைக கடலி லொளித
துறக குளித்ததற் பின்னா, வாருறு வரினிற நடககை
யங் குலன்றன வடிவுநன கதற்றிவெந் தீமை, கூருறு
மவன்றன செய்கைகுத திரங்கு குடிகொளு முள
முமபோற கருகிப, பேருலகனை ததும விழுங்கிமா திரம
விண் புதைத்தது காரிருட் பிழம்பே (௨௫)

குனிசிலைச சவரா குலத்தினி லுதித்துக கொடுங்
கொலை புரிந்தவங் குலனுந், தனியிருந் தாண்டு மீண்டி
யா மெய்தச சரிதெரி யாதிவண் டரிக்கி, லினியலு, ணி
னறி மனைவியுஞ் சிறுவ ரிருவரும பசிப்பரென றிநங்
கித், துனியுற லொழிநது தெளிநதுளந் தேறிச சொல்
லருஞ் குடகியொன றுணாந்தான (௨௬)

(௨௪) கொய்=கத்திரித்த; உளை = பிடரிமயிர்; கொளு
வும்=பூட்டிடும்; குடபால்=மேற்குத்திசை; வெய்ய
வன் = சூரியன்; புணரி = சமுத்திரம்; செய்ய
கோல்=செங்கோல்; மாலே = அநதிப்பொழுது

(௨௫) ஒளித்து=மறைந்து; உறக்குளித்ததன்பின்=பொரு
ந்த முழுகியபின்; வடிவும்=தேகமும்; நன்ககற்றி=
நன்மையையொழித்தது; கூருறும=நிறைந்த; செய்
கை=பாவம்; குததிரம்=வஞ்சனை; மாதிரம்=திசை
கள்; புதைத்தது=மறைத்தது.

(௨௬) சவரர்=வேடர்; மீண்டியாம் = நாம்திரும்பிப்போக;
எய்தசரி=வந்தவழி; துனி = வருத்தம்; குட்சி=
உபாயம்.

பாஸியேன வாளா வெறுங்கையோ டெய்திற பய
னிலை பனியிருட பொழுதில், வாவிக டெருவிக குளிரா
புனல பருக வருமிரு கங்களுக காரிலம், பேஸியே வதை
ததுத தடி கொடு போத லியலபென மதிததுட னெழு
நது, தூவியஞ சிறைபபுட குலாவரின் நிடுமோ சூழி
யின் கரைககணுற் றனனே. (௨௭)

முறுகிய சினக்கோ வரிவயப புலிவெம முமமதக
கரடமால் யானே, குறுகு மெனறஞ்சிப பாழிநீர்ச
சூழிக் கோட்டுறு கூவிளங் கோட்டி, லுறுவ னென்றே
றிச கரிகையான் மறைக்கு முலவைக ளாரிந்தரிந தொ
துக்கி, மறுகிய மனததா னேனமான மரைகள் வரு
மென வரவுபாராத திருந்தான (௨௮)

வடிசெயறு வகுதத வைதிகசைவ வழிமொழி
வழாமனமந திரததாற, படியின் முறபகலோர் முனி
வரன பூசை பண்ணிய தெண்ணிய படியே, கடியவெந
தொழிறசெய் கிராதனுங் காணுன் கவடுவிட் டியருமா
லூரத, தடியினுக கருகிற புராதன விலிங்க மமாரதினி
திருந்ததொன றன்றே (௨௯)

(௨௭) துருவி=தேடி; அயில் அம்பு=கூரியஅம்பு; தடி=
மாமிசம்; தூவி=மிருதுவாகியமயிர்; அமசிறை=
அழகியசிறகு; பயின்றிடும=தங்கும; சூழி=குளம்

(௨௮) முறுகியசினம்=முதிர்ந்தகோபம்; வயம் = வெற்றி;
கரடம்=மதச்சுவடு; குறுகும = வரும்; பாழிநீர்ச்
சூழி=அகன்று நீர்பொருந்திய குளத்தின; கோட்டு
று = கரையிலுள்ள; கூவிளங்கோடு = விலவமரக்
கிளை; சுரிகை = கத்தி; உலவை=கொம்புகள்; மறு
கிய=பொங்கிய

(௨௯) மொழிவழி = சொல்லுகிறநெறி; வழாமல் = தவறு
மல்; படியின் = பூமியில்; முற்பகல் = முன்னாளில்;
முனிவரன்=ஓர்இருடி; கடிய வெம்தொழில்=மிகக்
கொடுந்தொழில்; கிராதன்=வேடன்; மாலூரம்=
வில்வ மரம்.

அனறா னிரவென றறிநதிலன் றெடுகரு மா
பிடை தடுக்குமென் றிரிநது, தன் றடங் கையா வெறிந
தபைந தழையுந தனியிருந திடி றறுயில வருடே,
பென்றது விலக்கி யிருட்பொழு ததற்றற நெணனி
னன கொப்துவிட் டெறிநத, மெனறழை முழுதுப
பழுதிலன் விலங்க வியனமுடி மீதுவீழ்ந ததுவே (௩௦)

குறுநதுளித திவலைப் பறிநனி மூழ்கிக் கொடுப
பசிக் கருந்திடா தொழிந்தா, ணுறநதுயி றுறநது
புரரிசந்நிதியி லுறினமா லூரவெண டழையாற, நெ
றுநதழ் னுதறகட சிவரிசி யதனிற் சிவராசனை புரிநது
வெந தீமை, யறுநதவ முடைமீயா ரொத்தனன வே
டன கொடிசசீதன் றிறமினி யழைவார (௩௧)

வேறு.

உன்ன நுமபெருங் காட்டினில் வேட்டமே லுறமுன
வன்ன வராசிலை வல்வனென ணுயிரததுணை மகிழ்ந
னின்ன மெய்திலனென கொலோ வெனமன தடுதண்ணி
யன்ன மென்னடைக குறத்திகண்டுயினறிடா தரற்றாய்.

(௩௦) தனியிருநதிடில் = ஒன்றியாயிருநதால்; துயில் = நித்
திரை; வியனமுடி = பெருமையுள்ள முடி

(௩௧) குறுநதுளித திவலை = சிறிய துளிகளாலாகிய சொட்டு,
(இருபெயரொட்டுப் பண்புதொகை); பனி = பனி
யில்; நனிமூழ்கி = மிகநனைந்து; உறும்துயில் = அடை
யும் நித்திரை; புரரி = திரிபுரமெரித்தோன்; ஊறு
இல் = குற்றமற்ற; வெணதழை = தூயமையாகிய
இலை; தெறும் = அழிக்கின்ற; கொடிச்சி = வேடச்சி

(௩௨) வேட்டமேல் = வேட்டைத் தொழிலில்; வன்னம் =
அழகு; வல்வன் = வல்லவன்; அரற்றும் = அழுவான்.

தஞ்ச மொன்றிலன் றமியனாய்ச் சென்றனன் றகைசா
 லஞ்ச னங்கிரி யாமென வருத்தெதி ரடாந்து
 மஞ்செ னப்பொழி மதசதுப் பதத்துணை மருப்புக
 குஞ்ச ரக்குலங் கொன்றதோ வென்றுளங் குலையும் (௩௩)

கரிய நீண்மயிராக் கூருகாக் கனிழ்தலைக் கரடி
 சரியில் வந்துயிர் சவாநத்தோ வென்னமெய் தளரு
 முரிய வெஞ்சினக் ரொடுவரி கறுத்தொறுத் துடலைப்
 பெரியவாயினிற்பெய்ததுகொல்லென்பிதற்றும்தம் (௩௪)

அளையு றுமபணி விடங்கலுழந் துமிழ்நதிடு மகல்வாய்த்
 துளையெ யிறறினே றுண்டது வோவெனச் சோருங்
 கிலையு டன்றிரி கரிவழிப் பகையதாங் கிளாவா
 லுளைம டங்கலா லுயிருலந் தனன்கொலென்றுன்னும்

(௩௩) தஞ்சம் = ஆதரவு; தமியனாய் = ஒன்றியாய்; தகை
 சால = பெருமை நிறைந்த; உருதது = கோபித்து;
 மஞ்சுஎன = மேகத்தைப்போல; சதுப்பதம் = நான்கு
 பாதம், (சதுர பாதம் என்னும்வடமொழியின்றிரிபு);
 குஞ்சரம் = யானை; உளமகுலையும் = மனம் நடுங்கு
 வான்

(௩௪) சரி = வழி; உரியவெஞ்சின = கோபத்தினை உரிமை
 யாகவுடைய; கொடுவரி = புலி; கறுத்து = கோபி
 த்து; ஒறுதது = வருத்தப்படுத்தி

(௩௫) அளை = வளை; பணி = பாம்பு; கலுழ்ந்து = பெருகி;
 துளையெயிற்றின் = (விஷம்வெளிப்படும்) துவாரமு
 ள்ள பலலினால்; ஏறுண்டதோ = கடிபட்டனனே;
 கிலையுடன் = தன்னினத்தோடு; கிளர்வால் = விளங்
 கும் வால்; மடங்கல் = சிம்மம்; உயிர் உலந்தனன் =
 உயிரிழந்தனன்.

நாட்ட மன்னநின் புதல்வர்வெம் பசியினு னலிந்து
கோட்ட முற்றனர் கொழுந்தசை கோற்கொளீஇ வெதுப்பி
யூட்ட வந்திலை யுன்றனக் குரிமையா மெனது
வாட்ட நோக்கிலை யென்கொல்செய் தாயென மயங்கும். ( )

எனறி நுநதருந துயருழந திடைககொடிக கொடிச்சி
குன்றி யின்வடங் கிடநதொளிரா கொங்கைகள் குளிப்ப
வென்றி யங்கதிர வேலவிழி நீருகுத திடுமபை
யன்றி யொன்றில ளயர்ந்தன ளிருநதிடுமமையம் (௩௪)

பரவி யந்தணா வந்தனை புரிநதுமுன பழிச்ச
விரவி யம்புயம் பொற்கதிராக கரங்களால் விரிததுப்
புரவி யேழ்துகம் பூட்டிய பொற்றடந தேரு
நிரவி யங்குண புலததுய நிரவியி லெழுநதான் (௩௫)

புலவு வாய்கம முங்குலன றினநதொறும் புரிநத
வலகில பாவவல் லிருள்களைத துரந்தகற றுதலா
னிலவு நீறணி நீளபுரி சடைச்சிவ னிசியு
முலகி னீடிருட்கடிபகற் கதிருமொத் துளதால (௩௬)

(௩௬) நாட்டம் அன்ன = கண்ணையொதத; கோட்டம் =
தளாச்சி; கோற்கொளீஇ = கொம்பிற்கோத்து.

(௩௭) கொடிச்சி = வேடச்சி; குன்றியின்வடம் = குன்றி
மணிமாலை; வென்றி = வெற்றி; இடும்பை = துன்
பம்; அமையம் = வேலை

(௩௮) அந்தணர்பரவி = பிராமணர்குடி; முன்வந்தனை புரி
ந்து = எதிரில் நின்றவணங்கி; பழிச்ச = துதிக்க;
விரவி = தோன்றி; பொன் = அழகிய; புரவிவழ் =
ஏழுகுதிரை; துகம்பூட்டிய = துகத்தடியிற் கட்டிய;
இரவியில் = உதயகியிரில்.

(௩௯) அலகில் = அளவில்லாத; இருள்கடி = இருளைத்தரத்
தும்; பகற்கதிர் = பகற்காலத்திற் குரிய குரியன்;
இது சிவராத்திரிக்கும் குரியனுக்குஞ்சிலேடை.

மேவி ளங்கதிர விரிந்திட விடி நததன் பினரை
வாவி ளஞ்சிறு மான்விழி யொரிற்றிதன், மைநத
நாவி ழநதகன் றாவரென் றங்குல னினைநது
கூவி ளமபணைநின் றிழிநதனனவழிககொண்டான் (௪0)

நிறி லாததுய, ருற்றிடுமெயிறறிதன் னிதயந
தேறி வேடனைத தேடுவா னடநதுறு செபபத
தூறி லானவரல நண்டெதிர நதோகையிற் றமுனி
மாறி லாதியா புறகுடின் மேவினா வநதார, (௪௧)

வநது செநதினை மாவுடன் வமாபமா வரைததேன
முநது புறபத மேவுநீ வாரவெண் மூர
னந்து நறறசை நறவுக னுடொறு நாடித்
தநது மறறவ னோடுபன னுளவண் சாரநதான (௪௨)

முருந தியறறமும் பறகழன றிடநரை முதிர்ந்திட
டருநது தற்கரி தாயுடல் பலநடுகடு மநநாட்

(௪0) வாவு=தாண்டிச்செல்லுகிற; ஆவிழந்த கன்று = பசு
வையொழித்த கன்றினைப்போல; கூவிளம பணை=
வில்வமரக்கிளை; வழிககொண்டான்=பிரயாணப்பட்ட
டான்

(௪௧) உறு செப்பதது=அடைந்த வழியில்; ஊறிலானவரல்=
கெடுதியில்லாதவனாய்வரக்கண்டு; குடில் = குடிசை;
மேவினர் வநதார்=விரும்பி வநதார.

(௪௨) வம்புஅமா = வாசனைபொருந்திய; புலபதம் = புல்லரி
சிச்சோறு; நீவாரம்=நீவாரமென்னும் புல்லரிசியினு
லாகிய; வெண்மூரல = வெண்மையாகிய சோறு;
நந்து=மிகுந்த; நல்தசை=மாமிசம்; நறவு=வாசனை
யுள்ள; கள = மலாத்தேன்; நாடி = தேடி; சார்ந்
கான்=சேர்ந்திருந்தான்.

பெருநதி ரைககடற் கடுவுமுற பெரும்பிணி பிணிக்க
வருநதிமற்றவன் சடநதுறந திறநதனன மன்னோ (ச௩)

வேறு

சூலமொடு வாளிசிலை தோமர முலககை
பாலமயில் வேலவிசிறு பாசமவை கொண்டே
வாலமதி போலெயி நிலங்கவட வைதழீ
யாலரிகா தூ துவாக ளவவயி னடைநதார. (ச௪)

பற்றினா புயததுணைகள் பாசமத னுலே
சுற்றின ரடித்தனா துடி ததிட விடி ததுக
குற்றின ருடறசவி குறைத்தவச மேனமே
லுற்றிட வுதைத்தவழி யொலலைபட ரெலலை (ச௫)

மங்கையொரு பங்கனமழு மான்மறி மரைபழுரு
செங்கையி லிருத்திறை சிலாதரன மகற்குயச
சங்கைபெறு மங்குல னெனுஞ்சவ ரனைத்தம
மங்கைகொடு கயிறறினிடையாததியம தூதா (ச௬)

(ச௩) முருநது = பட்சிகளினிறகின் அடிபோன்ற; இயல்
தரும = அழகுபொருந்திய; அருநதுதற்கு = சாப்பிடு
தற்கு; கடுவுறழ் = விஷத்தையொத்த; பிணிக்க =
பற்ற; சடம = தேகம்

(ச௪) தோமரம் = எறிநது கொல்லும ஆயுதம்; உலக்கை =
இருப்புத்தண்டம்; பாலம் = மழு; அயிலவேல் = கூர்
மையான வேலாயுதம்; வால மதி = இளஞ்சந்திரன்;
அலம் = விஷம்;

(ச௫) இடித்து = மோதி; சலி = பெலம்; அவசம் = அறிவுழி
தல; ஒல்லை = சீக்கிரம்; வழிபடர் = வழிச்செல்லுகிற;
எல்லை = பொழுது.

(ச௬) மான்மறி = மான்கன்று; சிலாதரன்மகன் = சிலாதர
முனிவரது புதல்வராகிய நந்திதேவரை; கூய் = கூப்
பிட்டு; சங்கை = பெருமை; அங்கை = அழகிய கை;
யாத்து = கட்டி.

சென்றன; விலக்கியொளிர் செம்பொண்ணி தேர்மே
 லின்றவனை யேற்றியொ ரிமைபயி னிவணைத்தக்
 குன்றன புயததுவலி குன்றமரு வானா
 வென்றகண நாதரை விடுததிடுதி யென்றான. (சஎ)

நாதன்விடை கொணடுகண நாதரை யழைத்தே
 யேதமறு மங்குலனை யினறுகொடு போகுந
 தூதாதமை வென்றுவினா விறசடா விமான
 மீதினி லிருத்தியிவண் மேவவிடு கென்றான் (சஅ)

நந்திமொழி கொணடுகண நாதாகள விரைந்து
 வந்தியம தூதரை வருத்திவலி செயதே
 முந்தியவன மொய்மபுகள முரிக்கவிசி பாசஞ
 சிந்திமணிமொயததொளிகொ டேரினமிசைவைத்தார்

யாவாபணி கெண்டிவ னெதிராநதிது புரிந்தீர்
 போவதிவ னெங்ஙனமொ புண்ணிய மிலாதான்
 மேவவுவ னுமினி விடோமென வெகுண்டு
 காவல்புரி நாலபடா மாயந்தெதிர கதித்தார (௫௦)

உங்கடலை வனறன தூரத்திடை யுதைத்தோ
 னெங்கடலை வனபணியி தெனறுமுச லத்தாற

(சஎ) இன்று=இப்பொழுது; இமைப்பில் = இமைப்பொ
 முகில்; எய்த=அடையும்படி; மருவா=பகைவர்.

(சஅ) ஏதம் அறும்=குற்றமற்ற; மேவ=அடைய

(சக) வலிசெய்து = பலாக்காரமாய்; மொய்மபுகள்=புஜங்
 கள்; முரிக்க = நொறுக்க; விசி = கட்டி; சிந்தி=
 அறுத்து; மொய்த்து=அடர்ந்து.

(௫௦) பணி=ஏவல்; உவன் மேவ=அவன்அடைய; எதிர்
 கதித்தார்=கோபித்து எதிர்த்தார்.

செங்கடலை நோசுருதி சிந்தவெம தூதா
தங்கடலை மோதினா தரித்தில ரகனரா (ருக)

வென்றிதரு வானவா விரைத்தருவி னற்பூப
பொன்றிகழ் செழுநதுணா பொழிந்தனாகள வாழ்த்த
லன்றியர மங்கையாக ளங்கிரு மருங்கு
நின்றிணைகொள் வெண்கவரி நேசமொடு வீச (ருஉ)

விண்டல முதிகஞ்சி வெண்குடை நிழற்றப
பண்டரு மிசைப்பனுவல கந்த நுவா பாடக
கொண்டலிடி பொத்தகி குறற்குட முழாநற
நெண்டகம தோடமா துநகரி முழங்க (ருங்.)

நோயமலன முனபுத விடுததபொழு தெமபா
லேயகண மாயிவ ணிருந்திடுதி பொன்றே
நேயமிக வைத்தெழில்மொ னெற்றிவிழ் யுற்ற
நாயக னுரைத்துவர நல்கின வயநித (ருச)

(ருக) உரத்திடை = மார்பினிடத்து; முசலம் = இருப்புவ
ககை, கடலைநோ = சமுத்திரத்தை யொத்த; செங்கு
ருதி = சிவந்த இரத்தம்

(ருஉ) பொன்றிகழ் செழுநதுணா = பொன்போல விளங்
கும் அழகிய கொத்துகளாய், நற்பூப்பொழிந்தனா =
நல்ல பூக்களை இறைத்தனா; அரமங்கையர் = அரம
பா ஸ்திரீகள்; இணைகொள் = இரட்டையாகிய

(ருங்) விண்தலம் = ஆகாசமாகிய இடத்தில்; நிழற்ற = நிழ
லேச்செய்ய; பணதரும இசைப்பனுவல = இராகத
தோடுகூட்டிப் பாடுகிறபாட்டுகள்; அதிரகூல = பே
ரொலி; குடமுழாம் = ஓர்வாததியம்; தொண்டகம் =
ஓர்வாததியம், அமரதுநதுபி = தெய்வ வாததியங்கள்.

(ருச) நயநது = விரும்பி

செங்சணையி னன்கயிலை சோகணம தாகி
யங்கணமர் வுற்றபி னருநதுயாகொ தோ
திங்கண்முடி யானடியா செய்ததிற மெல்லாம
வெங்கண்மற லீக்குமுன ளினமபவிரை வுறறா. (௫௫).

பாசமெறி தாரைதொடா பாறுபடி சூலம்
வீசுடா வேன்முசல மினனுகதை நன்ன
ராசமுட னங்குசம தங்கையிரு நானகிற
நேசற வுரத்தினிடை செநதொடை விளங்க (௫௬)

எற்றிய கடற்றினை யிருத்திய தெனக்கா
முற்றினெளி வுறறுபுரு வததுணை முரிப்பு
பெற்றிடி பெனககுரல பிறங்குரில வாயு
பற்றிய தழற்குநிகா பங்கியும விளங்க (௫௭)

வாதகப ரிததமுத லானபிணி மற்று
மேதமிசு சொறபணி யிபற்றியப னிறப்ப

(௫௫) செங்கண்=சிவநதகண்களையுடைய; எயினன = வே
டன்; தூதா=இயம படான்; வெங்கண்=கொடுமை

(௫௬) எறிதாரை = எறிநது கொல்லுஞ் சககரம்; தொடா
பாறு=நாற்றமபற்றித தொடாநதுவருகிற பருந்தா
னது; படி=அடையுமபடியான; சூலம்=சூலாயுதம்;
முசலம்=இருப்புலகை; நாராசம்=இருப்புகம்பி,
(அது என்பது பகுதிப்பொருள் விசுதி) தேசுற=பிர
காசிகக; செநதொடை=சிவநதமாலை

(௫௭) எற்றிய கடல திரை=கடலினது கரையை மோதுகி
ன்ற அலையை; இருத்தியதென = வைத்ததுபோ
லும்; கார்முற்றி = கறுப்பு மிகுநது; நெளிவுற்ற=
வளைந்த; முரிப்புப்பெற்று = (புருவத்தை) ஏற்றுந்
தன்மைபெற்று; பிலவாயும்=சூகைபோன்ற வாயும்;
பற்றிய=எரிகிற; பங்கி=தலைமயிர்.

பாதகர் வெருக்கொடு பதைத்திட வருததூந
தூதரிரு பக்கமுறை சுற்றினாகள் சூழ. (ருஅ)

சாலமொழி மாதாபல சாமரை யிரட்ட
வாலமதி யாமென வளைந்தெயி நிலங்க
நீலவரை போனிதி நெடுநதவி சிருககுங்
காலனிரு காலிலிவா கைதொழுது வீழ்ந்தே (ருக)

மூடனை யறத்திற முயன்றறித லிலலா
வேடனை வடத்தினிடை வீக்கிவரு காலைப
பாடனை வருக்குமிது பண்ணிவள ரொறறைக்
கோடனை யளித்தவாக ணங்கள் கொடுபோனா (ரு0)

என்றிவை யுரைத்திட வெயிறறித முதுக்கித
தென்றிசை நகாக்கிறை திரண்டெழ வளாநத
குன்றின்மிகை பெற்றிடு புயத்துனை குலுங்க
நன்றிது வெனத்தனி நகைத்தாட நெழுந்தே (ருக)

சஞ்சரிக மொய்த்துமுர ஞாகளசை யப்போ
யஞ்சன வரைக்குநிக ரானபக டேறி

(ருஅ) சொற்பணி = சொல்லுகிற ஏவல்; அயல் = பக்கத்
திலே; பாதகர் = பாவிக்கள்; வெருக்கொடு = பயங்கொ
ண்டு; முறை = முறைப்படி.

(ருக) சால = நிறைந்த; வாலமதி = இளமயிறை; நீலவரை
போல் = நீலமலையை யொத்து; எயிறு = பல்;
நிதி = பொன்.

(ரு0) வடம் = பாசம்; வீக்கி = கட்டி; இதுபாடு = இந்தத்
துன்பத்தை; அனைவருக்கும் = எங்கு எல்லோருக்
கும்; ஒற்றைக்கோடன் = ஒற்றைக் கொம்பையுடைய
விநாயகர்.

(ருக) குன்றின்மிகை = குன்றைப்போன்ற; தனிநகைத்
து = ஒப்பின்றிச் சிரித்து.

விஞ்சிய கணககனெடு வீராபலா சூழ

மஞ்சன மிடற்றிறைவன வாழகயிலை வந்தான (௬௨)

வேறு

அரியமா தவததோ நுள்ளமொத துயாந்தோ
ஊவினுங் கனங்கமொன் றினறிக, கரியமா முகிலகா
படிதடஞ் சாரற் கயிலையிற கனகமா மணியா, லுரிய
நான முகதது விதிவிதிக கரிய வொளிதிகழ் கதிராகளா
யிரமும், விரியுபா தவரோர கோடிவந் துதிதது விள
ங்கலபோற் றுளங்குமண் டபததின் (௬௩)

ஐம்படை தரித்த தண்ணிறந் துளபத தண்
ணலு மண்முதற் படைத்த, வம்படை கமலத் தவி
கறை யயனும வரைசிறை யறுத்திடும வசிச்சம, பம்
படை யெனகுகொள பாகசா தனனும பன்னிரண் ட
ருக்கரு மொற்றைக, கொம்படை களிறறு முகம்ப
டைத் தருளுங் குடவயிற றைங்கரக கோவும் (௬௪)

(௬௨) முரல் தார = வண்டுகள் நீங்காரம் செய்து வசிக்கிற
மாலே; விஞ்சிய = மேம்பட்ட; மஞ்ச அன = மேகம்
போன்ற

(௬௩) ஓர் அணுவினும = ஒரு அணுவளவேனும்; முகில்கள்
படி = மேகங்கள் தங்கும்; விதி = பிரமனால்; விதிக
கரிய = படைத்தற்கரிய; கனகமாமணியால் = பொன்
னாலும் இரத்தினங்களாலும்; ஆதவா ஓர்கோடி =
கோடிசூரியா; துளங்கும = பிரகாசிகும

(௬௪) கிம்படை = கிறது ஆயுதம், அஃதாவது சங்கு, சக்க
ரம், வாள், கதை, சாரங்கம் என்னும் கிறதுமாம்; வம்பு
அடை = வாசனையுற்ற; தவிசு = பீடம்; சிறை = சிறகு;
வசி = கூர்மைபொருந்திய; சம்பம் = வச்சிராயுதத்தை;
படையெனகுகொள் = ஆயுதமாகக்கொண்ட; பாகசா
தனன் = இரதிரன்; அருக்கா = சூரியா; கொம்பு
அடை = கொம்பையுடைய.

வாபெறு கலச முலைக்குறக கொடியை மணந
தருண் மகிழ்நனற கடப்பந, தாபெறு புபத்தீதான
முரகன சினசகே சரிமுகன் தருவாகட கிறையாஞ்,
சூபெறு வரங்க டொலைத்தவை வேலோன றேகை
மே வொகரமுந தருளவோன, கூாபெறு முட்டாட்
செநநிறக குடுமிக கோழிசோ கொடிககரக குகனும்

உலகமுற றெடுங்குங் காலைரி லெழுநத லுழி
வெந தீயென வருததுத, திலகமுற நிடுவா னுதன
மறைக கொடிதோள சோநதிடுஞ் சிறுவிதி விதியிற,
கலகமுற நிகலிப புரிமக மரைககாற கணத்தினிற
சிறைத்தவன பிறைபோ, லிலகவிட டெறிக்குங் கதி
ரெயிற தலகை யேறிடும வீரபத திரனும் (௬௬)

புடத்திடு பகமபொற குழைகிழித திடுங்நட்
பூரணை புட்கலை தரள, வடக்குட முலை ஞமுதுமு
துழக்கு மாபினன மாலைன முழங்கி, முடக்கிய
தடக்கை நீட்டிமூச சொடுக்கி முரிதினாக் கடலெலா
முகநதுள், எடக்கியே யுமிழுவெள ளாணமே வேறு
மரிகரகுமரனா நவனும் (௬௭)

(௬௭) கேசரிமுகன் = சிங்கமுகன்; தருவா = அசுரா; சூ =
சூரபதமன; வைவேல = கூரமையுள்ள வேலாயுதம்;
தோகைமேவு = இறகையுடைய; ஒகரம் = மயில; முள்
தாள் = முள்போன்ற நகங்களுள்ள கால

(௬௬) திலகம் = நெற்றிப்பொட்டு; மறைக்கொடி = வேத
வல்லி (வேதவல்லியென்பவள தககன் மனைவி); சிறு
விதி = தக்கன; விதியில = விதிவலியால; இகலி =
பகைத்து; இலக = விளங்க; விட்டு ஏறிக்குங் கதிர் =
கதிர் விட்டுப்பிரகாசிக்கும்.

(௬௭) புடத்திடம் = தீயிலிடம்; பூரணை, புட்கலை = ஐயனார்
மனைவியர்; உழக்கும் = கலக்கும்; மால் = மேகம்;
முடக்கியதடக்கை = நீண்ட துதிக்கை.

வள்ளெனக் குரைக்குங் கரியநா யூரும வடுகனு
மாருதத தேவு, மள்ளலஞ் சேற்றுக் கருங்கடற்
கிறையு மக்கினிக கடவுளு மளகைக, கெள்ளறந
தலைமை பூண்டபிங் சலனு மிருஞ்சிறைச சுருமபுபாட்
டயாநது, கள்ளருந திருநதார நிருதியுஞ் சுருதி கரு
துமீ சானனென பவனும. (சுஅ)

மேவரு விரிவெண் டிரைக்கட லேழும் விலங்க
லின் குலங்களோ ரேழும், பூவருங் கங்கை முதனதி
யேழும் பொறபுறு கர்புந நிழலவாழ, தேவரு முயா
கந தருவரு நிதத சிததரு முததரா முனிவா,யாவருஞ்
செங்கை குவிததர காவென் றிருமருங் கினுநதிரண்
டேத்த. (சுஆ)

பாரதன மேலா மண்டகோ ளகைபொற் பருப
பதந திருப்பவும் வல்ல, சாரதக குழுவங் குழிவிழிப
பேழ்வாய்த தளர்நடைப பேய்களுஞ் சார, நாரதன
மகதி யாழ்நரம புளர நநதிகைப பிரம்பெடுததுலவக்,
காரதன வடிவு பெறுநறுங் கூநத லரமபையா கவரிகா
லசைப்ப. (௭௦)

(சுஅ) வடுகன்=வயிரவக்கடவுள்; மாருதத்தேவும் = வாய்வு
தேவனும்; அள்ளல அம் சேறு = குழைந்த சேறு,
(அம்சாரியை)இதுஇருபெயரொட்டு;கடற்குஇறை=
வருணன்; எள்ளறம் = இகழ்வற்ற; பிங்கலன் =
குபேரன்; இரும்=பெரிய; சுரும்பு=வண்டு; பாட்ட
யர்ந்து=பாடி; தார்=மாலையை யுடைய

(சுஆ) மெவஅரும்=கடத்தற்கரிய; விலங்கல்=மலைகள்; பூவ
ருங்கங்கை=பூமியில்வந்தகங்கை; நதிஎழு=சப்தநதி
கள், அவை கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, கோதாவரி,
நிர்மதை, சிந்து, காவேரி என்பவைகளாம்.

கொலைபயி நயனத தஞ்சன மறுவுங் குளிர்
மொழி யமிழ்தமுங் குலவு, மலைமகள வதன முழும
திக் குடைநது வாளெயிற றரவினுக சிடைநது, கலை
வள ராம லுடல்குறைந தொதுங்கிக கடுகைமா லூர
மா கபிதத, நிலைபெறு சடைக்காட் டலைநதிக் கயல
வெண் ணிலவுகான நிளமதி கிடப்ப (எக)

கறங்கிடுந திரைநீக கங்கையஞ் சடையிற கட
செவிக கடுமப்பணி சீற, புறங்கிட றனிரந்து கரநக நுதி
யா லுரிததுமுன் மருங்குற வுடுதத, மறங்கிளா தழற
கட் கொடுவரிப புலித்தோ லுடையனுங் கிடுந்தொறு
மருண்மா, னிறங்கிட வெருவிக குதித்தெழுந தறற
நோக்கியங் கிடக்கரத திருப்ப (எஉ)

(எ0) பா அதன் மேலாம்=உலகத்தில மேலாகிய; அண்ட
கோளகை=வானவட்டம்; பொன்பருப்பதம்=மேரு
மலையையும்; சாரதக்குழுவும் = பூத கூட்டங்களும்;
மகதியாழ்=யாழ்வகை நான்கினொன்று, அந்நான்கா
வன, பேரியாழ், சகோடயாழ், மகதியாழ், செங்
கோட்டியாழ் என்பனவாம், மகதியாழை மகரயாழ்
எனவும் வழங்குவா; உளர=கையாற்றடவி வாசிக்க;
கார அதன்=மேகத்தினது

(எக) மறுவும் = களங்கமும; உடைநது=தோற்று; வாள்
எயிற்று அரவு=பரமேசுவர ரணிரதுள்ள வாள்பொ
னற பற்களையுடைய பாம்பு; இடைநது = பயந்தது;
மாலாரம்=விலவம்; ஆர=ஆததி; கபிததம்=விளா;
வெண்ணிலவு=வெள்ளிய வொளி; கான்று=வீசி.

(எஉ) கறங்கிடம்=ஒலிக்கும்; கட்செவிக்கடும்பணி = கண்
ணையே செவியாகவுமுடைய பாம்பு; நுதி = நுனி;
மருங்கு = இடை; மறங்கிளா = வீரம்பொருந்திய;
கொடுவரி = வளைந்தகோடுகள்; அனுங்கிடுந்தொ
றும்=அசையுநதோறும்; மருண்மான்=மருளுகின்ற
மான்; வெருவிஇறங்கிட = பயந்து இறங்குதற்கு;
அற்றம்=சமயம்

கோலவரை நிகர்க்கும வரிநெடு தடங்கட் குவி
தனத் திரதிதோ டோய்ந்த, சேலவரை துவசச சித்தச
னெரியத திறந்தகண் டிருதுதற நிகழக, காலவரை
யளித்தற கரிதென விரிந்த கடுதுகா களனுமவித
துரும, மாலவரை யருவி யென்னமுப புரிநூல வயங்
குமார் பழுமிந விளங்க (எங)

தூய செந் தரிமுகந் தரனறனக காகத் தூது
போய்ப் பாவைபா னடந்த, மேயவல் நிறலசே ரந்த
னாக விலங்கன்முன டலங்கிட வுதைததுச, 'சேயசெங்
கமல மெனச்சிறந் தனபா சிந்தையம் போருக மலர்க்,
காயகதிர விரிக்குஞ் செழுமணிச செம்பொற் களை
கழற் றுவிணை கவின (எச)

சுமமைபார் கலிகு முலகினிற் புகலி நோன்றிய
கவுணியச்சேய்க்குக், கொமமைவாழுலையா ரமுதுமுத

(எங) கோல வரை = சககரவாளகிரி; வரி = செவ்வரி; நெடுந்
தடங்கண் = நீண்டுவிசாலிதத கண், சேல்வரை =
மீனெழுதிய; சித்தசன = மன்மதன்; துதல = நெற்றி
யில; கால்வரை = கால அளவை; அளித்தற்கு =
கூறுதற்கு; களனும = கழுததும; விததுரும மால்
வரை = பெரிய பவளமலை; அருவியென்ன = நதிபோ
ல; மாரபம் = மார

(எச) தூது நடந்துபோய் = தூதனாய் நடந்துபோய்;
மேய = பொருந்திய; வன்திறலசோ = மிக்க வலிமை
யுள்ள; ஆக விலங்கல் = சரீரமாகிய மலை; கலங்க =
நடுங்க; சேய = அழகிய; காய்கதிர் விரிக்கும் = (சூரி
யகிரணங்களபோலும்) பிரகாசிகரும் கிரணங்கள்
எழும்; செழுமணி = அழகியமணிகள் பதித்த; கவின
= அழகுசெய்ய

தமிழ்நாடு குழைத்துமுன் குடித்திடப் பருககு, மமமை
யோரா பாக மாகமற் றெவாககு மருள்குளித திடுமவிழி
ரபரி, வெமமையா மடங்க லாசனத் தெமையாள்
விமலனங கினிதுவீர றிருந்தான் (௭௫)

முநதைநாட கலினித தனமையி னிகழ்ந்த முழு
வது நினைந்துநீண் முடிக்கிட, கிந்தைமா விந்த நிகாத
தகோ புரளுசோ கீழ்த்திசை வாயிலபோய் நந்தி, யெந
தையே வலினை வகிந்திறற் றால் னிருநர மிருசர ணந
தவ, கிந்தைகம பித்ததோ டெவிரா னிருக்குந திருச
ரபை யூடுபோய்த் துதிப்பான் (௭௬)

பொங்கு விதரிப் புகுமலா புனைந்த புரிசடைப்
புனிதவம் புயக்கேதான், கங்கா கங்கா தாக வரையுங்
காய்கினத் தரக்குமுன னுரித்த, துங்கா வியனை

(௭௫) சம்மை = ஒலியின்புடைய; ஆர்கலி = சமுத்திரம்;
கொம்மை = இளமை; ஆரமுது = அருமையான அமு
தம்; ஓபாகமாக = ஓபா லமாந்திருக்க; விழிபாப்பி =
கண்ணல் நோக்கி

(௭௬) நீள் முடி = நீண்ட சிகரங்களையுடைய; மாவிந்தம் =
பெரியவிந்தமலை; அடுந்திறல் = கொல்லும வல்லமை
யுடைய; இருகரம் = இருகையும்; இரண்டு சரணம் =
இரண்டு காலும்; கம்பித்தோடு = நடுக்கத்துடன்

(௭௭) பொங்கு அரவு = சீறுகின்ற பாம்பு; இதழி = கொன்
றை; அம்புயத்தோன் = பிரமனது; கம் = கபால
முடைய; கர = கையனே; கரவரை = யானை; தர
க்கு = புலி; துங்க = பரிசுத்தமானவனே; ரவி = சூரி
யன்; அனல் = அக்கினி; மதி = சோமன்; முக்கண்
ஆம் = மூன்றுகண்களாகவுடைய; சுர = தேவனே;
நரைவிடை வரை = வெளுத்த இடப்பெழுதிய; துவச
= கொடியையுடையவனே; திகம்பர = திசைகளை
வஸ்திர மாகத் தரித்தவனே.

மதியமுத கண்ணாளு சுரநரை விடைவரை துவர, சங்கர
வமல திகம்பர வுமபா தலைவரின முண்மலா போற்றி ( )

மனறனமைக கூழை மலைமகட் புணர வருததுதி
யென்றசொன மமுட, லனறம ரருக்காச சென்றுடற
றுவெனென நங்களை யைங்களைக கிழவன, பொன்றமத
தக்ககட புலககனல கொளுத்திப புனைகை புரிநது
முப புரமுங், குன்றவிற கனகக குன்றவிற குனிதக
குழகநின குணாகழல் போற்றி (௪௮)

ஒருமலை பெடுத்த விருந்திற லரகக ஹாறுடைந
துடகுமுன ஹானறிப, பொருமலை சலதி கடைநதிடு
மநாட புத்தமு தத்திட னுத்திது, வருமலைப பழித்த
குழற்றிரு மணுவை ாலாநிபிப போதணிற தடிபா.
கருமலை வகற்றி யிவடளி டளிகடுங் களைகழற முண்
மலா போற்றி. (௪௯)

(௪௮) மைககூழை = கரியகூடநதல், மலைமகன்புணர = பாவ
த ராஜன் புத்திரியாகிய பாவதிதேவியை மணக்க;
வருததுதி = வருததப்படுதது வாயாக; உடற்றுவன் =
போரிடுவேன, அங்கு = அவ்விடத்து; அனை = அடை
நத; ஐங்களைக்கிழவன் = மன்மதன்; பொன்ற =
அழிய; மததக்க கட்புலன = நெற்றிக்கண்; கனல்
கொளுத்தி = தீயாலெரித்து; வில் = ஒளியுள்ள; கன
கக் குன்றவில = தங்கமலை (மேருமலை) யைவில்லாக;
குனிதத = வளைத்த; குழக = என்றும் இளமையுடை
யவனே; குரை = ஒலிக்கின்ற; கழல் = வீரகண்டை
யைத் தரித்த திருவடி, அன்மொழித்தொகை

(௪௯) இருந்திறல் = மிருந்தவலிமை; உரன்உடைந்து = வலி
மைகெட்டு; உட்க = தளர; முன = முன்னாளில்;
பொரும் அலை = கரையமோதுகின்றஅலை; அலை
(அல்லை) = இருளை, அல்லையென்பதை அலையெனல்
இடைக்குறை; பழித்த = நாணுறச்செய்த; திரு =
இலக்குமி; கரு = பிறவி; மலைவு = துன்பம்

வேறு

எனப்பல துதிகள கூறியீசனை யிறைஞ்சி யேததி,
மனப்படு மசச நங்கி வாயட்புதைத தொதுங்கி நின்றங்,
கனப்பதி பாகன றனனை யவணிமுற படைககச செய்
தாய், கனப்படு முலகங் காககக கண்ணனைக கழித்த
தாயே (அ௦)

கண்ணழல் கதுவும வெள்ளை க ருடமால் யானை
யூரு, மண்ணலை புலவா பொன்னு டளித்திடற் கரு
விச செய்தாய, தண்ணெனுங் கதிரகள வீசுஞ் சந
திரா தித்தா தமமை, விண்ணினி லுலவி வையம விளக
குவி ரெனவிடுநதாய (அ௧)

ஏர்பெறு மளகை தனனை யிருநிதிக குபேரற் கிந
தாய, பாபுத லெங்கும வீசப் பவனைப பணித்தாய்
மறறை, வாரதருஞ் சலதிபாள வருணனை வைத்தாய
தனமச, சாகெடு மவாகுத தண்டஞ் செயவதற்
கமைத்தா யெனனை (அ௨)

(அ௦) இறைஞ்சி = வணங்கி; ஏததி = துதித்தது; மனப்
படும் = மனத்திலுண்டாகும், அனப்பதி = அரச அன்
னம்; பாகன் = ஏறிநடத்துவான்

(அ௧) கண அழல் கதுவும = கண்ணில அனலவீசும்; வெள்
ளை மால் யானை = பெரியவெள்ளையானை; ஊரும =
செலுத்தும், அண்ணலை = இருதிரனை; புலவா = தே
வாகளது, பொன்னுடு = சவாககலோகம்

(அ௨) அளகை = அளகாபுரி; இருநிதி = சங்கநிதி பதுமநிதி
என்பனவாம்; பவனன = வாய்வு தேவனை; வார்த
ரும் = நீண்ட; சலதியாள = சமுத்திரத்தைப் பரிபாலி
க்க; தன்மச்சீர்கெடுமவாக்கு = தருமச சிறப்பு அழி

திரிபுவனதது நீதான் செய்தகற பனைக ளெல்லாஞ், சரிவர நடந்த தின்றுந் தமியனேன் பிழைத்ததில்லை, புரிசடைப பரம வென்று புரிநெடும பாசத்தோடு, முரிசெயற் கரிய தண்ட முதலமுத திணாமுனைவத்து (அ௩)

ஆககுவா னழிகக வெண்ணி லாரது காக்க வல்லா, நீக்குவா யிதனை மற்றோரோ பணிசெய நிறுத்தது கென்று, தூக்குநீ லேக்கோ லவனான சொற்றது கேட்டு நெஞ்சிற, நுகருமா நின்று வந்த தாழுவெனகொலசாற்று கென்றான் (அ௪)

கண்ணிக னுனறிக லகயிறு காரமுக்க குறித்தம டேவி, மண்ணினா வினங்கன் கொன்றாம வாய்த்த புட குலங்கண் மாயத்தும், வெண்ணிணை தழிக டின்று வீக்கிய சட்டத்தா னனமுன், றுண்ணிகழ் விலலா வேட லுன்பத்த துறைக லுற்றான் (அ௫)

(அ௬) திரி புவனம் = சுவர்க்க மத்திய பாதலம் என்னு மூவுலகம்; கற்பனை = கட்டளை; பிழைத்ததில்லை = தவறினேனில்லை; புரி = முறுக்கிய; முரி செயதற்கு அரிய = அழித்தற்கரிய; முதல = முதலிய

(அ௭) ஆககுவான் = உண்டாகுகிறவன்; காக்க = தடுக்க; இதனை = இத்தொழிலை, மற்றோரோ பணிசெய நிறுத்து = மற்றொருவரை நியமனஞ்செய்; தூக்கு = நிறுக்கும்; தாக்குமாயு = வருத்தும்படி.

(அ௮) மண்ணில் = பூவுலகத்தில்; வாய்த்த = கிடைத்த; வீக்கிய = பருத்த; சடம் = தேகம்; நன்று ஒன்று = ஒரு நன்மையும்; ௨ ள் நிகழ்வில்லான் = மனத்தின்க ணுண்டாத விலலாதவன், ௩ றைதலுற்றான் = வசிக்கப் பெற்றான்

பரிமகம் புரிகின் றுனே பகாதரு மாக மாதத்,
துரியநீர் படிக்கின் றுனே வ்யாசிவ லிங்க பூசை, புரிதர
நினைகின் றுனே புண்ணியத் தலத்தி லுன்னைத், தெரி
சனஞ் செய்கின் றுனே சிவநிசி நோற்கின் றுனே (௮௬)

எத்தவம் புரிந்தா னிங்கு னெய்துதற் கிறைவ
வுன்றன, சித்தமே தெரிந்து நீதி திறம்பிடி லறங்க
டேயு, முததரும் பவங்களை செய்யு மூர்க்கருளு சரியா
யெண்ணிற, நத்தலைக் கடனீர் சூழ்ந்த தாரணி கவிழு
மன்றே (௮௭)

என்னுடைத தூதா தமமை யிகல புரிந் திவனு லின
றிங், குன்னுடைக் கணங்கள் செய்த துரைத்திடக்
கேட்டி யோட்டி, மின்னுடைப் படையாற் றண்டால்
வெட்டியும் டுடைத்துஞ் சென்றி, முன்னுடைத் துதி
ரத் தோடு புனைகளை சிறதி னூரே (௮௮)

தாவரும் பவங்கள் செய்வா தாஞ்சிவ லோக
மேவில, பாவரைத் தண்டஞ் செய்வ தென்றெதி ரிய
மன் கூறத், தேவரு முனிவா தாமுஞ் சிந்தையிற றியா
னஞ் செய்யு, மூவருந் தானாய் நின்ற மூத்ததியு மொ
ழிவ தானை (௮௯)

(௮௬) பரிமகம் = அசுவமேதயாகம்; புரிதர = செய்ய
(௮௭) தெரிந்தும் = அறிந்திருந்தும்; நீதி திறம்பிடல் = நீதி
தவறினால்; தேயும் = அழியும்; தத்துஅலை = தாவ
கின்றஅலை; கவிழும் = தலை கீழாக மாறும்

(௮௮) இகல் புரிந்து = யுத்தஞ்செய்து; ஒட்டி = துரத்தி;
மின்னுடை = பிரகாசமுடைய

(௮௯) தாவரும் பவங்கள் = அழியாத பாவங்கள்; எதிர் =
விடை

விநாயகியில் வேடன முன்னாள் வேட்டமே லெழுநது நந்த, மறபடு காலையுண்டி யனந்தலற் றருகிற சாரநது, பொறபமா விலவஞ் சாததிப பூசனை புரித லாலே, சொறபாரில் பாவவேலை சுவறிடத் தூரத்திட டானே ()

இத்திற மறியாய் நீயு மெழுதருங் கணக்கில வல்ல, சித்திர குத்தன முன்னு தெரிந்தில னென்று திங்குட், சத்திரன் றனனை ககாயந்த சங்கர னுடைபத தீட்டும, பத்திர மெடுத்த பாராதங்க கணக்க னுட பரிந்து போற்றி (கக)

சிவநிதி யெனப் பேராறா னறினபதற் கூன்கிட டாம, லுவவசி யாகியெழு னுடைபுலி பெணகு சிங்க, மவமெனைச் செய்யு மாலை றஞ்சியவ விலவத் தெறித், தவாவிடுங் கணைக் கென்ற றடைசெயு மிடைபி லென்றே (கஉ)

கூதருஞ் சரிசை யாலக் குழைக்கேக் கொயது வீழ்த்தா, னீர்தரு கணக் டவனி னித்திரை வந்தா சீர்தப, பாரதலில் வீழ்வே னென்று பயந்ததிற பன்னம பண்ணி, போதரு மொமான பன்றி யினறிவண் வருமென தெண்ணி (கங)

(க௦) நந்தம் அல் = நமக்குரிய ஆரவு, (சிவராத்திரி); படுகாலை = உண்டானபொழுது; அநந்தல = நித்திரை, பொற்புஅமா = அழகு பொருந்திய; சொல் பயில் = சொல்லப்படுகிற; பாவவேலை = பாவமாகிய சமுத்திரத்தை, தூரத்திட்டான = ஒழித்தனன

(கக) திங்கள் சத்திரன் = சந்திரனைக் குடையாக் வுடையவன் (மண்மதன)

(கஉ) உவவசி = உபவாஸம், உவா = யானை; எண்கு = கரடி. அவம் எனை = எனக்குத் துன்பம்; செய்யும் = புரியும், ஆல் அசை; வில்வத்து = வில்வ மரத்து; தவா = வில

(கங) குழை = தழை; வீழ்த்தான் = தள்ளினான்; பன்னம் பண்ணி = பத்திரமாகச் செய்து (தற்காப்புச் செய்து)

உசுகர மிலவா வேடன நாயிறுறந திருநதா வீசு,
 ன்சிபென நீனைநது தொன்னா வீதியிற செய்த தன
 றென, நசிதமாயக நனாகந வேத கொண்டழா உட
 லை தன்னிற, பசிதபே புக மேனி பாமனும் பகரும
 ின்னும் (௧௬௪)

அதையுன உ கழைவங கேடடி யறிந்திடா திறறற
 லாவெ, சிதைவிலாக கணத்திற சேரநதான சித்தநன
 முத்தி நல்கும, விதைநிகர் கங்கு றனனில் விதித்தநூல
 வழிவ பூம, விதைபய் தறிநது செயதா வியாவன னுவ
 னனறே (௧௬௫)

செவ்விர வனைய உநதற சிவைமுத வேறறல
 செயயு, மிலவா தத்தின மேனமை பாவயோ கணிகக
 வல்லா, கைவிரல கணணிற பாட்டாற செயவதென
 கவலை நீக்கி, மைவிர வியகா மேனி மறலிரின் றுத
 ரோடும (௧௬௬)

வைத்தமுத தினையை வாங்கி வழிக்கொளவா
 பெனன ஞான, வித்தகன கருணை யோடு விடை கொ
 டுத தருள வேண்டி, முததலைப படைகொள காலன்
 முதலவனை முறையிற றுழநது சித்தமுந தெளிநது
 தேறித தெனபுலத தெயதி னனே (௧௬௭)

(௧௬௪) உசிதமாய்=தகுந்தபடி; பசிதம=பஸ்மம்

(௧௬௫) சிதைவிலா=அழிதலில்லாத; சித்தி=இஷ்ட பூர்த்தி;
 நன்முத்தி = மோட்சம்; விதைநிகர் கங்குல் = வித்
 தைப் போன்ற சிவராத்திரி; அவன யாம் ஆவன் =
 சாயுச்சிய மடைவன்

(௧௬௬) செவ்விரவு=மிகுந்த இருட்டி; மறலி=இயமனே.

(௧௬௭) வழிக்கொள்வாய்=போவாயாக.

வேறு

வெங்கொடுங்கொலை புரிந்த வங்குலனும வெள்ளி வெற்பிலொரு புள்ளிமான, செங்கை கொண்டருளு மண்ணல் கண்ணருடி னந்தொறும்பெறு கணங்களுக். கங்க ணற்றலைமை பெற்றி நுந்திரினொரைந்து பைந்தரு வளந்தருந, திங்க முற்றகன கந்தி சுந்ததிலகு உராகள் வாழலக மேவினா (க.அ)

ஆட கப்பொனல் கத்தி நீடுகொடி யாடுமாடு திகழ் மாடமேற, நாட கத்தினுறை வேடனுறறலா கொள கறப கத்தினிழ லுற்றடிப, பாட கத்தொலி பரப்ப ரம்பையாகள பலரு நின்றருகு பணிசெய, மாட கத்திவளின யாழின் விஞ்சை யாகள வந்து பாடநனி வைகினான் (க.க)

(க.அ) வெங்கொடும் = மிகக்கொடிய; அங்கண் = அவ்விடத்தில்; ஐந்து பைந்தரு = ஐந்து பசியதருக்கள், அவை அரிச்சந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பனவாம்; வளந்தரும = வளப்பம் நல்கும்; துங்கமுற்ற = பரிசுத்தம் பொருந்திய; பொன்திகழ்ந்து = பொன் மயமாக; இலகு = விளங்குகிற

(க.க) ஆடகப்பொன் = பொன்வகை நான்கினொன்று, அவை ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதருபம், சாம்புனதம் என்பனவாம்; மாடு = பெருமை; காடு அகத்தின் உறை = காட்டினிடத்து வசிக்கும்; உற்று = பொருந்தி; அலர்கொள் = மலரையுடைய; அடி = கால்; பாடகம் = காலிலணியும் ஓராபரணம்; பரப்பு = பரவச்செய்கிற; மாடகம் = முறுக்காணி; திவவு = வீணையின்கட்டு; நனி வைகினான் = சிறந்து வசித்தான்.

அளவ் லாததின மங்கு ருநதுபுக முளகை மார
கரின் வளமெலாந, தளாவி லாதவ ணருநதி முநதிமிகு
சாடியிற றயிரெய் தேடியே, களனி னுலிடையர் பாடி
யிற் றிருடு கண்ணன வண்ணமுறு கன்றினை, விளவின்
மீதேற்று ருநத னங்கணர விரதன் வாழுலக மேனி
னான் (க00)

கொண்டல் வண்ணமுடல் கொண்ட கண்ணன
ருள் கொண்டு வைகடுவை குண்டம், தண்ட ரண்டி.
னாசெய் தொண்டு கொண்டதனி லானபோகமவை
யாவுமுண், டெண்ட விரததின மங்குருநதுபு னிருநத
வததினா பொருநதிடு, முண்ட கருதனி லிருநதி டுரு
சதுர் முகன் றிருபதவி முன்னி னான். (க0க)

ஒதி மக்கொடி யுயர்த்த நான்முக னுவரத லோ
கமதி லுற்றதிற, கோதி றுபபுரவு துய்தத பின்பு நகை
கொண்டு முபபுர மெரிததிடு, மாதிர நகயிலை யுற்று

(க00) இடையாபாடி=இடைச்சேரி; வண்ணமுறு=அழகு
பொருந்திய; கன்றினை = கன்றுக்குட்டியை; விள
வின் = விளாமரத்தின்; அரவிந்த அம் தண்ணன்=
தாமரை மலா போலும் அழகிய கண்களை யுடையவன்.

(க0க) கொண்டல் வண்ணமுடல் = மேகம்போன்ற நிற
ததையுடைய தேகத்தை; கொண்ட=உடைய; அருள்
கொண்டு=கருணையையுடையவனாய்; வைகடு=வசிக்
கிற; அண்டர்=தேவர்கள்; அண்டினா=சமீபத்திலி
ருந்து; உண்டு=அனுபவித்தது; எண்தலிராத=கணக்
கற்ற; சதுர்முகன் திருப் பதவி = சத்திய லோகம்;
முன்னினான்=போய்ச்சேர்ந்தான்,

ளத்தினி லரும்பெரும்பொருள் விருமபவே, யீதிவறகர
ன் மழுதுதநதருள வுன்பமுறறினி திருநதனன ( )

கைத வததினுயா வேடனீடுசிவ கங்கு லென்பது
ண ராமலே, செய்த வத்திலிது பெற்ற னனபரம சிவநி
சிப்பெருமை சிந்தையிற், பெய்த ருசசனை புரிந்த கண்
டுயில பிரிந்த ருநதுத றவிராதுளா, ரொப்து தற்கரிய
முத்தி வீட்தனி லெயது வாகனிலை யையமே (க0௩)

என்று சூதமுனி யோத மாதவர்கள் யாரு மேருவி லெ
டுத்தெயி, லன்று நீறுபட நூறு மாறுபுனை யரச னுகருரிய
விரசனி, யொன்று பாவவல லிருட்க ருக்கனிக ரொககு மெ
ன்பதை யுணர்நதன, நன்று தேசிகநின னுலெழுமுடி துள
ககி நன்மொழிக ணல்கினா. (க0௪)

(க0௨) ஒதிமக்கொடி = அன்னகொடி; உவநத=விளங்கு
கிற; கோதில=குறறமற்ற; துப்புரவு=போகங்களை;
துய்த்தபின=அனுபவித்த பினபு, ஆதி=முதற் கட
வுள் (பரமேசுவரன்), அருமபெரும்பொருள் = அரு
மையும் பெருமையும் பொருந்திய வீடுபேறு

(க0௩) கைதவத்தின்=வஞ்சகத்தில், நீடு சிவகங்குல்=உயா
ந்த சிவராத்திரி; செயதவததில=செயத தவத்தினால்.

(க0௪) எயில்=கோட்டை; நீறுபட=சாம்பராக; நூறும்=
நொறுக்கிய, ஆறு=கங்கை; அரசன = இறைவனும்
பரமேசுவரன்; இரசனி ஒன்று = ஒரு சிவராத்திரி;
அருக்கன்=சூரியன்; நிகாவொககும்=சமானமாகும்;
உணர்நதனம் = தெரிந்தோம், னுழுமுடி துளககி =
என்று தலையையசைத்து; நன்மொழி=உபசாரவசனம்.

வசனம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளே ! இச் சிவராத்திரியின் சரிதம் இன்னு மொன்றுரைப்பேன கேட்பீராக வெனச் சூதமா முனிவா சொல்லுவாராயினா

சந்திர சூரியா தவழ்ந்து செல்லுமாறு உயர்ந்து விளங்கு மதில்களையுடையதாயும், அளகாபுரியைவென்ற பல வளங்கள் பொருந்தியதாயும் விளங்கும் சாகரபுரம் என்னும் நகரினுக்கு அருகிலுள்ள மலையைச்சாராத காட்டில்; நீலமலையினையும் மேகத்தினையும் ஒத்த கருநிறம் வாய்ந்த தேகமுடையவனாயும் புலிபோன்ற பராக்கிரமமுடையவனாயும், தோலை ஆடையாக இடையிற்றரித்தவனாயும், இளம்பிறைபோன்ற யானையினது கோடுகளையரிந்து குண்டலமாகக் காதிற்றரித்தவனாயும், தேன், தினைமா, கணிகள், மலைநெறசோறு, மிருகங்களினூன் இவற்றையுண்பவனாயும், அளவிலலாத சுற்றத்தினரையுடையவனாயும், அங்குலனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு வேடனிருந்தனன் அவன் அழகுபொருந்திய அநதமலைக்கு அருகிலுள்ள ஓர் புலத்தில்; சடைகளை ஆடையாகவும், குன்றிமணி மாலையை ஆபரணமாகவும், தரித்துவாழும் வேடாசுலத்தில் மின்னற்கொடிபோல விளங்கும், அழகிய இடையினையுடைய ஓர்கன்னிகையை மணம்புரிந்து அன்றிலும் சேவலும் போலக் கூடியிருந்தனன் அநத வேடஸதிரீயானவன் சிங்கக்குட்டி போல இரண்டு மகவைப்பெற்றனன் அங்குலன் அப்புதல்வர்கட்கு நெற்றியிற் புலியின நகத்தாற்செய்த சுட்டிகளையும் இடுப்பில் பலகறை மாலைகளையுநதரித்து உளமகிழ்ந்து மழலை கேட்டிருந்தனன். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவ்வங்குலன் மரவுரியையும் மான்றோற் பாதாட்சையையுந தரித்து, குடுமியைக் கயிறறினாலிழுத்துக் கட்டி அம்புப்பெட்டியை முதுகிலும் நீண்ட விலலைத் தோளிலுந்தரித்து, கத்தியைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு நாய்க்கூட்டங்களு சூழ்ந்துவர வேட்டைக்குப் புறப்பட்டனன்

இலவு, தேககு, அகில், இலந்தை; வேல், எட்டி, புன்னை, வில்வம், கொன்றை, குரவு, அசோகு, பலா, பாதிரி, வன்னி, சண்பகம், அழிஞ்சி, பாலை, வேங்கை, சந்தனம், விளா, வாகை, அரசு, வேம்பு, கருங்காலி, கடம்பு, மரா, மகிழ், வாழை, குங்குமம், நாகை முதலிய விருட்சங்களுடர்ந்து சூரியனது கிரணங்களும் காற்றுஞ்செல்லாதபடி இருண்மயமாயிருக்கும் ஓர் வனம் அங்கிருந்தது. அவ்வனத்தில் பட்சிசாதிகள் மரங்களின்மீது நிறைந்தது வசிகும; அன்றியும் அங்கு மிருகக கூட்டங்களுலாவதிதிரியும் ஓர்பால்; செந்நாய்கள் அம்பு செலவதுபோல் அதிவேகமாய்ச் சென்று முயற்குட்டிகளைத் துரத்தும் ஓர்பால்; சிங்கங்கள் யானைகளின் மததகத்தைப் பிளந்து மருப்புகளைப்பிடுங்கிககடிகக, அம்மருப்புகளி லிருந்து சிதறிய முததுக்கள் அந்த யானைகளின் இரத்தத்திற் புரண்டு மாதளம்பழ விரைபோல் விளங்கும் ஓர்பால்; நீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைகளானது தததங்கன்றுகள் தொடர்ந்துவரச்சென்று நதிகளிற்படிந்து பிளிறுமோர்பால்; இரும்பினாற் செய்ததுபோலும் நீண்ட கொம்புகளையுடைய மான் வர்க்கங்களும், வரையாடுகளும், பன்றிகளும், புலிகள் உறுமும் பேரொலிகேட்டுப்பயந்து ஒடிப்பதுங்கும் ஓர்பால்; பண்டைக்காலந்தொடங்கிப் புறச்சமயிகளாலும் குறிஞ்சிக கடவுளென்போற்றி வணங்கப்படும் குமாரக் கடவுளுகசூரிய மலைகளின்மீது வைத்த பலலாயிரஞ்சுடர் விளக்கைப் போற்பாமபுகளின் மணிகள் கிடந்து பிரகாசிககு மோர் பால்

இத்தன்மையாக விளங்கும் அவ்வனத்தில் மேற்சொல்லிய அங்குலன் என்னும் வேடன் சென்று பட்சிகள் படுகருங்கண்ணிகளைக்குத்தியும், வலைகளைக்கட்டியும், மிருகங்களைப்பிடிக்கும் சூத்திரயந்திரங்களைப் பூமியிற்புதைத்தும், மரத்தினடியிற்கட்டியும் வைத்துவிட்டு நாய்களை ஏவியும் அம்புகளை விடுத்தும் குறியதடிகளை யெறிந்தும் கவண்கற்களைவீசி யெறிந்தும் அவ்வனத்திலுள்ள மிருகங்களையும் பட்சிகளையும் மருட்டித் துரத்தினன். அம்மிருகங்களும் பட்சிகளும் அவன் வைத்த

யந்திரங்களிலும் வலைகளிலும் ஒன்றேனும அகப்படாது அகன்று ஒடிப்போயின. பின்னர் அங்குலன் ஒரு புதரில் சென்று மறைந்து மிருகங்கள் போலக் கத்தியும் பட்சிகள் போலக் கூவியும் அழைத்தனன்; பின்னா மானின்றோலைப் போர்த்திக்கொண்டு மிருகங்கள் சென்ற அடிச்சுவடுபற்றிப் போய்த்தேடினன்; அன்றியும் சத்தஞ்செய்யாது அங்குள்ள வளைகளிற் கையை விட்டு உடுமபுமுதலிய ஜநதுக்களுள்ளனவோ வெனத் தேடினன். இங்ஙனம் பலத்திரங்களைச் செய்தும், ஓர் பட்சியேனும ஓர் பட்சியேனும அகப்படவில்லை அதனால் அவன் மிகுந்த கவலையுற்று வருந்தினன் இங்ஙனம் வருந்தும் அங்குலன், வயிற்றிற் பசித்தியெழுந்து வருந்துவதாலும், பட்சிகள் மிருகங்கள் அகப்படவில்லையே யென்னுங் கவலையினாலும் தேகமிளைத்துக் களைப்புற்றிருந்தனன் இங்ஙனமிருக்கையில் சூரியன் மேற்றிசைக்கடலை யடைந்து மறைய, அவ்வங்குலனது தேகத்தையும் அவனது தீமையே குடிக்கொண்ட உள்ளத்தையும் போன்ற கருநிறமவாய்ந்த இருளானது யாண்டு ஒரு சூழ்ந்து பின்னா அங்குலன் சற்று இளைப்பாறி நாம் வெறுங்கையோடு குடிசைக்குப்போனால் மைந்தரும் மனைவியும் பசியால் வருந்தி மெலிவுராதால் அதற்கு என்செய்வோமெனக் கவலையுற்று யோசித்து இவ்விரவில் தண்ணீர் குடிப்பதற்குக் குளங்கள் தேடிவரும் மிருகங்களை அம்பை எய்துகொண்டு அவற்றின் மாமிசங்களைக் கொண்டு போவதே உசிதமெனத் தீர்மானித்துக் கவலையகற்றி அருகிலுள்ள ஒரு குளக்கரையை யடைந்து மான் மரை முதலிய மிருகங்களின் வருகையை யெதிர்பார்த்திருந்தனன்

இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் புலி சிங்கமுதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் வரின், அவை நம்மைக்கொன்றுவிடு மாகையால் நாம் இங்குள்ள வில்வமரத்தின்மீது ஏறி மறைந்திருந்து அம்பையெய்து தந்திரமாய் அவைகளைக் கொல்வோமென நினைத்து அம்மரத்தின்மீது ஏறி ஓர் கிளையில் உட்கார்ந்தனன். பின்னர் அவனிருக்கும் வில்வமரக்கிளை தழைத்துத் தாழ்ந்து

இருந்ததால் அத்தழைகள் தாம்விடுகும் அம்பைததடுக்குமென்றுன்னி அங்கிருந்தபடியே அத்தழைகளைக் கத்தியாலரிந்து கீழேயெறிந்து முன்போல மிருகங்களின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனன் அவனது நல்லாழினைவலியால் அப்பொழுதும மிருகங்கள் வராதிருந்தன அதனால் அவன் மிகக் கவலையுற்றிருந்தனன். பின்னா இரவின்முற்பொழுது அகல் நித்திரையானது அவனிடம் நெருங்கிற்று அதனையறிந்த அங்குலன் தனை நித்திரை பற்றின கீழேவிழுந்து இறந்து விடுவோமாதலால் யாதேனும் ஓர் வேலைசெய்து அந் நித்திரையை யகற்றுவதே தகுதியாமெனத் தீர்மானித்து அக்கிளையிலுள்ள இலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கையினுற் பறித்துக் கீழேயெறிதலாகிய வேலையைச்செய்து நித்திரை தனை நெருங்காதபடி இராப்பொழுதைப் போக்குவானாயினன் அவன் முற்பிறவிகளிற செய்த புண்ணியமே திரண்டு ஒருவடிவாயெழுந்ததுபோல, முன் ஓர் இருடியால் பிரதிஷ்டைசெய்து வேதாகமவிதிப்படிப் பூசிக்கப்பட்ட சிவலிங்கமொன்று அவ்விலவமரத்தின் அடியினுக்கருகிலிருந்தது அன்றியும் அன்று சிவராத்திரிகூடிய உத்தமோத்தம சுபதினமாகவுமிருந்தது. அங்குலன் முன்னர்க் கத்தியாலரிந்தெறிந்த தழைகளும் பின்னர் ஒவ்வொன்றாகக் கையினுற் பறித்தெறிந்த தழைகளும் அங்குள்ள சிவலிங்கத்தின் முடிமீது வீழ்ந்தன அங்குலன் செய்தி இங்ஙனமிருக்கக் குடிசையிலிருந்த அவனது மனைவியானவள் வேட்டைக்குப்போன நமமுயிர்த்துணைக் கணவன் மாலிப்பொழுதிலேயே வருகிறது வழக்கமாயிருக்க இன்று பாதி யிரவாகியும் அவன் வராதது யாது காரணமோவென மனதெண்ணிக் கண் துயிலாது வருந்துவாளாயினள். நங்கொழுநன் தனித்துப்போனதால், தறுகணயானைகள் தடிந்து கொன்றனவோ, கரடிகள் புலிகள் கவர்ந்துகொன்றனவோ, சிங்கம்வந்து செருத்ததுத் தின்றதோ, வளையுறும்பாம்பு வல்விடஞ்சிந்தும் துளையெயிற்றினுற் நீண்டிக் கொன்றதோ அந்தோ அந்தோ பர்த்தாவைப்பிரிந்த பாவையாயினேன் கண்வனைப்பிரிந்த காரிகையாயினேன் புருஷனைப்பிரிந்த பூவை

யாயினேன் என்செய்கேன் என்செய்கேன் ஓ ஆதமநாத் எங் குற்றாய் எங்குற்றாய் கண்களை யொத்த நின்புதலவர் பசியான் மெலிந்த வாடுகின்றனரே அவர்கட்கு, உண்ணுமாமிசம் ஊட்டவந்திலை, வருந்தும் அடியாள வாட்டம் நோக்கிலை, அசசோ அசசோ என்செய்கேன் என்று புலம்பிக் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வுகுத்துக் கதறியழுவான் சோந்துவிழுவான் எழுவான் வெளியிலவருவான் குடிசையுட்புகுவானவாயிலவந்தவாறு பிதற்றுவான் இவ்வாறு துன்பத்துழன்று பொழுதுபோக்கி யிருந்தனள் இங்ஙனமிருக்கையில், அங்குலன் புரிந்த அள வில்லாப்பாவமாகிய கறுத்த இருளையகற்றியதால் கதிரவனை யொத்த அவ்விரவு நீங்க, ஒற்றையாழியநதேரினமீது ஆரோ கணித்துச் சூரியன் கீழ்த்திசை யுதையகிரியிலெழுந்தனன். சிவராத்திரிதினத்தில, பனியால் நனி மூழ்கி ஊணும் உறக்க முமொழித்துப் பரமேசுவரன் முடிமீது பொழுதுவிடிகிற வரைக்கும் ஏராளமான விலவதளங்களைப் பெயத்தால், கொடிய வினைகளை யொழித்த, அருந்தபசிகளையொத்த அங்கு லன் யாதொரு பட்சியேனும் மிருகமேனும் அங்கு வரா மையால் பொழுதுவிடிந்தவுடன் விலவமரத்தினின்றிற் பங்கித் தனகுடிசைகருசு சென்றனன். இராழுமுதும் ஆற்றத்துயரக் கடலிலழுந்திய அவ்வேடசகி பொழுதுவிடிந்தவுடன் தன் கணவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டிறகுசு சென்று எதிரில் வரும் அங்குலனைக் கண்டு நடந்தவைகளைக் கேட்டு உவகையோடு அவனைத் தழுவி மகிழ்ந்தனள் உடனே அங்குலனும் அவன் மனைவியும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனது குடிசையை யடைந்தனர் பின்னர் அவ்வங்குலன் தேன், தினை, புல்லரிசி, மாமிசம் முதலிய உணவுகளை நான்றோறும் சம்பாதித்துக் கொணர்ந்து மனைவி மைந்தர்கட்குக் கொடுத்ததுத் தானுமுண்டு அம்மனைவியோடு கூடி நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, ந னாமுதிரப்பற்கள் கழல விலலைப்போற் நேகமவளையத் தேக பலமொடுங்கப் பெற்றனன் இங்ஙனஞ் சினனாளிருந்து அவன் பெரும் பிணியாற் பிணிக்கப்பட்டு இறந்தனன். உடனே எம்

தூதர்கள் குலம்வாளி முதலிய ஆயுதபாணிகளாய்வந்து அங் குலனைப்பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு தமது தலைவனிடம் போ குமாறு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டனர். இங்ஙன மிருக்கக் கை லாயபதியானவர் நந்தி தேவரையழைத்துச் சாகரபுரத்திற்கரு கிலுள்ள காட்டிலிருந்த அங்குலனென்னும் வேடனை எமது தர்கள் கட்டிக் கொண்டுபோகின்றனராதலின் உடனே அங் கு நமது கணங்களை யனுப்பி அத்தூதர்களை விலக்கி அவ்வங் குலனை விமானத்தேற்றி ஓர் நொடிப்பொழுதில் இங்கு கொ ண்டு வரும்படி செய்வாயாகவென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். நந்தி தேவர் அங்ஙனமே அங்குள்ள சிவகணங்களுக்குக்கட்டளையிட அக்கணங்கள் ஓர் இமைப் பொழுதில் அங்குசென்று பலாத காரமாய் எமது தூதரை விலக்கி, அங்குலனது புயம் முறியும்படி அத்தூதர் கட்டிய கட்டுகளை அறுத்தெறிந்து உபசரி த்து அவனைத் தெய்வ விமானத்திலேற்றினர் அப்பொழுது இயமதூதர், கணங்களை நோக்கி இவ்வேடனை எமதுதலைவன் கட்டளைப்படி யாங்கள் கட்டிக்கொண்டு போவதைத்தடுத்து அவனை உபசரிக்கும் நீவிர யாவா கட்டளையினு லிங்ஙனம் புரிகின்றீரென்று கேட்க, சிவகணங்கள் எமதுதரைப் பார் த்து தூதர்களை! முன்னர் உங்கள் தலைவன் மார்பினிடத்து வதைத்து வீழ்த்தி யிருத்தியவனும் எங்கள் தலைவனுமாகிய கைலாயபதியின் கட்டளைப்படி செய்கின்றோமாதலின் நீவிர செல்வீராகவென்றன கடுகளவும் புண்ணியஞ்செய்யாத பா வியாகிய இவனை எம்முலகத்தினுக்குக் கொண்டுபோவதே நி யமமாகையால் உங்களுடன் அனுப்போமென்று அத்தூதர்கள் எதிர்க்க, சிவகணங்கள் தத்தவ கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களால் உதிரவெள்ளம் பெருகுகெடுத்தோடுமாறு அத்தூதர்களை யடி த்தன. அத்தூதர்கள் கணங்களை வெல்லும் வலிமை குன்றி ஓடிவிட்டனர். பின்னாத் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழியக் கந்தருவர் கீதம்பாடிப் பலவாத்தியங்கள் முழக்க, கணங்கள் அங்குலனை விமானத்தோடு கொண்டுபோய்க் கைலையி லிற க்கிப்பரமேசுவரன் முன் விட்டனர். கைலாயபதியானவர்

அவகுலனைப்பார்த்து நீ எமது கணங்களோடு கூடி இங்கு வாழுக கடவாயெனத் திருவாய மலாநதருள், அவநன்மே அவகுலன சிவகணத் தன்மைபெற்று அவகிருககுங் கணங்களோடு கூடி இனிது வசித்தனன்

இது நிற்க, வன்மை குறைந்து கணங்களுக்குத் தோற்றேடிய கால தூதர்கள் தங்கள் தலைவனாகிய இயமதரும ராஜனிடஞ் சென்று நமஸ்கரித்தது; கிருசித்தேனும புண்ணியஞ்செய்யாத பாதகனும் வேடனை, தங்கள் கட்டளைப்படியாங்களை பாசக்கயிற்றிறை கட்டிக்கொண்டு வருமபொழுது சிவகணங்கள் வந்து எங்களை கைகா லொடியும்படி அடித்து வருத்தித் தூரத்திவிட்டு அவனைத் தெய்வவிமானத்திலேற்றிக் கயிலைக்குக்கொண்டு போயின என்று கூறினா அதனைக் கேட்ட காலன கோப மதிகரித்தவனாய்ப் பலலைக்கடித்துச் சினநகைசெய்து எழுந்து சித்திரகுப்தனும சில தூதுவர்களும் சூழ்ந்துவரத் தன் வாகனமாகிய பகட்டின்மீதேறிச் சென்று கயிலையை யடைந்தனன்.

நெடுநாள் அருந்தவம் புரிந்து வினைகளை யொழித்த ஞானிகளது உள்ளமபோற் களங்கமற்று விளங்கும் கயிலை வரையின செம்பொற்றிருக்கோயிலிலே பிரமமாதிடேவர்கள் நந்திடேவரால் விலக்கப்பட்டுச் சந்திரியினிருபுறமுங் கைகுவித்து நிற்ப; கண்களிறீட்டிய அஞ்சனமாகிய களங்கமும் இனிய குளிரமொழியாகிய அமுதமும் விளங்கும் உமாதேவியாரது முகமாகிய பூரணச்சந்திரனுக்குத்தோற்று வெட்கியும், பாம்பினுக்குப் பயந்தும் நாளுக்கு நாள் உடல் குறைந்து கலைவளராமல் கொன்றையும் வில்வமுமேவிய சடைக்காட்டினிடத்து அலைந்திக் கயலிலே இளமதி கிடப்ப; சடையினிடத்திருந்து அவஞ் சீறுவதாலும் இடையிற்றரித்த புலித்தோலுடை அடிக்கடி அசைவதாலும் மாணாது மருண்டு உறவகுதல் தவிராது இறங்கியோடுதற்குக் குதித்தெழுந்து சமயம் நோக்கி இடக்கரத்திருப்ப; பெரிய பவளமலையிலுண்டாகிய

அருவிபோல மும்புரிதூல் மார்பினிடத்து வினங்க; அடியவர் பால் கிருபானோக்கம் பரப்பிப் பொற்சிம்மாசனத்தில் உமா நாதர் உறைந்திருந்தனர்.

இது நிற்க, தென்னாட்டிலிருந்து அக்கயிலைக்கு வந்த அந்தகன் அந்தத் திருக்கோயிலின் கீழ்த்திசைக் கோபுர வாயிலையடைந்து நநதியம் பெருமான்பால் விடைபெற்று உள்ளேசென்று சங்கரருறையுந் திருச்சபை யூடுபோய்த் தோத்திரிதது வணங்கி வாய்புதைத் தொதுங்கி நின்று பாசம் முத்திரை முதலியவைகளைத் திருமுன்னே வைத்து அடியேனை இவ்வதிகாரத்தினின்றும் நீக்கி வேறு யாரையாவது நியமனஞ் செய்யும்படித் திருவுள்ளம் பற்றுமாறு பிரார்த்திக் கின்றேனென்றனன் அதனைக்கேட்ட பரமபதியானவர் நின் மனத்தின்கணுற்ற குறையாதோ அதனைச் சொல்வாயாக வென்று கேட்க அந்தகன் புண்ணியமென்பதைக் காதினுங் கேட்கப்பெறாது, சதாகாலமும் கண்ணிகளுன்றியும் அம்பை விடுதலும் பட்சிகளையும் மிருகங்களையுங் கொன்று தின்று தனது வாழ்நாட்களை யொழித்திறநத அங்குலனென்னும் வேடனை எனது தூதர்கள் கட்டிக்கொண்டு வருங்கால் நினது கணங்களவந்து அத்தூதர்களை தலை மூலைகள் சிதறு ம்படி அடித்துத் தூரத்திவிட்டு அவ்வேடனைக் கொணர்ந்து நினது பதத்தெய்து வித்தன கணக்கில்லாத பாவங்களைச் செய்தவர் நினது அரியபதமேவில அடியேன் யாரைத்தண்டஞ்செய்வது என்றனன். அதனைக்கேட்ட இறைவர் அவ்வேடன் வேட்டைக்குப்போன காலத்து நமது இரவு கூடிய சப தினத்திலே ஊண் உறக்கமொழித்து யாழுறையுஞ் சிவலிங்கத்தினுக்கு இரவுமுழுதும் விலவத்தளங்களா லர்ச்சித்ததால் அவன் செய்த பாவமாகிய சமுத்திரத்தைத் தூர்த்திட்டனன். அதனை நீ யுணர்ந்திலேபோலும் என்று கூற, அந்தகன் சுவாமி! புலி சிங்கமுதலியவைகட்குப் பயந்து மரத்தின் மீ தேறி நித்தினாயகற்ற வில்வத்தழைகளைப் பறித்தெறிந்தும் தின்பதற்கு ஊன்கிட்டாமல் பட்டினியிருந்தும் பொழுது

போக்கினேயன்றி இன்று சுபதினமென்றும் இங்கு சிவ
லிங்க மிருக்கிறதென்றும் அறிந்து பகதியோடு செய்தானி
ல்லையானதால், அவை சிவார்ச்சனை செய்தலும் விரதமிழைத்
தலுமாதல் யாங்ஙனமென்று வினவினன். இதனைக்கேட்ட
பரமபதி அவன் அறியாது செய்ததால் நமது கணத்து ஒரு
வனாயினன் அறிந்து செய்திருந்தால் நமது சாயுச்சிய பதவி
யடைந்திருப்பன். ஆகையால் அநதகா! மனக்கவலையொழித்து
ததூதர்களோடு நினநகரெய்தி முன்போல் வாழக்கடவாயெ
ன்ன, அதனைக்கேட்ட அந்தகன் வைதத முத்திரை முதலிய
வைகளை யெடுத்துக்கொண்டு இறைவர்பால் விடை பெற்
றுத தூதரோடு தெனபுலத்தெயதி முன்போலிருந்தனன்.

அங்குலன் ஆங்குள்ள நணங்களுககுத் தலைமையெய்தி
கயிலை நாதன கிருபையைப்பெற்று நெடுங்காலம் அக்கயிலை
யில் வசித்துப் பின்பு வைகுண்டம் பிரமமலோகம் இந்திர
லோகம் அளகாபுரி முதலிய இடங்கட்குச் சென்று ஆங்காங்
குள்ள போகங்களை யனுபவித்தது மீட்டுங் கயிலையை யடைந்து
பரமபதியைப்பணிந்து போற்றி என்றும் அழியாத சாயுச்சிய
பதவி தநதருளவேண்டு மெனப்பிரார்த்தித்தனன் பரமகருண
நிதியாகிய இறைவா அங்ஙனமே திருவருள் பாலிகக அந
குலன் அப் பதியினோடு இரண்டறக் கலத்தலென்னும் சுத்
தாத்துவித முத்தியடைந்து இன்புற்றிருந்தனன் என்று சூத
மாமுனிவர் சொல்ல நைமிசாரண்ணிய வாசிகள் கேட்டு உள
மகிழ்ந்தனா.

அங்குலச் சருக்கம் முற்றிற்று

சவுமினிச் சருக்கம்.

வாதராயணனை றோது மறைதெரி முனிவர்
கோமான், பாததா மரைக ளுன்னிப பரவசத தோடும
போற்றிச, சீதநாண் மதியஞ சூடுஞ சிவநிசிப் பெரு
மை யின்னுஞ, சூதமா முனிவன மற்றை முனிவரா
தமக்குச சொலவான். (க)

தோடுறு கமலத் தோடு துளிமதுக் சுவனை யாம
பற், காடுறு கமல வாவிச கயலினங் குதிததங் காடக,
கோடுறு தவளக் கோடு குமிறுநதண் பணைசூழ்ந தம
பொன், னாடுறு மமரா தாழ நாடுங்கே கயநன னாடு ( )

அருமபுறு காலச சூழி யதனினின் றெழுநது
வாளை, கருமபுறு மலாததண் சோலை சூதநற் கனி
கள் சிநதுங், கருமபுறு வேலி சூழ்நத கழனியிற கதி
ராச்செஞ சாலி, விருமபுறு முதது நததி நித்திலம
விளங்கு மெங்கும (ங)

(க) வாதராயணன் = வியாசா, கோமான = சலைவா, நாள்
மதியம் = ஒருகலைச சந்திரன்.

(உ) தோடுறு = இதுபொருந்திய; கமலத்தோடு = தாமரை
யுடனே; மதுததுளி = தேனசொட்டுகிற; ஆமபல
காடுறு = அலலிகள் மிகுந்த, கமலம் = ஜலம்; கோ
டுறு = கரைகளிலுள்ள; தவளக்கோடு = வெள்ளிய சங்
கம்; குமிறும் = ஒலிக்கின்ற, பணை = வயல்; அமபொன்
நாடு = அழகிய தெய்வலோகம், நாடு = விருமபுகிற.

(ங) கமலச்சூழி = தாமரைத் தடாகம்; சுரும்பு உறு = வண்டு
கள் பொருந்திய; சூத நற்கனி = நல்ல மாங்கனி; விரும்
புறுநதிராச செஞசாலி முதது = விருமபத்தக்க கதிர்களை
யுடைய செந்நெற் பயிரிலுண்டாகும் முததுககளும்;
நத்தின் = சங்கினுடைய; நித்திலம் = முததுககளும்;
முத்துப் பிழங்குமீடம் இருபத்திலான்று செந்நெல்.

புன்றலைக் கரியசெங்கட் புரிமருப பெருமை வாயான், மன்றலைக் கமழும் வாவி மலர்பல மேய்ந்து வாவித், துன்றலைப் புனல தாரநது சுரந்துறச் சொரியுந் தீம்பால, கனறலைத் துண்ணவூட்டிக் காஞ்சுமரி நிழலிற றுஞ்சும (ச)

நிறம்பயின் முநதூல பெறறோர் நீதிமா மறைநூல கறறோர், திறம்பயி லரசா வாசச் சீரகத தாமர் கொங்கைப், பறம்பயி னெடுங்கட் செவ்வாய்ப் பார்ம மகன் புதலவா முன்னு, யறம்பயில குடிக னென்று மந தநாட் டகததி லுள்ளான (ரு)

வெந்தழல வேளவி செய்யும் விபபிர நெருவன முன்னுட, டந்தருண மடப்பொற பாவை சவுமினி யென்னும பேரா, ளந்தர வானில வாழு மரமபையை முனையான் மாரன், கந்தமா னைநது தண்பூங் கணைக் கிலக காக நிறபாள (சு)

புனதலை=சிறிய மயிருள்ள தலையும்; கரிய=கருநிறமும்; செங்கண்=சிவந்தகண்ணுட, புரிமருப்பு = முறுக்கிய கொம்பும் பொருந்திய, வாயால் = வாயினால், மன்றலைக்கமழும்=வாசனையை வீசும், வாவி=குளத்தின்; துன்று அலை = அலைபொருந்திய, ஆரநது = குடித்து, காஞ்சி = ஓமரம், மா=விசாலித்த, துஞ்சும் = தூங்கும்.

தீறம்=மாரபில்; பயில=பொருந்திய; முநதூல்=மூன்று சரடி, அல்தாவது பூணூல், திறம்பயில=வல்லமைபொருந்திய; சீரகததாமா=வணிகா, கொங்கைப்பறம்பு = தனங்களாகிய மலைகள், அயிலநெடுங்கண் = வேலபோன்று நீண்ட கண்; முன்னுய = முதலாக; துன்றும் = நிறைந்த.

விப்பிரன் = பிராமணன்; தந்தருள் = பெற்ற; மடப் பொன் பாவை = அழகிய பொன்னாற்செய்த பதுமை போன்ற பெண், உவமையாகுபெயா, அல்லது மடமைத்தன்மை வாய்ந்த அழகிய பெண் எனவுமாம்; அநதரவான் = ஆகாயத்திலுள்ள விண்ணுலகம்

வளமிகு செல்வந் தன்னில் வளர்ந்துவற் சரமோ
ரேழிற், றளவமென் மூரற் பேதைத் தையலா ரோடு
கூடி, யுளமகிழ் சிற்றில கோலி யுறுகழங் கூச லாடி,
யிளமயி ல்ளையாண் மங்கைப் பருவம்வந தெய்து கின்
றாள். (எ)

வேறு.

தடங்கி டநதிடுந் தாமரை யரும்பெனத் தடித்
துப, படங்கி டநதபாம் பேரதுபா பகாநதிடத் தர ள,
வடங்கி டநதிப மருப்பிணை மருட்டிமா மணிப்பொற,
குடங்கி டநதெனக குலவிய கொமமைவெம் முலை
யாள் (அ)

வடிதத நெட்டிலை வேலொடு மாவடு வடிவாட்,
டுடித்த செங்கயல சுருமபுவேள் கரும்பினிற் றெடுகிக்
குங், கடிகக ருங்குவ னைகடமைக கடுத்துநீள் வள
னாக, கொடிக்கி ணைக்குழைக குழைகளிற் குதிககுநீள்
விழியாள் (க)

(எ) வற்சரம்=வயது; மென்தவளம்=மிருதுவாகிய முல்லை
யரும்பையொத்த; மூரல்=பல்; பேதைததையலா=
பேதைப்பருவ முடைய பெண்கள்; சிற்றில=பின்னா
கள் விளையாட்டிற் கட்டும் மணல் வீடு; கழங்கு=அம்
மனை; ஊசல்=ஊஞ்சல்; மங்கைப்பருவம் = ஒன்பது
வயது; எய்துகின்றாள்=அடைபவளாளுள்.

(அ) தடம் = தடாகம்; படம் கிடந்த = படத்தையுடைய;
பாம்பு = ஆதிசேடன்; பா பகாந்திட = உலகத்தை
விலைமதிக்க, அல்லது உலகத்துள்ளாபுகழ்.

(க) துடித்த = துள்ளுகிற; செங்கயல் = ஆழ்கிய கெண்
டைமீன்; கடிக்கருங்குவளை = வாசனைபொருந்திய
நீலோற்பலம்; கடுத்து = ஒத்து; கொடிக்கு இணை =
கொடியையொத்த; குழை = குண்டலங்களையணிந்த;
குழைகளில் = சாதுகளில்; குதிக்கும் = தாவிச்செல்
லும்.

கருகு கங்குல்பைங் களங்கனி முழங்கிடுங் கட
னீர், பருகு மங்குனற் பதிகமொத் தத்திபரி மளங்கண்,
மருவி நெய்த்துநீண் டளிக்குலம் விருநதுண மலர்நத,
முருக லாத்தொடை சூட்டியே முடிக்குமொய் குழ
லாள். (௧௦)

கயிர வங்கவிர தொண்டைமென் கனிகடற் பவ
ளஞ், செயிர றுஞ்செழுஞ் செங்கிடை கொங்கிடை
யிலவம், பயில கொழுநதுண ரணைத்தையும் பழிதது
மைக் கடைகக, ணயில் விடங்கொஞ் மவாககமு துத
வுசெவ் விதழாள் (௧௧)

சலநத ரும்பொலந தாமரை மலர்நிகர் முகத
தாள், கலநத ருநதட மாபுடைக காளைய ரெனுமா,
வலநத ருங்கட கரிகளே வணககுமங் குசமாய், நலநத
ருநதிலந திகழகுமிழ் நணுநா சியினா. (௧௨)

(௧௦) கருகு கங்குல் = கறுத்த இரவு; பைங்களங்கனி = அழ
கிய கிளாப்பழம், பதிகம் = கொடிப்பாசி, நெய்த்து =
நெய்ப்பசையுற்று; முருகு = தேன்; மொய் = அடர்ந்த

(௧௧) கயிரவம் = செவ்வல்லி; கவீர் = முள் முருக்கிதழ்; தொ
ண்டைக்கனி = கொவ்வைப்பழம்; செயிரறம் = குற்
றமற்ற; செழுஞ்செங்கிடை = செழித்த செந்நெட்டி;
கொங்கு = வாசனையை; இடைபயில் = தன்னிடத்
துப்பொருத்திய; இலவு = முள்ளிலவு; பயில் = உள்ள;
கொழுந் துணர் = அழகிய பூ; கண்அயில் விடம் =
கண்ணகிய வேலினது விஷம்.

(௧௨) சலந்தரும் = நீரிலுற்பவிக்கும்; பொலம் = அழகிய;
கலம் தரும் = ஆபரணம்பூண்ட; மாவலந்தரும் = மிகுந்த
வெற்றியையுடைய; திலம் = எள்ளின் பூவும்; நலந்
தரும் = அழகுள்ள; குமிழ் = குமிழம்பூவும்; நானும் =
வெட்கப்படும்.

தேன லநதரு சருக்கரை செழுங்கனி கருமபு,
பான நுமபொழிற் பசங்கிளி மொழிகளைப் பழித்துப்,
பேன வெண்டிரை கடைநதுமுன் றுளவணி பெரு
மான், வான வாக்கருண மருந்தெனு மதுரமென்
மொழியாள். (க௩)

பாரின் மேலவளா மரங்களிற்படர்ந்தமென் கொ
டியைக, காரின் மேலெழு மினனை நுண் ணூலினைக்
கடிந்திட், டேரி னாலுயா மதனர சிருந்திடு மலகுற, நே
ரின்மீதவ நெழுநதுநின் றெததசிற நிடைபாள (க௪)

ஊற்றி ருநதமு தொழுகிடு மல்குலுக குலகின்,
மேற்றி ருநதர சிலையொடு தொடுகடல விடுதோ, காற
றி ருமபசிக் கருந்திடுங் கடசெவிப் படமுந, தோற்றி
ருநதவென் றுலதற குவமையென சொல்லாம (க௫)

மஞ்சளு சீரர வெனததுயின் மாயவன மணக்கு,
நஞ்சளு சீர்விழித் திருமக னாடொறு நயக்குங், கஞ
சந தோற்றிடிற் கழியனப் பெடைநடை கறகு, மஞ
செஞ் சீறடிக் குவமைமற றியாதெடுத தறைவாம (க௬)

(க௩) நலநதரும் = இன்பநதரும்; பேனம் = நுணை; வெண
திரை = பாற்கடல், சினையாகு பெயர்.

(க௪) காரின் = மேகத்தின்; ஏரினா = அழகினால்; நின்னு =
நின்றதை.

(க௫) திருந்து அரசிலை = அழகிய அரசிலை; இரும்பசிக் கு =
மிருந்த பசிக் கு.

(க௬) சீறுஅரவு = சீறுகின்ற பாம்பு; மஞ்சமென = சயன
மாக; நஞ்சம் = விஷதையொத்த; சோவிழி = அழகிய
கண்; நயக்கும் = விருமபுகிற; கழி = சிற்றறு; அம்
செம் சீறடி = அழகிய சிவநத சிற்றடி.

இனைய பேரெழில் வாய்ந்திடு மிளங்கொடி தனைக்
கண், டனைய தநதைதாய் மிகமகிழ்ந தகமதின் முந
நூல், புனையும் பூகர னொருவனுக் கிசைநதுளம் பொ
ருநதி, மனையி னான்மறைச சடங்குடன் வதுவைசெய்
தளித்தாரா (க௭)

நாம னுங்கலைப் பனவனு நனிராமதி முகத்துப், பூ
ம னுங்குழற புவையும் புரிவொடு வைகிச, சோம னும
புக லுரோணியுந துவசமீ னுயாதத, காம னுநதுணைத்
தேவியு மெனக்களித திருநாள் (க௮)

புலநது றநதுவெம பிணிகளாற புணாநதுபூ கர
னு, நிலநது றநதுட லிறநதிட நனமதி நீங்கிக, குலநது
றநதிடா நீதியைக் குறித்தவள் களத்திற, கலநது றந
துளாள் கலங்கினள் கைமையுற றிருநதாள் (க௯)

(க௭) அனைய = அந்த; அகமதில் மிகமகிழ்நது = மனதில்
மிகக் சநதோஷித்து; மனையில் = தனது வீட்டினில்;
மறைசடங்கு=வேத விதிப்படி செய்யும் விவாக கன்
மம்.

(க௮) நாமன்னும் = நாவிற்குப் பொருந்திய; கலைப் பனவனும்=
வேதமோதும் பிராமணனும்; பூ மன்னும் (இடைக்
குறை)=மலர்விளங்கும்; குழல்=கூந்தல்; புரிவொடு=
விருப்பத்தோடு; வைகி=சேர்ந்தது; துவசமீன்=மீனக்
கொடி; உயாதத=கட்டிய.

(க௯) புலநதுறநது=அறிவு கெட்டு; உடலிறநதிட=சரீரத்
தை நீத்து (பிணமாக); நன்மதி நீங்கி = நற்புத்தி கெ
ட்டு; குலந்துறந்திடாநீதி = நீக்கப்படாத சாதியாசார
முறைமை; குறித்து = கருதி; களம் = கழுத்து;
கலம் = மாங்கல்யம்; துறந்துளாள் = நீங்கப்பெற்ற
வளாய்; கைமை=விதவைத் தன்மை.

வேறு.

வனவரிக் குயிலு மனறிலும் வானில் வருநில வெ
முமதிக் கொழுநதந, தினநிரை புரக்கு மாயாவேய்ங்
குழலுந திறம்பெறக் கறங்கு சேபணியு, மனலெனக்
கனலுங் காமவெந தீயை யனிலமொத தனுதின மூட்
டக, கனதனக் கிரிகள் பரலேபுத தணையிற் கண்படை
பொருநதிலன் கலங்கி (௨௦)

கோடுவாய் கூடக் கலைவளா திங்கட் குடைமதன்
படைபடும் பசும்புண், ணாடுநீ டமுறகோ னுழைநதெ
னத தென்ற லுலவநெட் டியிர்த்துள முருகி, வாடுநா
லிடைபோ லங்கமு மெலிநது மதனநோய் பொறுக
கரிதாகித, தேடுமா டவாகள பலரையுங் கரவிற சிந்தனை
களித்திடச சோநதாள் (௨௧)

மலைக்கிணை பெனப்பொற் கணங்கலர்ந தகன்று
வட்டமிட் டெழுநதிறு மாநத, முலைக்கிடை யிடையுந
தடித்தரி விளரி முரல்செழு முளரிபோன் முகமு,

(௨௦) வரிக்குயில்=கோடுகளுள்ள குயில; அன்றிலும்=அன்
றிற்பட்சியும்; நிலவெழும் = ஒளிவீசும்; தினம்=பிரதி
தினமும; நிரை=பசுக்கூட்டம்; புரக்கும் = காக்கும்;
ஆயர்=இடையரது; வேய்ங்குழல = பொள்ளாங்குழ
லும்; திறம்பெற=திறமைபொருநத; கறங்கு=ஒலிக்
கின்ற; சே=இடபத்தின்; மணி = கழுத்திற்கட்டிய
மணியும்; கனலும்=எரிககிற; அனிலம்=காற்று.

(௨௧) கோடுவாய் கூட = கீற்று வடிவாகிய சந்திரனது இர
ண்டு முனைகளுங் கூடும்படி; படை = அம்பு; பசும்
புண்ணாடு = புதியபுண்ணினுள்; நீடு அழற்கோல் =
அழலிற்காய்ச்சிய நீண்ட இருப்புக்கோல்; நெட்டுயிர்
த்து=பெருமூச்சு விட்டு.

மலைக்கிடை யுதிககு மதியமொத் துடலு மந்நிற மாய
மு தூறு, மிலைக்கிடை மலர்ச்செவ் வாயிதழ் வெருப
பக் கருபபமுற றிருநதன ளிப்பால (௨௨)

அநநக ருறையு மறையவ ரொவரு மறிநதன ரவ
ட்கடிந தகற்ற, வினனலுற றிரங்கித துணைவிழிப புன
லா லிணைமுலை களைககுளிப பாடடிக், கன்னலிற கனி
நத மொழிச்சவு மினியுங காண்வழிச சென்றிடுங கா
லைப், பினனவா குலததில் வருமொரு காளை பிறைநுத
லவன்கரம ிடிததே (௨௩)

எக்குலத துளை யாமனை பேரே தெவவிடத
தெய்துதி யென்ன, மைககுமுற குயிலு முற்றவா றனை
த்து மற்றவற குணாததிட மயலகூர், திககுவிற் குனி
ககு மதனனுக குடைநதாண் டிங்கிவள கொங்கைமேற
காதன, மிககுனக கினியான பதியெனத தனது
வியனமனை மீதுகொண் டணைநதான (௨௪)

(௨௨) பொன்சுணங்கு = பொன்னிறத்தேமல; அலர்ந்து =
பூத்து; இடை இடையும் = தோற்கும இடுப்பும்; தடி
த்து = பெருத்து; அரி = வண்டு; விளரி = எழுவகை
யிசையினொன்று; முரல = பாடுகிற; மலைக்கு இடை =
உதயகிரியின மத்தியில்; இலை = இலைகளையுடைய;
கிடை = செந்நெட்டி.

(௨௩) இன்னல் = துன்பம்; இரங்கி = வருந்தி; கன்னலின் =
கரும்பைப்போலும்; கனிநத = முதிர்ந்த ருசியுள்ள;
பினனவா = சூத்திரா.

(௨௪) உளை = உள்ளவன்; மனை = மனைவி; எய்துதி = போகி
ன்றாய்; குயில் = குயில்போன்ற பெண், உவமையாகு
பெயர்; மயல்கூர்ந்து = மோகித்து; ஆண்டு = அப்பொ
ழுது; மிககு = மிகுந்து; வியன் = பெரிய.

மருவுயிர்த் திடுதண் மலாக்குழ லணங்கு மறற
வன் றுனுமா மலரிற், நிருவுயிர்த் திடுமைங் கணைக்கிழ
வனுநற் றேவியு மாமெனக கூடி, யிருவுடற் குயிரொன
ருமெனத் தழுவி யின்பமுற் நிருநதிடு நாளிற், கருவு
யிர்த் தனளபைங் காவியங் கண்ணி கணவனுந் தனது
ளங் களித்தான். (௨௫)

இன்னணஞ் சிலநாட் கழித்தனள வேறறாக் கிவ
ருயிராக் கணவனே குதலுந், தன்னலங் கெடுகருங் களி
மதுநுசாரது தமிழளா யிருநதுகங் குலின்வாய், மின்ன
லந் தருநுண் ணிடைமடக் கொடியும் விரகவெந் தீச
கூட வெதுமபி, நன்னலந் துறநது நருநதிடும வேட்
கை நனியுறத் தனியிது புரிவாள (௨௬)

நடைதரு கொச்சை நாகுடன புனிற்று னலஸி
ளங் கன்றுறு தொழுவி, னிடைபுகுந் தருநது மதுச
செருக கதன விரங்குமா னீனறகன நினைக்கொன,

(௨௫) மருவுயிர்தது=வாசனைவீசுகிற; மா மலா = பெருமை
பொருந்திய தாமரை மலரை; இல் = வீடாகவுடைய;
திரு = இலக்கும; உயிர்த்திடும் = பெற்ற; கருவுயிர்த
தனள = மகவை யீனறனள்; பைங்காவி = அழகிய
நீலோற்பலம்

(௨௬) தன் நலம்=தனக்குண்டாகிய நன்மைகளை யெல்லாம்;
களி = மயக்குகின்ற; தமிழளாய் = தனித்தவளாய்;
கங்குலின்வாய் = இராததிரியில; மன்னலந் தரும் =
மன்னலைப்போன்ற; மடம்=மடமைபொருந்திய; நல
நலம்=நல்லறிவு; தனி = தனிமையாக.

(௨௭) கொச்சை=பெண ஆடு; நாகு=இளமைப்பருவமுள்ள;
புனிற்று ஆன்=இளம பசுவினது; இரங்கும் = வருந
தும்; ஆன் ஈனற=பசுவானதுபெற்ற; மிடையிருள் =
அழகற்றிருள்; கடிய = அசற்றாதற்கு; தகழி =
அகல்; வுரக்கி=வாத்து

றுடையதன் எனத்திற கொண்டுசென் நிரவி னூன
ருந திடுவதற கெண்ணி, மிடையிருட் கடிபத் தகழி
ரெய் வாககி மென்றிரி வினாககுமேற் நினைளால். (௨௭)

அவ்வயிற் செகுதத தாவிளங் கன்றென் றறிந்த
ன ளயாநதனண் மயங்கிச, செவ்வயிற் கண்ணுள் கன்ன
லோ ரிரண்டு சிவசிவ வெனத்தியா னித்துப, பவ்வநீ
ருலகோ பழித்தகட் குடிதத பழுதுவந ததுவெனப
பயநது, மெவ்வ மிலாம லுனுணத துணிநதாள் யாவ
ரே விதிவலி கடப்பார (௨௮)

புள்ளெ னுங் கண்ணுள் புள்ளம் தெடுத்தப புர
ணிக ஞ்ரிததரிந துரிசை, புள்ளவள ஞ்ரங்கள் வேறு
வேறமைததிட் வெப்புநக கருணைசெய் தருநதி, வள்
ளவாய்க் கமல நாயகனபூரு வத்திசை வருமபுல ரியின
வாய், வெள்ளெ லும பனைதது மளளிள்ள கொணர்
நது வீதியிற் டிவையிசைத் திடுவாள (௨௯)

வெய்யதிச கமலகட் கொடுவரி வடி வால மென்கு
ழக்கனறினை யொறுத்தின, றையகோ தின்று போயது

(௨௮) அவ்வயின=அவவீடதது; செவ்வயிறகண்ணுள்=கட்
குடித்ததாற சிவந்த வேல் போலுங் கண்களையுடைய
வன்; கன்னல்=நாழிகை; பவ்வநீ=ஒளியுள்ள சமுத
திரம; பழுது=பாவம்; எவ்வம்=குற்றம்.

(௨௯) புள்=வண்டு; புள்ளம் = அரிவான்; புரணி = மேற்
றோல; வள்ளுரம்=ஆவின்மாமிசம்; கருணை=பொரிக்
கறி; வள்ளவாய்=கிண்ணம்போன்ற வாய்; கமல நாய
கன்=சூரியன்; பூருவத்திசை=கிழககுத்திககு; புலரி
யின்வாய் = உதையவேலாயிலு; கொண்கொணர் =
சொல்லுவாள்,

மறுகி லனைவருங் காண்மினென் றெறிந்து, தையன்
ரிண் டுற்பா லெய்தினள வேளாண் டகைபெறு காலை
கேட் டெய்திச, செய்யவாய் மயினீ பிழைத்தனை
போலு மெனவவட் டேற்றின னிருந்தான். (௩௦)

வெறுத்தன னிகவா னாகவள் கொங்கை விழை
நல வேட்கைமீ தூரநதிட, டிறுத்தபே ரன்பா லன்று
போ லென்று மின்பமுற றிருந்திடு நாளிற, கறுத்த
வல் விடத்தை சிகாததவெம பிணிகள காயமீ துடற்
றிடத் தேமரி, மறுத்தனா மதியை மருட்டுவாண் முக
ததாள் வருந்தினண் மரணமுற றனளே. (௩௧)

வேறு

அசசமை ஈததினி லடாநது வாரிரிற்
கைசசமைக கடுநிகா சால தூதுவா
பொயசசமை மின்னிடைய பூவை மெனமொழி
மசசமை விழியுயிர வெளவி யேகினா (௩௨)

(௩௦) கொடுவரி=புலி; வடிவால=தொங்குகின்ற வால; குழக
கன்றினை=இளங்கனறை; ஒறுத்து=கொன்று; மறு
கில=வீதியில; இல்பால=வீட்டினிடத்து; வேள=
மன்மதன் போலும்; ஆணதகைபெறு=ஆணதன்மையு
ள்ள; செய்ய வாய மயில=சிவந்தவாயினையுடைய மயில.

(௩௧) வெறுத்தனன் இகவான் = வெறுத்து நீங்காதவனாய்,
விழை = விரும்பத்தக்க, நலவேட்கை = சிற்றின்ப
ஆசை; இறுத்த=தங்கிய; உடற்றிட=வருத்த; மறு த
விர்=களங்கம் நீங்கிய.

(௩௨) வாரி=சமுத்திரம்; கசச(கைத்த)=கசந்த; பொய்த்து
அமை மின் இடை=உளதாயும் இலதாயுமிருக்கிறமின
னல்போன்ற இடுப்பு; பூவை=நாகணவாய்ப்புள்; மசச
மைவிழி=மீன்போன்ற கருவிழிகளையுடைய பெண்,
அன்மொழித்தொகை; வெளவி=கவர்த்து.

நநதலி நென்புல நண்ணி நண்ணரும்
வெநதிறற் கூற்றின்முன் விடுபப நூன்முகத
தநதமி நீவினை யனைத்து மாய்ந்து பின்
பைந்தொடி முகத்தினைப் பார்த்துக கூறுவான். (ந௩)

அன்றிருட் பொழுதினி லானின் கன்றினைக்
கொன்றிருந தானறிரு நாமங் கூறிய
நன்றியிற் கொடுதழ னரகந துய்த்திடு
மொன்றிய தீவினைக குரிய ளலிலை (ந௪)

சிலைமக ளாககிய தேவன் பினவரு
மலைமகட் குடலிடம வழங்கி வானதி
யலைமகட் குடினோ னருளிற கூறினான்
புலைமக ளாய்ப்புவி போதி நீயெனறே (ந௫)

அந்தக னுணையா லழகின் மேனியு
நொந்துடல பொறுக்கொணு நோய்க ளுங்கொடு
கநதமார குவளைநோ கண்க ளின்றியே
வந்தொரு புலைமகள் வயிறற்றிற் றேன்றினான். (ந௬)

(ந௩) நநதலில் = அழிவிலலாத; நண்ணரும் = நெருங்கக்
கூடாத; வெமதிறல் = கொடுதன்மை; நூல் = அவர
வா புரியும் வினையின்பதிவு கண்கரு; பைந்தொடி =
வளையலையணிந்த பெண், அன்மொழித்தொகை.

(ந௪) நன்றியில் = புண்ணியத்தினாலே; துய்த்திடும் ஒன்
றிய = அனுபவிக்கும்படிப் பொருந்திய; தீவினைக்கு =
கொடுஞ் செய்கையை அனுபவித்தற்கு.

(ந௫) சிலை = கல்லை; மகள் = பெண்; வான் அலைநதிமகள் = அலை
யினையுடைய ஆகாய கங்கையாகிய பெண்; அருளில் =
கிருபையைப் பெறுதலில்லாத; போதி = போவாயாக.

(ந௬) அழகில் = அழகில்லாத.

அற்றதவாத துறவிர்கா ளணங்கு நோயுடன
 சிறந்தவாட் படைநிகர் திருட்டி யின்றியே
 மறம்புரி புலையர்தங் குலத்தில் வந்தவள
 பிறந்தகா ரணமினிப பேசக கேட்டிரால் (௩௭)

உம்மையிற கற்பொரீஇ யுளதத வாக்கொடு
 கைமமையிற பலரையுங் கலந்த தீமைபாற
 செமமையின மேனியிற தீய குட்டமும
 வெம்மைகொள் சூலைநாய் முதலவி யாதியும (௩௮)

பெற்றன ளவனொரு பிடிய தாயினு
 மற்றவா பசிககன லவிகக விட்டுணுக
 குற்றம தாறபசிக கொடுமை கூட துய
 ருற்றவ டோம்பிடு முடலந தாங்கினுள் (௩௯)

பலத்தினை மிகத்தரும் பகவின கன்றினை
 வலத்தினிற செகுததுவள் ஞரங்கண் மாந்தலா

(௩௭) தவா = நீங்காத; அணங்குநோய = துன்பஞ்செய்கிற
 நோய்; திருட்டி = (கண்) பாவை.

(௩௮) உம்மை = முற்பிறப்பு; கற்பு ஓரீஇ = கற்பு நீக்கி; சூலை
 நோய = வயிற்றுவலி.

(௩௯) அற்றவா = வறுமையாளா; பசிக் கனல் = பசித்தீ; கூர்
 துயருற்று = மிகுந்த துன்பம்பொருந்தி; தேம்பிடும் =
 வருந்தும்.

(௪௦) பலத்தினை மிகத்தரும் = அதிக பயன்களைக்கொடுக்
 கிற, அஃதாவது பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோம
 யம் இவைகளைக்கொடுத்தலும், பூசிப்பவருக்குப் புண
 ணியங்களைக் கொடுத்தலும், அவரதுபாவங்களை யொ
 ழித்தலுமாம்; வலத்தினில் = பலத்தினால்; செகுத்து =
 கொன்று; வள்ளாரம் = பசுவின் மாமிசம்; கன் = கள்ளு;
 மாந்தல் = பசித்தல்; கொடிய நீர்மையான் = தீயகுணத்
 தையுடையவன்.

னிலத்தினிற புன்றொழி நீச ரெனறிடுங்
குலத்தினிற றேன்றினள கொடிய நீமையாள் (௪௦)

எண்ணுநல வினையினை யிகநது தீவினை
பண்ணிட வியற்றுகட் குடிதத பானமையாற
கண்ணினை யின்றிமைக் கடலு தெதிடு
மண்ணின்மேற றேனறிமெய வருநதி னுளரோ (௪௧)

வேறு

இனைய நீமைய ளீன்றதாய் தநதைய ரிறப்ப
மனையெ னததனை மணநதுகொள வார்களு மின்றி
யனைய லூபபுலைச சேரியி னையமேற றருநதித்
தினையி னோநல னினறிநல குரவொடு திரிநதாள் (௪௨)

திரைமு திரநதொமாத திரையுறித திரையிலாள்
களத்த, மரைமு திரநதிடக் குரைத்திட வளைநதுமெய்
கூனி, யுரைமு திரநதவ ருவமமிட் டிரைத்ததொக் கொ
ப்பாய், நரைமு திரநதுநல விளமைபோய் முதுமைநண்
ணியபின். (௪௩)

சொன்ன மாகநற சிவநிசி நோற்றிடத் தொடங்கி,
யன்ன மாநகாச சனஞ்செல வறிநதவா கூடப், பின்ன
மன்றிமற றொருபுலை மடநதைதோள டிடிததுக, கன்ன
லார்வய றுன்னுகோ கன்னம் தடைநதாள் (௪௪)

(௪௧) எண்ணும=மதிககததகக; இகநது = ஒழிதது; இயற்
றும=செய்யும்; மைக்கடல=கருங்கடல.

(௪௨) நீர்மையள=தன்மையுடையவள; நலகுரவு=தரித்திரம்.

(௪௩) திரைமுதிரநது=சரீரத்தின்தோல சுருங்கி; களதது=
கண்டதது; அமா = பொருந்திய; ஐ=கபம்; குரைத்
திட=இரும, உரைமுதிரநதவர்=கற்றவா.

(௪௪) சொன்ன=மேற்சொன்ன; அன்ன = அதன்மையா
கிய; பின்னம்=நீங்காமல்; கோகன்னம் = கோகர்ன
மென்னும நகா; இந் நகரின் எலலை பசுவின்காது போ
லிருத்தலானும, இராவணன் சிவலிங்கத்தை யெடுத்த
காலத்து அது பசுவின் காதுபோற் குழைநது நீண்ட
தாலும் அந் நகர் கோ கர்ன மெனப் பெயாபெற்றது.

தீய வெம்பசி கறைறவோர தெருத்தனி விருந்து,
தூய கண்ணிலேற குதவுமின் சோறென விரந்து, கூய
போதிலம் மறுகிடைசு குறுகுமோர களிய, ஞாய வில்வ
நிற குணவிதென் றவளகரத தளித்தான (ச௫)

புனமை யாலவ னிட்டகூ வினோதனைப புசித்தற்,
கன்மை யாலய லெறிநதன ளாங்கது பழைய, தன்மை
யாகிய சிவலிங்க நாயகன் றலையிற, நினமை தீர்ப்பவர்
சாததிய தழையெனச சிறந்த (சகூ)

அறறை நாட்சிவ ராத்திரி யனநதலூ ணகற்றிபு,
பற்றை நோகரப பரையொரு பாகமாம பரமன், கற்றை
வாசடை முடியெறி கவினகொள்வில் வததாற், பிற
றை நாட்சிவ பூசனை புரிபலன பெறுவாள. (சௌ)

யாம நான்குமன் நிரவுபத துகமென வெண்ணித,
தூம மாரமுற பசியிற்றை றுயினறில் ளிருந்தாள், சேம
மாரதடந தோகடி தருணன்முன செலுத்தக, காமா
செங்கதிர்க் கடவுளுங் குணபுலத துதித்தான (சஅ)

(ச௫) கனற்ற = எரிகக; கூயபோதில = கூவியபொழுது;
அமமறுகு இடை = அநதததெருவினிடத்து; குறு
கும் = வரும்; களியன = மதாத்தவன்; ஆய = தன்னு
தாகிய.

(சகூ) புன்மையில் = அறிவின்மையால்; அன்மையால் = அல்
லாததால்; அயல் = பககத்திலே; பழைய தன்மை =
பழையையான; தின்மை = தீமை.

(சௌ) அனநதல் = நித்திரை; பற்றை = செங் காரதன்; பற்றை
நான் = மறுநாள.

(சஅ) பத்து உகம் = பதது யுகம்; தூமம் = புகை; சேமம் =
தற்காப்பு; கடிது = விரைவில்; அருணன் = சூரியன
துதேர்ப்பாகன்; காமர் = அழகிய; செங்கதிர்க் கடவுள்
= சூரியன்; குணபுலம் = கிழக்குத்திக்கு.

விடியல் காண்டலு மீண்டொரு தெருத்தலை மே
வி, யடிசி லேற்பமற றப்புலை யரிவைதோல பற்றி, நெ
டிது சேறலுங் காறனாந் துயிரிநிலை நீங்க, மிடிசெய
மூப்புவெந் நோய்ப்சி வருத்திட வீழ்ந்தாள (சக)

ஆத பத்தழல் கொளுத்திய நிலத்திலவீழ்ந் தழு
ந்தி, யேத முற்றவள பட்டவெந் துயரள விலைப்பின,
பாத் கப்புலை மகளுட றணநதுயிர பறிநது, போத லுற
றிடத் தொடங்கியே புறப்படும போதில (ரு0)

பணிபப ணிப்புயக கணிச்சியம் படைப்பர னரு
ளா, லெணிகக ணிககருங் கணங்களை யேவிநீர் மேவிக,
குணிககருமப்புலை மகளுயிர கொணாமினென றுரைப்ப,
மணிச்செ முஞ்சுடா விமானமோ டு மபரின வந்தார

அன்ன காலையிற் புலைமக ளாவினையப் பொலமெ
ன, றுன்ன வேவருந் திவவிய வருவினிற சோததுக,
சுன்ன ராதியா பாடிடக கிளிமொழித் துவாவாயச,
சின்ன நூலிடை யரமபையா நடமபயில செய்ய.(ருஉ)

(சக) விடியல்=உதயம்; அடிசில = சோறு; நெடிது=தூர
மாக; சேறலும=செல்லலும; கால தளாநது = கால
சோநது; உயிர நிலை நீங்க = உயிரானது தன் நிலையி
னின்று நீங்குமபடி; மிடி=தரித்திரம்.

(ரு0) ஆதபத்தழல்=சூரியவெப்பம்; கொளுத்திய = சுட்ட;
ஏதம் உற்றவள=குற்றம் பொருந்தியவள; உடல தண
நது=உடலைவிட்டு; உயிர பறிநது=உயிர நீங்கி; போ
தலுற்றிட = போகுமாறு; தொடங்கிப் புறப்படும் =
ஆரம்பித்து வெளிப்படுகிற.

(ருக) பணி = சாப்பங்களை; பணி = ஆபரணமாகப்பூண்ட;
புயம்=புஜத்தில; கணிச்சி அம்படை=அழகிய சூலா
யுத்ததைத்தரித்த; பரன் = பரமேசுவான்; எணி =
எண்ணி; கணிககரும்=அளவிடற்கரிய; குணிக்கரும்;
=மதித்தற்கரிதாம்; இமபரில்=இவவுலகத்தில்.

(ருஉ) பொலம் என்று உன்ன = பொன்னுற் செயததென
மதிகும; திவவிய வருவினில் =புண்ணியப் பயனை
யருநது, சருகரிய தெயவீகசரீரத்தில்.

தக்க துந்துபி முழக்கிடச் சாமர மிரட்ட, வக்க
ணத்தினி லவிாமணித தோமிசை யேற்றித, தொக்க
வெண்ணிறச் சோதிவிட் டொப்பறத துலங்கு, மிகக
பேரெழிற கயிலையிற் செல்லுவான விரைந்தார (ரு௩)

கண்ண னாயிரங் கண்ணனெண் கண்ணன்ற் கதி
ர்க, டண்ணெ னண்மதிக கடவுளுளு சலசநட் புடை
ய, வண்ண வானகதிர் வானவர் முனிவர ருரகர், விண்
ணு லாவிய சித்தரோ டியக்காவிஞ் சையாகள் (ருச)

பரிந்த பூற்றிரின் றவர்க்கெலா மருள்விழி பர
பபி, வரிந்த நீளகுரன மாடகத திவனியாழ் வாங்கிப,
புரிந்த வாசடை நாரதன புகலருளு சுருதி, தெரிந்த
பாடிய பாடலிற் செவித்துணை கொடுத்து (ருரு)

கையின் மான்மமூப பிறங்கிடக கனற்பிழம பனை
ய, மெய்யி னீற்றொளி விளங்கிட விடநுகாந திருண்ட,
மையி னிறறிகழ் கண்டமும் வண்டபாண் மிழற்றச
செய்யி னாறுசெங் கமலனோ வதனமுந திகழ (ருசு)

(ரு௩) தக்க=அவளுக்குத்தருந்த; சோதிதொக்க = பிரகாசம்
பதிந்த; செல்லுவான் = செல்லும்படி; விரைந்தார =
விரைவாகச்சென்றார்.

(ருச) கண்ணன் = திருமால்; ஆயிரங்கண்ணன் = இரத்திரன்;
எண்கண்ணன்=பிரமமா; தண் என் கதிர்கள்=குளிரா
ந்த கிரணங்களையுடைய; நான்மதிககடவுள் = பூரணச
சுந்திரன்; வண்ணம் = அழகில்; வான் = சிறந்த

(ருரு) வரிந்த திவன் = இறுக்கிய கட்டுகளையும்; நீள் குரல்=
நீண்ட நாதத்தையும்; மாடகம் = முறுக்காணிகளையும்
உயை; புரிந்த=முறுக்கிய; சுருதி=சுரம்

(ருசு) பிறங்கிட=விளங்க; இருண்ட மையினில்=கறுகத் துமை
போல; பாண்=பூராததை; மிழற்ற = பாட, செய
யில்=வயலில்; நாறுகிற=உறபத்தியாகிற

பட்டு மென்கொடி யறுகிலைப் பசுமையாற் பொ
றிப்பை, விடநெ ம்ப்பணிச சுடிகையிற் நிகழ்மணி வெ
யிலா, லடாத டந்திரைக் கங்கையா லணிசடா டனியிற்,
மெட்டருளு சந்திர னிரதிர சிலையெனத் தோனற (௫௭)

உழலை சோபவ வெயிற்கொதுங்கிடத்தன துபய,
கழலை நீழலா யடியவாக கருள்புரி கந்தன், குழலை யா
ழினை யமுதினைக் குழைத்தன குதலை, மழலை கேட்டுள
மகிழ்ந்திடு வாணகை வயங்க (௫௮)

கலக வாள்விழி யரம்பையா கவரிகா லசைப்ப,
வுலகி லாருயி ரனைத்தையும் பெற்றசிற றுதரத், திலக
வாணுத லுமையுடன் செம்பொரு லியன்ற, விலகு
மாமணி யாசைத் திருந்தன னிறைவன (௫௯)

(௫௭)மென்கொடி = மெல்லிய கொடியாகிய; அறுகு=அறு
கம்புல, இலை=மறைப் பத்திரங்கள்; பொறி=புள்ளி
யுடைய; பை=படம்; சுடிகையில் = உச்சியில்; திகழ்
மணிவெயிலால் = விளங்கும் மாணிக்கத்தினது ஒளியி
னால்; சடாடவி=சடைக்காடு, தொடரும = தவழும்;
இந்திரசிலை=வானவில்

(௫௮) உழலைசோ = வெப்பத்தையுடைய, பவ வெயிற்கு=பிற
வியாகியவெய்யலுக்கு; கழலை=திருவடியை, நீழலாய்=
நீழலாக, குழைத்தன = குழைத்தது போன்ற; குத
லைமை=விளங்காதசொல்; மழலை = நிரம்பாத இளஞ்
சொல், அஃதாவது சொல்நிரம்பாவிடினும் பிறருக்கு
விளங்கக்கூடிய வாராததையாம். குதலை, மழலை என்
பலற்றிந்து, திருக்கோவையாருரையில் உரையாசிரி
யர் சிகாமணியாய் டிமேலழகர் இங்ஙனம் பொருள்
கூறி யுள்ளாரென்க.

(௫௯) கலகம் = மனக்கலக்கத்தை யுண்டாக்கும்; கவரி = வெ
ணசாமரையால், கால அசைப்ப=சாற்றையுண்டாக்க;
உதரம் = வயிறு, திலகம் = நெற்றிப்பொட்டு; இய
னற=செய்த.

ஆறு சூடிய வண்ணன்முன் நாதரத் தியங்கு,
மேறு சீமணி விளங்கிய விமானரின் றிறக்கிக், கூறு
மிப்புலை மடந்தையை விரைந்துடன் கொடுபோய்,
வீறு சோகண நாதரக கணத்தினில் விடுத்தார. (௬௦)

எம்பிரான்றிரு வுளங்கனிர திரங்கியங் கவடன்,
வம்பு லாநதிரு மலர்முக நோக்கியிங் வரைக்க, ணம்பு
லாம்விழி மாதரோ டிருத்திமற றதற்பி, னும்பர் நாடரு
முத்தியுந் தருதுமென் றுரைத்தான. [௬௧]

அணைய எவ்வரை கேட்டன ளகமகிழ்ந திருநதா,
விணைய மாககதை படித்தவா கேட்டவரெவரும், வினை
யொழிந்தர னருளபெறு வாரென விரித்துப, புனைநெ
டுஞ்சடைச சூதனம முனிவர்க்குப புகனறான் (௬௨)

(௬௦) இயங்கும் = செல்லுகிற; சீர் ஏறு மணி = சிறப்பு மிகுந்த
மணி, வீறு = பெருமை; அககணம = அந்த க்ஷணம்.

(௬௧) கனிரது இரங்கி = உள்ளமிளகிக் கருணைசெய்து; வம்பு
லாம் = வாசனை பொருந்திய; அம்புலாம் = அம்பு
போன்ற.

வ ச ன ம் .

நைமிசாரண்யவாசிகளே! இச் சிவராத்திரியின் சரிதங்கள் இன்னும்பலவுள் அவற்றிலொன்றினைக்கூறுவேன் கேட்பீராகவென்று சூதமாமுனிவா சொல்வாராயினா.

விண்ணவராதியர்விரும்பும் பல வளங்கள் பொருந்திய கேகய நாட்டின் ஓர் நகரில், தராதலம்புகழுஞ் சதுர்மறையோதும் பிராமணனொருவன பெறுமகவினறி அருந்தவம்புரிநது அளவிலாத துற்குணம் நிரமபுமோர பெண்ணை நியதியாற் பெற்றனன அவன் அப்பெண்ணுக்குச் சவுமினியெனப்பெயரிட்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளாதது வந்தனன். அச்சவுமினி யென்பவள் அரம்பையை யொத்த அளவிலா வனப்பு வாயநது வளர்நது சிற்றிலிழைத்தல் சிறுதேருருட்டல் முதலிய குழவிசெயல்களைப் புரிநது பேதைப்பருவமடைநது தன்னைப்போன்ற பெண்களோடு கூடி, கழங்கு ஊசல் முதலியன ஆடி, மகிழ்ந்து காலங்கழித்து வந்தனள்.

பின்னர் அச்சவுமினி யென்பாள் கறுத்த இருள், களாக்கனி, கருமேகம், கொடிப்பாசி, கூநதற்பனை, கொன்றைக்கனி, வண்டு, கருமணல் இவற்றையொத்து, நெறித்து விளங்கும் கூநதலினையும்; மூன்றாம் பிறையை யொத்த நெற்றியினையும்; வில்லையொத்த புருவங்களையும்; வேல், மாவடு, வாள், கயல்மீன், வண்டு, குவளைமலர், தாமரைமலர், நீலோற்பலமலர், காக்கணமலர், அம்பு, விஷம், அமுதம், மான், இவற்றையொத்த விழிகளையும்; வள்ளை கொடியை யொத்த குழைகளையணிந்த காதுகளையும்; எள்ளின்மலர், குமிழுமலர், இவற்றையொத்த நாசியினையும்; செவ்வல்லி, முள்முருக்கிதழ், கொவ்வைக்கனி, செந்நெட்டி, பவளம், இவற்றையொத்து கண்ணாகிய கூரியவேல் தைத்தலாலுண்டாம்விஷத்திற்கு விஷமாகிய அமுதத்தினைக்கும் சிவந்த இதழையும்; வெண்

முத்து, முல்லையரும்பு, பட்சிகளிறகினடி இவற்றை யொத்த பற்களினையும்; தேன், சருககரை, கற்கண்டு, செழுங்கனி, கரும்பிரசம, பால், அமுதம், பசுங்கிளி, குயில், குழல், யாழ் இவற்றை யொத்த குளிரந்த மொழியினையும்; சந்திரன், தாமரைமலர், இவற்றையொத்த முகத்தினையும்; கமுகை யொத்த கழுத்தினையும், மூங்கிலை யொத்த தோள்களினையும்; மகரயாழையொத்த முன்கைகளினையும்; தாமரைமலர், மாந்தளிர், செங்காந்தண் மலர் இவற்றை யொத்த அங்கைகளினையும்; கிளிமூக்குப் போன்ற கரங்கங்களினையும், தாமரையரும்பு, யானையின் மருப்பு, பொற்குடம், தென்னங்குருமபை, சக்கரவாகப்பட்சி, உயாந்தமலை இவற்றை யொத்த குஜங்களினையும்; படருங்கொடி, பூங்கொம்பு, மேகத்தினது மின்னல், மதன்னது உடல, மெல்லிய இழை, சிமமம், உடுக்கு, இவற்றை யொத்த இடையினையும், திருமகளுறையுநதாமரை மலர் போன்ற பாதங்களினையும் உடையவளாய் சுககிலபகததுச சுதாநிதி போல வளர்ந்து மங்கைப்பருவமடைந்தனர்

அதனைக்கண்ட தாய்தந்தையர் அகமிகமகிழ்ந்து தமது மரபில் ஒரு பிராமணனுக்கும் சவுமினிகரும் சுபமுகூர்த்தத்தில் திருமணம்புரிவித்தனா அந்தப்பிராமணனும் சவுமினியும் முறையே பிரம்மதேவன் சரஸ்வதிபோலவும், சந்திரன் ரோகணிபோலவும், மன்மதன் ரதிபோலவும், கூடிக்களித்து வாழ்ந்திருந்தனா.

இவ்வாறிருக்கையில் அந்தப்பிராமணன் வெம்பினிகளாற்பீடிக்கப்பட்டு வருந்தியிருந்தனன், உடனே சவுமினியென்பவள் தம்மரபு வழக்கப்பட்டி நாணிழந்து கைமையுற்றிருந்தனர்

பின்னர், குயில், அன்றில், சந்திரன், வேயங்குழல், இடபத்தின்மணி இவைகள் காற்றையொத்தது வெங்காமதீயை மூட்ட, மதான் எய்யும் பாணங்கள் தைத்தபுண்களில், நெருப்பிற் காய்ச்சிய இருப்புக்கோல்களை துழைத்தது போற்றென்றல் வீச, குஜங்களிற் பசுலையூப்ப; வாடுமிடைபோல்

அங்கமுமெலிந்து அணையிற கண் னாயில் வராது கலங்கி வருநதி மதன நோயைச் சகியாதவனாய் ஆடவா சிலரை, கரவிற் கூடி உள்ள முவந்தனர். ஆனதால் நூலபோன்ற இடைதடிப்ப; தேகம், முகம், இதழ் இவை சந்திரனைப்போல் வெளுப்பக கருப்ப முற்றிருந்தனர் அந்நகரில் வசிகும பிராமணாக ளெல்லாம் அதனையறிந்து அவனைக் கடிந்து அந்நகரைவிட்டு அகற்ற, அவள் தீராததுயரமுற்றுக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகச் சிந்த அழுது கொண்டு அருகிலுள்ள ஒரு காட்டினிற சென்றனள இங்ஙனஞ் செல்லுகையில் அககாட்டிற் செல்லும் காளைப்பருவமுள்ள ஒரு சூத்திரன் கண்டு பெண்ணை! நீ எந்தவூர், என்னஜாதி, யாராணைவி, நினபெயரெனனை, எங்குபோகின்றாய் என்று கேட்க, சவுமினி தனது விருத்தாந்தங்களைக் கூறியழுதனர். அந்நகரைச் சவுமினி மேல் காதல்கொண்டு பெண்மயிலே! உனக்கு நானே நாயகனாக விருக்க இச்சகிகின்றேன் அது உனக்குச் சம்மதமோ வென்று கேட்க, அவள் அதற்கிசைந்தனர் உடனே அககாளை அவளையழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தனவீட்டையடைந்தனர் அன்று முதல அவ்விருவரும் மதனனும ரதியும் போலக் கூடி வாழ்ந்திருந்தனர்.

இங்ஙனஞ் சினனாட்சென்றபின் அவள் ஓர் மகவைப்பெற அதனைக்கண்டு அவ்விடிலே அகமகிழ்ந்திருந்தனர். பின்னரோர் ஞான்று அவ்விடிலே அயலூருக்குச் சென்றிருந்ததால் அன்றிரவு சவுமினி தனியேயிருந்து, நன்மைகளையெல்லாங் கெடுக்கும் மதுபானம் பண்ணினாள் உடனே மாமிசம்புசிக்கும்விருப்பம் அதிகரித்ததால், அவள் ஒரு கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு ஆடுமாடுகள் கட்டுந் தொழுவத்திற்குச் சென்று அங்கு இருளாயிருந்ததாலும் தனக்குக் குடிமயக்கம் அதிகரித்திருந்ததாலும் அத்தொழுவத்திற்கட்டியிருந்த பசுவின் இளங்கன்றினை ஆடுந்நனைத்துக் கத்தியாலரிந்து எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குட்சென்று விளக்கு வெளிச்சத்திற் பாராக, தான் கொன்றது ஆடல்ல வென்றும் பசுவின் கன்ற மெனமும் தெரிந்தனர். அவள் தீமைக் களஞ்சியமாயிருப்பவளே யாயினும், பிராமண

குலத்திற்பிறந்தவளானதாலும், கோவதை செய்தல் மகாபாதகமெனத் தன் தந்தை கூறியுள்ளதைக் கேட்டிருந்தவளானதாலும், முற்பிறவிகளில் அவள் செய்த புண்ணியத்தினாலும், அப்பொழுது சற்று நல்லறிவு தோன்ற மனதில் ஒரு வித அச்சமுண்டாய், உலகத்திலுள்ள உததமரா லிகழப்பட்ட கள்ளைகழுடித்ததாலல்லவோ இப்பாதகஞ்செய்ய நோந்தது என நினைத்து அயாநது இரண்டு நாழிகை நேரம் சிவ சிவ சிவ சிவ வெனத்தியானித்திருந்தனள். உடனே அவள் ஆணவ மலத்தடிப்பினால் திரோதானசத்தி வயத்தினளாய், கொன்று விட்டோம் இனிவருநதுவதிற்பயனென்னை நமது இசையை முடித்துக்கொள்வதே தகுதியாமெனத்துணிந்து அக்கன்றின் மாமிசத்தை யுண்ணுமாறு கத்தியால் அதன தோலையுறித தெறிநதுவிட்டு மாயிசங்களை யெடுத்துச் சமைத்து ஆசைநீர அருந்திமகிழ்ந்துறங்கினள். மறுநாள் உதயகாலத்திலெழுந்த அவள் அததெருவிலுள்ளா கேட்கும்படி ஐயையோ காட்டில் வாழும் புலி என்வீட்டில் வந்த பசுவின் கன்றைக் கொன்று தின்று போயிற்றே என்செய்கேனெனக் கூச்சலிட்டு அந்தக் கன்றின் தோலையும் எலும்புகளையும் வாரியெடுத்துக்கொண்டு போய்த் தெருவிலெறிநது இருந்தனள். பின்னா அயலூருக்குச்சென்றிருந்த விடலையாகிய அவளது கணவன் வீடுவந்த சேரலும், அவனிடமும அவள் அங்ஙனமே புலி வந்த கன்றினைக்கொன்று தின்று போயிற்றெனக்கூறி அதற்காக மிகுந்த துக்கப்படுபவன்போற் பாசாககு செய்தனள். அவ்விடலை கேட்டுப் பெண்ணே! அந்தப்புலி வீட்டினுள் வந்த உன்னைக் கொல்லாது போனதைப்பற்றி மகிழ்ச்சியடைவதை யொழித்து ஒரு பசுவின் கன்றினுக்காக நீ இப்படி இரங்குதல் தகாதென்று சொல்லி அவளைத் தேற்ற, அவள் அதனைக்கேட்டு மனந்தேறினவள் போலிருந்தனள். பிறகு அவ்விடலையும் சவுமினியும் முன்போற்கூடி இன்பமுற்று நெடுங்காலங் கழித்தபின்னர் அந்தச் சவுமினியென்பாள் கொடியபிணிகளால் வருத்தப்பட்டு மாணமுற்றனள். அப்பொழுது எமதுதர் அங்கு வந்த அவளையிரைப்

பாசத்தாற் பிணித்துக்கொண்டுபோய்த் தென்புலஞ் சேர்ந்து
கூற்றன் முன் விடுப்ப, அக் கூற்றன் சித்திரகுப்தனால் அவன்
செய்த தீவினையினத்தும் ஆய்ந்தனன்.

பின்னா அந்தகன் பரமேசுவரனது திருவருளை முன்னி
ட்டு அவனைப்பாத்து நங்காய்! நீ பல தீவினைகளைப் புரிந்துள்
ளனையாயினும் அன்று இருட்பொழுதினில் பசுவின்கண் றைக்
கொன்றவுடன் சிவபிரானது திருநாமத்தை இரண்டு நாழிகை
நேரம் ஜபித்ததால் இவகுளள நரகங்கனையனுபவிக்கு முரிமை
யொழிந்தது ஆகையால் பூவுலகினகண் புலயா குலத்திலே,
இரண்டு கணகளுமின்றிக கோரருபததுடனும், உடல் பொ
றுகொணு நோய்களுடனும் பிறக்கக்கடவாயெனக் கட்டளை
யிட்டனன். அவன் உடனே இப்பரதகண்டத்துத் தென்பாங்கி
லே கோகான மென்னும் உயர்ந்த சிவத் தலத்தினுக்குச் சிறி
து தூரத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரிலே, அந்தகன் கூறிய அடை
யாளப்படி ஓர் ஏழைப் புலசசிவயிறறிலே மகவாய்ப்பிறந்து வ
ளர்ந்தனன். இங்ஙனம் சில ஆண்டுகள சென்றபின் அவன் தாய்
தந்தையா இறந்தனா. அதனாலும், குட்டமுதலியநோய்களையு
டைத்தாயிருக்குந் தனை மணம் புரிவாரில்லாமையானும் அந
தப்புலச்சேரியில் இரநதுண்டு தரித்திரத்ததுடன் தினையளவே
னும் இன்பமின்றித் துன்பமுற்றிருந்தனள்.

சவுமினி யென்பாள பிந்திய பிறவியில் கண்களில்லாது
நோயாளியாய்ப்பிறந்து இரநதுண்டு காலங்கழித்த காரணம் யா
தோவெனின்? அவள கைமையுற்றபின் கற்பு என்பதை அற
வொழித்துப் பலபுருஷர்களைச்சேர்ந்த பாவத்தால் குட்டம்,
சூலை என்னும் வியாதிகளையுடையவளாயினன்; அன்றியும் பசு
வின் கன்றினைக்கொன்று அருந்திய பாவத்தால் புலயர் குலத்
திற்பிறந்தனன்; கட்டுடித்த பாவத்தால் குருடி யாயினன்;
அவன் வாழ்நாட்களில் ஒரு நாளிலாவது பசித்து வந்தவருக்கு
ஒரு பிடியன்னமும் இடாத பாவத்தால் ஏழைப்புலச்சி வயிற்
றிற்றிற்று இரநதுண்டு வருந்துவாளாயினள் என்பனவேயாம்.

அவள் இங்ஙனமிருந்து காலங்கழித்து இளமைப்பருவங் கடந்து முதுமைப்பருவமடைந்து, கொக்கைப்போல் வெளுத்த நரையுந் திரையும் பொருந்த, சரீரம் வில்லைப்போல் வீளைய, ஒரு கணமும் நித்திரை பொருந்த வொட்டாது கண்டத்திலே கபம்சிக்கி இருமலையெழுப்ப, துன்புற்றிருந்தனள். இப்படியிருக்கையில் முன்னர்க்கூறிய சிவராத்திரி விரதமிழைத்தற்கு அநநகரிலுள்ள அநேக மனிதர்கள், சமீபத்திலுள்ள கோகர்னம் என்னுந் தலத்திற்குச் சென்றனா. இந்நதப்புலமாது அதனைத் தெரிந்து யியமேற்றுணனுமாறு மற்றொரு புலமடந்தையின் கரத்தைப் பற்றிச் சென்று அந்தக் கோகர்னமென்னுந் தலத்தையடைந்து சநிதிவீதிககு எதிரிலிருந்து யிய' கண்களில்லாதவளாகிய எனது வயிற்றில முருந்தியையவிததற்குச் சோறிடுங்கள் சோறிடுங்கள் என்று கூவிக் கொண்டிருந்தனள். அன்று சிவராத்திரி தினமானதால் ஏராளமான மனிதர்கள் அநநகரில் வந்து நிறைந்திருந்தனா அப்படியிருந்தும் இப்புலமாதின் நலலாழிஞல அன்று பகல் முழுதிலும் ஒருவரேனும் அவளுககு உணவளித்தாரில்லை.

பின்னர் இரவிலும் அவள் அவ்வாறே கூவிக் கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது அவ்வீதியின வழியே செல்லும துஷ்ட நொருவன் அவளைப்பாத்தது விளையாட்டாக அணங்கே! இதோ உனக்கு உணவளிகுகின்றேன வாங்கிக் கொள்ளென்று சொல்லி அருகிலிருந்த வில்வமரத்திலுள்ள தழைகளைப்பறித்து அவள்கரத் தளித்துச் சென்றனன். அந்தப் புலமாது வாங்கிக் கையாற்றடவிப்பாத்தது அது உணவு அல்லாததால் அததழைகளைப் பக்கத்தி லெறிந்தனள். அப்படி அவள் எறிந்த வில்வத் தழைகள், அரிய சிவபூசைசெய்து வினைகளை யொழிப்பவர் அர்ச்சிக்கும் மலர்போலப் பக்கத்திலிருந்த பழையையாகிய ஒரு சிவலிங்கத்தின் முடிமீது வீழ்ந்தன பின்னர் அவ்விரவு முழுதும் அவள் அங்ஙனமே கூவிக் கொண்டிருந்தும் எவரும் உணவளித்தாரில்லை இங்ஙனம் சிவராத்திரி தினத்தில கோகர்னமென்னுந் தலத்தையடைந்து அற்றைப் பகலிரவு முழுதுமவள் பட்டினி யிருந்ததாலும், நித்திரை யகற்றியதாலும், வில்வத்

தழைகளைச் சிவலிங்கநாயகன் முடிமீது எறிந்ததாலும் அவ ளது ஆகாமியம் சஞ்சிதமென்னும் வினைகளைப் பற்றறவொழித் துப் புனிதையாயினள்.

பின்னர் அப் புலமாது பலநோய்களினு மிருந்து பசி நோய் வருத்தியதால் அவ்விரவு முப்பது நாழிகையை முப்பது யுகமாகக் கழித்துப் பொழுது விடிந்தவுடன் சோறு இரப்பத் தற்கு அவவிடத்தைக்கொண்டு முன்போல மற்றொரு புலமட நதை கரத்தைப்பற்றிச் சிறிது தூரஞ்சென்றனர் அப்பொ முது கொடிய பல பிணிகளோடு, பசி, மூப்பு என்னும் பிணிக ளும் பிணித்துவருந்த அவள கைகால் தளர்ந்து சூரியவெப் பம் பதிந்த பூமியில் விழுந்து மரணவேதனையென்னும் அள விலாத துன்பமுற்று இறந்தனள்

அப்பொழுது கயிலாயபதியானவா கருணைகூர்ந்து தமது கணங்களை யழைத்து நீவீர நமது கோகானமென்னுந் தலத்தை யடைந்து, அவருத் தனது தூலவுடலை நீக்கும் புல மாதனை விமானத்தேற்றிக் கொணர்மின எனத் திருவாய மலர்ந்தனா.

உடனே அக்கணங்கள் பெருமான ஆளுஞ்ஞாயைச் சிர மேற்கொண்டு அழகிய மணிகள் பதித்த விமானத்துடன் புறப் பட்டு ஆகாய மாரக்கமாய்ச்சென்று கோகானம் என்னுந் தலத் தையடைந்து அப்புலமாதினுயிரை, புண்ணியப் பயனை யருந் துதற்குரிய தெய்வீக சரீரத்திற் பொருத்தித் தாம் கொணர்ந்த விமானத்திருத்தி, எடுத்துக்கொண்டு அந்தரதூருதி முதலிய தேவவாதியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு முன்போலக் ககன மாரக்கமாய் விநாந்துசென்று அழகிய கயிலையை யடைந்து அப்புலமாதனை விமானத்தினின்றிறக்கி, கங்கையைச் சடை யிற்றறித்த பரமேசுவரன் சநிதியில் நிறுத்தினா பரமபதி அப் புலமாதனைக் கடைக்கணித்து நீ இம்மலையினகண்ணுள்ள மாதர் களோடு கூடி வாழ்ந்திருப்பாயாக, பின்னா தேவாகட்குங் கிட் டெதற்கரிய மோட்ச சாமபிராசசிய மளிப்பேம எனத் திருவாய மலர்ந்தனா. உடனே அம்மாது உளமகிழ்ந்து பெருமான் ஆஞ் ஞாயைச் சிரமேற்கொண்டு அவ் வரையிலுள்ள மாதர்களோடு கூடி அத்தெய்வீக சரீரத்தோடு வாழ்ந்திருந்தனள்.

சவுமினிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

கன்மாட பாதச் சருக்கம்.

ஏதமற் றுயர்ந்த சீர்ததி யெம்பிரா னிரவின் கா
தை, யோதமற் றுளதொன் றுங்கட் குணர்த்துவன
கேண்மி னென்னு, மாதவத துபாந்த செய்ய மறை
தெரி முனிவர் கேட்பச, சூதனுற றமுதமாரி சொரிந
தெனச சொல்லுறறான (க)

பைம்புலி புலாததுங் கொங்கைப் பாவைய ருடுந
காலச, சமபுலி வருந்த மாலைச சமனையி றென்னவே
க, வெம்புலி யென்ன முன்னி மேற்றிசை தோற்று
மென்கீற, றம்புலிக் கொழுந்தா ரிஞ்சி யயோத்திமா
நகரொன றுண்டால (உ)

(க) ஏதமற்று = குற்ற மற்று, செய்ய மறை = சிறந்த,
வேதம்.

(உ) பைம்புலி = சிறந்த சாந்தினை; புலாத்தும் = பூசும், அல்
லது உலரச்செய்யும், ஊடுங்கால் = ஊடலைச்செய்யுங்
கால்; அசசம்புலிவருந்த = அசசமடைந்து வருந்தும்
படி, ஈண்டு புலிமெனலிடைக்குறை; மாலைச்சமன் =
மாலைக்காலமாகிய இயமனது, எயிறன்ன = வளைந்த
பலலைப்போலவும்; வேகவெம்புலி = வேகமாய்ப்பாயும்
கொடிய புலிபோலவும், முன்னி = எதிர்ப்பட்டு;
மென்கீற்று அம்புலி = மெல்லிய பிளப்புவடிவாகிய சந
திரன்; ஊட = தவழ்ந்து செல்லுகிற; இஞ்சி = மதில்.

கருத்து

பசிய களபத்தினை யணியும் தனங்களை யுடைய
மடந்தையர் ஊடலைச்செய்யுங்காலதது அவர் அசசம்
பொருந்தி வருந்துமாறு, மாலைக்காலமாகிய இயம
னது வகிகரதநம்போலவும், வேகமாய்ப்பாயும் புலி
போலவும், மேற்குத்திககிற்றோன்றி எதிர்ப்படும்
கீற்று வடிவாகிய சந்திரன் தவழ்ந்துசெல்லும் மதில்
களையுடைய அயோத்தி நகர் என்பதாம்.

மன்னர்தம் மன்ன னென்ன வருந்தச் ரதன்பான்
முன்னாட், பன்னக மீதிற் றஞ்சும் பசுநதுழாய் முகுந்
தன் றோன்று, மநநக ரளிக்கும வேநத னாதபன் குலத்
தில் வநதோன், கன்னலந தருதிண் டோளான் கரு
தலாக் கடியும வாளான் (௩)

குத்திர மறவோர் செய்ய கோல்வளை யாமற
கோளிப, பத்திர சயன னென்னப பரிநதுயிர் பாது
காப்போ, னத்திர நயனச செவ்வா யரிவையாக கன
ங்க னன்னான், மித்திர சகன னுமம விளங்கிலை யலங்
கல் வேலோன். (௪)

குன்றென வளநது வீங்குங் குவிமுலைப் பவளச்
செவ்வாய், மன்றலங் கோதைககோதை மதயநதி யெ
ன்னு மாதைத், தன்றடஞ் செங்கை பற்றிச சடங்குசெ
ய் தழலசான் றாக, முன்றவ முடிவான மனறன் முடி த
தவன் முயங்கு நாளில (௫)

(௩) வரும் = தோன்றிய; தஞ்சும் = தூங்குகிற; தோன்
தும் = அவதரித்த; கலநலம் = மலையின் நன்மை பொரு
நதிய; கருதலா = பகைவர்; கடியும் = கொல்லுகிற.

(௪) குத்திரம் ஆற = வஞ்சனை நீங்க; ஓர் = ஒப்பற்ற; செய்ய
கோல் = செங்கோல்; கோளி = ஆலமரத்தின்; பத்தி
ரம் = இலை; அத்திரநயனம் = அம்புபோன்ற கண்ணை
யும்; மித்திரசகன நாமம் = மித்திரசகனன் என்னும்
பெயரையுடைய; இலை = இலைவடிவினதாகியும்; அலங்
கல் = மாலையைத் தரிக்கப் பட்டதாகியும் விளங்கும்;
வேலோன் = வேலாயுதத்தை யுடையவன்.

(௫) அம் கோதை = அழகிய மாலையை யணிந்த; கோதை =
கூந்தல்; சான்றாக = சாட்சியாக; முன் தவ வடிவால் =
முன் செய்து முடித்த தவத்தினால்; முயங்கும் = தழுவி
வாழும்.

விலங்குபுள் கலங்க மாய்க்கும் வேட்டமேல் விரு
ப்ப முற்றி, யுலங்கெழு வயிரத தோளா நெண்மலா
பொதுளிப் பூத்த, பொலந்தரு சினைகள் வானம
போனவெங் கானம் போவான், பலங்கொள்கா முகப்
பட்டாடை பட்டிகை மருங்கிற சோததி (சு)

செஞ்சுட ரெறிகஞ்ஞ செம்பொற செழுமணி
மகுட நீக்கிக், குஞ்சிபூ தொடையிற் சூழ்ந்து குல
விட விசித்துக் கூமை, விஞ்சிய சரிகை சேர்த்து வெ
றுக்கையி னமைத்த பரசை, மஞ்செனத் தோற்றஞ்
சோதி மரகதக கவர மிட்டு (எ)

(சு) வேட்டமேல் = வேட்டையாடுதலில்; உலம் = கல்லு
ருண்டை; கெழு = ஒத்த (இடைச்சொல்லுமாம்); வயி
ரம் = பலம்; ஒள் மலா = அழகிய புஷ்பங்கள்; பொது
ளி = நெருங்கி, பூத்த = மலர்ந்த, பொலந்தரு = அழகு
பொருந்திய; சினைகள் = கிளைகள்; வானம்போன =
வானத்தையளாவிய, போவான் = போகவேண்டி,
பலங்கொள் = வலிமை பொருந்திய (அருத); காழ
கம் = கருகிறமுள்ள; பட்டு ஆடை = பட்டுவஸ்திரம்,
பட்டிகை = கசசைப்பட்டை.

(எ) செஞ்சுடா ஏறிக்கும் = சிவந்த ஒளி வீசுகிற, செம்
பொன் = சிவந்தபொன், செழுமணி = அழகியமாணிக
கங்கள்பதித்த; குஞ்சி = குடியியானது, பூந்தொடை
யில் = பூமாலையால், சூழ்ந்து = சுற்றப்பட்டு, குலவிட =
விளங்க; விசித்து = அதை இழுத்துக்கட்டி; கூமை
விஞ்சிய = கூர்மையதிகரித்த; சரிகைசேர்த்து =
உடைவாளை சதரித்து; வெறுககையில் அமைத்த =
பொன்னாற்செய்யப்பட்ட; பசைமஞ்சென = பசிய
மேகம்போன்ற; கவுசமிட்டு = மூடியைத் தேக்கத்திற்
றரித்தும்.

கைப்புடை கடடி வென்னிற கடுங்கணைத் தூணி
தூக்கி, மைப்புடை வரையுங் கண்ணா நுதனிகா வரி
வில வாங்கி, மெய்ப்புடை மனங்கா லொதது விரை
யுமைங் கதிரிற் செல்லு, நெய்ப்புடை மேனி மேக
நீனிறப் பரிமேற் கொண்டான (அ)

சங்கொடு படகங் கொம்பு தவிறுடி தழங்கி யா
பப, வெங்கொடுங் கொலைசெய் வாளி விலலொளி
விளங்கும வைவே, லங்கவை தரித்த தானை பளவில
சூழ மண்ணிற, பொங்குநுண் ளீரி யோரெண் புலம்
புக விசம்பு போப்ப (சு)

பெருமபுரி வலைவா கூந்தற் பிடியினஞ் சுமந்து
செல்ல, விருமபுறு வேடா கையில் விரைநதெதிரா குரை
ககு ஞாளி, யிருமபுறு தொடரிற் றூட்டி யீரத்தனர்

(அ) கைப்புடை = கைக்கவசம்; வென்னில = முதுகில்;
தூணி = அம்புப்பெட்டி; புடை = ஓரத்தில்; மை வரை
யும் = மை தீட்டும்; மெய்ப்பு உடை = மெச்சுதலை
யுடைய; மனம் = மனோவேகத்தையும்; கால் = வாயு
வேகத்தையும்; ஒதது = நிகாத்து; ஐங்கதி = ஐந்து
வகை நடை, அஃதாவது: மந்தகதி, மயூரகதி, வியாக
கிரகதி, இடபகதி, மற்கடகதி என்பனவாம்; நெய்ப்
பு உடை = பளபளப்புள்ள, மேனி = தேகம்; நீனிறம்
= நீலநிறம்

(சு) படகம் = பம்பை; கொம்பு = ஊதுமவாததியம்; தவில் =
ஓர் பறை; துடி = உடுக்கு; தழங்கி ஆப்ப = இரைந்து
ஒலிக்க; வெங்கொடும் = மிகக்கொடிய; வை வேல் =
கூர்மையுள்ள வேல்; அவை = அவ் வாயுதங்களை;
தானை = சேனை; பொங்கு = கிளம்புகிற; நுண்
தூளி = மெல்லியதூசி; ஓர் எண் புலம் புக = எட்
டுத்திக்குகளையும் அடையவும்; விசம்பு போப்ப = ஆகா
யத்தை மறைக்கவும்.

செல்ல வல்லே, சுருமபிமிர் தொடையான் கானச்
சூழல்வாய்ச் சென்று புகான். (க0)

வேறு.

வலைவாரபல நிலையாநெடு வானூடு வளைப்பார்,
சிலைகோலினா சிறுநாணெலி திசையேற விடுப்பார்,
கலைமான்மரை முயனீடிய களிஞ்ரோடு களிற்றின், றலை
போயற விறன மீளிகள் சரமாரி தொடுப்பார். (கக)

கொடிகொண்டிடு தருவிற்படர் கொம்பேறி விழி
ப்பார், மடியுஞ்செவி வளைவால்கல் வாய்நாய்கள் விடுப்
பார், தடிகொண்டெறி தருவாசுழல் தழலினக லுக்கை
பபார், பொடிகொண்டிடு நிலனிறசில பொறிநின்று
புதைப்பார். (கஉ)

(க0) பெரும்புரி=பெரியபுரிகளாற பின்னிய, வார் கூந்தல=
நீண்ட பிடரிமயிகளையுடைய, பிடி இனம்= பெண்
ஒட்டகம்; விரும்புறு=வேட்டைத்தொழிலைவிரும்பும்;
எதிரா=எதிர்த்து; ஞாள்=நாய்; இரும்புறுதொடா =
இரும்பிறை செய்த சங்கிலி; சாததனா செல்ல=இழு
ததுச்செல்ல; வல்லே=விரைவாக; கானம் சூழல்வாய்
=காட்டினிடத்தில

(கக) பல வார வலை=நீண்ட அநேக வலைகள்; நெடு வானூடு
= நீண்ட வானில்; நிலையா வளைப்பார்= உறுதியாக
வளைத்துக்கட்டுவார்; சிலை கோலினர் = விலைவாசை
தது; சிறு நாண் ஒலி = விலலிற் கட்டிய கயிற்றின்
சத்தம்; திசையேற = எட்டுத்திக்குகளையும் அடைய;
விடுப்பார் = கையினால் மீட்டுவர்; முகம் நீடிய களி
ஞ்ரோடு=ஆண் பன்றியோடு; களிற்றின்=யானையின்;
தலைபோயற=தலைகள் அறுமபடி; விறன் மீளிகள் =
சங்கமபோன்ற வேடர்கள், உவமையாகுபெயர்.

(கஉ) கொடிகொண்டிடு=கொடிகள் படர்ந்த; படர்=விசாலி
த்த; விழிப்பார் = பாப்பார்; எறிதருவார் = எறிவார்;
சுழல்=சுற்றுகிற; தழலின்=கவணினால்; கல்லுக்கைப்
பார்=கல்லைஎறிவார்; பொடிகொண்டிடு=புழுதியுள்ள;
பொறி=யந்திரம்; புதைப்பார்=நடுவர்.

அடல்சேருழை படர்தாரியி னடிதேடினா தொ
டர்வா, மிடலசோதரு மிருகாரியை விறலவேலினி
லெறிவா, வடவாழக வனலாசின வலுநீடுகி ருனி
யத், துடலூடுற வடிவாளிக ளுடனேனினா விடுவாா ()

வருமித்திரன மாபுற்றிடு மனனமுற்றரி யலா
போ, பொருமித்திர சகலுற்றொரு புரிநிறறனி குனி
வித, துருமிற்றொடு கணையிறபல மிருகத்தை யொறுத
துத, தருமித்திற லெவரிபபுவி தனிவொப்பென நின்
றன். (கசு)

வேறு

இவ்வண்ண நெடுங்கா னி லடுமவேட்டம் புரிநதிடு
மவ் வெலலைகால, மைவண்ணத தடலரகக ரிருவொரு

(கஉ) அடல்சோ = வலிமையுள்ள ; உழை = பெணமான்;
படர் = சென்றிருக்கிற; தாரியின = வழியில; அடி
தேடி = காறசவடுபற்றித்தேடி; தொடாவா =
தொடாந்து செல்லுவா ; மிடல = வனமை; சோதரு
= பொருந்திய ; மிருகாரி = சிங்கம் ; வடவாழக
அனலா = வடவாழகாக்கினியையொத்த ; சினம்
= கோபத்தையும்; வலு நீடு = வலியிருந்த, உகா = நக
ததையும் உடைய; உளியம் = கரடி, உடல ஊடுற =
உடலிறறைக்க; வடிவாளி = கூரிய அம்பு; ஏவினர்
விடுவா = ஏவி விடுவா.

(கசு) வரும = உதிக்கின்ற; மித்திரன் = சூரியனது, மாபுற
றிடு = வமிசத்திற் பிறந்த; மனன் = மன்னன், முன் =
முதன்மையாக; தரியலா = பகைவரோடு; போ பொ
ரும = யுத்தஞ்செய்கிற; உற்று = வேட்டையிற் பொரு
ந்தி; ஒரு புரி வில = வரிந்து கட்டிய ஒரு விலலை;
தனி = தனியாக; உரும்இன = இடிபோல; தொடுகணை
யில் = தொடுக்கும் அம்பினால்; இததிறல = இவ வல்ல
மைக்கு; எவர் = யாவா; இப் புவிதனில = இவ்வுலகில்;
ஒப்பென = ஒப்பென்று சொல்லும்படி.

வயிற்றுதித்தோர் வரது தோன்றிப், பைவண்ணப்
பெரும்பாநத னோநதுலக மொருகுடைக்கீழ்ப் பாது
காக்குஞ், செவ்வண்ணக கதிராவேலோ னுடன்றருக்கி
நெருக்கியமா செய்கின் றூரால் (கரு)

அநநிலைகண் டன்னவரின் முன்னவனைத் தூந
தரச னங்கை வாளாற, சென்னிதுணித தனன்குருதி
நீரோட வாங்கதனைத் தெரிய நோக்கி, யிரநிலையில
வெலற்கரிதென றியோனும் வஞ்சகங்க ளியற்றியா
னே, பின்னிவனை வெலவனென மீண்டோடி மனிதரு
ருப பெற்று வந்தான (கசு)

வந்தரசன் றன்னிருதா டொழுதெழுவ மாகக
வனுன் வரவே தென்னச, சந்தணிசுத திரப்பயமித
திரசகனே யுனதேவல சலிப்பிலாம, லீந்தவுட னுள்ள
ளவு மிழைத்திடுவா னெண்ணிவந்தே னென்ன முன
னங், கொந்தழலி லடிசிலடும வாலுவாதந தொழில
வற்குக கொடுத்தான மனனே (கௌ)

(கரு) அவ வெல்லு = அககாலத்தில; காலமை வண்ணத்து =
மாரிகாலத்து மேகம்போன்ற நிறத்தினையுடைய, அவ
லது ஆலகாலம்போற்கறுத்த நிறத்தினையுடைய என்
னுமாம்; தோன்றி = எதிர்ப்பட்டு; வண்ணப்பை = அழ
கிய படமுடைய; பெரும் பாநதன் = பெரும் பாம்பு,
(ஆதிசேடன்); செவ்வண்ணம் = சிவந்தநிறமாகிய, கதி
வேலோன் = ஒளியுள்ள வேலைத்தாங்கிய மித்திரசக
னன்; தருக்கி = இறுமாந்த, நெருக்கி = வருத்தி.

(கசு) முன்னவனை = மூத்தவனை; தூநது = தூரத்தி; குருதி
நீர் = இரத்தம், (இருபெயரொட்டு); வெலற்கு =
வெல்லுதற்கு.

(கௌ) சந்த அணி = சந்தனம் அணிந்த; குத்திரம் = மலையை
யொத்த; கொந்த அழல் = அக்கினித்திரள்; அடி
சில் = சோறு; அடும் = சமைக்கும்; வாலுவா = சமை
யல் வேலைக்காரர்

வன்புலஞ்சா னனம்பயிலும வனநீங்கியயோத்தி
நகர் வநது தாங்கும், பின்புலஞ்செய திரடோளான்
மதயநதி யுடன்வாழ்விற்பெருகு நாளிற, நெனபுலஞ
சென் றடைநதபிதிர்க கடன்கழிக்குந திவசமுறச சிந
தை மேவுந, தன்புலங்கொண் தெதரத்திற சாலிதவன்
வரவழைத்துத தாளிற றுழ்நதே (௧௮)

ஆசனத்தி லிருத்தியபின னருக்கியபாத் தியமுத
லாச சனைகளாற்றிப, போசனத்துக் கெழுநதருளப்
புரிதியென வருநதவனும போநதபோதி, நீசனெனத்
தகுநிருத னடுமமுதத தொடுதனது நினைவின் வண்
ணம், பாசனத்தின் மனிதருடற றடியிரிந்து சமைத
ததனைப படைத்திட்டானே (௧௯)

வண்டுபடும பசுநதுளபத தொடையான்வெள்
விடையானறுண் மலாக ஞுள்ளங், கொண்டுபெருந தவ
மியற்றுமவசிட்டமுனிமுனிவுடனிக்கொற்ற வேந்தன்,

(௧௮) வன்=வலிமையுள்ள; புல=புலி; அஞ்சானம்=சிங்
கம்; பயிலும்=வசிக்கும்; தாங்கும் = பூமியைச்சுமக்
கின்ற; உலம் செய = உருண்டையாகிய கலையொ
த்த; பெருகும்=மேம்படும்; தென்புலம்=பித்தாத தே
வாகள வசிக்கமுடிம; திவசம் = நாள; சிநதைமே
வும்=விரும்புகிற; தன்புலம் கொண்டு=தனது மனத்
தினால்; உதரத்தில = வடதிசையிலுள்ள; சாலி =
அருந்தி; தவன்=நாயகனை அஃதாவது வசிஷ்டரை.

(௧௯) அருக்கியம்=கைகழுவக கொடுக்கும் நீர்; பாததியம்=
கால்கழுவக கொடுக்கும் நீர்; நீசனெனத் தகும்=புல
யனென்று சொல்லத்தக்க; நிருதன் = இராக்கதன்;
அடும் அமுதம்=சமைத்த சாதம்; பாசனம்=போசன
பாததிரம்; தடி=மாமிசம்.

மெண்டுபெடு மிவனுடனிட நரநூனிக கலத்தினிடச
சொன்னு நென்று, கண்டுகன்ற பொறிகாலக் கண்
ணினைகள் சிவநதுமிகக கனன்று நோககி. (௨௦)

மறுவையவித தொளிமுழு மதிககவிகைத் தனி
சசெங்கோன் மன்ன முநீ, ரறுவையுடைப பெரு
நிலத்திற நிருவிமுநது கருநிறங்கொ ளரகக யாககை,
பெறுவையெனச சபித்திடலு மனத்தமுங்கி யரைக
கணத்துட் பின்பு தேறித, தெறுவையயிற கரனுயா
மித் திரசகனு மனமதனிற சினமீக கொண்டே (௨௧)

மனதிகளிற பிழைத்தறியா வெண்சகுளிட டனை
யுனையும வைவே நென்னுத, தனாதிதழ்ததா மனாககர
ததுச் சலங்கொண்ட சலங்கண்டு தாழ்நதுதேவி, தின
திபகோத் திரமுதலவ தேசிகனே மாசினமறை செப
புந தெய்வ, மெனாதினீ சபித்தறகா தெவரசா குர
வரைசகு ளிட்டா ரென்றே (௨௨)

(௨௦) வண்டு படும = வண்டுகள மொயககும், முனிவுடன் =
கோபத்தோடு, கொற்றவேந்தன் = வெற்றி பெற்ற
அரசன்; தொண்டுபடும = ஊழியஞ்செய்யும்; கண்டு =
எண்ணி; கனன்று = கோபித்து

(௨௧) மறுவையவிதது = களங்கத்தை யொழித்தது (இலபொ
ருளுவமை); மதிககவிகை = சந்திரவட்டக குடையை
யும்; தனிச்செங்கால = ஒப்பற்ற செங்கோலையும்
உடைய; மனை = அரசனே, முநீ = கடலை; அறு
வை யுடை = புடவையாக அணிந்த; பெருநிலம் = வி
சாலித்த பூமி; திரு = அழகு; யாககை = சரீரம்; அழு
ங்கி = வருந்தி; தெற = கொல்லுகின்ற; வை = கூா
மை பொருந்திய; அயில் = வேலைத்தறித்த; சினம மீக
கொண்டு = கோபம் அதிகரித்தது.

(௨௨) மனதிகளில் = மனமுதலிய கரணங்களால்; பிழைத்
தறியா = தவறிழைத்தறியாத; குள = சாபம்; வை
வேன் என்னு = சபிப்பேன் என்று; கரத்துச்சலங்
கொண்ட = கையில் நீரெடுத்த, சலங்கண்டு = கோபத்
தைக்கண்டு; தேவிதாழ்நது = மித்திர சகனன் மனைவி

தன்மாடத் தளிரியனின் றுரைத்திடலும பாணியிற் கொள் சாபப்பாணி, பொன்மாட வயோததிரகாப புரவலன்றன குரைகழறறுட் போதிற் பெய்தான், சொன்மாட மெனக்கறுதத் தககணத்தந நீமையினுற சுடாவேல வேந்தன, கனமாட பாதனெனப் பேர்படைத்தா னீர்படைத்த கடற்பா ரெங்கும (௨௩)

வேறு.

கன்றிய வெகுளி நீங்கிக் காவல னிற்ப முன்ன, ரொன்றிய தவத்தின மேலா முறுவனுங் காப நீங்கிப், ின்றிய வரக்கன செய்த ிழையிது பிழைத்தொன் றென்பா, லினறிவன புரிந்த நீமை யினறென யோகிற றோந்தான (௨௪)

அவனை வணங்கி; தினுதிபன் = பகலுக் குரியவனாகிய குரியனது; கோத்திர முதலவ = வமிசத்திற்குத் தலைவனே!; தேசிகனே = குருவே, மாசில் மறை செப்புமதெய்வம் = குற்றமற்றவேதங்கள் கூறும் தெய்வமாம், எனது = என்று; எவர் அரசர் = எந்த அரசா, குரவரைசுருளிட்டார் = குருவைச் சபித்தனா

(௨௩) தன மாடம் = தனது வீட்டு, தளிர இயல = தளிரின் றன்மையையுடைய மடந்தை (அஃதாவது மதயந்தி) அன்மொழித்தொகை; பாணியில = கையில்; கொள் = எடுத்துக்கொண்ட; சாபப்பாணி = சாபமிடுதற்குரிய நீரை; தாள் போதில் = பாதமலரில்; பெய்தான் = விட்டான்; சொல = எடுத்துச்சொல்லுகிற; மாடம் (மாஷம்) என = உளுந்துபோல; கறுத்தது = கருநிறம் பொருந்திற்று; அககணத்தது = அந்த க்ஷணத்திலே; அநநீர்மையினுல = அந்தக்காரணத்தினால்; நீர்படைத்த = ஜலம் பொருந்திய; கடல் பார் = கடல் சூழ்ந்த உலகம்.

(௨௪) கன்றிய வெகுளி = முதிர்ந்தகோபம்; ஒன்றிய = பொருந்திய; உறுவனும் = இருடியும், பின்றிய = முன்னர் யுத்தத்தில் பின்சென்ற (தோற்ற); பிழைத்து = தவறி; ஒன்று இன்றென = ஒன்றுமில்லையென; யோகினுல் = யோசத்தினால்.

விற்சர நுதற்கட் செவவாய் விரிதிரை யமுத மா
னுஞ், சொற்சர சுவதி கேளவன றேனறலமான றட
நதோ மன்னை, யற்சர னுகிககானி லடைநதுசஞ் சரி
த்திராறு, வற்சரங் காறு நிறறி மாறுமுன சாப மெ
ன்றான் (௨௩)

உளநதனி லுணர வொண்ணு லுழ்வினை வசத
தாற் கூத்தா, வளங் கொண்முற் கோலநீங்கி மற்றொ
ரு கோலங் கொண்டு, துளங்கிடத் தோற்றல போலத்
தொல்லுருக கரநது திங்க, ளிளம பிறைக குழவிபோ
லு மெயிறுடை யரகக னுண (௨௪)

மைககணத் திதழ்ப்பூங் கோதை மனைமடந டை
யாக ளெல்லாந், தெக்கணத் தியம நென்னச சிநதை

(௨௩) வில=வில்லையும்; சரம் = அம்பையும் ஒத்த, துதல் =
புருவத்தையும்; கண=கண்ணையும், விரிதிரை=அலை
யினையுடைய விரிந்த கடல், சினை யாகுபெயர்; மா
னுஞ்சொல=ஒத்த மொழி; தோன்றல = புத்திரானு
ய வசிட்டன்; மான் = குதிரை கட்டிய, தடநதோ=
விசாலமாகிய தேரியையுடைய, மனை = மன்னனை;
அல் சரன்=இரவில் சஞ்சரிப்போன் (இராககதன்);
வற்சரங்காறம் = வருடம் வரையில; நிறறி = இருப்
பாயாக; மாறம் உன்சாபம்=உனக்கு யானிட்ட சாபம்
(அதன்பின்) நீங்கும்.

(௨௪) கூத்தா=கூத்தாடுவோர்; வளங்கொள் = அழகு பொரு
ந்திய; முற்கோலம்=முன்வடிவம்; துளங்கிட=விள
ங்கும்படி; இளம் பிறைக் குழவித் திங்கள்=மூன்றாம்
பிறையாகிய இளஞ்சந்திரன்.

(௨௫) மைககண் = கறுத்த கண; அத்து=சிவந்த; இதழ் =
உதடு; பூங்கோதை=புஷ்பமாலையைத் தரித்த; மனை
=கன்மாட பாதனது மனைவியும்; மடந்தையர்=அவ
ளது தோழிகளாகிய மற்றைப்பெண்களும்; வெருக்
கொடு = அச்சமுற்று; அருந் தவக்கிழமை பூண்ட =
அருமையாகிய தவவுரிமை பூண்ட; மெய்க்கணத்
தவர் = தேகத்தினையுடைய முனிவர் கூட்டங்கள்,
அல்லது சத்தியந்தவராத முனிவர்கூட்டங்கள்.

பில் வெருக்கொண்டேகி, யக்கணத் தகன்று போன
ரருந்தவக கிழமை பூண்ட, மெய்க்கணத் தவர்கள் சா
பம யாவரே விலக்க வல்லார் (௨௭)

வேறு.

வடிக்குரன் மணியாழிசைமுரன் றறுகால வரிச
சுரும் பரற்றுபு மாலைக, கடிக்குரன் மடவா பாற்கடற்
றிரையின கற்றைவெணை கவரிகா லசைபப, விடிக்குர
ன் மடங்கல் சுமந்தபே ரணையி லிருந்தர சியற்றிய
விறைவ, வடிக்குர னிகராங் கரிகொடு வரிசே ரடவியி
னக்கணத் தடைந்தான். (௨௮)

பாய்கலை புரவிப பவனனு மியங்காப பசுநிறப
புரவியந தேரோன், காயகதிர நுழையாக காட்டிடை

(௨௮) வடிக்குரல் = வடித்த தேன்போலுந தொனியையுடைய;
மணியாழ் = அழகியயாழ்; இசைமுரன்று = இராகத்
தைப்பாடி, அறுகால் = ஆறுகால்களையுடைய; வரிசச
ருமபு = கோடுகளுள்ள வண்டு; அரற்று = ஒலிக்கும்; கடி
க்குரல் = வாசனையுள்ள கூந்தல்; பாற்கடல் திரை
யின் = நிறத்தினாலும் அசைவதினாலும் பாற்கடலின்
அலையையொத்த; கற்றை = திரள்; இடிக்குரல் = இடி
போன்ற தொனியுடைய; மடங்கல் = சிம்மம்; அடி
க்கு = கால்களுக்கு; உரல்நிகராம் = உரல் ஒப்பாகின்ற;
கொடுவரி = புவி.

(௨௯) பாய் = குதித்தோடுகிற; கலை = கலைமானை; புரவி = வாகன
மாகக்கொண்ட; பவனன் = வாய்வுதேவன்; இயங்கா =
செல்லாத; கணம் எலாம் = கூட்டமெல்லாம்; தீயவா
ளர்க்கன் = கொடிய வானாயுத்ததையுடைய இராக்க
தன்; திரிதரு = திரிகிற; திருத்தச = அழகு பொருந்த;
புதுக்கடி = புதுமணம்; தூய = பரிசுத்தமும், வாள்
நகை = ஒளியுமுள்ள பற்களையுடைய பெண், அன்மொ
ழித்தொகை; தோன்றல் = ஆடவன்.

விலங்கின் கண்மெலாங் கொனறுகொன் றருநதித,
தீயவா ளரககன றிரிதரு காலைத் திருததகப புதுககடி
புரிநத, தூயவா ணகையுந தொழுகுலத் துதிதத தோ
னறனு மாங்குறக கண்டான். (௨௬)

கண்டவா ளரகக னுவகைமீ தூரக களிததன னொ
ளிக்கதிர மதியிற, றுண்டவா ளெயிறு துலங்கிடநகை
ததுத் துண்ணெனநண்ணி யொண ணிறப்பூ, முண
டகா சன்னறன குலத்திலவந துதிதத முனிவரன புத
லவனைப பற்றிக, கொண்டவா டுடனவெண ணினத
தடி யருநதுங் கொளகையிற கொலலுவான றுணிந
தான். (௩௦)

ஆனனகா லையிலங் கவனமுக ம்நாகக் யநதண
னருநதுணைத் தேவி, மன்னகேள சால கடங்கடா மர
டில வநதனை யலலை முனிநது, முன்னமே யிவனைக
கொலலுவை யாயின முனிதரு விறகுதீ மூட்டி, யென
னதா ருயிரு மிழப்பனின றெனககோ ருயிரப்பலி யீதி
யென்றிரங்கி. (௩௧)

(௩௦) மதியின் துண்டம் = சந்திரனது பிறைபோன்ற; துண
ணை = திடீரென்று; நண்ணி = பொருந்தி; ஒள் =
அழகிய; நிறப்பூ = நிறத்தினையுடைய புஷ்பம்; பற்றிக்
கொண்டு = பிடித்துக்கொண்டு; வெண்ணிணததடி =
வெண்மையாகிய கொழுப்புள்ள மாமிசம்; கொள்கை
யில் = செய்கையால்.

(௩௧) சாலகடங்கடர் = இராககதா; முனிதரு = உலர்ந்த; என்
னது ஆ ருயிரும் இழப்பன் = எனது உயிரையுமிழப்
பேன்; உயிரப்பலி = உயிர்ப்பிசசை; ஈதி = கொடுப்பா
யாக.

தனறுணைத் தடங்க ணீர்முலை தடத்திற் றுரை
விட் டொழுகநின் றிரநதே, யன்றுரைத் திடுஞ்சொற்
செவிககொளா னாகி யநதணன் மைநதனை விரைவிற்,
கொன்றுடற் குருதி பிழிந்ததுமுன் குடித்துக கொழுந
தசை கறித்தகல வாயின, மென்றுட னருந்திப் பைந்
தொடிக கெதிராய வெள்ளெ லும பனைததையு முமி
ழந்தான (௩௨)

என்செய்வா னுமிழந்த வென்பெலா மடியிட
டெடுத்தன ளெயதியவ வென்பை, மின்செய்தீ யத
னிற பெயதிது செயத வேந்தர்கோன றனபதி மேனி
ப, பொனசெய்பூண முலையா முலைலப போகம புண
ருநா ளிறககவென றுருதது, முனசெயதீ வினையாற்
சாபமீ திட்டு முழங்கழ லுடுபுக கவிந்தாள். (௩௩)

வேறு.

புரமுனியும் பரமனிரு பதப்போது முப்போதும்
போற்றாந தெயவ, வரமுனிவன சாபமகன றரசனிரு

(௩௨) கறித்தது=கடித்து; பைந்தொடி=பெண.

(௩௩) மடியிட்டி=மடிகோலி; மின்செய்தீ=ஒளிவீசுகிற நெரு
ப்பில்; சாபம் ஈது இட்டி=இந்தச்சாபத்தைக் கொடு
த்தது; முழங்கு அழலாடு=ஒலிக்கின்ற நெருப்பில்;
புக்கு=புகுந்து; அவிந்தாள்=இறந்தாள்.

(௩௪) புரம முனியும்=திரிபுரத்தை எரித்தருளிய; பதப்போ
து=பாதமலர்; தெய்வ வர முனிவன்=இறைவனது
ஆசீர்வாதம்பெற்ற இருடி; இருமருப்பு=இரண்டுகோ
டுகளையும்; ஒரு மும்மதம்=கன்னமதம், கபோலமதம்,
பீஜமதம் என்னும் மூன்றுமதமும்; நால்வாய்க்குஞ்
சரம்=தொவருகின்ற வாயினையுடைய யானை; முனி
=யானையின் கன்று; வன்பிடி=வலிமையுள்ளபெண்
ணை; திரிசரிகள்=சஞ்சரிககிற வழிகளை; அரிதுரு
வும்=சிவகங்கைகள் தேடும்; தடம்=விசாலித்த; கான்
நீங்கி=காட்டையகன்று; கரம்=கையில்; முனியும்=
வில்லும்; கணையம்=அம்பம்.

மருப்பொருளும் மதநால் வாய்க்குஞ், சரமுனிவன்
பிடிதிரிச ரிகடெரிந்தே யரிதுருவுந் தடங்கா னீங்கிக்,
கரமுனியுங் கணையுமில்லாக காமனென வயோத்தி
நகர் கடிதிலுற்றான். (௩௪)

நெடிதுதினம் பிரிந்தகனற நீமையினுற நிரண்ட
திண்டோ ணிருபனருனு, மடியிணையா மலாகள் கன்
றிச செபபூர விரைந்துநடந் தனபினோடும, பிடியத
னை நாடிவரும் பெருந்தடககைக களிநெனவேள் பெ
ய்யும வெயய, வடியயிலவா ளியினுடைந்து வருந்தி
யந்த மதயந்தி மனையுட் புக்கான (௩௫)

வந்தவடன றுணைமுலைகண் மருவுவான் றுணரிந
திடலு மன்னகானி, லந்தரிசி சரனாகி முனிவனைக
கொன் றனையதன லவனறனறேவி, வெந்தழலின மிக
சசீறி யுன்மனைவி மராமுதலா விளமபு மாதா, தந்தன
மீ துறத்தமுவி லீறத்தியெனக கொடுஞ்சாபஞ் சாற்றி
வீந்தாள் (௩௬)

ஆதலினு லெணையனை தற்கடாதுனககென் றவள்
கூற வரசன் மோகக, காதலினுலிடைந்து செம்பொற

(௩௭) நிருபன் = அரசன்; சேப்பு ஊர் = செந்நிறம் உண்டாக;
பெருந் தடக்கை = நீண்டு பருத்த துதிகை; வடி =
வடிக்கப்பட்ட; உடைந்து = தோற்று.

(௩௮) அந்த = மேற்குறித்த; நிசிசரன் = இராக்கதன்; இறத்தி
= இறக்கக்கடவாய்; வீந்தாள் = இறந்தாள்.

(௩௯) அமுதம்பெற்று = அமுதத்தை யடைந்தும்; அருந்தக்
கடன் = உண்ணும் செயல்; நோதகவு = துன்பம்; இல்
லம் = மனைவி; உவை = இவை; நுனித்து நோக்கின் =
கூர்ந்து பார்த்தால்; சாதகருக்கு = முத்திரெறி நிற்பவ
ருக்கு; தவமீக்கொண்டு = தவசெயலைப்பூண்டு.

கலத்தமுதம பெற்றருநதககடனி லானபோ, னேதக
ஷற் நிலமில்லாற கருமகப்பே நிலையுவை நுனிதது
நோக்கிற், சாதகருக கிகபரத்திற் பலன்கிடையா தெ
னத்தேறித தவமீக கொண்டே. (௩௭)

ஒருமனமா யிருவினையின் றுவக்கறமுக குறும்
பெறிநதிட் யொ நாலவேதந, தருபொருளா யைநத
னிததைந தழுனாபப ணினறுபெருந தவநக ளாறறிக்,
கருதருமா மறலிவலை கடநதுமுககா லமுமுணாநது
கணிக்க வல்ல, பொருவருமா முனிவராக ளனுமதி
கொண டரியதவம புரியு மேலவை. (௩௮)

வேறு.

கறைவிட முகுததல போலக காயசின மிகுதது
வானிற், பிறையெயி நிலங்கப பேழவாயப பேய்மக
னொருததி பறறி, யிறைவனை வருதத வீதிந கென
னெனப பனனு தொன னூன், முறைதெரிந தருளுந
தெய்வ முனிவரை வினாவி னானே. (௩௯)

(௩௮) இருவினையின் துவக்கற = புண்ணியபாவங்களின் சம்பந்
தம் நீங்க; முக்குறும்பு = காமம், வெருளி, மயக்கம் என்
பன; எறிநதிட்டு = ஒழித்து; வேதநதருபொருளாய =
வேதங்கூறும் விதிப்படி; ஐந்தவிதது = ஐம்புலங்களை
யடக்கி; ஐந்தழல் = பஞ்சாக்கினி; நாப்பண் = மததி
யில்; கருத அரும = நினைததற்கரிய, கணிக்க = குறிப்
பிட; பொரு அரும் = ஒப்பிலலாத; ஏல்வை = காலம்.

(௩௯) கறைவிடம் = கறுதத விஷம்; உகுததல் = சொரிதல்;
காய்சினம் = வெதுப்புகின்ற கோபம்; மிகுத்து = அதி
கரிதது; பேழ்வாய் = அகன்றவாய்; இறைவனை = அர
சனை; அருளும் = சொல்லுகிற; தெய்வமுனி = தெய்
வததன்மையுள்ள இருடி.

கணிததுமுக காலந தேருங் கடவுண்மா முனி
வா துததிப, பணிததலை கிடந்த ஞாலம் பரிததரு
ளரசே முன்னாட், குணிததவா ளரக்க னாகிக கோதில
வே தியனைக கொன்று, பிணிததவெம பாவங் கண்டா
யலகையாய்ப் பிணிதத தென்றா (௪௦)

அபபவந தீபபா நெண்ணி யலைகடற சேது
முனனா, செபபருந தீரத்தம யாவுஞ் சென்றுடன்
மூழகி மூழகி, யொபபரும பிரமன நனை யுந்தியிற
றந்த மாயன, பைபபணி சடையான் வைகும் பதிபல
வணககஞ் செயதான (௪௧)

உநதுவெண் டிரைநீர் வேலி யுலகெலா முழந்த
சூழ, வநதுமப பிரமகததி மாறிடா திருத்த லாலே,
யிரதுமண டலம்போ யோங்கு மிஞ்சிசூழ் மிதுலை ஞா
ங்காக, கநதுகொல களிற்று வேந்தன் கவலையுற றிரு
ந்த காலே (௪௨)

(௪௦) கணிதது - சோதிடத்தால குறித்தறிந்து; தேரும = உண
ரும், கடவுண்மா முனிவா = தெய்வத்தன்மையுள்ள பெ
ருமைவாயந்த இருடியா; துததி = படப்புள்ளியையு
டைய; பணிததலை = பாம்பினறலை; குணிதத = குறிப்
பிட்டுச் சொல்லப்பட்ட; கொன்று பிணிதத = கொன்
றதாற பற்றிய; பிணிததது = பிடித்தது.

(௪௧) முனனா = முதலாக; உடன்மூழ்கி = விரைந்து முழுகி;
பதி = ஷேத்திரம்.

(௪௨) வேலி = பூமி; உழந்து சூழ = வருந்திச்சுற்றி; ஞாங்கர் =
பககத்தில்; கநதுகொல = கட்டுத்தறியை முறிக்கும்;
களிற்றுவேந்தன் = யானைபோன்ற வலிமை பொருந
திய அரசன், அல்லது யானையையுடைய அரசன்
எனினுமாம்.

மாதவா மருங்கு சூழ வளரின மதியஞ் சூடு, நா
தனிங் கிவனு மெனன நானில மதிககத தககோன்,
பாதபங் கயங்க னெனவப் பாததிவ விருகடும் பாங்க
ாக, கோதம னென்னு நாமக குலமறை முனிவன வந
தான (ச௩)

அன்றிருந் தவனைப் போற்றி யடிதொழு தங்கை
கூப்பி, நினைநிடும வடிவேற முனை நிருபனுக காசி கூறி,
நன்றிருந் தன்னையோ வெனன நவின்றநின் முகத்தின
சோதி, குன்றிய தியாது வந்த குறையெனக் கறைதி
யென்றான (ச௪)

திருநுதுதி முற்றங் கற்றோன நிசைமுகற் குவ
மை சானோ, னருந்ததித காவியவன வருண்முனி
யரக்க னாகி, வருநுதுதி யெனனச சாபம் வழங்கலால
வந்த தெனனாப, பெருநுதுதி கூறிப் பினனு நிகழ்ந்த
வை பேச லுற்றான (ச௫)

அரக்கனாய வனத்தி லனனா வந்தனற் கொணற்
பாவ புரக்கமி லலகை யாகி யிங்கென்த தொடாத
லாயில, பரக்குமவென டிரைத்தித தங்கன பற்பல
படிநது பொற்கோ, புரக்கவின படைத்த கோயிற
புண்ணிய தலஞ்சே வித்தேன. (ச௬)

(ச௩) நானிலம் = நால்வகை நிலம் அவை குறிஞ்சி, நெய்தல்,
மருதம், முல்லையாம்; பாததிவன் = அரசன்; பாங்கா
= பக்கத்திலே; கோதமன் = கௌதமன்.

(ச௪) அன்று = அப்பொழுது; இரும தவனை = பெரியதவத்தை
யுடைய இருடியை; வேல தானை = வேலாயுதத்தை
யேந்திய; நிருபனுகு = அரசனாகு.

(ச௫) திருநுதுதி = தெரிந்துகொள்; முற்றங்கற்ற = யாவுமுண
ர்ந்த; வருநுதுதி = வருநுதுவாயாக.

(ச௬) பரக்கும் = பரவிய; கோபுரக்கவின = கோபுர அழகு.

எண்ணருந் தருமஞ் செய்தே னீறினமநதிர நவி
ன்றேன, விண்ணவாக கவிக ணலகும் வேள்விகள் பல
வுஞ் செய்தேன, பண்ணரும பாவ நீங்கப் பெற்றிலே
ன் படிவ வுன்றன், கண்ணருள் பெற்றே னுய்யுங் கா
லமு முளதா மென்றே. (௪௭)

அன்னமா முனிவன றாய வடிமுடி சோத்திரி
ன்ற, மன்னவன றனனை நோக்கி வருந்தலை மதியஞ்
சூழ்ம, பின்னலஞ் சடையாற கனபு பெருககுநோன
புகட்குண் மேலா, யுன்னரும விரத மொன்றுண் டுன
நதிலை போலு மானீ. (௪௮)

மாகமா மதியிற் றேயநத மதியிற்பன னானகாம
பக்கத், தேகநா யகளைப் போற்றி யீறிரு சாமந் தோ
றுந், நாகமாம பசிககூண டுஞ்ச றவிரந்துள த தொரு
மை கூரன, பாகமா லூரந் தனன லருச்சியு னரநதை
நீங்கும். (௪௯)

வரையிலக காகத் தொட்ட வாளிக டவறு தோ
ங்கித், தரையிசை யடித்த கைதான் றப்பிடா ததுபோ

(௪௭) நவின்றேன = ஐயஞ் செய்தேன்; பண்ணரும் = செய்த
கொடிய, படிவ = முனிவனே!

(௪௮) தாயஅடி = பரிசுத்தம் பொருந்திய பாதத்தை; முடிசேர்
த்தி = முடியிற்றறித்து; வருந்தலை = வருந்தாதே; பின்
னல = பின்னிய.

(௪௯) பசிக்கு ஊண் = பசிக்கு உணவையும்; துஞ்சல் = தூங்கு
தல்; கூா அன்பாக = மிகுந்த அன்போடு; மாலூரம் =
வில்வம்; உன் அரந்தை = உனது துன்பம்.

(௫௦) தவறு = தவறுதது போலவும்; தப்பிடாதது = தப்பாதது
போலவும்; புரையற = குறைவின்றி.

லீசன், குரைகழற பதும் நோக்கிக் குறித்தநோன்
பியறறி நினறும், புரையறப பலிககு மென்புப புர
வலற் குரைததுப பினனும (௫௦)

நறறல மதனிலிநத நவையிலா விரத நோறகிற்,
சறறல மிகுதி நனமை தத்திடுஞ் சடுதி யெனனாக, குற
றமின் முனிவன கூறக குறிககுமத தலமு மெற்கே,
சொற்றரு னைய வென்னக கௌதமன சொல்ல லுற
றன் (௫௧)

வேறு.

சொன்ன தலங்கனின் முன்னி வருந்திய தூயோய்நீ
யுன்ன வருங்கிரி மனன னளித்திடு முமைகூட
மின்னவி ரஞ்சடை முன்னவ னனபொடு மேவுங்கோ
கன்ன மெனுமபதி யொன்றுள தங்கது காணுயால ( )

அததல னிறறகை முற்று முணாததிட வராவல்லா
முத்த நகைத்திரு வுககிறை திககு முத்ததோனற
சித்த நியக்கா மயக்கறு நறறவா சேனாடா
நித்த மியற்று தவத்தின முயறசியி னிறபாரே. (௫௩)

(௫௧) சற்றல=கொஞ்சமல்ல; சடுதியெனனா=சீக்கிரத்திலெ
ன்று; சொற்றருள்=சொல்லியருள்.

(௫௨) முன்னி=விரைந்து அடைந்து; உன்ன=நினைத்தற்கு;
கிரிமன்னன்=பாவதராஜன்; அளித்திடும்=பெற்ற;
உமைகூட=உமையாளோடு.

(௫௩) அததலனின் தகை=அததலத்தின பெருமையை; ஆர்
வல்லார்=எவர்வலிமையுடையவர்; திருவுக்கு இறை=
இலட்சுமிக்கு நாயகராகிய திருமாலும்; திக்குமுகத
தோன்=பிரம்மாவும்; சேனாடா=வானுலகத்தவர்.

ஆடு முனிக்குழு வாயிர கோடி யரனசீரைப
பாடு முனிகுண மெண்ணில சித்தி படுத்தியோகிற
கூடு முனித்திரள பறபல வுற்றிடு கோகனனம
வீடு பெற்றகினி யப்பதி யொப்புற வேறுண்டோ. (௫௪)

அததுடை மாதவா வானவா மானவ ராணோமா
சிததுடை யாவெரு வககட மிககிடு திககாணை
முததுடை வால மருப்பணி மாபின் முறித்தோனகம்
பததுடை யானகன முறபக லாசசனை பணவெண்ணி.

ஓசிவ லீங்க முறுமபடி. வானி லுயாந்தோங்கு
மேர்பெறு வெள்ளி விலங்கலி னறறவ மேசெய்யக
கார்பெறு கண்ட னரககா குலத்திறை கைதனனிற
பேர்பெறு லீங்க மளித்தவ னோடிவை பேசற்றூன். (௫௫)

பாரதனில வைககி லெடுக்க வெணாது பகாரதேமுன்
ஊராதரு மூாதி யொழிந்தனை கைக்கொடு ஊராமேவிச

(௫௪) ஆடுமுனிகுழு=ஆடுகின்ற முனிவா கூட்டங்கள்; சித்தி
படுத்து=சித்தியடைந்தது; யோகிற்கூடும=யோகம்புரி
யும்; ஒப்புற=ஒப்பாக.

(௫௫) அதது உடை=நன்னெறியுடைய, மானவர்=மனிதா;
திக்காணை=அஷ்டதிகருக் கஜங்களுடைய; வால அம
மருப்பு=வெணமையும் அழகுமுடைய தந்தத்தை;
அணிமார்பின் முறித்தோன=அழகிய மாபினால் மு
றித்தவனான; கம் பதது உடையான்=பததுசுசிரசை
யுடைய இராவணன்; அகல்=கழிந்த; முறபகல்=மு
னநாளில்

(௫௬) வெள்ளிவிலங்கலின்=கயிலையங்கிரியில்.

(௫௭) உன் ஊர்தரும்=நீ ஏறிச்செல்லுகிற; ஊாதி=வாகனத
தை; ஒழிந்தனை=ஒழித்தவனாகி; நோர்தரும் உன்னை=
யுத்தத்தில் எதிர்த்த உன்னை.

சீர்தரு லிங்க மிதைப் பிரதிட்டை செயிற்பாரி
னோர்தரு முன்னை வெலற்குரி யார்பிற நிலையென்றே.

விததக னோதி விடுப்ப வரக்கனும் விடைகொண்டே
சிதத முவநது நெறிக்கொடு பாராமிசை செல்போதிற்
புததமு தத்தினை யற்பொடு துய்த்திடு பொன்னாடா
மததக வேழ முகதத கணைசனை வந்திததே (௫௮)

எண்டரு மீச னளிதத விலிங்க மிலங்கைககே [தே
கொண்டகல் கினறன னின்றெதிர் செனறெரு கோள்செய்
தண்டரு தாணமலா நோவ நடந்திடை தடைசெய்ய
மண்டனி நீடிய மூடிக வாகன வருகென்றா (௫௯)

உற்றிடு வானவா சொற்றிட நானமறை யோனாகி
மற்றிர டோள வ வரககன வருமபெரு வழிதன்னி
னிறறிட மற்றவ னுநதனி வநதவ னோருற்றான்
முற்றினி லறபச லததை விடுகக முடுககுற்றே. (௬௦)

அசகிறு வேதிய னங்கை யிலிங்க மளிததனனோன
மெய்சகிறு நீர்விட மேவிய காலே விரைந திங்ஙன

(௫௮) விடுப்ப=அனுப்ப; நெறிக்கொடு=வழிகொண்டு; அற்
பொடு=அன்போடு; துய்த்திடும்=உண்ணுகிற; மத்த
கம=யானைத்தலை; முகதத=முகத்தினையுடைய.

(௫௯) எண்தகும்=தியானிக்கத்தக்க; இன்று=இப்பொழுது;
கோள்=விகினம்; நீடியமணதனில்=நீண்டவுலகத்து.

(௬௦) நான்மறையோனாகி=பிராமணனாகி; மல்=மல்லயுததஞ்
செய்தற்குரிய; நின்றிட=நிற்க; நோர்உற்றான்=எதிரில்
வந்தான்; முற்றினில்=முதிர்ந்திருக்கிற.

(௬௧) முச்சொலின்=மூன்று வார்த்தைகளால்; விளிப்பன்=
அழைப்பேன; முன்னாயேல்=விரைநது அடையா
விடில்.

முச்சொலி னின்னை விளிப்ப நதற்குமுன் முன்னாயே
விச்சிவ விங்க நிலத்தி விருத்துவ நென்றானால். (௬௧)

அம்முறை யாக வரக்க னிசைந்தய லகல்போதின்
மும்முறை கூவின நெய்தில னையிரு முடியோனு
மெமயிறை நீதி யிதென்று கணத்தவ நெய்தாமுன
மைம்முறையாயொளிர் கண்டனைமண்டனில்வைத்திட்டான்.

பின்பவ் வரககா பிரானவ ணுற்றழல பெய்கண்ணை
நனபுவி யிறகிவை யோடிய தென்று நடுகெய்தித
துன்போடு பத்திரு தோள்வலி கொண்டு தொடர்ந்தோடி
வன்பொ டெடுத்திது மாபெல மென்றான வலியில்லான். (௬௩)

மன்னவ மாதவின மாநில மாபெல விங்கம்பே
ரென்ன விளமபிய தினனமு மீளவி லங்கைக்கோன்
பன்னக மேவுகை பற்றி யெடுககப படிநீதி
னன்ன ரிலங்க மெலிந்து நிமிர்ந்தது நைந்தவகே. (௬௪)

(௬௨) அம்முறையாக = அப்படியே; எம் இறை = எமது தலைவ
ராகிய விநாயகர்; நீதி யிதென்று = இதுதான் நியாய
மென்று; மை முறையாயொளிர் = ஒழுங்காய்க் கரு
நிறம் விளங்கும்; கண்டனை = கழுததையுடையவனை.

(௬௩) நன்புவியில் = நல்ல பூமியில்; சிவை = வேர்; வன்பொடு
= வலிமையோடு.

(௬௪) நவம் = பூமியில், அல்லது புதுமையாக; மன் = நிலைபெற்
றது; மாநிலம் = அகனற பூவுலகத்திலே; மாபெலவிந
கம்பேர் = மாபெல விங்கம் என்னும் பெயர்; மீள =
பிறகு; பன்னக மேவுகை = பல நகங்கள் பொருந்திய
கை; நன்னர் = நன்மையைத்தரும்; மெலிந்து நைந்
து = குழைந்து.

ஆவி னெடுஞ்செவி போல நிமிர்ந்திடு மதனாலார்
நாவி னிடும்பெயர் கோகன மென்றனா நனிகூரு
மேவி னலநதரு வாள்விழி யம்பிகை யிடமேவுந
தேவி னருஞ்சிவ லோகமி தென்றறி திணிதோளாய்

வேறு

மாவினவடு நிகாததவிழி மலைமகளை யிடங்கொ
ண்ட, தேவனருள சிவலிங்க மெடுககரைந்தோன் சின
ங்கொண்டே, காவணைய கைத்திரளாடி கன்னறகநன்
மறைமதலை, தேவனது குடுமிமுடி புடைத்தனன
றன சினமிகலால (சு௪௪)

புடைத்தவுட னுருத்தெழுநது பொழிமதவா
ரணமுகத்தோ, அடித்தலமு மணிமுடியு மகலிடமும்
விசுமபுமுறப, படைத்தவுரு வெனநிமிர்ந்து பணைக
ரத்தா விராவணனைப, பிடித்துமணிக் கழங்கென
வெறிந்தெறிந்து பிடித்திடலும (சு௪௫)

(சு௫) நனிகூரும நலமேவித்தரு = மிக்ககூமைபொருந்தி நன்
மையைத் தரும், தேவின் = கடவுளுடைய.

(சு௬) நைந்தோன = எடுத்தலினால் மெலிந்த இராவணன்;
கா = விருகும்; கன்னறு = கோபித்து; மறை மதலை =
பிராமணச சிறுவாரய்த்தோன்றிய விநாயக கடவு

(சு௭) அடித்தலம் = பாதம்; மணிமுடி = அழகிய சிரசு; அகலி
டம் = பூமி; உறப்படைத்த உருவென = பொருந்தும்
படி அடைந்த சொரூபம்போல; நிமிர்ந்து = உயர்ந்து;
பணைக்கரம் = பருத்த கை; மணிக்கழங்கு = அழகிய
அம்மனை.

மறையோனென் றுணைநினைந்த மடமையின லீ
திழைத்தேன், பிறையோங்கு மணிமகுடப் பெருங்க
ளிறே பிழைசெய்தே, னிறையோனே பொறுப்பது
னக் கியலபென்றென் றேததுதலும், பொறையோடு
முமைபுதலவன புனியிலரக கணைவிடுததான. (௬௮)

நிருதாசுலத திகலவேந்தே நினதுபிழை யாம
பொறுத்தற, கிருபதுசெங் கரத்தாலு மெழின்மல
ரோன் முன்கனித்த,வொருபதுமா முடித்தலையு முறப
புடைத்தி யெனலோடுங், குருதிநிறங் கொளபபுடைத்
துக குதித்தாடி யுவப்பித்தான (௬௯)

அனனதுகண் டெவந்தருளி யைங்கரத்தோ னின
றுமுத, லென்னருணை னலமவேண்டி லின்றினைப
போ லிருகரத்தாற, சென்னியுறப புடைத்தவாபாற
சிறதைமகி மூவமெனனா, மினனினமறைந் தன்னிரு
தன் வேலையிலங் கையிறபுகுந்தான (௭௦)

தென்னிலங்கை யிராவணனபாற சிவனுதவத் தி
றலரக்கன, பின்னிலங்கு மொருமருப்புப பெருந்தகை
தன் கைக்கொடுப்ப, வன்னலிங்க மைங்கரத்தோ னங்
(௬௮) பிறைஓங்கும்=மூன்றாமபிறைமதி விளங்கும், பொறை
யோடு=பொறுமையுடன்.

(௬௯) நிருதர்=இராககதா; இகல்=வலிமையுள்ள; முன்கலி
த்த=முன்கூட்டிய; ஒருபது=பத்து.

(௭௦) நல நலம்=மிகக் நன்மை; மின்னின் மறைந்தனன்=
மின்னலைப்போல மறைந்தனன்; வேலை=சமுத்திரத்
திலுள்ள.

(௭௧) ஒரு மருப்புப் பெருந்தகை=ஒற்றைக் கொம்பினையுடை
ய பெருமை பொருந்திய விநாயகர்

கையினா னாட்டியதா, வீரநிலத்திற சிவலோக மெனவி
ளங்கி யிருந்ததுவ தால (எக)

வேறு.

இததகையை கோகனனா தன்னினென்ன லொ
ருபுலைச்சி யிருகண னில்லாள், கத்தவமு தெனவெ
ளுத்த நரைதிறைநோய முபபுடையாள சுருதி போ
றஹ, மத்தநிர வெனவுணரா ளங்கடைந்து பசிமிரு
த்திட டகடு காயச, சித்தமதி வீரககமுனனோரா சோ
றிடுமி னென நகெனவோர தெருவி னுறமுள (எஉ)

அத்தெருவின றலைவருமோர கனியனிழி குலத்த
வட னங்கை மீதின, முத்தனகக விளமுணவென நி
டுதலுமேற நெறிநதனளான முனனாட டாபித, துத
தமாபு சித்தபுரா தனவிவிங்க முடிந்தி னுளத்தன
போடும, பத்தரிடும பச்சிலைபோ லானதவள பசிமிகக
கண படைசெ யாளாய (எங)

இருளகல விடியுமடடும வருத்தியிருந திரவியுதி
த தெழுந்த பின்னத, தெருவினிடையிரந்திடவோ
புலைச்சியெதிர வழிகாட்டச செல்லுங காலை, மருவிய
நோய பசிமுபபு வருத்திடவெரு கடுமணற்கீழ் மய
ங்கி வீழநதங, கொருவியுயிர பிரிபொழுதிற் பரமனு
யா கணங கடமை யுற்றுநோக்கி. (எச)

(எஉ) நென்னல=நேற்று; அகடுகாய=வயிற்றிற் பசித்தீழுள.

(எங) தெருவின் தலை=தெருவில்; ஏற்றெறிநதனள=வாங்கி
யெறிந்தனள்.

(எச) ஒருவி உயிர பிரிபொழுதில்=உயிர்விட்டு நீங்குங காலத்
தில்.

ரோதருகோ கன்னததிற் சிவநிசியி லுண்டிதுயி
 றீரதது விலவத, தோதருநற பைநதழைகொண் டெ
 மமையருச சிதததனு லிமைககுளு செமபொற, நோ
 தனிலப புலைமகளை யேறறியிங்கு வருதிரெனச செபப
 வன்னோ, பாராதனிலுற றனைவருமயாம பாராததிருக்க
 வங்கவளைப பணிநது போறறி. (௭௫)

செமபொனெடுங் கொடிஞ்சிமணித தோமீதி லி
 ருத்திமிகு சிறப்பி னோடு, முமபாமட மகவிராவென்சா
 மரையிரட்டப பைநதருவி னுலவை யீன்ற, வமபவிழ
 பூ மழைபொழிய வளங்கெழுதுந துபிமுழங்க மழுமா
 னேநது, மெமபரம னினிதுறையுங் களதபுத கிரியின
 மிசை யேகி னாரே (௭௬)

ஆதலினமித திரசகனே நீயுமநதக கோகன்னத
 தடைநது போறறித, தீதகலுளு சிவநிசினோற நிடினு
 னது வினையனைததுந தீருமென்று, கோதகலும பெரு
 நதவததுக கோதமனங் கவற்குவிடை கொடுத்தபு
 பினன, ரேதமினமா தவாசூழ்நது வரமிதுலை நகர்நோ
 ககி யேகிஞ்ஞலை (௭௭)

புண்ணீரின கடிகமழப பொருகளததி லொன்ன
 லாதம புயநதோய் மினனா, கண்ணீரமை கலநதொ

(௭௫) தீர்தது=ஒழித்தது; இமைககும்=பிரகாசிக்கும்.

(௭௬) உலவை=கிளை; ஈனற=நல்கிய; வளங்கெழு=வளமை

பொருந்திய; களதபுதம்=வெள்ளி.

(௭௭) கோதமன்=கவுதமன்.

(௭௮) புண்ணீர்=இரத்தம்; கடிகமழ்=நாற்றம் வீச; பொரு
 களததில்=யுத்தகளததில்; ஒன்னலர்=பகைவர், கண
 ணீர்=கண்களின நீரானது; மைகலந்து=தீட்டிய மை
 யோடு சோந்து; கலுழ்ந்து=அழுது; கலன்வாங்க=
 மாங்கல்யம் இழக்க; கதிர்வேல்வாங்கி=ஒளிபொருந
 திய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு; மண்=உலகத்தை;
 நீர்மைபெற=ஒழுங்காக.

முகக் கலுழந்தணிபொற கலன வாங்கக கதிர்வேல்
வாங்கி, மண்ணீர்மை பெறப்புரந்த மன்னவனுந தாக
முற்று வருநதி னோர்க, ஞுண்ணீர்பெற் றதுவெனத
துன் பொழிந்ததுயாகோ கன்னமுறற னுவபபி னோமெ

புகநெமெ பொழிலபுடைசு ழப்பதியிற புகல
கோடிப புனலின மூழ்கி, நாகாதினந தொழுதெழுமா
பெலவிலிங்க நாயகனை நணபிற போற்றி, மாகமதிச
சிவரிசியின் மறைமுதலா கமத்துவிதி வழுவா தாற
றிச, சோகமிகத தருமபழைய வினைத்தொடாபி னழு
கனைத்தூந துடைத்திட டானே. (எக)

வளமைதரு கோகனத்தின மாகமதிச சிவரிசி
யை மகிழநது நோற்றுப, பழிவினைககும் பிரமகத்தி
பறற்றவே தோரதபினனாப பரமன செயய, கழலடை
நது பேரினபங் கலந்திருந்தான் சிவரிசியைக கருத்தி
லுற்ற, வுளமகிழ்வா னோற்றவாகள பேரின்ப வீட
டைவ ருண்மை பென்றான். (அ௦)

என்றுயாரை மிசவனத்தி லிருந்தவிருந தவாமகி
ழந்தாங் கிருகை கூப்பித, துனறுசடை முடிதுளக
கிக் கேட்டுவபப விரித்தெதெதுச சொல்லினோற, கன
றுகொடுஞ் சினமயககங் காமமெனு முககுறுமபைக
கடிநது நாளும, வென்றிபெறுந தவஞான நிலையுணா
நது கள வ்கமின்றி விளங்குஞ் சூதன (அக)

(எக) புகம் = பாக்குமரம்; நெமெப்பொழில் = நீண்டசோலைகள்,
புடைசூழ = பக்கத்திற்கூழ; கோடிப்புனல் = கோடித்
தீர்த்தம்; நாகர் = தேவர்.

(அக) இருந்தவர் = பெரியதவத்தையுடையவர்; துன்று = நெரு
வகிய; துளக்கி - அசைத்து; கன்று = வெதுப்புகின்ற.

வசனம்.

முனிவாகாள் ' சீரத்தியோங்கும் சிவராத்திரியின திவ்
வியசரிதம் திறம்பெறவின்னும் உங்கட்கொன்று உரைப்பேன்
கேட்பீர் எனச சூதமாமுனிவர் துய்ய வழுதம் சொரிவது
போலச சொலவாராயினர்.

மேற்றிசையிறேன்றி வளருளு சநதிரன தவழ்ந்து செ
ல்லுமாறு விண்ணையளாவிய மதிக்களையுடையதாயும், தசரத
மனனன் பால ஸ்ரீமந நாராயணமூர்த்தி இராமபிரானு யவதரி
க்கப்பெற்றதலமாயும் விளங்கும் அயோத்திமா நகரிலே சூரிய
வமிசத்திலே நீதி தவருது செங்கோல செலுத்தும் மித்திரசக
னன் எனனும் பெயரையுடைய ஓர் அரசனிருந்தனன். அவ்
வரசன தனகசூரிய மரபிலே மதயநதி யெனனும் பெயரை
யுடைய ஓர் இராஜ குமாரியை மணம் புரிந்து அவளோடு கூடி
வாழுநாளில், காட்டினிற சென்று வேட்டையாடுதலில் விரு
ப்பமுற்றனன். அதனால் அவன கருநிறமுள்ள பட்டாடையை
இடையிற் றரித்து அதன் மீது கசசைப்பட்டையை இழுத
துக்கட்டி, சிவநத ஒளிவீசுகின்ற மணிகள் பதித்த மகுடத்
தை நீக்கிப் புஷ்பமாலைகளாற் குடுமியை யிழுத்ததுக்கட்டி,
பசிய மேகம்போன்ற நிறத்தினையுடைய மரகத மணிகள் பதி
த்த பொற்கவசத்தினைத் தேகத்திற்றரித்து, கைகருக் கவச
மிட்டு, முதுகில அம்புப் பெட்டியையும் வில்லையுந தரித்து,
உடைவாளைக் கையிலெடுத்ததுக் கொண்டு, மனததையுங் காற
றையும் நிகராத வேகத்தினையுடைய நீலநிறக் குதிரை மே
லேறி, சங்கு, படகம் முதலி யவாதியுநகள் முழங்கவும், அள
வில்லாத யுத்தவீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாகச் சூழ்ந்து வரவும்,
வேட்டைக்குரிய வலை முதலிய கருவிகளை ஒட்டகங்கள் சும
ந்து பின்றொடரவும் அநேக நாய்களை இருப்புக் கம்பிகளாற்
கட்டி வேடர்களிழுத்துப் பின்வரவும் சென்று விண்ணையளா
விய கிளைகளையுடைய தருக்களடர்ந்த காட்டினை யடைந்த

னன். பின்னா மித்திரசகனன் என்னும் அரசனும், சிங்கம் போன்ற யுத்த வீரர்களும், வேடாகளும்; மான், மரை, முயல், பன்றி, யானை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொண்டு இருந்தனர்.

இங்ஙன மிருக்கையில் கீருண்டமேகம்போற் கருநிறம் வாய்ந்த, சகோதராகளாகிய இராககதாசுனிபுரவர் இறுமாப்புற்று அங்கு வந்து யுத்தம் புரிவான் எதிர்க்க, மித்திரசகனன் அவ்வரசுகளோடு நெடுநேரம் போர்புரிந்து அவர்களில் முந்திய வீனை வாளாற்றுணித்துக் கொன்றான். அதனைக்கண்ட இளை யோனாகிய இராக்கதன் இவ்வரசனை எதிர்த்து வெல்லுதல நமமால் முடியாதாகலின் பின்னர் வஞ்சகசெய்கையால் இவனை வெலவேனென்று ஓடி மறைந்து மனிதவேடம் பூண்டு வந்து அவ்வரசனது பாத்தில வீழ்ந்து வணங்கினன். மித்திரசகனன் அவ்வரசனை மனிதனென்றெண்ணி யாது பற்றி எம்மை வந்தடைந்தனை யென்று கேட்க, அவ்வரசகன் அரசனை! நின்னிடம் ஏவற்றொழிற் புரிந்து காலங்கழிக்கலா மென்றெண்ணி வந்தடைந்தேன் எனறனா. மித்திரசகனன் அவனை யாதரித்து வேட்டையாடுதலை முடித்துக் காட்டையகன்று அரசுகளுடனும், தனது சேனைகளுடனும் அயோத்தி நகரை யடைந்து அவ்வரசகனுக்குச் சமையறொழி லளித்து மதயந்தியுடன் கூடி வாழ்ந்திருந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில் ஒருநாள் மித்திரசகனன் பிதா சிராததரு செய்யும் தினம் வரலும் அன்று தன் குலகுருவாகிய வசித்தமுனிவரை யழைப்பித்து வணங்கி ஆசனத்திருத்தி அருக்கியபாத்திய மனிததுப் பூசித்துப் போசனமிட்டு உபசரித்தனன். அக்காலத்தில் சமையறொழிற் புரியும் அரசகன் இவ்வரசனை வஞ்சிப்பதற்கு இதுதான் நருணமென்றுனனி, பதாராதங்களைோடு மனிதனது மாமிசத்தையுஞ் சமைத்து முனிவருண்ணும் பாத்திரத்திற் படைத்தனன். வசித்த முனிவர் அதனைப்பாத்தது, தன் வேலைக்காரனைக் கொண்டு நரமாமிசம் படைக்கும்படி இவ்வரசன் செய்வித்தனன்

றெண்ணிக் கண்கள் சிவந்து தீப்பொறி பறக்கக் கோபித்து, அரசனே விளித்து நீ அழகை யொழித்துக் கருநிறங் கொண்ட இராக்கத வடிவம்பெறக் கடவாயெனச் சபித்தனர். அதனைக் கேட்ட மித்திரசகனன் மனங்கலங்கிப் பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து கோபமதிகரித்தவனும், மனவாக்குக காயங்களால் யாதொரு தீவரு மிழைத்தறியாத என்னைச் சபித்தனை யாதலின் உனக்கு நான் எதிர்ச்சாபங் கொடுப்பேன் என்று கையில் நீரையெடுத்த மந்திர மோதினன். அப்பொழுது அவனது தேவியாகிய மதயந்தி அதனைக்கேட்டி நடுநடுங்கிக் கணவனருகில் ஓடி வந்து வணங்கி நாயகா! தேசிகனே தெய்வமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஆதலின் அகரூரவர் நியாயமின்றி ஒறுக்கினும் தணிந்து நடப்பதே சீடன் கடமையாமெனபதை உணர்ந்தும் உணராத போல நீ இவ்வனஞ் சபித்தல் தகாதென்று உரைத்துத் தடுத்தனன். மித்திரசகனன் அதனைக் கேட்டவுடன் கோபந்தணிந்து சாபமிடுதற்குக் கையிலெடுத்து மந்திரித்த நீரைத் தனது பாதத்தில் விட்டனன். அந்த நீர் விழுந்த இடம் உளுந்துபோற் கறுப்பெய்திற்று. களங்கமற்ற பாதத்தில் கறுப்பாகிய கல்மஷம் ஏற்பட்ட காரணத்தால் அவ்வரசனுக்குக் கலமாஷபாதனென உலகமெங்கும் பெயர் விளங்கிற்று. (அல்லது கல்லைப்போன்ற வலிமையும் உளுந்து என்னும் மாஷம்போன்ற வடிவமும் நிறமும் பொருநகிய காரணத்தால், கல்மாஷபாதனெனப் பெயர் விளங்கிற் றெனினுமாம்.)

பின்னா அரசன் பலவாறு சிந்தித்து நிற்க, வசிட்டமுனிவர் அங்ஙனமே கோபமடக்கி, அரசன் தனக்கு யாதொரு தீவரு மிழைத்தானில்லை யென்றும், மாறுவேடம்பூண்ட அரசன் செய்த பிழை யீதென்றும் யோகதிறுஷ்டியினுணர்ந்து மித்திரசகனனை நோக்கி மன்னனை! யானிட்ட சாபப்படி அரசுக்கு வருவந்தாங்கிக் காட்டை யடைந்து பனிரண்டு வருடஞ் சஞ்சரித்த பின்னர், அவ்வுருவம் நீங்கி இச்சரீரம் பெற்று வாழ்வாயாக வென்று மறுசாபமுந் தந்தனர் கூததாமீவோ

ஓர் வேடத்தை யொழித்து மற்றொரு வேடம் பூண்டு தோன் றுவதுபோல ஊழ்வினை வயத்தால் உடனே கன்மாட பாதன் அரசவருவம் ஒழித்து பிறைபோலும் வளைந்த பற்களையுடைய இராக்கத வடிவமுற்றனன். அதனைக்கண்டு அவ்வரசன் மனை வி முதலிய மங்கையர்களுெல்லாம் பயந்து ஒடி யொளிந்தனா. அரக்கவருவந் தாங்கிய கன்மாடபாதன் உடனே நாட்டை யகன்று காட்டையடைந்து எதிர்ப்பட்ட மிருகங்களைக் கொ ண்று கொன்று அருந்தித் திரிந்துக காலங்கழித்திருந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில் பிரமம குலத்திலுதித்த ஓர் முனி வன் புதல்வனும் அவன் புதுமணம்புரிந்த மனைவியும் அக்காட் டின்வழியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். இவ்வரக்கன் அவர் களைக் கண்டு சந்தோஷித்து உண்டு பசியகற்றுமாறு அம்முனி வனைப் பிடித்துக் கொல்ல எத்தனித்தனன். அப்பொழுது அம் முனிவனது மனைவி கண்டு நடுநடுங்கி அரசனே! நீ இராககதா குலத்திற் பிறந்தவனல்லையெனபதும் இருடி சாபத்தால் இடும்பளுயினை யெனபதும் உணர்ந்திலேபோலும். நீ இப்பொழுது எனது கணவனைக் கொலவையாயின் யானும் தீயில் விழுந்து உயிர் துறப்பேன். இவ்விரண்டு ஹத்தியும் உன்னையே சாரும். அதனால் நீ பல துன்பத்திற்குள்ளாகி நெ டிகாலம் வருந்த நேரிடுமென்பதை யுணர்ந்து உயிர்ப்பிச்சை தரக்கடவா யென்று கண்ணீர் பெருக அழுது இரந்தனர். செவிடனருகிற் நடவுமவீணைபோல் அம்மாது கூறியனவெல் லாம் அவ்வரக்கன் செவிப்புலம் ஏற்கப் பெருதவனாய் அம் முனிவனைக் கொன்று இரத்தத்தையும் மாமிசத்தையு முண்டு எலும்புகளை யெல்லாம் அவன் முன் உமிழ்ந்தனன். அந்தமாது தீயில் விழுந்த புழுப்போற்றுடித்து வருந்தி அவ்வெலும்புகளை யெல்லாம் மடியில் வாரிக்கொண்டு சென்று பெருந் தீயை மூட்டி, அதில் எலும்புகளை யிட்டு அததீயை வலம்வந்து; அநி யாயமாய் எனது நாயகனைக் கொன்ற வேந்தன் தன் நகர டைந்து மங்கையர் போகந் துயப்பெனல் உடனே இறக்கக் கடவன் என்று சபித்து அததீயில் விழுந்து இறந்தனர்.

பின்னர் கன்மாடபாதன பன்னிரு வருடங்கழித்துப் பயின்முனிசாப மொழித்து அரசு வுருவம் நீங்கி அரசுவுருவர் தாங்கி ஆரணியத்தைக் கடந்து அயோத்தி நகரை யடைந்து தனதரணமனையிற் புருந்து தாபமகற்றி யிருந்து நெடுநாட் பிரிந்திருந்த தன் மனைவியாகிய மதயந்தியி னிருப்பிடஞ் சென்று அவளுடன மருவ முயன்றனன் முன காட்டில நடந்த விருத்தாங்கங்களைக் கேட்டிருந்த மதயந்தி நாயகா ! நீ இராக கதளையிருந்த காலத்து காட்டில ஓர்முனிவனைக் கொன்று தின்றனை. அதனால் அம்முனிவனது மனைவி, உன் மனைவி முதலிய மாதாக்களைத் தழுவின இறக்கக் கடவாயெனச் சாபமிட்டுத்தீயில் வீழ்ந்திறந்தனள் ஆனதால் நீ என்மனைத்தற்கடாடுந் தனக் கூறினன். அதனைக்கேட்ட கன்மாடபாதன பொறக்கலத்தில அமுதம்பெற்றும் அதனை அருந்தக்கடனிலான போலிருந்து மனத்துயரமுற்று நாம் மனைவியுடன் கூடிவாழாவிடின புத்திரப்பேற்றை யடைவதில்லை. புத்திரப்பேறடையாவிடின புத்தென்னும் நரகத்தைக் கடப்பதில்லை. இதற்கெனசெயவோமென யோசித்துத் துன்பத்தழுந்தியிருந்தனன்.

இங்ஙன மிருக்கையில், அகன்றவாயும் அழற்பெய் கண்ணும் நீண்டநகமும் நெருப்பென்றோமமும் வக்கிர தந்தமும் விகாரவடிவமும் பொருந்திய அலகையொன்று தோன்றிவந்து வெந்த புண்ணில வேலைநுழைத்ததுபோல அவ்வரசனைப் பற்றி வருத்திற்று. அதனைக்கண்ட அரசன் பயந்து நடுநடுங்கி மனதில் ஒன்றுதோன்றாதவரைய, அந்நகரின் புறத்துள்ள காட்டினிடத்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தவம் புரியும் பெரியோர்களை யடுத்துப் பணிந்து சுவாமிகாள்! எனனைவருத்தும் அலகை எவருள்ளது, எளிதெனம் வருத்துகின்றது, எனசெயதாலிஃதொழியும் என்று கேட்க, பரமேசுவரனைச் சதாமனத்திருத்தநதபசிகள் அரசனைப்பார்த்து நீ அரசுக்கனாகக் காட்டிற நிரிந்த காலத்து, பிரம்ம குலத்து முனிவனைக் கொன்றனை அநதப பிரமமஹத்தி இப்படி அலகையாய்த்தோன்றி உன்னை வருத்துகின்றது. நீ பல புண்ணியத் தீர்த்தங்க

ளிற் படிந்து ஆங்காங்குத் திருவுருக்கொண்டிருக்கும் இறைவனைப் பூசிப்பையாயின் இஃது ஒழியும் எனறனர்.

கன்மாடபாதன் உடனே புறப்பட்டிசு சென்று சேது முதலிய தீர்த்தங்களிற் படிந்து ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களை யடைந்து பணிந்து இறைவனையருச்சிதது வந்தனன். இவ்வண்ணு செய்தும் அநதப் பிரம்மஹத்தி நீங்காதிருந்ததால் கவலைக் கடலிலாழ்ந்தவனாய் மிதுலைமாநகரின் பக்கத்திலே சின்னஞ் வசித்திருந்தனன்.

இப்படியிருக்கையில் கவுதமரெனஹம் முனி புங்கவர் மிதுலைமா நகரின்ருகருச் செல்லு மாறு நஞ்சுட்டாகள் சூழப் புறப்பட்டுக் கன்மாடபாதனிருக்கு மிடத்தினுக்குவரலும், அம்முனிவரை அரசன் கண்டு எதிரா சொன்று பணிந்து அழைத்து வந்து ஆசனத்திருத்தி யுபசரித்தனன். கவுதமமுனிவர் ஆசிகூறிப் பீடத்திருந்து அரசனைப்பாத்தது மனன் 'நின் முகத்தின காந்தி குன்றிய காரணம் யாதோ அந்னை யெனக்கறைதி யெனறனா. கன்மாடபாதன், வசிட்டமுனிவா அடியாயமாய்ச் சாபமிட்டதும், அதனால் அரசர்களுக்கி காட்டிற் றிரிந்ததும், பன்னிரு வருடஞ்சென்று பழையவருவம் பெற்று நாட்டையடைந்ததும் விசிதமாகக் கூறி, காட்டில் முனிவனைக்கொன்ற பாவம் அலகையாய்த் தோன்றி என்னை வருத்துகின்ற தால் அதனை யொழிப்பான பலதீர்த்தங்களிற் படிந்து ஆங்காங்குத் திருக்கோயில கொண்டெழுந்தருளீ யிரானினற இறைவனை யாச்சிதது அநேக தானதருமஞ்செய்தேன், அநேக மந்திரம் ஜபித்தேன், அநேக வேள்விகள் செய்தேன் இவ்வளவு செய்தும் அவ்வலகை யொழிந்ததில்லை. அதனால் அளவிலாத் துன்பமடைகின்றனன். இத்துன்பமொழிய இன்னும் எவ்வகைப் பிராயச்சித்தஞ் செயயவேண்டுமோ அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலாந்தருளவேண்டு மென்று இரந்தனன்.

கவுதமமுனிவா, மன்னவ ! பரமேசுவரனுக்குரிய விரதங்களில் மேலானது ஒன்றுள்ளது. அஃது மாசி மாதத்துத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசி கூடிய சிவராததிரி விரதமாம். அவ்விரத

தினத்தில் மேலாகிய ஓர் சிவததலத்தையடைந்து ஊனுறக்க மகற்றி விதிப்படி அன்றிரவின் நான்கு சாமமும் பரமேசுவரனை யருச்சிக்கில தப்பாது நின் துன்பங்களுள்ளாமொழியும் அஞ்சற்க அஞ்சற்க வென்றனர். கன்மாடபாதன் அவவிரதமனுட்டி ப்பதற்கு, மேலாகிய சிவததலம் யாதோ அதனையும் அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிராராததிக்க, கவுதமமுனிவர் பரமேசுவரருறையுந் தலங்களில் மேலானது கோகன்ன மென்னுந்தலமாம். பிரம்மாதிதேவாகளும், சித்தர் வித்தியாதார முதலினரும், அத்தலத்தில் வந்து தவமபுரிந்து இஷ்டசித்திகளைப் பெற்றிருக்கின்றனர், பெறுகின்றனர். ஆதலின அததலமே நீ சென்று சிவராத்திரி தினத்தில் இறைவனைப் பூசிப்பதற்குத் தருந்ததாகும் என்று தீர்மானித்து அததலத்தின் வரலாற்றினைக் கூறுவேன் கேட்பாயாகவென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

முன்றோர் ஞான்று இலங்கைக்கிறைவனாகிய இராவணன் ஓர்சிவலிங்கத்தினைப் பெற்று தன் நகரிற்றாபித்துப் பூசிப்பான் கயிலையங்கிரியை யடைந்து அரியதவஞ்செய்தனன். அவனது தவத்திற் கிரங்கிப் பரமபதி அவன் முன் தோன்றி ஓர் சிவலிங்கத்தினை யெடுத்து இவ்விலிங்கத்தினைப் பூமியில் வைக்கீல் எடுக்கமுடியாமல் வேரிறங்கி விடு மாகையால் பூமியில்வைக்காமல் கரத்திற் றாங்கியவண்ணமே நின் நகரடைந்து எங்குப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமோ அங்கு வைப்பாயாக. அன்றியும் இதனைத் தாபித்து நீ பூசிப்பைபேல் எவராலும் நின்னை வெல்லப்படாத தன்மையை யடைவாய் என்று சொல்லிக் கொடுத்தனா. இராவணன் அமலநாதனபால் அருள்விடைபெற்றுக் கயிலையினின்று புறப்பட்டுப் பூமியில் வந்து இலங்கையைநோக்கிச் சென்றனன்.

இதனை யுணர்ந்த தேவர்கள் பயந்து ஒருங்கு கூடி இராவணன் சிவலிங்கத்தினைப் பூசித்து எவராலும் தன்னை வெல்லுதற்கரிய தன்மையைப் பெறுவானேல், குரங்கின்கையிற் கொள்ளி யகப்பட்டதுபோல் தன்னிஷ்டப்படி நம்மைக் கொடுந்துன்பத்திற் குள்ளாக்குவான். ஆகையால் அவன இலிங்கத்

தைக கொண்டுபோய் இலங்கையிற பிரதிஷ்டை செய்யாத வகை தேடுவதே தகுதியாமெனத் தீர்மானித்து, அதேவேக னெல்லாம் விநாயகப் பெருமானிடத்துச் சென்று, தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டு யாதேனும் ஓர் தந்திரஞ்செய்து, அரக்கன் இலிங்கத்தினை இலங்கைக்குக் கொண்டு போகாத வகை செய்யவேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தனா.

தேவர்களது வேண்டுகோளுக் கிரங்கிய கணேசப்பெருமான் தசமுகன் வயிற்றிற் றணலீர் பெருக்கு மாறு வருணனுக்குக் கட்டினாயிட்டு ஓர் பாப்பனச சிறுவன வடிவம் பூண்டு அவ்வரக்கன் செல்லும் வழியில் ஈனறனா இலங்கையா கோன் கண்டு பிராமணசசிறுவர் நான் ஜலவிஸாஜனஞ் செய்து வருகிற வரையில் இவ்விலிங்கத்தைப் பூமியில் வைக்காமல கையிறறாங்கியிருப்பாயோ வென்ன, சிறுவ னுருக்கொடுதோன்றிய ஒற்றைக்கொம்பன நான் நெடுநேர மிங்கிருக்க முடியாதாகையால் முமமுறையழைப்பேன அதற்குள் நீ வரவிடின பூமியில் வைத்து விடுவேன என்றனா. வயிற்றின் நீருபாதையால் தசமுகன் அதற்கிசைந்து கொடுத்தப்போயினன். உடனே பிராமணசசிறுவர், இராவண ! இலங்கைவேந்த !! அரக்கரிவை !! என்று முமமுறையழைக்க அவன வராமையால் இதுதான் றருணமென்று இலிங்கத்தைப் பூமியில் வைத்தனா. பின்பு இராவணன வந்து பார்த்துக் கயிலைநாதன் கடைக்கணித்தருளிய வாறு இலிங்கத்தினை அடியில் வேரோடியதுபோலு மெனநெண்ணி நடுங்கித் தனது வலிமை முற்றுஞ் செலுத்தி இருபது கரத்தாலும் பற்றியெடுக்க, அவ்விலிங்கம் குழைந்து பசுவின் காதுபோ லாயிற்றேயன்றிப் பூமியினின்றும் எடுக்க முடியவில்லை. அங்கனம் எடுக்க முடியாத தால் அவ்விலிங்கத்தினுக்கு மாபல விங்கமெனவும் பசுவின் காது போற குழைந்ததால் கோகானேசுவர ரெனவும், அவ்விசுவர ரெழுந்தருளிய காரணத்தால் அந்நகரினுக்குக் கோகானமெனவும் பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன.

சிவலிங்கத்தினை யெடுக்க முயன்று வலியிழந்த இராவணன் கோபமுற்றுத் தனது இருபது கரங்களாலும் பிராமணசிறுவர் தலையிற் குட்டினன். உடனே ஐங்கரப்பெருமான் ஆகாயம் வரையிலுளாவிய விசுவரூபங்கொண்டுத் தனது நீண்ட கரங்களால் இராவணனைப் பிடித்து அம்மனைபோல் ஆகாயத்தெறிந் தெறித்து பிடித்தனர். அப்பொழுது இராவணன் பிராமணருருவங்கொண்டு எதிரில் நின்றவர் விநாயகப்பெருமானே யென்றுணர்ந்து, 'பிறையோங்கு மணிகுடப் பெருங்களிற்றின் முகத்தோனே அறியாது பிழை செய்தேன் ஆகரித்துன் நருள் புரிவாய். என்று பெருங்கூசசலிட்டுத் துதித்தனன். உடனே மூஷிகவாகனா தசமுகனைப் பூமியில் விடுத்து அரக்கரிமைவ! நினது பிழையைப் பொறுக்கருளுமாறு நின்னிருபது கரங்களாலும் பத்துத தலைகளிலும் குட்டிக்கொள் என்றனர். அரக்கர்கோன் அங்ஙனமே குருதி யொழுகுமாறு குட்டிக்கொண்டு குதித்தாடி யுவப்பித்தனன். கஜமுகக் கடவுள் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து இன்றுமுதல் உன்னைப்போற் சென்னியிற் குட்டிக்கொண்டு எமமைத்துதிப்பவாக்கு எமதருள வழங்குவோம் எனத் திருவாய்மலர்ந்து விண்ணில மறைந்தனர். அரக்கன இவ்விவிகம எடுக்கப்படாததெனத் தேர்ந்து இலங்கைக்குச் சென்றனன். அவ்விவிகம் அநாதி முததஞ்சிய பரமபதியின நிருக்கரத்தா லெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுப் பின்னா விநாயகப்பெருமான் நிருக்கரத்தாற் பூமியிற்றூபிக்கப் பட்டதால், அக்கோகர்னமென்னுந்தலம் சிவலோகமென விளங்குகின்றது. இத்தகைய கோகர்னத்திலநேற்று இருகண்ணுமிழந்த ஓர் புலைச்சி, பிசுசை கிடைக்காததால் பட்டினியிருந்து சிவராத்திரி யென்பதும் சிவலிங்கமிருக்கிற தென்பது முணராது வில்வதளங்களைச் சிவலிங்கத்தின்மீது எறிந்திருந்து மறுநாள் பசிப்பிணிதாளாது இறந்தனன். அதனால் அவன் உடனே கயிலைநாதன் கழலடி யடைந்தனன். ஆதலின் கன்மாடபாதனே! நீ அந்தக் கோகர்னத்தை யடைந்து சிவராத்திரி விரத மிழைத்து இறைவனை யருசசிப்பாயாக எனக் கூறி விடைபெற்றுக் கவுதமமுனிவர் மிதுலை நகரடைந்தனர்.

கன்மாடபாதன், தாகமுற்று வருந்தினோர் உண்ணீரைக் கண்டதுபோற் றுன் பொழிந்து அக் கோகர்ன மென்னுந் தலத்தை யடைந்து ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி மாபல விங்கத்தினைப் பூசித்திருந்து மாகமாதத்து மகா சிவராத்திரி தினத்தில் வேதாகம விதிப்படி வீரதமிழைத்து அச்சிவலிங்க நாயகனைப் பூசித்து, துன்புறுத்தும் பிரம்மஹத்தியையும் வீணைகளின் தொடர்பையும் ஒழித்துச் சுகித்திருந்து பரமபதியின் றிருவடி நீழலடைந்தனன்; என்று சூதாமாமுனிவா சொல்லி முடித்தனர்.

கன்மாடபாதச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

விபரிசச்சுருக்கம்.

எண்டரு மறையுண ரிருடி காடிரி
புண்டா நுதலர னிரவிற் பூசனை
கண்டவன் கதையினைக் கழறக் கேணமினென்
றெண்டவச் சூதனு முரைப்ப தாயினன். (க)

பாரினிற் புராதலப் பதிபு ரப்பவன்
போரினிற் றெவ்வாமெய்ப் புலவு காரியு
மோரியு மருநதவே லுறைக் கித்திடும
வீரியன் விபரிசு னென்னும் வேந்தனே. (உ)

(க) கண்டவன் = செய்தவன்; ஒண்தவம் = அழகியதவத்தாற் சிறந்த.

(உ) புராதலப்பதி = புராதலமென்னும் நகர்; தெவ்வர் = பகைவர்; காரி = காக்கை; ஓரி = நரி.

தன்றடஞ் சிலைகொடு தானுஞ் சேனையுங்
குன்றருங் கானிடைக் குறுகி நாடொறும்
வன்றலைக் கேழன்மான் மரைபுல் வாய்களின்
மென்றசை யருந்திட வேட்ட மாடுவான். (௩)

புலந்தரு பூசரா புலைஞர்.மற்றுள
குலந்தனி லுதிததெழில் குலவு மாதரை
நிலந்தனி லவாவுட னேடி நித்தமுங்
கலந்தாளா தருகுகொடு களிக்கு நீமையான. (௪)

வேறு.

மதிவளா பக்கங் கலைகுறை பக்க மதிதொறு மரு
வுபன் னான்காந், திதிகளிற றுயி லுணை மிறந்துதன் னடி
யார சிரதனைப்படி முடிவிலலாக், கதிதரும பரனை யானி
னைந் தாடடிக்கடி மலா கூ விளாஞ் சாததி, விதிமுறைவழு
வா துள்ளளநெக குருகி விருப்புட னருசசனை புரிவான்.

மற்றவன மனைவி யாகிய குமுத வதியவன் மலர
டி வணங்கிக், கற்றடந் திணிதோட் புரவல விரவுங் க
லவியிற் றிறலினே லிலலாய், பொற்றரு விழுது விட்டெ
னக கிடந்த புரிசடைப புனிதனாரவி, லுற்றருந் திடுமு
ண் டியிலொழிந் துளத்தி னுவபபுடன பூசனை புரிவாய்.

கூனருஞ் சிலைக்கை வேட்டுவரென்னக் குலவிலக
கனை ததையுங் கொலைசெய், தூனருந் திடுத லொழிந்

(௩) தடஞ்சிலை = பெரியவில்; குன்று = மலைகளையுடைய; புல்
வாய் = கருமான்.

(௪) புலந்தரு = அறிவுள்ள; பூசரர் = பிராமணர்.

(௫) விரவும் = பொருந்தும்; திறவில் = வலிமையில்; பொன்
தரு = கற்பகவிருகும், இல்பொருளுவமை.

திலை நிலத்தி லுயர்குலத் திழிகுலத் துதித்த, தேனரு
ங் கனிபா னிகர்த்தசொற் கணிகைச சேயிழையார்மு
லைப் போகந், தானருந் திடுத றவிரதிலை யிரதத் தன்
மையென் சாற்றுதி யென்றாள். (எ)

எனறவண மொழிந்த மொழியென்ப படலுமின
நகை கோட்டிலே லிறைவன், முனறவப பயனா லிறப
பெதிர நிகழ்வா முனறுகாலங்களு முணாவேன், துன
றளிக குலம்பாட டயாமலாக் கோதைச சுரிசுழால்
கேட்டியான முன்னங், குன்றெனு மிஞ்சுப பம்பைமா
நகரிற் குரைமுக ஞமலியா விதித்தேன. (அ)

பாலேவென றமுதை யடுமொழிக் கவுரி பங்கில்
வாழ் பம்பைநா யகன்ற, னுலையங் குறுகிப் பலிககிடு
மடிசி லருநதுவான வருந்தியங் கடையங், காலையிற்
கோயிற கைவினை யாளா கடிதெனைக் கடிநதிடக்கரு
தி, வேலையில விடம்போற் கதைகளை குனித்த வில
லொடுங் கல்லொடுந் தொடர்ந்தா. (க)

ஓடினேன வெருவி யாலயம வலமா யுயிர்பிழைத்
துய்குவா னெறிக, டேடினேன் காணேன பவிசொரி
பீடத் தினனயற் சென்றுழிச்சுருதி, பாடிநான மறை

(அ) துன்று=நெருங்கிய; சுரிசுழால்=வளைத்துக்கட்டியகூடம்
தலையுடையவளே!

(க) அமுதை அடு=அமுதத்தை ஜயித்த; கைவினையாளர்=
சிற்பாட்கள்; கடிநதிட=கொல்ல; வேலையில்=சமுத்
திரத்தின்.

(க) வெருவி=பயந்து; சென்றுழி=போனகாலத்து; பீடி
ஞல்=பெருமையோடு; பணிமாறினர்=தீபாராதனை
செய்தனா.

யோர் பழிச்சிட நெய்த்தீ பச்சடர்த்தட்டெத்தேந்
திப், பீடினாற் பணிமா நினர்தரி சித்தேன் பிறைமு
டிப் பிஞ்ஞகன் றன்னை. (க0)

அக்கணத் தொருவன் சராதொட வீந்தே னன்
நிராச சிவநிசி யதனின, மிக்கவா லயததை வலமதாய்
வரது விமலனை த தரிசனை புரிநது, நக்கனா திருமுன
னாவீர்த் திட்ட நனமையாற காலமுன றுணாநது, தக்க
வாழ் வுடனா னிலமபுரந தருளுந தலைவனாத தரைதனி
லுதித்தேன. (க௧)

இரதநற் பலததைத் தந்தது பரம னிரவெனக
கருதியா னெதிரநது, வரதநற் நினங்க டொறுங்கலை
நிறைநது வருபிறை குறைபிறை யதனிற, நரதபன்
னன்காம பக்கமென் றுரைகஞா சதூததசி களிற்றவ
ரும, லநதிவா னதிசசெஞ சடிவவா னவனை யகத்தில
வைத் தருச்சனை புரிவேன. (க௨)

புரிநதபூ சனையாற பிரிநதுவெம பாவம போகு
மோ வெனபபுகன றனையேல, விரிநதபைப் பணிபபூ
ணணிரதருண் முககண் விமலனை வழிபடி லினன்முன,
சொரிநதவெம பணிபோற கொடுஞ்சிகைத் தழன்முன்

(க௧) வீந்தேன் = செத்தேன்; மிக்க = பெருமை மிகுந்த; நானி
லம் புரந்தருளும் = முல்லையுதலிய நான்கு நிலங்களை
யும் காக்கும்; தரை = பூமியில்.

(க௨) எதிர்துவந்த = தோன்றிவந்த; பக்கம் = திதி; சடிவம் =
சடை.

(க௩) பணிப்பூண் = சர்ப்பாபரணம்; கொடுஞ்சிகைத்தழல் =
வெப்பமுள்ள சவாலையினையுடைய நெருப்பு; தொக்
குற = கும்பலாக; இந்தனம் = வீரகு.

றொககுறக் குவிததவிந தனம்போற், கரிநதுநீ றுகும
பரமனை நீயும வழிபடக கருதுகா ரிகையே. (க௩)

எனவெடுத திறைவ னியமபலுங் கதிராகான் றெ
ழின்மணிக் கலன்கிடந் திமைக்குங், கனதனக குமுத
வதியெனு மணங்கு கைதொழு தெனதுமுற பவமு, ம
னமுறத தெளிநது சொல்லுநீ யெனலும வளநதரு
மலலிகாரச் சனததிற், சினகரத திருக்கு மென்சிறைப
புறவாச் சென்றுதித திருநதனை முனனுள் (க௪)

இறநதமுற பவததிற செநநிறத தசையொன் றெ
தெதுவாயக கவவிநீ வரலுஞ், சிறநதவெங் கழுகொன்
றுனைததொடாந் திடவச சிவாலயந் தனைவலஞ் சூழ்ந்
து, பறநதனை வரது விடைவரை கொடிககம் பததி
டைப பயநதொளித திருப்ப, மறநதரு கங்கங் கொத
திவாயலகால வதைததிட வாங்குயிர மடிந்தாய் (க௫)

சொல்லுமக கங்கம் புறவதா நினனைத் தொடாந்
துகொன றிடுஞ் செயல ரொலலில, வல்லினில விழை
வினீகொடுவநத வசைபடு தசையினை வவவிச, செல
லுவ னென்று வரதுனை வலிதிற் செகுதது நின் வாய்
பபடுந் தசையைக, கல்லெறி விரைவி னபபுறங் கொண்
டு போனதக கடுஞ்சிறைக கங்கம். (க௬)

(க௪) இறைவன் = அரசன்; கதிராகான்று = கிரணங்களை வீசி;
இமைக்கும் = பிரகாசிக்கும், முற்பவம் = முற்பிறப்பு;
சினகரம் = கோவில்; புறவு = புற

(க௫) இறந்த = கடந்த; கங்கம் = கழுகு; அலகால் = மூக்கினால்.

(க௬) வல்லினில் = வலிமையோடு; விழைவில் = விருப்பத்தோ
டு; வசைபடு = இழிவாகிய.

தீவிழி யெருவை தொடர்ந்திட வந்தச் சிவாலய
ந்தனைவலம வரலா, லாய்பிழிக் கொன்றைத தொடை
புனை சடிவத தண்ணன் முனனாவிநீத ததனாற், பாய்தி
ரை யுடுதத நெடுநிலப் பரப்புப் பரித்திடும பாததி
வன் மகளாத, தூயசெங் கமலத திருமக னென்னத
தோன்றியென றுணைவியு மாளாய் (க௭)

வேறு.

என்றிவை கூறக் கேட்ட வேந்திழை யெழுந்தது
போற்றி, நன்றிதென நிறுமபு தெயதி நலனுடை நியு
நானு, மொன்றிமுன் நெடுதத காயத துற்பவ முரை
ததா யாங்கொ, சென்றினிப் பிறகருந தனமை செப
புதி தெரிய வென்றாள் (க௮)

மென்னடை யனன மன்னாப் வேறினி யிரண்டா
ரு சன்மன, பன்னக வேந்த நேந்தம பாரமிசைச
சிறது நாட்டின, மன்னவ னாவன யானீ சஞ்சயன மக
ளாத தோன்றிக, கன்னலந தருமென றேளிற கலந
துறக் களிதது வாழ்வாய (க௯)

படியிலோ மூன்றாரு சனமம பகாசவு ராட்ட
நாட்டில, வடி யயிற சுடாவே லேந்த மன்னவ னாவன

(க௭) எருவை=கழுகு; ஆய=வண்டுகள் ஆராயும்; பிழி=தே
னையுடைய; பாய்திரை=தாவுகின்ற அலையினையுடை
ய சமுததிரத்தை, அனமொழித்தொகை, நெடுநிலப்
பரப்பு=அகன்ற உலகம், இருபெயரொட்டு; பாததி
வன=அரசன்.

(க௮) இறும்புது எய்தி=ஆசசரியமடைந்தது; ஒன்றி=பொரு
ந்தி.

(க௯) வேறுஇனி=இனிமேல் வரும்வேறுகிய.

யானீ, கடிமதிற் கலிங்க நாட்டிற் கலிங்கர்கோன் மக
ளாத தோன்றி, யிடிமுர சதிரும வாயி லென்மனைக்
கிழத்தி யாவை. (௨௦)

மருவொரு நான்காளு சன்மம் வளங்கொள்கார்
தார நாட்டிற், நிருவன ரரச னுபககோல செலுத்து
வன் யானீ சீறிப, பொருதரி யலரை வெல்லு மகதா
கோன புதலவி யாகிச, சுருதிவண டிமிரும பைந்தார்
சூட்டியென றுனைவி யாவை. (௨௧)

சிறந்ததோ ரைந்தாந தோற்றந திகழிய லவந்தி
நாட்டிற், பிறந்தர சளிபபன யானீ பேருல கனைத்தும
போற்று, மறந்தரு வடிவேற றுனைத தாருணன மக
ளா வந்தென, நறந்தரு மனைவி யாகி யிருப்பையங்
களவில காலம (௨௨)

முருநதுறழ் முறுவன மாணே முவிரண டாமபி
றப்பிற, பெருந்தமி முருத்த நாட்டிற் பேரர சளிபப
ன யானீ, யிருந்தவப பலனூல விஞ்சும யாதிதன மக
ளாத தோன்றி, யருந்தவத திருமா தொத்தெ நம்புய
மதனிற் சோவை (௨௩)

(௨௧) மகதர்கோன் = மகததேசத்தரசன்.

(௨௨) தோற்றம் = பிறப்பு; இயல்திகழ் = புகழ்விளங்கும்;
மறம் = வீரம்; தாருணன = தாருணன் என்னும்
அரசன்.

(௨௩) முறுவல் = பல்; பெருந் தமிழ் அருத்தம் = உயர்ந்த தமிழ்
ச்ச செல்வம்; இருந்தவம் = பெரியதவம்; விஞ்சும =
மேம்பட்ட; யாதி = யாதி எனனும் பெயரையுடைய
அரசன்.

கழிதரு மேழாஞ் சன்மங் கைதவன் குலத்திற்
ரோன்றி, யெழில்பெறு பதம வன்ன னெனும்பெயா
பெற்று வாசம, பொழிமலாப பைந்தார வேம்பின் பூந
தொடை புனைந்து நாளும், பழிபவம பயிலா வண்ணம்
பாண்டிநா டளிப்பன் யானே. (௨௪)

நீயுமப பவததிற் செலவ நிறைந்திடும விந்த நாட்
டிற், காயுமவெங் கதிர்வேன் மன்னன் கண்ணெனக்
கதிர்கொண் முதத, மேயுமவேய மருட்டு மென்றோள்
வசமதி யென்னு நாமந, தோயுமோ ரணங்கா வந்து
தோன்றிநீ வளாவா யுன்னை. (௨௫)

மங்கல முரசு மாபப மன்றலசெய் தளிப்பா னு
ன்னிச், செங்கதிர் மணிகள் வேய்ந்த செம்பொன்மண்
டபஞ்சோ டிததுத, துங்கவேற கரணுன றுதை தூதரி
லோலை போகக, வங்கணவந தெய்தும வைவே லரசு
ரை யறையக கேடடி. (௨௬)

கொண்டலகண படுக்குஞ் சோலை குலவயோத
தியாதங் கோமான், வண்டலம வருந்தண பைந்தார

(௨௪) கழிதரும்=நீங்கும்; கைதவன்=பாண்டியன்; பதம
வன்னன்=பதமவர்னன்; வாசம்பொழிவேம்பின்=
வாசனேவீசம் வேப்பமரத்தினது; மலாப்பைந்தாரா=
மலருந்தன்மையினையுடைய பசியஅரும்புகளாலாகிய;
பூந்தொடை=அழகியமலை.

(௨௫) காயும் வெங்கதிர்வேல்=கொல்லுந் தன்மையுடையதும்
கிரணங்களை யுடையதுமாகிய வேலாயுதம்; முத்
தம் ஏயும்=முத்துக்கள் பொருந்தும்;வேய்=மூங்கில்;
மருட்டிம்=மயங்கச்செய்யும்; தோயும்=பொருந்திய.

(௨௬) கொண்டல் கணபிக்கும்=மேகங்கள் உறங்கும்; வண்டு
அலம் வரும்=வண்டிகள் உலாவிடு.

வனையுங்காந் தார மன்ன, னெண்டலத் தரசர் போற்
று மிருபதன் றுருப தேயன், விண்டலத் தமரர் போ
ற்றும் விறலுடை யவநதி வேநதன் (௨௭)

பல்லவ தேய மாளும் பார்த்திவன் பன்னுந் தொன்னு
வல்லவன் யானைத் தானை வாரண வாசி மன்னன் [ல்
விலலவ னுரின மாலை மிலைந்திடு நேரி வெற்பன்
நல்லொளி முடிசோ மன்னா நனமணச சாலை நண்ண•

யானுமங் கெயத நீயன நிசையளி முரன்று பா
டுந், தேனுமிழ் மலாபபைந் தாரென் நிணடிற்ற றே
விற சூட்டப, பாணுவின் குலத்தாரா முனனும் பார்த்
திவ ரண்க நீண்டி, யூனுமிழ் படைக னேநதி யுருததெ
ன்னே டியுததஞ் செய்வா. (௨௯)

அங்கவா தம்மை யெல்லா மாடல்வெங் கரிக்க
ட்டத்தோ, சிங்கம தென்ன வென்று சேயிழை யுனை
யான் கொண்டு, சங்கமா முரசு பம்பை தழங்கிட வா
னில் வாழும், புங்கவா பரவுங் கூடற் புரிதனிற புரு
நத பின்னா. (௩௦)

அளபபருங் கால மன்போ டாயிழை நீயு நானு,
முளபபடும போகந் துய்த்திட லெகொரு குடைக்கீழா

(௨௮) யானைத்தானை = யானைப்படையினையுடைய; வாரணவா
சி = காசி; வில்லவன் = வில்லையுடைய; ஆர் இன் =
ஆததியினது; மிலைந்திடு = தரித்திடும்; நேரிவெற்
பன் = நேரிமலைக்குரிய சோழவேந்தன்.

(௨௯) அன்று = அப்பொழுது; அளி இசை முரன்று பாடும் =
வண்டிகள் இரைந்து இராகத்தைப்பாடும்; ஊன்
உமிழ்படை = மாமிசங்களைச் சிதறுவிக்கும் ஆயுதம்.

(௩௦) ஆடல் = சண்டைசெய்கிற; கூடற்புரி = மதுரைநகர்.

(௩௧) உளப்படும் = விரும்பும்; களப்படும் = கண்டத்துப்பொரு
ட்டம்.

ண்டு, வளப்படு மகங்க ளாற்றி வளநிதி மறையோர்க்
கீரது, களப்படுங் கறையி னுன்றன் கணைகழல் பூசை
செய்து (௩௧)

வள்ளைவார் குழைதோய் கண்ணாய் மழகளி நெ
ன்ன வாங்கோரா, பிள்ளையாம பெறுவ மனனோன் பெ
ருங்கலை யுணராதது தும்பி, கள்ளையார கடுககை மாலைய
கடவுளுக கடிமை பூண்டு, வெள்ளைவான் மதியம் போ
ல வளாந்துபோ விளங்கு நாளில் (௩௨)

அணிகெழு செழுமபொற சோதி யவிரமணி மு
டியுஞ் சூட்டி, மணிமுடி யநந்த நேரது மாநில மவன்
பா னல்கித, தணிவருஞ் சன்ன மெனனுந் தழலினுங்
கொடிய வெய்ய, பிணிகெட வேட்கை யோடும பெ
ருந்தவ மியற்ற வெண்ணி (௩௩)

தெனறலங் கன்று சந்தச சினைமலா வாசம வீசங்
குன்றமாந் தினிது வைகுங் குறுமுனி குறுக நம்பான
மன்றலங் கோதை நீயும யானுமாய் மருட்சி நீங்கி
யன்றவன் றனனை நோக்கி யருந்தவ முழப்ப நின்றே.

அரியநற றவஞ்செய் காலையகத்திய நெமககு ஞானத
துரியநற சிவையா கததை யுவந்துப தேசஞ் செய்வா
னெரிசுடாப் பிழம்பா மேனி யெந்தையைச சிந்தை தன்னிற்
றெரியுமவ் வியோகநின்று சித்தியா முததி சோவேம.

(௩௨) வள்ளை = வள்ளைக்கொடிபோலும்; வார்குழை = நீண்ட
காலை; தோய் = பொருந்தும்; மழகளிறு = இளம்
யானை; தும்பி = வண்டு.

(௩௩) கெழு = பொருந்திய; தணிவு அரும் = தணியாத.

(௩௪) தெனறல் அம் கன்று = இளந்தென்றல்; உழப்பம் =
வருந்திச் செய்வோம்.

நவமிசு பம்பை நாட்டி னாயுரு வெடுதது முன்னாட்
சிவநிசி தன்னி லீசன் றெரிசனங் கிடைத்த பேற்றூற்
பவமகன றுய்ய நன்மை பலித்தது பாவை நீயுந்
தவமதிவ் விரதந் தானே தவறிடா திழைத்தி யென்றான. (௩௬)

ஒருவருந் திங்க டோறு முபயபக கத்திலுற்று
வருசதூத தசிக டோறு மழுவலான் றனனைவாசந்
தருமலா கொடுபூ சிததுத தணநதெழு பிறபபு நீங்கி
யிருவரும் பொருவி லாப்பே ரினபவீ டெய்தி னரால. (௩௭)

சிவனறிருக கோயின மேவிச சிவநிசி விரதந் தன
னிற, சிவனறனைத் தெரிசித் தோருளு டெருவா முததி
யென்றே, சிவனறனை யுணர்ந்து நாளுந் சிந்தைசெய்
முனிவா கேட்பச, சிவனறனக கடிமை பூண்ட சூதன
முன செப்பினானே (௩௮)

(௩௬) ஞானத்து உரிய நற்சிவயோகம் = சிவஞானத்தையடை
விக்கும் சிவயோகம்; தெரியும் = அறிகிற

(௩௭) நவம் = புதுமை; தவமது இவ்விரதந்தானே = இவ்விரத
மாகிய தவத்தையே.

(௩௮) ஒருவ அரும் = நீங்காத; மழுவலான் = மழுவில் வல்ல
வன; தணந்து நீங்கி = விட்டு ஒழிந்து.

வசனம்.

முனிவர்காள்! இச்சிவராததிரியின் சரிதம் இன்னுமொன்றுரைப்பேன் கேளுங்கனென்று சூதமாமுனிவா சொல்லுற்றனர் இப்பூவுலகத்திலே புராதலம என்னும் பட்டினத்திலே விபரிசனென்னும் வேந்தனொருவனிருந்தனன். அவ்வேந்தன் தன் சேனைகளோடு நான்தோறுங் காட்டிற் சென்று மான், மரை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையிற் கொன்று வந்து காலங்கழித்து வந்தனன். அரசாக்கூறிய செய்கையின் படி இவ்வனம் வேட்டை புரிபவனாயினும், அவன் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் வரும் வளாபிறை, தேய்ப்பிறைச் சதூதததிகளிற் தவறாது சிவராததிரி வீரதமிழைத்து அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும் பரமேசுவரனை விதிப்படிப் பூசித்து வருவான். இவ்வனமிருக்க ஒருநாள் அவனது மனைவியாகிய குமுதவதி யென்பாள் விபரிசனை வணங்கி நாயகா! காட்டில் வாழும் வேடாபோல விலங்குகளைக் கொல்வதை யொழிக்காது பரமேசுவரனுக்குரிய சிவராததிரி வீரதந தவறாதிழைத்து அவ்வீசனைப் பூசித்து வருகின்றனை இஃதென்னையோ அதனைக் கூறுவாயாக வென்றனள். அதனைக் கேட்ட அரசன் புன்னகை செய்து முன் செய்த தவப்பயனால யான திரிகால வர்த்தமானங்களும் அறிவேனாதலால் எனது முற்பிறவியின் சரித்ததினைக் கூறுவேன் கேனென்று சொல்லுற்றனன்.

பம்பைமாநகரில் நாயகப் பிறந்திருந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள் பம்பைநாதன் ஆலயத்திற் பலியிடுஞ் சோற்றை யருந்தும்படி அவருச்சென்ற காலத்து, கோயிற் காவலாளர்கள் கண்டு, என்னைக் கொல்லும்படி கல்லையும் அம்போடு கூடிய வில்லையு மெடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். அதனைக் கண்ட யான், அங்கமும் ஆவியும் மிகவாடி, அகன்று பிழைக்கும் வகை தேடி, பிரியாத் துன்பக்கடலாடி, பிரகாரத்தின் வழியோடி, ஆலயத்தை வலமாய்ச்சுற்றி, வெளியிலோட வழியில்லாததால் மீட்டும் பலிபீடத்தினருகே வந்தனன். அன்று சிவராததிரி

கூடிய சுபதினமாகையால், அப்பொழுது பிராமணர் பலர் தட்டேந்தித் தீபாராதனை செய்ய; பிறைமுடிப் பெருமானைப் பீடுதே தரிசித்து, நெறிகாணுது நின்று தயங்கினேன். பின்னாத துரத்தி வந்தவாகளி லொருவன் அம்பை யெய்து என்னைக் கொன்றனன். அச்சுபதினத்தில் ஆலயத்தை வலம் வந்து பமபைநாதரைப் பார்த்து, அப்பெருமான சந்ரிதியிலுயிரீந்த காரணத்தால் முக்கால வாத்தமானங்களு முணருந் தன்மைபெற்று, அகிலத்தை யானும் அரசனாகப் பிறந்தேன். இங்ஙனமாய உயாவையளித்தது சிவராததிரி தினத்து, தண்மதி முடியோன் றரிசன விசேடமே யெனத் தோந்து ஒவ்வொரு சிவராததிரி தினத்திலும் தவறாது வீரதமிழைத்துப் பிஞ்ஞகனைப் பூசித்து வருகின்றேன். இங்ஙனஞ் செய்யின் எத்தகைய பாவமும் சூரியன முற்பட்ட பனியெனவாகும். ஆதலால் நீயும் அங்ஙனமே செய்வாயாக வென்றனன். குமுதவதி இங்ஙனஞ் சொல்லிய விபரிசனை நோக்கி நாயகா! எனது முற்பிறப்பின் வரலாற்றினைக் கூறுவாயாக வென்ன, விபரிசன, நீ மல்லிகார்ச்சுனத்தில் கோயிலில் வசிக்கும் புறவாகப் பிறந்திருந்தனை. அப்பொழுது ஒருநாள் நீ ஓர் மாமிசத்துண்டை வாயிலே கவ்விக்கொண்டு வரலும், கழுகு ஒன்று கண்டு அந்த மாமிசத்தை யபகரிக்குமாறு உன்னைத் துரத்தி வந்தது. நீ அக்கழுகுக்குப் பயந்து ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்து துஜஸ்தம்பத்தின் மத்தியில் ஒளித்திருந்தனை. அக்கழுகானது தொடர்ந்து வந்து மூக்கினால் உன்னைக் கொத்திக் கொன்று விட்டு அந்த மாமிசத்துண்டைக் கவவிச சென்றது. கழுகு தெருத்தக் கோயிலைச் சுற்றிவந்து அநாதி முததன் சந்ரிதியில் ஆவிநீத்திட்ட காரணத்தால், பார்த்திவராஜன் புதலவியாய்த்தோன்றி எனக்குப் பாரி யாயினை வென்றனன் அதனைக் கேட்ட குமுதவதி நாமிருவரும் இனிப் பிறக்குந் தன்மையை யுஞ் சாற்றுவாயாக வென்றனன்.

அனனமனையாய்! கேட்பாயாக இனி இரண்டாஞ்சன்மத்தில் யான் சிந்து நாட்டரசன் சேயாய்த் தோன்றி அந்நாட்டை

யாள்வேன். நீ சஞ்சயவரசன் சிறுமியாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய் மூன்றாஞ் சன்மத்தில் சவுராட்ட நாட்டரசன் சேயாயத்தோன்றி அந்நாட்டை யரசளிப்பேன். நீ கலிங்கநாட்டரசன் காதலியாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். நானகாஞ் சன்மத்தில் காந்தாரநாட்டரசன் கான்முளையாய்த் தோன்றி அந்நாட்டையரசளிப்பேன் நீ மகதராஜன் மகளாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். ஐந்தாஞ்சன்மத்தில் அவந்திநாட்டரசன் அணிசுதனாகி அந்நாட்டை யாள்வேன். நீ தாருணவேந்தன் தையலாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய் ஆறாஞ்சன்மத்தில் தமிழ்ச்செல்வநாட்டிற் பிறந்து தனியரசளிப்பேன். நீ யாதி யென்னும் அரசன் மகளாய்த் தோன்றி என்னை மணந்து வாழ்வாய். ஏழாஞ்சன்மத்தில் பாண்டிநாட்டரசன் புதல்வனாகப் பிறந்து பதமவானென்னும் பெயர் பெற்று அந்நாட்டையாள்வேன். நீ விந்தநாட்டரசன் மகளாய்த் தோன்றி வசுமதியெனப்பெயர்பெற்று வளராவாய். அப்பொழுது நின் தந்தையாகிய விந்தர் கோமான், நின்னை மன்றல்செய்தளிப்பான் சுயம்வரம் நாட்டி' மன்னர்கட்டெல்லாம் மணவோலை யனுப்புவன் அவ்வோலையைக் கண்ணுற்ற அயோத்தியரசன், காந்தாரமன்னன், துருவதேசாதிபன், அவந்திவேந்தன், பல்லவபாதிபன், காசியா கோமான், சோழ பூபதி முதலிய மன்னவாபலர் அச்சுயம்வர மண்டபத்தினுக்கு விஜயஞ்செய்வார் யானு மங்குவருவேன். அக்காலையில் நீயெனக்கு மாலைசூட்டிவராய். அதனால் மற்றைய மன்னர்களெல்லாம் பொறாமைபுற்றவராய் எனவே யுத்தஞ்செய்வார். அந்த யுத்தத்தில், அநேகம் யானைக்கூட்டத்து ஓர் சிங்கம் நுழைந்தது போல நானசென்று அவ்வரசர்களைவெல்வேன். பின்னர் நின்னை வதுவை புரிந்து நினனோடுகூடி நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, மதுரைக்குச்சென்று மானிலங்காப்பேன். அன்றிபும் அளவற்ற தானதருமங்களையும், அசுவமேதாதி யாகங்களையும் எஞ்ஞான்று மிழைத்துவருவேன் காலகாலனைக் காலநதவருது கனிந்துபூசிப்பேன். அக்காலையில் நமக்குச் சிங்கமனைய ஓர் செல்வன் பிறப்பன். அவன் சந்திரன் கலைபோற் செழித்து வளர்

ந்து சகலகலைகளும் சமீதியிலுணர்ந்து ஆறணியண்ணற்கு அடிமைபூண்டு மதனென்ன வனப்பொடு விளங்குவன். அக்காலத்தில் அச்செல்வற்கு அண்ணல்தன்னருளால் அணிமுடி சூட்டி அரசளித்தலை அவனபாலளித்து, தழலினுங்கொடி தாய்த் தகிக்கும்பிறவியை ஒழிக்கும் பொருட்டு ஒருதவமியற்று வான், சந்தனவிரகந்த தனிமலா மண்டிதேடி, தென்றல்வீசத் தென பொதிகையினை நீயும்நானும் நேடிச்சென்று, அங்குவாமும அகத்தியமுனிவரை மனத்திலுணனி மாதவம்புரிவோம். அப்பொழுது குறுமுனிதோன்றி நமக்குச் சிவயோகத்தையருளுவா. நாம் அதனையனுஷ்டித்திருந்து பிறவிக்கடல் கடந்து முததியங்கரையடைவோம், என்று கூறிமுடித்தனன் பின்னா விபரிசனும் குமுதவதியும்தவறாது சிவராததிரிவிரதம்நோற்று வாழ்ந்து மேலே கூறியபடி எழுபிறப்புமடைந்து அனுபவித்து எஞ்ஞான்றும் அழியாதபேரினப் வீட்டையடைந்தனர் என்று சூதாமாமுனிவா சொல்லிமுடித்தனா.

விபரிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

குபேரச்சருக்கம்.

ஒதமுற நிடுபாடி கடலடுக்களைக்கணமைத்ததவாலோதன மருந்து, நாதனடி வங்குக குழையணி காதனகைத்துமுப புரமொரித திடுநாண், மாதனு வெனப பொற் கிரிசுழைத தேறும் வசந்தரைத தோநானிகடவுளு, சூதனுக் கிணையாரு சூதனமற நினனுஞ் சிவநிசிக கதைதொடுத துணையான. (க)

(க) ஒதம் = நீர்ப்பெருக்கு; பாற்கடல் அடுக்களைக்கணம் = பாற்கடலாகிய அடுப்பினில், அமைத்தம் = சமைத்த, ஆல ஒதனம் (வடமொழிச்சந்தி) = ஆலகால விடமாகிய உணவு; ஏறும் = ஏறிச்செல்லும், வசந்தரைததேர் = பூமியாகிய தேரை; நனிகடவும் = மேன்மையாகச் செலுத்தும்; சூதனம் = தேர்ப்பாகன் (பிரம்ம).

முத்தவெண் மணிதோ டரிததநூல வடத்தின்
முறைமுறை குறைவறக் கோத்து, வைததெனச்சிதறி
விரிந்தபூம பாளை மரகதக கமுகினிற குலையைத, துய்
த்தலைக கடுவன பாயநதுறச சிந்தச சுரிமுகக கூன்பிட
ரச் சங்கங், கைததலத தெதெதுக கம்பன ரெறிநது
கடிந்திடுங் காமபிலி நாடு. (௨)

கயமலர் துவைததுக கரைதவழ் பணிலங் காண்
றிடத தோன்றிநித திலததை, முயனமதிப பிள்ளை
யெனப்பகற் காவி முகைமுறுக குடைநதுதே னெழுக
கும், வயனமருங் கெழுநத கருமினைக கவரி முறித்தி
டத தெறித்தவெண் மணிமுத, தயன முதிந திடுசுற
றவளைமேறபடநொந தாங்கது பொறுத்திடா தரற்றும்.

(௨) முத்தவெண்மணி = முத்தாகிய வெள்ளிய மணியை; தோ
ள்தரித்த = தோளிற்றரித்த; நூலவடத்தின் = பூணூற்
புரியினில; முறை முறை = வரிசை வரிசையாக; சித
றி = பரந்து; பூம்பாளை = அழகிய பாளை; மரகதம் =
பசுமைநிறம் பொருநகிய; கமுகினில குலையை = பா
க்குமரத்தின் குலையை; துய்த்தலைக் கடுவன் = மெல்லி
ய தலையினையுடைய ஆண குறங்கு; பாய்ந்து = தாவிக்
குதித்து; உறச்சிந்த = பூமியிற் பொருநதுமபடி தள்ள;
சுரிமுகம் = சுழித்தலையுடைய முகம்; கூன் = வளை
ந்த; சங்கம் = சங்கினை; கம்பனர் = உழுதற்றொழிற்
புரியும் ஓர் சாதியா; கடிந்திடும = ஒட்டுகிற.

(௩) கயமலர் = குளத்திலுள்ள புஷ்பத்தை; துவைதது = மிதி
தது; பணிலம் = சங்கானது; கான்றிட = ஈன; தோ
ன்றும் நித்திலத்தை = விளங்கும் முததினை; முயல்மதி
ப்பிள்ளை = முயல்போன்ற களங்கத்தினையுடைய இள
ஞ் சந்திரன்; பகல் = பகலிலே; காவி = உற்பலம், கவரி
= எருமை; அயல் = பக்கத்திலே; குல் = கர்ப்பம்.

இலைதலை விரிந்த நெட்டெற் பூக மேற்றவொண் டாற்றிளங் கதலி, யலைதலைத் தவிராத் தூங்கு தீங்கனி சே ராமபிர மனற்பொறி சிதறு, முலைமுகத் துருக்கிப் பழுத்தபொற் சுளைக னுற்றமுட் குடப் பழப் பனசந், தலைவளை குலைச்செஞ் சாலிரீள் வயலின் றலைத்தலைத் தழைத்தூரின் றோங்கும. (ச)

இருமபுகாயந் தொத்த செக்காவா னெழுந்த வி ளமதிக குழுவியை யளிகள், விருமபுபூ மலாத்தா தினை சசிது நுதலின வெண்டிரு நீறெனச் சாததி, யருமபெ னுங்கலசத் துறுநறு நெய்வாரத் தடாசினைத் தொட்

(ச) இலைதலை விரிந்த = நுனியில விரிந்த இலையினையும்; நெட்டெல் = நீண்டநெலினையுமுடைய; பூகம் = பாக்கு மரம்; ஏற்ற = உயர்ந்த; ஒண்தாறு = சிறந்த குலையினையுடைய; கதலி = வாழை; அலைதலை = ஆடுகின்றதை; தூங்கு = தங்கிய; ஆம்பிரம் = மாமரம்; உலை = உலோகநகளை யுருகுகும் அடுப்பு; பழுத்தபொன் = பழுக்கக் காய்ச்சிய பொன்போன்ற நிறத்தினையுடைய; சுளைகளுற்ற = சுளைகள் பொருந்திய; முன் = முட்களையுடைய; குடம் = குடம்போன்ற; பழப் பனசம் = பழத்தினையுடைய பலா; தலைவளைகுலை = நுனிவளையப்பெற்ற கதிரினையுடைய; செஞ்சாவி = செந்நெல்; தலைத்தலை = பக்கநதோறும்.

(௫) இளமதிக்குழவி = இளஞ் சந்திரனாகிய குழந்தையை; அளிகள் விருமபும் = வண்டிகள் இசைக்கின்ற; அரும்பெனும் கலசத்து = அரும்பாகிய குடத்து; உறுநறுமெய் = பொருந்திய வாசனையுள்ள தேனாகிய நெய்யை; அடர்சினைத்தொட்டில் = அடர்ந்த கிளைகளாகிய தொட்டிலிலே; தால் இசைப்ப = தாலாட்ட; சாணை = பிள்ளைகளைப் படுக்கவைக்குஞ் சிலை.

டில்வைத்தசைத்துச், சுரும்புதா லிசைப்ப மென்றளி
ர்ச்சாணை துயிற்றியே வளாததிடுஞ் சோலை. (௫)

இனையன வளங்கூர் திடுநெடு நாட்டி. லிருங்கலை
த் துறையெலா முணர்ந்தோன், வனைதுழா யலங்கற்
கண்ணனு மறியா மலரடி வந்தனை புரிந்து, நினைவருங்
காம முதலமுக குறுமபி நெடுமபகை கடிந்துநீ ணில
ததிற, தனைநிக ரான சுததநல வேளவி தததனென று
ளனெரு மறையோன (சு)

அன்னமா மறையோ னைமபுலப பகைசெற் றுற
றிய வருந்தவப பேற்றாற, கன்னலவே ளெனவோரா நன
மகப பெற்றாற கருதருங் குணரிதி யவன்போ, முன்ன
முந தூயின வினைவிதி முறையின முடிததபின முதுக
குறை வுடையோ, னுன்னருஞ் சுருதி முதற்கலை பயி
றற வோதின னுனத்திலுற றுணர்ந்தான (எ)

தூமமாந திருநாடு சுருண்டுநீண டிடுமைசு சுரி
குழற் றோகையா மருண்டு, காமனா மென்னக காமுறு
பருவ முறற்பின கற்றைவெண கதிாகால, சோமனாண்
டவபபான முதனவக கிரகஞ் சுகமபெறு முகூரத்த

(சு) இனையன = இப்படிப்பட்ட; வளம் கூர்ந்திடு = வளப்பம்
நிறைந்திடும்; நெடுநாடு = பெரியதேசம்; துழாய் அல
ங்கலவனை = துளபமாலையை யணிந்த; நினைவு அரும்
= நினைக்கவொண்ணாத; தனைநிகா = தனக்குத்தானே
சமான்மாக.

(எ) ஐம்புலப்பகைசெற்று = ஐந்து புலங்களின் சேட்டையை
யொழித்து; முன்னம = முதலில்; முந்துல்வினை =
உபநயனச சடங்கு; முதுக்குறை உடையோன் = பே
ரறிவுடைய வேள்விதத்தன்.

நன் னானோரா, வாமமே கலைப்பொற குலககொடி தன்
னை மறைப்படி வதுவைசெய் திட்டான். (அ)

வேறு.

இனபமுற் றனை தநதை யிலவயி னிருக்கு மந்
நாண, மனபதை மதிக்குஞ் சேததி வளாகுண நிதியா
மைந்தன், புனபுல மீதூர நூழின் பொறித்திடு விதி
யின் கொடபாற, றுனபமுட பகையு நலகுஞ் சூதின்
மீமன மனமவைத தானே (க)

அறபுள னுய நநதை யறிவுற வுணவாங் கலவிச,
சொறபயி லாதா மீராடு துணனிவெங் குழகந் தனனி,

(அ) தாமம ஆர்ந்து = நறும்புகையூட்டப்பெற்றது; இருண்டு =
கறுத்தது; சுருண்டு = சுருட்டையுற்றது; நீண்டிமம் = நீ
ண்டி வளரும்; ஐ சுரிசுழல ஐநதுவகையாய முடிக்க
கப்படும் கூந்தலினையுடைய, சோமன = சந்திரன்;
ஆண்டளப்பான் = பிரகஸபதி; வாம மேகலை = அழகிய
மேகலாபரணம்; குல பொன கொடி = நற்குலத்துதித்
த இலக்குமி போன்ற பெண்; மறைப்படி = வேத
விதிப்படி.

(க) இலவயின் = வீட்டினிடத்தது; மனபதை = மனிதர்கள்
புன்புலம் = புலலறிவு; மீதூரந்து = பற்றி; ஊழின் =
ஊழ்வினையினால்; பொறித்திடம் = விதிக்கப்பட்ட;
கொட்பால = சுழற்சியினால்.

(க) அற்பு = அனபு; அறிவுறவண்ணம் = தெரியாதபடி; கல்
விசசொல = கல்வி என்கிற சொல்லையும்; துணனி =
சோந்து; வெம் கழகம் = கொடிய சூதாடுமிடம்; நன்ம
தி மருட்சிகூர்ந்து = நற்புத்தி மயங்கி; பொன்கலன் =
அழகிய ஆபரணம் கலை = வஸ்திரம்; பொருது =
சூதாடி.

னற்பக விரவெப் போது நன்மதி மருட்சி கூர்ந்து, பொ
ற்கலன் கலைபொற காசு பொருதுநா டோறுந தோ
றபான். (க௦)

தனையன்யாண் டிற்று னென்று தாதைகேட் டிடு
ம்போ தெல்லா, மனைமிக வெருவி யோதற் ககன்றன
னென்றுதீய, வினையம தான சூது மறைததன்ள் விள
மப முந்தூல், வனைதரு மாபன சற்று முணாந்திலன்
வாழு நாளில் (க௧)

ஆய்மகன் றனனை வாவென் றழைததுநீ யிழைக்
கு மிரதத, தீயகு துநதை தேரி னுனையுமிங் கெனையுரு
சீறிக், காயவனென் றுளவத தஞ்சிக கவறுக டவறு
செய்யுந, தாயநீ யாடுஞ்சூது தனைபொளித் துரைத
தேன் முற்றம (க௨)

உந்தைதன் னெழுகக நீதி யுணாந்திலை யந்த ண
ளா, மைந்தாக ணாடககை கண்டு மதிக்கிலை யென்று
மாழ்க்கிக், கந்தமைக குவளை வாடகண கலுழந்தவ ஞ
ரைக்கு மாற்றஞ், சிந்தையிற கொள்ளான வஞ்சககணி
கையர் திறத்திற சேர்வான (க௩)

(க௧) தனையன் = புத்திரன்; அனை = அனனை; தீயவினையம் =
தீயசெய்கை; மறைததன்ள் = மறைதது.

(க௨) ஆய் = தாய்; உந்தை = உன தகப்பன்; தேரின் = அறிந்
தால்; கவறுகள் = தாயக் கட்டைகளால்; தவறுசெய் =
தீமை விளைவிக்கும்; தாயசூது = சூதாட்டம் (இருபெ
யரொட்டு).

(க௩) மாழ்கி = மயங்கி; கந்தமைக்குவளை = வர்சனையுள்ள கறு
தத குவளை, மலரனைய; கணகலுழந்து = கண்கலங்கி
(அழுது); உரைக்கும் மாற்றம் = சொல்லுஞ் சொல்.

வாட்டடங் கருங்கட் சூளை மகளிர்மேன் மனம்
வைப போரைக, கோட்டரு களஞ நானுங் குடிப்பவர்
தமமைக ஈடி, யீட்டரும பொருள வாவுற நிருங்கவ
ருடு வோரை, வேட்டமேன் மனமவைப போரை யாவ
ரே விலகக வல்லார (கசு)

இனையநீர் மையினு நென்று மிசைநதுளா னில்லி
னோநா, ளனைதுயி லமைய நோககி யததனமுன் நவ
ள்பா னலகும், புனைமணி யாழி தன்னைப பொருககெ
னத திருடி ப போகி, வினையவெங் கவற்றி னுடித தோ
றறன்ன வேறென நிலலான. (கரு)

அநதமோ திரததைக கையி லணிநதுளா னெரு
வன றனனைத, தநதையாம வேளவி தததன் றனித்
தொரு மறுகிற கண்டு, சிந்தையிற கவலை கூடநது தெ
ளிநதுபின் னறிவ நென்னுங், சிந்தமா மணிபபொன
னாழி யாருனக கிந்த தெனமுன (கசு)

அரவினமேற கிடந்த வைபத தமராகள் பதியே
யானுங், கரவினிற கொண்ட தனறுன காதல்கூ னை

(கசு) சூளைமகளிர் = விலைமாதர்; கோள்தரு = தீமையளிக்கும்;
ஏட்ட அரும = சமபாதிததற்கரிய; வேட்டம் = வேட்
டைத தொழில்.

(கரு) என்றும் = எநநாளும்; இனைய = இப்படிப்பட்ட; நீர்மை
யினுன = தன்மையுடையவன; இல்லின இசைந்து
ளான் = வீட்டிலிருக்குங்கால; அததன = தந்தை; ஆழி
= மோதிரம்; வினையவெம் கவற்றின் = கொடியசெய்
கையாளு குதினால்.

(கசு) மறுகில் = தெருவில்.

(கஎ) வையதது அமரா = பிராமணா, குதுபொர = குதாட; புட்
டகம் = வஸ்திரம்.

ந்தன் சூது, பொரவிருப புடையோ னேற்றென் புட்ட
கம வென்ற னினறிவ, விரன்மணி யாழி தோற்றான
மேவுவ னான யினனா. (௧௭)

ஓதுதூற் கலைவல லாப்பின னெருமகன விலையி
லாமென், போதுபோற கோசி கஞ்செம் பொன்புனை
கலனகள் யாவுஞ், சூதுபோர பொருது நாளுந் தொ
ழிலிது வாகத தோற்பா, னீதுநீ யுணராய போலு மெ
ன்றவ னெடுத்தக கூற (௧௮)

கன்னபா கத்திற காயநத கதிர்நுனிச சலாகை
யிட்ட, தென்னவெந் துருகியிறபா லெய்தியில் லவளை
நோக்கி, புன்னதா ருயிரோப பான புதலவனெவ வு
ழையி லுறந், நென்னமற் றவன் ராட நீர்த்துறை புரு
நதா னென்றா. (௧௯)

என்னலு நென்ன லுனபா லெண்ணையாட் டய
ரபோ தீநத, வன்னந மணிபொன் னாழி தருகென
மறையோன கேடபக, கன்னலிற கனிநத மூரல பகற்
கடன் கழித்தது துயதத, பினனாயான் றருவலென்று
பெடபுறப் பேசலோடும (௨௦)

(௧௮) மென்போதுபோல கோசிகம் = மிருதுவாகிய மலர்போ
ன்ற வஸ்திரம்; செம்பொன்புனை = சிவநதபொனற
செய்யப்பட்ட; சூதுபோர பொருது = சூதாட்டமாடி.

(௧௯) கர்னபாகத்தில = காநில, கதிர்நுனிசசலாகை = நெருப
பிற்பழுத்த கூமையுள்ளகம்பி, எவ்வுழை = எவ்விடம்.

(௨௦) நென்னல் = நேற்று; எண்ணையாட்டயார்போது = எண்
னை யிட்டிகொண்ட பொழுது; கன்னலிறகனிந்த =
கருமபுபோல முதிர்நத; மூரல = புனனகையுடைய
பெண (சினையாகு பெயர்); பகற்கடன் கழித்தது =
மாததியான்னிக முடித்தது; துயததபினனர் = சாப்பி
ட்ட பிறகு; பெட்புற = அன்போடு.

நெறியில்பொய் புகன்று கறபி னீரல செய்தாண்
மைந்த, னறிவில் னுகி வெஞ்சூ தாடியே படிற் னான,
குறியுடைப பெரியோரா நாலிற கூறிய நீதி நோக்கிற்,
பொறியிலா விவரை விடடுப பொவதே கடனென்
றெண்ணி. (௨௧)

பற்றொரு சற்று மினறிப் பாசிழைப பவளச செ
வவாய்ப், பொற்றொடி தனையும் பெற்ற புத்திரன் றனை
யு நீத்தன், றற்றொரு பதியி னெயதி யுயாகுண வேள்
வி தத்தன், மற்றொரு மடநதை தனனை மணவிரை முடி
த்து வாழ்ந்தான். (௨௨)

இரதமா நிலத்தி லிரநாள யானபுரி தவறு கண்டு,
தந்தையிங் கன்னை யோடென றனனையுந் தணந்தா
னென்று, சிந்தையிற் கவலை கூடநது செயவதொன் றறி
யான் மைந்த, னாதமி றுன்ப லேலை யாழ்ந்தனன்
ரைகா னான. (௨௩)

கற்றிலேம பொருளக ளீட்டுங் கலவிக் கொழுக
மேன்மை, பெற்றிலே டஞ்ச லென்பார் பிறரெவ ரொ
ருவர் பாலும், பற்றிலே மற்று முளவ பாசனத தோ
க ணட்புஞ், சற்றிலே மென்று மாழகிச சலிப்புட னிரு
க்கு நாளில் (௨௪)

(௨௧) கற்பின்நீரல = கற்பினுக்குரிய தன்மையல்லாத செய்
கை; படிற்ன் = பொய்யொழுகக் முடையவன்; குறியுடை = அறிவுடைய; பொறியிலா = அறிவில்லாத.

(௨௨) பாசிழை = பசிய ஆபரணம்; உற்று ஒருபதியின் எய்தி =
வந்து ஒர் நகரை யடைந்து.

(௨௩) தணந்தான் = பிரிந்தான்.

(௨௪) பாசனததோர் = சுற்றத்தாரா; மாழ்கி = மயங்கி.

அரனிர வதனி லீச னுலயந தன்னி லோஷிப,
பிரனுயா பூசை செய்யச செலலுவான் பினன ரெய்
திக், கரவினி லமலற கேற்று மமுதினைகக வானது மீள்
வா,னிரவினி லறற நோககியிருநதனன் றுயிலி லாமல்.

எரிபெரும பசியி னோடங கியாம மோரா நானகு
ம பூசை, புரிதர நோககி வைகி வைகறைப போது
தன்னி, லரிபநல விரத மாற்றி யமலனை யருசசித தே
ததித, துரிசறு மறையோன கணக நெக்யே துயிலக
கணடான். (௨௬)

ஆண்டவ நெழுநது போகி யமுதினை யெடுபக
கண்ணிற், காண்டலசெய யாது மங்குந கனைசடா வி
ளககைக கையாற, றாண்டலசெய் தீசன முன்னாச
சோற்றினைக கவானது கொண்டு, மீண்டொரு மறை
யோன் காலில விரைநதனன் மிதிகக லுறளுன. (௨௭)

மிதிததவப் பொழுதி லநத வேதியன் விழிந்து
நோக்கிக், கொதித்தனன் களவ நெனறே கூகருர

(௨௮) செலலுவான்பினனா = போகிறவனுக்குப் பின்; ஏற்
றும் = சமைத்த; கரவினில கவானது = திருட்டுத்தன
மாய் அபகரித்தது; மீள்வான = மீளும் பொருட்டி.

(௨௯) நோக்கிவைகி = பார்த்துத்தகவகி; வைகறை = விடியற்
காலம்; துரிசறும் = குற்றமற்ற; கண்கள் தூங்கி = கண
களயாநது

(௩௦) கண்ணிற்காண்டல் செய்யாது = கண்ணிற் புலப்படாத
படி, மனமும் = ஒளிகுறைந்துளியும்; கனைசடர் = நெரு
ங்கிய ஒளியுள்ள; விரைந்தனன் = துரிதமாகச்சென்று.

(௩௧) கொதித்தனன் = மனப்புழுக்கமுற்று; கதித்த = சிறந்த;
வெம திறலினோ = மிக வலிமையுள்ள; அக் கடிநகர்
= அந்த அழகிய நகரை; அதிரத்தனா = அதட்டி.

லெழுப்ப லோடுங், கதிததவெந திறலி னோரக் கடிந
நகர் காப்போர் கேட்டங், கதித்தனார் வநது பற்றி
யவன்றலை யறுததிட் டாரால். (௨௮)

வேறு.

அவ்வேலையி லிகலநதக னடலகொண்டிடு தூதர்
கைவேலையி னவியஞ்சிலை சுணைவெங்குதை கொண்டே
மைவேலையில் விடமென்றிட வநதங்கவ னிருதோ
ணைவேதர விசித்தீரத்தவர் நடைகொண்டது கண்டே. (௨௯)

கடுவெங்கரி யுடிகொண்டகண் ணுதரன்கண் நாதா
வடுவின்றிய மணிதுன்றிய மாணத்திடை வநதே
விடுமினக ளிவன்றனன் யெனசென்று விலககக
கொடுசென்றிடு நமதூதா குறித்திங்கிவை சொல்வார்.

பொருடங்கிய மறைவாண ரொழுககமபுற நீத்தித்
டருடங்கிய வவைசொற்றவை யறிவினறி முனிநது
மருடங்கிய சூதாடிநல விலைமாதரை மணநது
கருடங்கிய மனத்தானசிவ னிருமாலியங் கவாநதான்.

உய்யுமவகை யேதிங்கிவ னுறுமிப்பவ மதனிற்
செய்யுநதவ முளதோவெனச் சிவகங்குலி னுதரம்

(௨௯) மைவேலையில் = கறுத்த கடலில்; நடைகொண்டது =
போகின்றதை.

(௩௦) வடுவின்றிய = களங்கமற்ற; மணிதுன்றிய = மணிகள்
நெருங்கப் பதித்த; மாணத்திடை = விமானத்தில்; குறி
தது = சுட்டி.

(௩௧) மறைவாணர் = வேதியர்; புறம் நீத்திட்டு = புறம்பாக
விலக்கி; அவை (ஒளவை) = தாயார்; சொற்றவை =
சொன்னவைகளை; முனிந்து = வெறுத்து; நல்விலை
மாதரை = மிகுந்த கணிகையரை; கருள் = இருள்.

பெய்யுந்தழ் னிகர்வெம்பசி பெரிதாயெழுத் துயினீத
தெய்யுங்களை மதனைச்சுகு மிறைதாளினை கண்டான். (௩௨)

அடல்சோவிடை யுடையானெதி ரவியுஞ்சுட ர
தனை, மடல்சோமலாக் கரததாலொளி வரததூண்டி
ன நதனும், மிடல்சோகொடு வினையாவையும வீத
தான்றுயா நீததான், கடல்சோநெடு நிலம்துயா கலிங்
கத்திறை யாவான் (௩௩)

என்றேசிவ கணநாத ரியமபசசமன னாத, ரன
றையவ ரடிபோற்றறின றருள்சோகுண நிதிதோட்,
குன்றேய்ப்பிணி யவிழத்தாங்குநீர் கொடுபோமென வி
நிததுச, மென்றேயுலிக குழுவன்னவா தெனறிக்கினி
னுறறா. (௩௪)

வேறு

பப வண்பரக காலையுறு குணநிதி யெனபவன மு
கமீடாககிக, காச ணிந்தபொன முடிதரித துயாபுகழ்க
கலிங்கநா டளிககின்ற, வாச மாலிகை யருந்தமன் ம
தலையா வவங்கொளுத தமனென்னு, மாசுகன்றபே
ரொடுபிறந திடுதியென றறைந்தன ரகலகின்றா. ( )

(௩௨) செய்யுந்தவம் உளதோ என = செய்தபண்ணியம் உ
ணடோ வென்று (காலதூதா) கேட்க; உதரம்=வயிற்
றில்; பெய்யுந் தழல் நிகர்=கொட்டிய நெருப்பை
யொதது.

(௩௩) சுடர்=விளக்கு; மடல்=இதழ்; மிடல்=வலிமை; வீ
ததான் = அழித்தான்; கலிங்கத்திறை=கலிங்க நாட்
டரசன்.

(௩௪) ஏய்ப்பிணி=பொருந்திய கட்டினை; புலிக்குழுவன்னவர்
=புலிக்கட்டத்தை யொதத எமதுதர்.

(௩௫) காச=இரத்தினம்; மாலிகை=மாலே; அருந்தமன் =
அருந்தமனென்னும் அரசனுக்கு.

அனைய னப்படிக கலிங்கநாட் டிறைமக னாகிமுற் பல
ந்தன்னிற், றனையு ணர்ந்துறத் தொடாழுதுக் குறை
வினாற் சங்கரன குலந்தோறுங், கனைசெ முஞ்சுடா
நெய்விளக கேற்றிநற கடிசுமழ் நறுநதுபம், புனையு மா
மலர் சாத்தியே யருச்சனை புரிந்தறம் பலசெய்தான. (௩௬)

இன்ன வாறுபற பலதினந தருமங்க ளியறறி யா
யிரஞ்செனனிப், பனை காதிபன சுமந்தபார் புரந்து
நீாப பட்டழிந திடுமொககு, ளன்ன மாணுடச சட்
டைநீத துத்தரத தளிகைமா நகாக்காகு, மன்ன னா
கிவீற றிருநதன்ன யாவரும வந்தடி தொழுதேத்த.

சிலப கறகழிந திட்டபின் றெண்டிரை திரிவர ந
திருழ்ந்து, நலமி கததருங் காசியிற சிவலிங்க நாட்டி
யாச சனைசெய்தா, னிலரு பேரொளிச சுடாபபிழம்
பாய்ச்சசி யிருத்தியி சடைபபெமமான், கலக வரள்
விழி மலைமக ளோடுமக கணத்தினில வெளிப்பட்
டான் (௩௮)

உன்ன ருந்தவம வியந்தனந தனதநின் னுளத்தி
னில விருப்புற்ற, தின்ன தெனறுரை தருதுமென்
றுரைத்திட விரவியா யிரங்கோடி, துன்ன ருங்கதிர்

(௩௬) அனையன் = அவன்; தனையுணர்ந்துற = தனது முன்
பிறவியின் தன்மையை யுணரும்படி; தொடர் = தொ
டாந்து வந்த; முதுக்குறைவு = பேரறிவு; குலம் =
கோவிலு; செழுஞ்சுடர்க்கனை = அழகிய ஒளிரிறைந்த;
கடி = வாசனை; நறுந்துபம் = சுகந்தப்பொடிநதுபம்.

(௩௭) நீாப்பட்டு = நீரிற்றோன்றி; மொக்குள் = குமிழி.

(௩௮) தெண் திரை திரி = தெளிவான அலைகள் உலாவும்; வர
நதி = கங்கை; பேரொளிசுடர்ப்பிழம் பாய் = மிகுந்த
பிரகாசம் பொருந்திய அக்கினித்திரைஞுவாய்.

விரித்துநின் றனையமெய்ச சோதியுன் னுருக்காண, நன்
ன லநதரு கண்ணினை கூசிடா நலவரந தருகென்றான்.

காக்கு மாலயன் காணொண வடிவவன் கட்புலங்
கதுவுற்று, நோக்கு மாறருள் செய்தனன் றழலுமிழ்
துதல்விழிப பெருமானும், பூகரு மாமலா மணமெனப்
பொருந்திய புனிதனை யெஞ்ஞான்று, நீகரு மாறரி
தாவுறை நிமலையைப் பாரததிது நினைக்கின்றான். (௪௦)

தீது தீராததருள் சிவனறிரு மேனியிற செறிநது
றைந திடமுன்னா, யாது நற்றவ மியறநின் ளிவளெ
ன வெண்ணினோக குறவெற்பின, மாது ளங்கறுத
திட்டன ளோரவிழி மறைநததங் கவற்கநா, ளோது
மாமறை யளவிடற் கரியவ னுமையவட் கிவை சொல்
வான் (௪௧)

ஊறினினறவப் பெருமையை வியரதுளத் துவந்த
ன னினைக்கின்றான், வேறி வனபுரி தவறிலை முனியலை
விழியிவற கருளென்ன, சீறிவெம்பொறிக கனலெ
னக் கன்னறுதன சிந்தையுற நெழுங்கோப, மாறி யம்

(௩௯) தனத = குபேரனே! ; தருதம் = கொடுப்பேம்; இரவி
ஆயிரங்கோடி = ஆயிரங்கோடி சூரியர்; துன் அருங்கதிர்
= நெருங்கிய அரிய கிரணம்; நன்னலம் = மேன்மை.

(௪௦) அவன் கட்புலம் = அவனது கண்; கதுவுற்று = பற்றி;
பூக்கும் = மலருந்தனமையுடைய.

(௪௧) செறிந்து = பொருந்தி; உறைந்திட = வசிக்குமபடி; வெ
ற்பின்மாது = மலைமகள்; உளங்கறுத்திட்டான் = கோ
பிததன்; அவற்கு = அக்குபேரனுக்கு.

(௪௨) முனியலை = கோபியாதே; கன்னறு = மூண்டு; அம்பகம்
வழுவதின் = கண் அருளினன்.

பிகை யமபகம வழங்கினன பொறகண்ணும் வயங்கிற்
முல. (௪௨)

விழியி பூநதது பெற்றாடி வியககாதம வேந்தனு
ம வியபபோடவ, வழியி அமபிறை முடி தருள சடா
டவி யுடைவிடைக கொடி பிபாணை, கழிவ ருங்கயன்
மருட்டுவாட டடநெடுங் கடகவு ரியைவேரி, பொழி
செ முநதுண ரிறைததுநற றுதிபல புகழ்நது வீழந
தெழுகின்றன (௪௩)

மனறு ணாட்டமே புரியரன கைகளான மறறவ
னுடறைவந, தினறு தொட்டி நீ யென்னுடைத் தோ
ழனையிருத்தி யென்றிடைத்ததான பொறு, குன்று கிட
டிய தனரிதிப பெருகுகொடு குலவுபுட பகமபெற்றே,
யன்று தொட்டவ னளகைமா நகர சளித்தவ ணிரு
ககின்றன (௪௪)

இனப மாசிவ ரிசியினின மாலிய மெடுத்தருந
திடறகீசன, முலப விரதிநி விளகுகினைத் தூண்டிய
முறபய னதனாலே, நனபு வித்தல மரசளித் தளகை
மா நகாதனக கிறையாகிப, பினப ரனறனைப பிரிநதி
டாத தோழமைப பெருமையும் பெறலுற்றான் (௪௫)

சேற்றி னாசெழுந தாமரைந கண்ணனுந தேட
ருளு சிவன மெயயி, னீற்றி னுன்றிருக கோயிலினுயா

(௪௩) அவ்வுழி=அபபொழுது; சடாடவி=சடைக்காடு; வே
ரி=வாசனை.

(௪௪) நட்டம்=நடனம்; தைவநது=தடவி; பொற்குன்று
கிட்டிய=மேருமலையை யொத்த; தனரிதி=ஐசுவரி
யம்; புட்பகம்=புட்பக விமானம்.

(௪௫) நன் புவித்தலம்=நல்லபூமியை.

சிவ நிசிகளி நெய்த்தீப, மேறறி னாபெறும பேற்றி
னை விரித்தெடுத்த தியம்பவேண் டிடினெணக, னாறறி
சாமுகம படைத்தருள் விரிஞ்சனு நவின் றிடற கரி
தாமால. (சசு)

அன்றி யெண்ணிரண் டாமுப சாரத்திற கடுதத
வை யநநாளிற், குன்றி யததுனை யீயினு மாயிர கோ
டியாய்ப் பலனலகு, மெனறி ருடகுறும பறவெறி க
னைசுட ரிரவிசெங் கதிரெனனத், துன்றி ருஞ்சடைத்
துறவர்கேட வெப்புறச் சூதணை ரெரசெயதான் ()

(சசு) எண்கண் = எட்டுக்கண்களும்; நாற்றிசாமுகம் = நான்கு
திசை முகங்களும்; விரிஞ்சன் = பிரம்மா.

(சஎ) அடுத்தவை = உரியவை; குன்றி = குன்றிமணி; இருள்
குறம்பு அற = அஞ்ஞானமாகிய தீமை யொழிய; கனை
சுடர் = மிகுந்த ஒளியை; எறி = வீசுகிற; இரவி = சூரி
யனது; செங்கதிரென்ன = சிவந்த கிரணங்களைப்
போல; துன்று = நெருங்கிய; இருஞ்சடை = பெரிய
சடை.

வ ச ன ம்

பெருகுந் தன்மை வாய்ந்த திருப்பாற் கடலாம் அடுப்
பினிடத்துச் சமைத்த ஆலகால விஷமாம் உணவைப் புசித்த
தலைவனாகிய சங்குக் குழையணிந்த காதன, சிரித்து முப்புர
மெரிக்கு நாளில், மேருமலையை வில்லாக வளைத்து ஏறும்,
பூமியாகிய தேரைப் பெருமையாகச் செலுத்திய பிரம்மதே
வனுக்கு ஒப்பாம் சூதமாமுனிவர் சிவராத்திரியின் மற்ருரு
சரிதம் சொல்லுற்றனர்.

கதித்த வளம்பல கலந்து விளங்குந காம்பிலி நாட்டிலே, வேதமுதலிய கலைகளை யுணர்நதவனும், வேள்வி தத்தன் என்னும் பெயரைத் தரித்தவனுமாகிய ஓர் மறையவ னிருந்தான் அம்மறையோன் தவப்பயனால் மன்மதனை யொத்த அழகு வாய்ந்த ஓர் மைந்தனைப் பெற்றனன். பின்னர் அவன் அம்மைந்தனுக்கு குணரிதி யெனப் பெயரிட்டு வளர்த்து உபநயனசசடங்கு முடித்து, வேத முதலிய கலைகளைப் பயிற்றி: குணரிதி கலையெலா முணர்ந்து கரைகண்டு வளர்ந்து, கண்ட மங்கையா காமனா மிவனெனக் கருத்திற்கொண்டு காமுறும் பருவமெய்தினன். அதனைக்கண்ட வேள்வி தத்தன் தனது அருமை மைந்தனும் குணரிதிக்குச் சுபமுகூடத்தத்தில், நற் குலத்துதித்த ஓர் நங்கையை மறைநவில் விதிப்படி மணம் புரிவித்தனன். பின்னாக குணரிதி யென்போன, வாழ்வனை வலியால் சதா துன்பம் விளைவிக்கும் சூதாட்டத்தில் மனஞ் செலுத்தி, தனபால் தணியாத அனபுள்ள தங்கை யறியாத படி, கல்வியிலார கணத்திற் சேர்ந்து இராப்பகல் முழுமை யும் சூதாடி பொற்காசு, நகை, வஸ்திரம் முதலியவைகளை நாள்தோறும் தோற்று வந்தனன்.

மைந்தன் என்கு போயினனென வேள்வித்ததன் கேட்கும் பொழுதெல்லாம், அவன மனைவி தன் மைந்தன் சூதாடி தற்குச் சென்றதைச் சொல்லப் பயந்து வேதமோதுதற்குச் சென்றன னென்று சொல்வான். இதனால் வேள்வி தத்தன் குணரிதி சூதாடுதலைச் சற்று முணர்ந்திலன். இங்ஙனம் நிகழ்கையில் வேள்வித்ததனது மனைவி, தன குமாரனை யழைத்து உன் தந்தையின் நல்லொழுக்கமும் நீதியும் நமது குலாசாரமும் அறியாது, நீ சூதாடுவதை உன் தந்தை யுணரின் உன்னையும் என்னையும் சிறிக் கோப்பிப்பரென்று, அவருக்கு அதனை மறைத்துச் சொன்னேன். ஆகையால் நீ அசூதாட்டத்தை யொழிக்கின் நாம் நன்மையடையலா மென்று நன்மதி புகல; குணரிதி அதனைச் சிறிதுஞ் சிந்தையிற் கொள்ளாது பின்னும் அப்படியே சூதாடுவதுடன் கணிகையர்பாற் குறுகி இன்ப நுகருந் திய வொழுக்கமு மடைந்தனன். குணரிதி இப்படி யிருக்கை

யில் ஒருநாள் அவன் தன் தாய் நித்திரை செய்யுந் சமயத்
தில் தந்தை அவளிடங் கொடுத்திருந்த மணியிழைத்த மோதி
ரத்தைத் திருடிச்சென்று சூதாடித் தோற்றனன். மறுநாள்
அத்தெருவில் வசிகும ஒருவன் அந்த மோதிரத்தைக் கையி
லணிந்திருக்க, அதனை வேள்வித்ததன் கண்டு இந்த மோதி
ரத்தை உனக்குக் கொடுத்து யார என்று கேட்க, அவன்
பிராம்மணோத்தமரோ¹ இதை நான் நிரூபித்ததன்மா யபகரிந்
துக்கொண்டே னிலலை. இது எமது மைந்தன் சூதாட்டத்
திற்போற்றதாம் என்றனன் அதனைக்கேட்ட வேள்வித்ததன்
என மைந்தன் சூதாடுகின்றனனா வென்று நிகைத்து நிறக,
பின்னும் அம்மோதிரத்தை யளித்துளோன வேள்வித்தத
னைப் பார்த்து என இப்படித் நிகைத்து நிற்கின்றா நுமமைந்
தன் சூதாட்டத்திற பித்திநினமும் காக்கையும, பொன் நகை
களையும், வஸ்திரங்களுயுந் தோற்று வருகின்றதை இதுகாறும்
நீருணர்ந்திலீர்போலும் என்றனன் அவ்வாறாதைகள் பொரு
ப்பிற பழக்கக் காயச்சிய இருபுக கம்பியை சுறுக்கென நு
ழைத்ததுபோல வேள்வித்ததன் காசிற சென்றன உடனே
அவன் தன் வீட்டிறகு வந்து மனைவியை யழைத்துப் புதலவ
னென்கே யென்று கேட்க, அவள் நீராடக் குளத்திற கேகின
னென்று கூறினள். பின்னா வேள்வித்ததன் உன்னிடங்
கொடுத்த கணையாழியைக் கொண்டுவாவென்று கேட்க, உச
சிக்கடன் முடித்துப் போசனஞ் செய்த பிறகு சருகிறே னெ
ன்றனள். அதனைக்கேட்ட வேள்வித்ததன் இவன் கற்புத்தன்
மைக் குரிமையலலாத பொய்மொழி புல்லுகின்றனள். மைந்
தன் அறிவு கெட்டுச் சூதாடிப் படிநனையினன் ஆகையால் இ
வைபற்றிப் பெரியோரா கூறிய சருமசாஸ்திரப்படி இவர்களை
விட்டு நீங்கி விடுவதே தகுதியா மெனநெண்ணி, அவன் மனை
யாளிடத்தும் மைந்தனிடத்தும் உற்ற பறறுகளை யெல்லாம்
அறவொழித்து, வேறொரு நகரகத்திற்குச் சென்று மற்றொரு
பெண்கொடியை மணந்து வாழ்ந்தான். குணந்தி, நாம தவ
நிழைத்தது கண்டு நமது தந்தை, நயமையும் நமது தாயை
யும் விட்டுப்பிரிந்தனனாதலால்; வயிறு வளர்க்கைக்குப் பொரு

வீட்டும் வகையொன்று தெரிந்திலேம், உறவினர் நட்பும் பெற்றிலேம் இதற கெனசெய்வதெனக் கவலையுற் றிருந் தனன்.

இங்ஙனமிருக்க, சிவராததிரிதினத்தில் ஓரபிராமணன் இறைவனைப் பூசிப்பான் சிவாலயத்திறகுசசெல்லுங்கால், குண நிதி அவன பின் சென்று, நிவேதன அன்னத்தைத் திருடிசெச் ஸ்லும் பொருட்டு அங்ஙனம் அவாலயத்திலேயே சமையம் பாரத்திருத்தனன் நான்கு சாமத்திலும் அநதப் பிராமணன் இறைவனைப் பூசித்ததைக் குணந்திப் படமினிய்யாடு பாரத்திரு ந்தனன். பின்னா பூசனை புரிந்த மறையவன் விடியற்காலத் தில் அயாநது நித்திரைச்செய்யக்கண்டு குணந்தி, கோயிலினு ட்சென்று நிவேதித்த அன்னத்தை யெடுக்கப் பாரத்தனன். ஈசனெதிரில் எரியும் விளக்கு ஒளிகுறைநது எரிந்ததால்; அன னமுள்ள தட்டி இருக்குமிடந் தெரிபாதிருந்தது. அவ்விளக் கைக் கையாற்றாண்டி வெரிமுண்டாகக் அன்னத்தைத் த ட்டிடெடுத்திகொண்டு வெரியில் மீண்டனன். அப்பொழு து அங்குப் படுத்திருந்த ஓர் மறையோன் கால் குணந்தி மிதி க்க, அம்மறையோன் கணவிழித்துப் பார்த்து, கன்வன் கள் வன் என்று கூசசலிட்டனன். அதன்கட்கேட்ட அந்நகரக் காவ லாளர் ஒடிவந்து குணந்தியைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போய் அவன் தலையை யறுத்தது விட்டனா.

அக்காலத்தில் காலநூதாவந்து குணந்தியைப் பாசத்தா ற்கட்டிக்கொண்டுசெல்ல, சிவகணங்கள் அங்குவந்து இவனை விடுங்கள் விடுங்கள் என்றனா. அப்பொழுது எமதுதா சிவகண ங்களைப்பார்த்து, வேதியரொழுக்கத்தின முற்று மொழித்து ப் பலதீமைகள்புரிந்து காலங்கழித்துச் சிவநின்மாலியங் கவர் ன்த இப்பாவி உய்யும்வகையேது என்றனர். கணங்கள் காலநூ தரைப்பார்த்து சிவராததிரி தினத்தில் உணவருந்தாது இரவு முழுமையுங் கணவிழித்து, பரமேசுவரனை நான்கு காலதும் பூசித்ததைத் தரிசித்தும், அசுசுபதினத்தில் அமலன்சந்நிதியில் அவியும் விளக்கை அங்கையாற்றாண்டி அசுலொகியெழுப்

பின்ன. இவைகளாலிவன் இனி கலிங்கநாட்டரசனாயுதிப்பன் என்றனார். அதனைக்கேட்ட காலனாதர், கட்டுகளை யவிழ்த்து நீவீர்கொண்டு போவீரென அவனை விடுத்துத் தன்நகரடைந்தனார். சிவகணககள் குணநிதியைப்பார்த்து கலிங்கநாட்டரசனாகிய அருந்தமனுக்குப் புத்திரனாயவதரித்து உத்தமனென்னும் பெயரளித்து ஒப்பினறி வாழ்வாயாகவென்று கூறியகன் றனார். குணநிதி அப்படியே கலிங்கதேசத்தரசன் கான் முளை யாய்த்தோன்றி வளநாது அரசரிமை பெற்றுப் பேரறிவினால் முற்பிறவியின் றனமையை யுணர்நது, சிவாலயங்கடோறும் தவறாது நெய்விளக்கேற்றித் தூபதீபமிட்டு அநேக தருமங்கள் புரிந்திருந்தனன்.

இப்படிக்கலிங்கதேசத்தை அரசுபுரிந்திருந்து அவன்செய்த சிவபுண்ணிய முதிசசியால, நீரிற் றோன்றியழியும் குமிழி போன்ற மாணிட யாக்கை யொழித்து குபேரப் பதவிபெற்று யாவரும் வந்து தொழும்படி அளகாபுரியை யரசளித்திருந்தனன்.

இவ்வனமிருக்கையில் அவன் கங்காநதி தீர்த்துள்ள காசி மா நகரையடைந்து சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து நான்தோறு ம் அருசசித்துவந்தனன். அப்பொழுது ஒருநாள் அவனது பக்திக்கிரங்கிய பரமேசுவரன் உமாதேவியாரோடு பேரொளிப்பிழம்பாய் அவன்முன தோன்றி, குபேரனே ! நின்மனதில் விரும்பியதைக்கேள் தருவேம் என்றனார். அக் குபேரன் அடிபணிந்து பெருமானே ! அநேகஞ்சூரிய ருதித்ததுபோன்ற நின் சோதி சொருபத்தைப் பார்ப்பதற்கு எனது கண்கள் கூசுகின்றனவாதலின் அவ்வனங் கூசாதிருக்கும்வரம் முதலிற்றாவே ண்டுமென்றிரந்தனன். அவ்வனமே பரமபதி அருள்செய்ய, கண்கூசாது தீவண்ணப் பெருமானேத தரிசித்து அப்பெருமானோடு பிரியாது வாழும் உமாதேவியாரைப் பார்த்து, இப்பெருமகனோடு பிரியாது வாழ்தற்கு இவன் என்னதவஞ் செய்தன னோவென்று மனதில் நினைத்தனன். உமையம்மையார் அதனை யுணர்ந்து கோபிக்க, குபேரனுக்கு ஒருகண் பார்வைவெயாழிற்

தது. அதனையுணர்ந்த கண்ணுதற்பெருமான் உமாதேவியாரை
ப்பார்த்து நின் தவப்பெருமையை நினைத்து வியந்தன்னைய
ன்றி, தவறிழைத்தானில்லை யாதலின், கோபமொழித்து இ
வன் இழந்தகண்ணை யளிப்பாயாகவென்றனர். உமாதேவியார்
அங்ஙனமே கோபமொழித்து, பார்வையற்ற கண் பொற்கண்
னாக வென்று நினைக்க, அப்படியே பொற்கண்ணாயிற்று. உட
னே குபேரன பரமேசுவரனையும் உமாதேவியாரையும் மலரிட்
டருசுசித்துப் போற்றினன். பரமேசுவரன் தன் கைகளால் கு
பேரனது உடலைத்தடவி இன்று முதல் எமது தோழனாயிரு
ப்பாயாக வென்று அருள்செய்ய, குபேரன அங்ஙனமே யிருந்
தனன்.

ஒருசிவராததிரி தினத்தில், அருந்துதற்கு நிவேதன அன்
னதையெடுக்கும் பொருட்டு, கண்ணுதற்பெருமான் சந்நிதி
யில் விளக்கைத் தூண்டிய பலத்தினால் அரசனாகி, பின் தண
மதிமூடியோன் றேழனாயினன். எனரூல அச்சிவராததிரி தின
த்தில் விதிப்படிப் பூசித்துத் தீபமிட்டோர பெறும்பேற்றை
யெவராலுஞ் சொல்லமுடியாதென்று சூதாமாமுனிவா சொல்
வி முடித்தனர்.

குபேரச்சுருக்க முற்றிற்று

சாலிகோத்திரச் சருக்கம்.

கழனிமலை கயல்கள்வள்ளைக் கொடிசுதிப்ப தெ
னக்குழைபாய் கருங்கட பைந்தாராக, குழனிமலை மு
லையமுத மணமிறைவாய கமழமுததங் கொடுப்போன்
போரி, னழனிமலை கடங்கரிதென நருக்கனுளந தடு
மாற வவுணாக கொன்று, பழனிமலை குடிபுகுநத பக
வனிநு சரணமலர பரவி வாழ்வாம் (க)

அங்கிராப பிருசுவிட பஹநீ சிவத்திரிகா சிப
ன்கு பேதன, பங்கமில்வான நீக்சர பங்கனசா பாவி

(க) கழனி=வயல்களில்; மலை=ஒருவழிப்படாது சஞ்சரிக்க
கும், அல்லது போசெய்யும்; கயல்கள்=கயலமீன்கள்;
வள்ளைக்கொடி சுதிப்பதென = அங்குள்ள வள்ளைக்
கொடியிற் குதிப்பதுபோல; குழைபாய் கருங்கணை=
காதளவுஞ்செல்லும கறுத்த கண்களையும்; பைந்தார் கு
ழல்=அழகியமாலையை யணிந்த கூந்தலையும் உடைய;
நிமலை=உமாதேவியாருக்கு; முலை அமுத மணம்=த
னப்பாலின் வாசனை; இறை வாய்கமழ=மேன்மை
பொருந்திய வாயில் வீசு; முததங்கொடுப்போன்=முத
தந்தருவோனும்; அழன்=பிணங்களாலாகிய; இ மலை
=இந்த மலையை; கடக்க அரிதென்று=தாண்டிதற்கு
அருமையாமென்று; அருக்கன உளந்தடுமாற=சூரியன்
மனந்திகைக்க; போரில் அவுணாக்கொன்று=யுத்தஞ்
செய்து சூரபதமனாதியரைக்கொன்று; பழனி மலை குடி
புகுந்த பகவன்=ஆவினன்குடி வரையின்கண எழுந்
தருளியவனுமாகிய குமார்க்கடவுளது; இருசரணமலர்
பரவி வாழ்வாம்=இரண்டு பாத தாமரைகளைத் துதித்
து வாழ்வாம்.

பருட் பரத்து வாசன, றுங்கமுறு புலத்தியனற் சீ
லனா ததன்மரிசி ககனமாசு கண்ட, நெங்குமிசை பெ
றுசனகன முறகனமுற படுமுனிவ ரிவாகள் யாரும.

பாடளிக்கு மதுவலிகும பகநதுளவோன மு
தலமரா படிவா யாருகருங், கேடவிகக வருங்கடுவுண்
டவனருளசோ சூதவமுகங கிவரநோக்கிப, பீடளிக
குந தவமுனிவ சிவநிசி நாற றவாகுகிறநத பினபே ரி
னப, வீடவிபப தனறியிகம விழைந்தனவு மளிக்கு
மோ விளம்பு கென்றா (௩)

அரவுமதி முடிததசடை யரனிரவிற கண்படை
நீத தருசசிததானல், குரவுதுருங் படுகதிரெடு நிலத்
தினமிகு செவ்வமெல்லாங் கொடுக்கு மைநதாய், விர
வுகொலை முதற்பாவ வலவீனையின வோடுகுகி வீடு
நலகும், பரவுமதி னிகழ்நாதை யொன்றுளதென் று
யாசூதன பகாவ தானுன. (௪)

காலிகோத திரததியலபிற புரதருளுங் கண்ண
னமுதல கருதற கொண்ணா, சூலிகோத திரததவா
கொண் டெய்லொருமுன ற முறகனிதத தொல்லோன்
றிங்கண், மோலிகோத திரவருளை பெறவேண்டி யறை

(௨) அங்கிரா = அங்கிரன; விடபன = ஓரிருடி; முறகலன =
ஓரிருடி; முறபடு = முதலிய.

(௩) பாடி அளிக்கு = இராகம்பாடிம வண்டு கட்டு; மது அளிக்
கும் = தேனைக்கொடுக்கிற; முகங் கிவர நோக்கி = முக
மலரும்படி இனியமுகங்காட்டி; வீடு அளிக்கும் = பெ
ருமை விளங்கும்; இகம் = (இமமை) இப்பிறவியில்;
விழைந்தனவும = விருமபியனவும.

(௪) கண்படை = நித்திரை; நல்குரவு = தரித்திரம்; பரவும் =
சொல்லும்.

யுமறை முறையி னின்றோன, சாலிகோத் திரனெனப்
போ தரிததுடையா நொருவனுளன றவததின் மிக
கோன். (ந)

வேதியாதங் குலத்திலுயா விண்மணிகண் மணி
யெனவே விளங்கும வேத, மோதியுணாந தறிவரிய
கலைக்கடலின் கரைகடந்திட யொ நூல் வல்ல, வாதி
யரை வெனறுசந்தி வந்தனைகண் முப்பொழுதும் வழ
வா தாற்றிச, சாதிமுறை தவறாம னீதியுட னெடிது
தினஞ் சரிககு நாளில். (சு)

வமபவிமுந குமுன்மனைவி மககன்சுறற முதறகு
மெம்ப மலிய நாளுஞ், செம்பவள விதழ்ககமலை திருகக
டைகக ணைககமின்றிச சிறுமை பெய்த, வெம்பரம
னருளிதுவா வெனசெய்வே நென்னமனத தெண்
ணித் தென்பாற, குமபமுனி வரனிருககு மிடந்தேடிச்
செல்வனெனக குறிததுக கொண்டே. (எ)

(ந) காலி=பசக்கூட்டங்களை; கோத்திரத்து இயல்பில்=ஆ
யர் வமிசமுறைப்படி. (அல்லது கோத்திரத்து-காட்டி
னிடத்து, இயல்பில் - ஒழுங்காக எனக் கொள்ளினு
மாம்); புரந்தருளும்=அன்போடுமேய்த்த; சூலி=சூல
த்தையுடைய பரமேசுவரன்; கோத்திரத்தவாகொண்
டு=மலையாகிய விலலைகொண்டு; திங்கண்மோலி=
சந்திரனைத்தரித்த சிரத்தினையுடைய பரமேசுவரன்;
கோ=மேன்மையுற்ற; திர அருள்=அழியாத அருள்,
(அல்லது அருட்கோத்திரமெனப் பிரித்து அருட்செல்
வமெனப்பொருள் கொள்ளினுமாம்); முறை=நெறி.

(சு) விண்மணி=சூரியன்; நூல் வல்ல வாதியரை=நூல்களைக்
கற்றுணாந்து தர்க்கமிடுவாரை.

(எ) வம்பு அவிமும்=வாசனை வீசும்; மலிய=மிருதியாக; குறி
த்து=மனத்தெண்ணி.

தடங்கரைகொண்டிரங்குதிரை சுருட்டியெறிந்
திமும்பெருநீரச சலதி யேழுங், குடங்கையினிற் கொ
ண்டுமுதற் குடிததகுறு முனிவனடி குறுகிப் போற்றி,
விடங்கலுழ்பற் பணிவாயி லகப்படுமண் நேமென்னை
மிடிவாய்ப் படடேன, நிடங்கொடுவாந் தேறியுய்யும
படியடியேற் குனதருடகண செய்தி யென்றான (அ)

ஆங்கவனு முளததருள்கு ருதணனை முகநோந்
கி யவனி மீதிற, தீங்ககறறுஞ் சிவநிசினோற் றிடிவ வ
மைப் பெருங்கடலின் தீரங் காண்பாய், பூங்காமலத
தயனாலும புதலரிய போகமெல்லாம புசித்துப் பின
னா, நீங்கரிய சிவபதமும பெறுவாயென னுறுதியுட
னிகழ்த்தி னானல். (க)

அனையசிவ நிசினோற்கு முறைமறையா கமப்படிநீ
யடிய னேனுச, கனையபரி செனவிரிததிண் டியம்புகெ
ன விருக்குமுன்ன வியம்பும வேதந், தனையுணருங்
குடததனைய னவவிரதந் தனேநோற்குந் தன்மை பெல
லாங், கனைகடலுண்டருடிருவாய் மலர்ந்தவனுட புல
ங்களிக்கக் கழறிப் பின்னும் (க0)

(அ) இரங்கு=சப்திக்கும்; பெருநீர்ச்சலதி=மிருந்த நீரையு
டைய சமுத்திரம்; குடங்கை=அகங்கை; முதல=மு
னநாளிலே; குறுகி=வணக்கத்துடன்; மணகேம்--
தவனை; அருட்கண=கிருபானோககம்.

(க) உளத்து அருள்கூர்=மனநினிடத்து ஜீவகாருண்யமுள்ள;
தீரம்=கரை.

(க0) இனையபரிசு=இன்னவகை; இருக்கு முன்னும்=இருக்
குவேத முதலாக; குடததனையன்=குடத்திலுதித்தோ
ன் (கும்பமுனி); திருவாய் மலர்ந்து=அழகிய வாய்
திறந்து; அவன் உட்புலங் களிக்க=மறையோனது ம
னம் மகிழுமாறு; கழறி=சொல்லி.

பொன்னிலமே வியபுலவர் புகழ்விரத மிதனிலை
மை புகலற பாற்றோ, வெநநிலமுந தொழத்தருநற் றல
ததிலிருந திவ்விரத மியற்றலுறந், னன்னிலவித தெ
னவோங்கிச் சினனூளிற பெரிதுபய னலகு மென்ன,
வநநிலமு மெனக்கறியச ரொல்லுதிரல் லொதிபயிலு
மறிநு வென்றான (கக)

சீதவனம பொழியுமிருட் கொண்டனிறங் கொ
ண்டிடு மெய்ச்செய்ய செனகண், மாதவனம புயனற
வள வாரணத்தின வருமகவான் வானில வாணோர், பா
தவன சம்பரவ ஷுமைபாளோ டெமையாளும் பரமன்
வைகும, வேதவன மெனறுலகி லொனறுளதந கதன்
றகையார விரிக்க வல்லா. (கஉ)

முன்னுருவம பலவெடுத்த முயன்றுசெய்தீ வி
ணைக்கிழங்கே மூல மாகப, பினனுருவ மெடுத்தழலும்
பித்தருமத தலததிறககப பெற்ற ரொனனிற, பொன்

(கக) பொன்னிலம் = தெய்வலோகம்; எநநிலமும் = எவ்வுலக
மும்; அந்நிலமும் = அந்தக்ஷேத்திரமும்; ஒதிபயிலும்
(ஒதியென்பது ஒதியென்பதன குறுக்கமாம்) = பொதி
கை வரையினகண வசிக்கும்.

(கஉ) சீத வனம் பொழியும் = குளிர்ந்த நீரைப் பெய்யும்; செ
ய்ய = அழகிய; அமபுயன = பிரம்மா; தவளவாரணம் =
வெள்ளை யானை; மகவான் = இந்நிரன; தகை = பெ
ருமை.

(கங) விணைக்கிழங்கே = வினையினவேரே (சஞ்சிதம்); பித்தா
= மயக்கமுற்ற அறிவினா; பொன்னுருவச சடாமவுலி
= பொன்போனற வண்ணமுடைய சடைவிளங்கும்
சிரத்தினன; தாரகப்பிரமம் = பிரணவமநதிரம்; ஆதி =
சிவபெருமான்; தன்னுருவம் = சாஸ்பம்; இணை = ஒப்
புச சொல்லும்படி.

ஹ்ருவச் சடாமௌலிப் புனிதன்றா ரகப்பிரமம் போதி
த் தாதி, தன்னுருவந தருவதனா லத்தலத்துக் கிணை
புகலச் சரிவே றுண்டோ. (௧௩)

பொன்னிமுத னதிபபுனல்பாய் புலவுகமழ் கடற்
புரிப புரினநதோறுங், கன்னியினம பெடையொடன்
னங் கலநதுவாங் காட்டுமறைக காட்டுவேணிச, செ
ன்னிதனின மதிமுடித்த சிவபெருமான சந்நிதியின றி
ருமுனனாக, வன்னிமர மொன்றுளதாங் கடியாவினைக்
காடுசெடும வன்னியாமால (௧௪)

விண்ணவாபு சனைபுரியா மறையொழுககம் வழ
ககியவே தியாகோலக்கோடி, மணாவரை வருத்துகின
ற மன்னாநெறி பிழைத்தொழுகும் வணிகா முனன,
வெண்ணவரும் பின்னவாசங் கரசாதி யரிவையாமற
றிவரீ றாகப், பண்ணவாநா டெனதத்குமத தலமேவும
பொழுதெநதப் பதகரேனும (௧௫)

சிறையுறுமிப் பிறவியெனும பிணிக்குடைநதீர
வமமினது தீரப்பன யானென, றறைபறையிற் கறங்கு
திரை மறைநதிகக ணடைநதுகுடைந தாடிக கோடித,

(௧௪) புலவு=புலாலநாற்றம்; புரினம=மணல்மேடு; கன்னி
இளம பெடை=கெடாத இளம்பருவதையுடைய
பெடை; வளங்காட்டும்=அழகைச் செய்கிற; வேணிச
சென்னிதனில்=சடையினையுடைய சிரத்தில்; சுடும
வன்னி=பஸ்மீகரப்படுத்தும் அக்கினி.

(௧௫) வழக்கிய=தவறிய; கோல்கோடி=செங்கோல்கோணி;
நெறிபிழைத்தொழுகும்=குலாசாரம் தவறி நடக்கும்;
எண்ணவரும்=எண்ணுவதில்; பின்னவர்=நான்காம்
வருணத்தர் (சூத்திரர்);

துறையதனிற் படிந்துமுதற் சுருதிதொட்ட வாரிதனி
ற்றோய்ந்து தொன்னூன், முறைவழுவா துன்னிமணி
கன்னிகையிற் றுன்னியநநீர் மூழ்கி யேறி. (கசு)

விடமுனிய வருமமையத் திமையவர்க்கா வுண்டு
வட விண்டு பண்டு, தடமுனியிற் குனிததுநகைத் தெ
யிலொருமுன் றமுற் கனிதத் தலைவற போற்றிற, றிடமு
னிய பொருளைத்ததுஞ் சித்தியுற முததியினுஞ் சோ
வ ரெனறே, குடமுனிவன சுருதிவனப் பெருமை யெ
ல்லா மவறகறியக் கூறிப் பினனும (கசு)

அத்தலமா ஞாகாசி யாபலமற றெவற்றினுககு
மதிக மென்றே, முததலமும புகழ்வரு முனிவரனை
வருமொழிந்தாரா மொழியா நின்ற, வெததலமு மதிக்
குமிந்தத் தலத்திலிருந் திவவிரத மியற்றிற சித்தி,

(கசு) சிறையுறம் = காவற்கூடமா யிருக்கிற; பிணிக்கு உடை
நதீர் = நோயாற் றளாவுறறவரே; அறைபறையில் =
பறையறைதல் போல; கறங்குதிரை = சப்திக்கும் அ
லையினையுடைய; குடைந்தாடி = முழுகி; முதற்சுருதி
தொட்ட = முதன்மையாகிய வேதங்கள் தோண்டிய;
வாரி = தீர்த்தில்; உன்னி = தியானித்து; மணிகன்னி
கையில் = மணிகாங்கை யென்னும் தீர்த்தத்தில்; துன்
னி = அடைந்து.

(கசு) விடம் முனியவரும் = ஆலகாலவிஷம் கொல்லவரும்;
வடவிண்டு = மேருமலையை; பண்டு = முற்காலத்தில்;
தடம் முனியில் = பெரிய வில்லாக; போற்றில் = வண
கினால்; திடம் = நிச்சயமாக; உன்னிய = விரும்பிய;
சித்தியுற = சித்தியுடைய.

எத்தல் [redacted] துமம்; சித்திகாண்டி = சித்தியுடை

கைத்தலத்தில் வைத்தநெல்லிக் கனிபோலக் காண்டி-
யெனக் கழறிப் பின்னா. (௧௮)

நல்வலனை யதனமலை நங்கையொடு கிராதருரு
நணிக் கானிற், செவ்வலனை வருங்காண வெல்வல
சுனனையெனச் செயிர்த்துப் போயெய், மல்வல
யுளத்திருத்தி மறைவலனும் வாதாவி மடியசீறி,
வலனை முனிந்தமுனி விடைகொடுப்ப மறைசை
நகர் மேவலுற்றான். (௧௯)

உற்றவனுற நிடுமபுனித தாததமெலலாம் படிந
தாடி யுயர்பொறகோவில, சுற்றிவலம் வந்துகொற்ற
வீரகத்திச சேதகன்ற டொழுது முன்ன. னற்றமின
ன மறைநறைப்போ தாலருச்சிந தருளிறைசை வடி
கள போற்றிக, குற்றமிலயா னைப்பபுரித்த மொரியம
மை நூபுரத்தான குரபிட டேத்தி (௨௦)

ஒருபொருள் யுண்டிருக்கப் பரிசுநாடு முப
பொழுது முயானால் வேதந, தருபொருளா பருசெழு
த்தை நெஞ்சமுத்தி யறுதொழிலே தலைவன பாரில்,

(௧௯) நல் வல் அனைய = அழகிய சூதாடு கருவியை யொத்த,
கிராதாஉரு = வேடருருவம்; செல்வல் = போகிறேன்;
அனைவருங் காண = யாவரும் அறிய; வெல்வல் = வெல்
வேன்; செயிர்த்து = கோபித்தது; மல வலனை = மல்லயு
தத்தில வல்லவனை.

(௨௦) உற்று = சென்று; அவண் உற்றிடம் = அங்குள்ள, கொற்
ற = வெற்றியுடைய; வீரகத்திசசேதகன் = வீரரைக்
கொன்ற பாவத்தை யொழித்த விநாயகர், வீரகத்திச
சேதக விநாயகர் என்பது திருமறைக்காட்டுத் தல
விநாயகர் பெயராம்; அற்றமில் = குறைவில்லாத; ந
றைப்போதால் = மண மலரால்.

வருபொருளா ருயிரனைத்தும் படைத்தளிக்குந் தன்
மையினான் மண்ணோர் விண்ணோ, ரிருபொருளென்றிடு
மயன்மாற்கெட்டாத பதம்பெறுவா நிதயத தெண்ணி.

சிவநிசியாஞ் சதுர்த்தசியிற் றிங்கடொறுந் து
லுணவு சிறிது மின்றித, தவமுயலவா னீராடி வி
முடன் கந்தமலா சந்தஞ் சாததிப, பவமறமந திரந
ன்று பரிந்துரிவே தனம்புரிந்து பாடி யாடி, நவநவ
ச சிவபூசை நா லுயா மமுமுடிதது நடதது நாளில்.

சூடுடைய தலைச்சேவற றுவசனைப்பெற றெடுத்த
விடைத் துவசன பொற்ற, ஸூடுடைய மனககமலத
திருத்தியருச சித்திடுமோ ரிரவினுப்பண், கோடுடைய
கயிலைநடை கொண்டனைய வெளவிடைமேற கொண்டு
கூந்தற், காடுடைய மலைமகனோ டெதிராநின்றான் மற
றவனகண் களிகக மனனோ. (௨௩)

பிறைகாட்டுஞ் சடைமுடியும் பிரமரங்கா மரமு
ரன்று பிரசமாந்த, நறைகாட்டுங் கொன்றையநதா
ரணிந்திலகு திருமாரபு நயன மூன றுந், கறைகாட்டுங்

(௨௧) ஒரு பொருள் = ஒப்பற்ற பதிப்பொருள்; பனிதுங்க =
ஆனந்தக்கண்ணீர் ஒழுக; அறுதொழிலோர் = பிராம
ணர்; பாரில்வரு = உலகத்தில் தோன்றுகின்ற.

௨௨) தவமுயல்வான் = தவஞ்செய்கிறவனும்; நவம் நவம் =
புதுமை புதுமையாக; நடததும் = விரதமிழைக்கும்.

(௨௩) சூடு = கோழியின் சூடுமி; ஏடுடைய = இதழுள்ள; மனக்
கமலம் = மனமாகிய தாமரை மலரில்; ஓர் இரவின்
நாப்பண் = ஒரு இரவின் நடுவில்; கோடு = சிகரம்; கை
லை நடைகொண்டனைய = கயிலை மலையானது நடந்து
வருவது போல.

கந்தரமு மந்தரத்திண் புயநான்குங் கண்டு முத்தித்,
துறைகாட்டுங் கடற்றீரசு சுருதிவனத திறைவனடி
துதித்தல் செய்வான். (௨௪)

வேறு.

காககோலவல விடமுண்டருள் களத்தாய்கவின்
றருஞ்சா, மளககோமளத திருமேனிகொண் மலைமா
தின மனுவா, தளககோகன தககண்ணினன் றருவே
டனைச சுடுதீக், குளககோவுடை யானேகுறிக குங்
கோவுடை யானே (௨௫)

சுடுஞ்சுரத தடிமென்றுறு வைகண்டவை யுதவுங்
கடுங்கானவர் குலநதோனறியகனா பபனைபாண்டாய்

(௨௪) பிறைகாட்டும்=சந்திரன விளங்கும்; பிரமரம்=வணடு;
காமரம்=இசை; முரன்று=பாடி; பிரசம் மாந்த=தே
னைக் குடிக்க; நறைகாட்டும்=வாசனைவீசும்; மந்தரம்
=மந்தரமலைபோலும்.

(௨௫) களம்=களாக்கனி; கோலம்=வண்ணம்; சாமளம்=பசு
சை நிறமும்; கோமளம்=மாறாத இளமையும் வாய்
ந்த; தளக் கோகனதம = இதழ்களையுடைய தாமரை
மலர் போன்ற; கண்ணினந்தரு=கண்ணையுடைய
திருமாலீனற, குளக கோவுடையானே=நெற்றிக்கண்
னை யுடையவனே; குறிகும=மதிக்கத்தக்க; கோ
வுடையானே = இடபத்தை யுடையவனே, அல்லது
இறைமை வாயந்தவனே.

(௨௬) சுடும்=வெதுப்பிய; சுகரத தடி=பன்றியினிறைச்சி;
கடுங்கானவர்=கொடியவேடா, தொடும்=எய்கின்ற;
காயகணையென=கொல்லுந்தனமை வாய்ந்த அம்பாக;
மால்வர=திருமால்வர; துனனா=பகைவர்; அடும்=
கொல்லுகின்ற; காமுகததானே = வில்லையுடைய
வனே; அழகார்=அழகு விளங்கும்.

தொடுங்காய்களை யெனமால்வரத துன்னூர்புரமுன்ன
எடுங்கார்முகத் தானேயொரைந் தழுகார்முகத் தானே. (௨௬)

சம்புககிளை கிளையின்கிளை தானாய்வர மீனூர்
மொய்ம்புற்றிடு கொடிமன்னவன் முன்னேகொடுவநதா
யம்புற்றநன் முடியாய்விற் லரிதேடரு மடியாய்
கம்புக்குழை யானேகயக கம்புகுழை யானே. (௨௭)

சரக்குளிரப் புனலவைபயி னிடியுங்கரை நொடியிற்
றாரச்சொரி மணகூடை சுமந்தேயடி பட்டாய்
கோரச்சின மிக்காகிய கொககின்சிறை யககி
றாரச்சடை யானேநினை யாரச்சடை யானே. (௨௮)

(௨௭) சம்புக்கிளை = நரிக் கூட்டம; கிளை (கின்ளை) யின = குதி
ரையினது; கிளை தானாய் = கூட்டமாக; மீனூர் = மீ
னெழுதிய; மொய்ம்பு உற்றிடு = வலிமை பொருந்திய;
கொடி மன்னவன் = கொடியினையுடைய வேந்தன்;
அம்பு உற்ற = கங்கைபொருந்திய; கம் = ஆகாயத்தில்;
புக்கு = தாவிப்புகும்; உழையானே = மாணையுடையவ
னே; கயக் கம்பு = குளத்திலுள்ள சங்கை; குழையா
னே = காதணியாகப் பூண்டவனே, கயக்கம் புக்கு உ
ழையானே எனப் பிரித்து - துன்பத்தை யடைந்து
வருநதாதவனே எனப் பொருள் கொள்ளினு மமையு
மெனக.

(௨௮) சரம் = அழகிய; குளிரப்புனல் = குளிர்ந்த நீர்; தூர =
அடையும் படி; கோரச்சினம் மிக்காகிய = பயங்கர மு
ணடாகும் கோபமிருந்த; கொக்கின் = பகாசூரன் எடு
த்த கொக்கு உருவத்தின்; சிறை = இறகையும்; அக்
கின் = எலும்பின்; ஆரச்சடையானே = மாலையையுந
தரித்த சடையை யுடையவனே; நிளையா = தியா
னிக்காதவர்; அச்சு = (உள்ளத்தை) தேகத்தை; அ
டையானே = பொருந்தாதவனே.

கலைமாமறை யயன்றிற் கற்பந்தொறு நஞ்சுந்
தலைமலை புனைந்தாய்வட தருநீழ விருந்தாய்
கொலையாகதி ராழிப்படை கொண்டேசலந தரனை
மலைமாதிடத தானேயிம மலைமாதிடத தானே (௨௯)

சிலைத்தூண்ட னி லுதித்தோங்கிமண டு கைத்தே
ங்கமுன் சிரித்தே, யுலைந்தாண்டுபொன் னிறந்தியவ
னுடற்கிண்டிடு மரிபை, யலைந்தாங்குயிரி கொலரசரி
புள தானாயி லாரமுடி, தலைத்தானையி னானேபுலித்
தலைத்தானையி னானே (௩௦)

பண்பபாமபரைப பரவைபருநா பரவைபபெரு
விரக, முணாததாங்கென விடுஞ்சுந்தா கொடியுநது
நடந்தாய, மண்பபூநதுள புடைநதுநிமை வரிவண்டி

(௨௯) கலை மா மறை = சாததிரங்குளையும் பெருமை பொருந்
திய வேதங்குளையும் உணர்ந்த; அயன் ற று உறு கற்பம்
= பிரம்மா அழியுங்காலம் (பிரமம் கற்பம்); தலை மலை
= தலைகளாலாகிய மலை; கொலையா = கொலலுநத
ன்மை வாய்ந்த; கதிர ஆழிப்படை = ஒளி வீசும் சக்க
ராயுதம்; மலை = கொன்ற; மா திடத்தானே = மிகுந்த
வலிமையுடையவனே; இம மலை மாது = இமயமலையி
லவதரித்த உமாதேவியா; இடத்தானே = இடப்பாலு
டையவனே.

(௩௦) சிலைத்தூண் = கற்றாண்; உதித்து ஓங்கி = தோன்றி யெ
ழுந்து; மண் = உலகம்; ஆண்டு = அவ்விடத்து; பொன்
நிறத் தியவன் = இரணியனாகிய கொடியவனை; உலை
த்து = வருத்தி; = அலைத்து = அலையச்செய்து; சிம்
புள் = சரபம்; அயில் ஆர் = கூமை பொருந்திய; முத்
தலைத்தானையினானே = முக்கிளைச சூலத்தையுடை
யவனே; புலித்தலை = புலியினிடத்துண்டாகிய; தானை
யினானே = தோலாகிய வஸ்திரத்தை யுடையவனே.

மிர் மதலைத், துணாப்பூங்கணி யானேதொழுந தொ
ண்டாக்கணி யானே. (௩௧)

சுதைக்குமபநன் முலைராதரைத் துகடாபுவிச சு
ரரை, வதைக்குமபழி தனைமாறறிடு மணிகன்னிகை யு
டையாய், பதைக்குமபடி யடலாகொடும பகநோசமன்
மருமத, துதைக்குங்கழ லானேகரத் தொளிபொங்
கழ லானே (௩௨)

சலததான்மிகுங் கொடியோனியைத் தருவீணையி
ன் கொடியோன, புலததாாகரி யிருநான்குடன் பொ

(௩௧) நம் பரவை=சமுத்திரம் போனற நமது; மணப் பூந் து
கள்=வாசனையுள்ள மகாநதம்; குடைந்து ஊதி=கிண
டித் தூற்றி, மைவரி=கறுத்த கோடுகளையுடைய; மத
லை=கொன்றை; துணாப்பூ=பூங்கொத்துகளா லாகி
ய; கணி (கணணி) யானே=மாலையை யுடையவனே;
அணியானே=சமீபத்தி லுள்ளவனே.

(௩௨) சுதைக்கும்பம்=அமுதகலசம போனற; துகள்தீர=கு
ற்றமற்ற, புவிசசுரா=பிராமணர்; பதைக்கும்படி=
துடிக்கும்படி; அடல் ஆர்=வலிமை பொருந்திய; சம
ன்=இயமன்; பொருகு அழலானே=மூளுகின்ற நெ
ருப்பை யுடையவனே.

(௩௩) சலததால்=கோபத்தினால்; மிகுங்கொடியோன்=மிகு
ந்த தீயவன்; வீணையின கொடியோன்=வீணைக்கொ
டியுடைய இராவணன்; புலதது ஆர்=திக்குகளிற்
பொருந்திய; பொருது அன்று அடல்புரியும்=முன
நாளிலே எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்த; உலத்தோள்=கல்
லுருண்டை போன்ற தோள்; உரன்=வலி; உட்கும்படி
=கெடும்படி, மலாக் கால நகத்தானே=மலர்போன்ற
பாதத்திலுள்ள நகத்தையுடையவனே; மறைக் கானகத்
தானே=வேதாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே.

ருதன்றடல் புரியு, முலத்தொடலை நெரிபட்டு னுட
குமபடி யூன்று, மலாககானகத தானேதிரு மறைக்
கானகத தானே. (௩௩)

துன்பந்தரு பிறவிப்பிணி தொலையுமபடி நிலையா,
மண்பங்கியி னிழுதிடடென வகநெகருரு கிப்பூ, நன
பங்கய நிகாநின்பத நாளுநதொழு மடியாக், கின்பந
தரும பித்தாவர மெனைநீவிரும பித்தா (௩௪)
வேறு.

என்றுபல துதிகூறி யானந்த மிருநதுபுன விரு
கண் சோரந், துனறுமயிப புனகமெழப பரவசனாய்
வீழ்ந்தெழுநது துள்ளி யாடித, தனறுணைசசெங் கர
ங்குபரி முடியிலவைத்துப பரிமினிவனோன றனை
நோக்கிக், கனறுசினக கருங்காலன ற்ணையுதைத்த செ
ங்காலன கழறு மனறே (௩௫)

உவரிவளை நெடுநிலத்தி லுடற்கணிலா கண்டல
னபோ லுவபபினோடு, துவரிதழ்வாய மனைவிமகா
சூழ்மிரு போகமெலலாந நுயததுக கற்றைக, கவரிசி
லா புடையிரட்டக கணங்கனெதிர் கொண்டழைப்பக

(௩௬) நிலையாம் அனபு=நிலைபெற்ற அன்பு; அங்கியின் இழு
து இட்டென=நெருப்பில் வெண்ணெயிட்டதுபோ
ல; நன்பங்கயப்பூ நிகர்=அழகிய தாமரை மலரையொ
த்த; இன்பந்தரும் பித்தா = இன்பத்தைக் கொடுக்கி
னற பித்தனே; வரம் எனை நீ விரும்பித் தா=நீ என
கரு வரத்தை விருமபிக்கொடுப்பாயாக.

(௩௭) கன்று சினககருங்காலன் = முதிர்ந்த கோபமும் கரு
நிறமும் பொருந்திய இயமன; செங்காலன்=அழகிய
பாதத்தையுடையோன்; கழறும் = சொல்லுவான்;
அனறு=அப்பொழுது.

காய நீததுத், தவரிதய மெனவிவங்குங் கயிலைமலை வ
ருதியெனச் சாற்றிப் போனான். (௩௬)

அன்றுமுத லனைநகராக் கதிபதிபோ நிதிபல
பெற்றவனி மீதிற, றுன்றுபல போகமெல்லாந் துய்த
துநெடு நாடகழிததுத் துதிதது வாறோ, நின்றுதொ
ழிப் பதஞ்சலியும் புலிமுனியுங் காணநித்த நிருத்தந
திலலை, மனறுதனி லாபுயபொழ பூவடி வாஞ் சேவடி
யின பருவி னானே (௩௭)

ஈதுமுத னிகழ்காணை யாரேனுஞ் சிவநிசினோற
றிடுவொ போறிய, கோதுவதென னுளத்திலவிழைந் த
னபெறுவ ருலகமதி லுடலம் விட்டாற, முதவிழ்ப்புங்
கொணறையந்தாச ான முடியோ னிருசரணஞ் சா
வாரென்று, சூதமுனி வரனமுனிவ ரனைவருங்கேட
ளமகிழ் சொன்னான் மனனே (௩௮)

வேறு.

வாழ் நாதுவ வாழி மனுநெறி
வாழி மாநிலம் வாழிநல லானினம்
வாழி நானமறை வாழி மழைமுகல்
வாழி வைதிக சைவ வழக்கமே. (௩௯)

(௩௬) உவரிவளை = கடல் சூழ்ந்த; உடற்கணில் = இவ்வுடல் த
னில்; ஆகண்டலன் = இந்திரன்; மகார் = பிள்ளைகள்;
புடை இரட்ட = இருபுறமும் வீச; தவர் இதயமென
= தபசிகளது உள்ளம்போற்களங்க மற்ற.

(௩௭) நிதிபல = பலவகைச்செல்வம்; நித்தம் = எப்பொழுது
ம்; நிருத்தம் = நடனம்.

(௩௮) ஒதுவது என் = சொல்வதென்னை; உளத்தில் விழைந்
தன் = மனதின்கண் விரும்பியவைகளை.

வ ச ன ம்.

சூதமாமுனிவரை நைமிசாரண்ய வாசிகள் வணங்கி, சுவாமின்¹ இச்சிவராததிரி வீரதயிழைப்பவா, மறுமையில் இன்பவீட்டைவதல்லாமல் இம்மையில் விரும்பியவைகளையும் பெறக்கூடுமோ வென்று கேட்க, சூதமாமுனிவா அங்ஙனமே இம்மையில் சகல போகங்களையும் பெற்ற சரிதமொன்று சொல்லுகின்றேன் கேளுங்களென்று சொல்லலுற்றனா.

சந்திரனைச் சடையின்கண் தரித்த பரமேசுவரனிடத்து அன்பு பூண்ட சாலிகோத்திரனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு மறையவனிருந்தனன். அவன் அன்பு பொறுமை, அடக்கம், சத்தியம் என்பவை நீங்காது குடிக்கொண்ட உள்ளமுடையவனாய், வேதமுதலிய கலைகளை நன்குணர்ந்து அந்நணருக்குரிய யாகாதி கிருத்தியங்களெல்லாம் தவறாதியற்றிக் காலங்கழித்து வந்தனன் இப்படியிருக்கையில், அவனுக்கு மனைவி, மைந்தா, முதலினா நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்க பெருங்குடும்பியாயினன். அன்றியும் அங்ஙனமே நாளுக்கு நாள் இலட்சமி கடாக்கூடும் குறைய, வறுமையென்னும் வனபிணியும் அதிகரித்துவந்தது. அதனால் அவன் சகிக்கவொண்ணாத பெருந் துன்பமூற்று, பொதிகை வரையிறசென்று அகத்திய முனிவரைக்கண்கு வணங்கி, பாம்பின் வாயிலகப்பட்ட தேரைபோல தரித்திரத்தின வாயிலகப்பட்டுத் துன்புறுகின்றனன். அடியேன் இத்துன்பத்தினின்று நீங்குமாறு கடாக்கூடிகவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அகஸ்தியமுனிவா அந்நணனை நோக்கி, நீ மேலாகிய ஒரு சிவத்தலத்தையடைந்து, ஒப்புயரவில்லாச் சிவராததிரி வீரதம் நோற்று விதிப்படி இறைவனைப்பூசிப்பையேல், வறுமையென்னுங் கடலைக்கடப்பாய், அன்றியும் பிரமமாதி தேவாக்களாலும் அனுபவித்தற்கரிய போகங்களையெல்லாம் பெற்று இங்கனுபவித்து, மறுமையில் மோட்ச சாம்பிரகாசியுடையாய், இதுவேயன்றி வேறு எவ்வகையானும் நின்று துன்பம்தன்

யொழிப்பது அரிதாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அந்தணன் அவ்விரதம் நோற்றற்குரிய மேலாகிய சிவத்தலம் யாதோ அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அகத்தியமுனிவா இவ்வுலகில் தேவர்களாலும், மறைகளாலும், அநேகம் பெரியோர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்ற இறைவன் விளங்கும், வேதவனம் என்னும் பெயரையுடைய ஒருதலமுளது. அதுவே நீ சென்று விரதமிழைத்தற்குரிய தலமாமென்று கூறினர். அந்தணன் கும்பமுனிவாபால் விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேதாரணியம் என்னுந் தலத்தை யடைந்து மாதந்தோறும் வரும் சிவராதநிரி தினத்தில விதிப்படி ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களிற் படிந்து பஞ்சாட்சர ஜபஞ்செய்து விரதம் நோற்று அன்றிரவு நான்கு யாமத்தும் வேதவனப் பெருமானைத் தவறாது பூசித்துவந்தனன்.

இவ்வனமிருக்கையி லொருநாள், பகதிவலையிற் படுவோ ஞ்கிய பரமேசுவரன் உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தில அவ்வந்தணன்முன தோன்ற, அவன் பெருமானைக் கண்குளி ரத்தரிசித்து உள்ளமுருகித்தோத்தரித்து வணங்கினன். பரமபதி அந்தணனைப்பார்த்து மறையோய் ! நீ இங்கு சகல ஐசுவரியங்களையும் பெற்று மனைவி மக்களோடு கூடி இரதிரன் போல சகல போகங்களையும் அனுபவித்துப் பின்னா இச்சரீரத்தை நீத்து மோட்ச சாம்பிராச்சிய மடையககடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினா.

பின்னர் அவ்வந்தணன் அங்ஙனமே குபேரனையொப்பச் சகல ஐசுவரியங்களையும் பெற்று நெடுங்காலம் அனுபவித்துப் புத்திரபவுத்திரரோடு வாழ்ந்திருந்து அச்சரீரதையொழித்து, பஞ்சகிருத்திய நடனமியற்றும் பரமபதியின் பாதமலரை இரண்டறக்கலந்து என்று மழியாத இன்ப மெய்தினன்; என்று சூதமாமுனிவா சொல்லி முடித்தனர்.

சாலிகோத்திரசசருக்கம் முற்றிற்று

சிவராத்திரி புராணம் முற்றிற்று.

